

Định Mệnh Trái Ngang

Contents

Định Mệnh Trái Ngang	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	100
31. Chương 31	104
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	112
35. Chương 35	116
36. Chương 36	120
37. Chương 37	125
38. Chương 38	129
39. Chương 39	133
40. Chương 40	136
41. Chương 41	139

42. Chương 42	143
43. Chương 43	146
44. Chương 44	149
45. Chương 45	152
46. Chương 46	156
47. Chương 47	159
48. Chương 48	163
49. Chương 49	166
50. Chương 50	169
51. Chương 51	173
52. Chương 52	176
53. Chương 53	178
54. Chương 54	181
55. Chương 55	184
56. Chương 56	186
57. Chương 57	188
58. Chương 58	191
59. Chương 59	194
60. Chương 60	198
61. Chương 61	202
62. Chương 62	205
63. Chương 63	210
64. Chương 64	213
65. Chương 65	217
66. Chương 66	220
67. Chương 67 - End	223

Định Mệnh Trái Ngang

Giới thiệu
Updating

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-trai-ngang>

1. Chương 1

Lâm Nhã Bằng năm nay hai mươi tuổi, cao 1m65, tính tình trẻ con ưa nổi loạn, nước da trắng hồng, đôi môi ánh đào lúc nào cũng đỏ mọng, ánh mắt long lanh tinh nghịch, lông mày hình cánh phượng, khuôn mặt trái xoan khá ái xinh đẹp.

Nhìn Bằng cho người khác cảm giác đang chạm vào một công chúa được sinh ra và lớn lên trong một tòa lâu đài của một vương quốc nào đó.

Nhưng Bằng không được may mắn như thế, ngay từ khi lên năm tuổi Bằng đã mồ côi cha mẹ, Bằng không biết cha mẹ ruột của mình là ai và lý do vì sao mình lại phải sống trong cô nhi viện cho đến năm mười tám tuổi.

Cả tuổi ấu thơ, Bằng phải học cách tự sinh tồn, học cách tự lập, tự rèn luyện bản thân mình.

Tuy rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng màu hồng nhưng vốn là người lạc quan, lại yêu đời nên Bằng không cảm thấy cuộc sống của mình là địa ngục mà ngược lại từng ngày trôi qua, Bằng đều tận hưởng từng giây từng phút để sống và làm những việc mà Bằng thích.

Sở thích lớn nhất của Bằng là chụp ảnh và viết lách.

Bằng thường hay lang thang khắp các con đường và khắp nơi để chụp ảnh và lưu lại mọi cảnh vật xung quanh mình vào ống kính.

Bằng cũng ghi lại những điều tai nghe mắt thấy để lấy tư liệu cho những tác phẩm sắp tới.

Mặc dù mới hai mươi tuổi nhưng Bằng đã xuất bản được hai cuốn sách và có vô số bức ảnh nổi tiếng.

Tuy thu được không ít tiền bạc nhưng Bằng lúc nào cũng rỗng túi, với một người vô lo vô nghĩ như Bằng thì chuyện để dành dụm tiền bạc và lo ngày mai chết đói là không hề có.

Bằng không coi những thứ đó vào đâu, nếu quá khó khăn, Bằng sẽ không ngần ngại quay trở về cô nhi viện, ăn vài bữa và ở lại chơi mấy hôm, sau đó sẽ tìm cách kiếm ra tiền sau.

Mẹ bề trên ở tu viện luôn lắc đầu chịu thua trước tính cách có một không hai của Bằng. Nhưng vì Bằng là một cô gái dễ thương, hay cười và tốt bụng nên ai cũng quý mến và thương yêu.

Mỗi lần kiếm được tiền, Bằng đều gửi về cô nhi viện giúp các em nhỏ ở đây.

Bằng thương cho số phận cô cút, không nhà không cửa, và thiếu vắng tình thương cha mẹ của các em.

Bằng thấy chúng cũng đáng thương, cũng tội nghiệp như mình, nên ngay từ khi còn nhỏ, Bằng từng hứa với lòng là chỉ cần mai sau khi lớn lên, khi đã làm ra tiền, Bằng sẽ cùng các mẹ bề trên chung tay gánh vác lo cho các em.

Cũng may Bằng là một người có nhiều tài vật nên không đến nỗi không thể kiếm ra tiền và đủ sức lo cho các em được một phần nào đó.

Ngồi trên tàu, Bằng toàn thân đau nhức, chơi cả ngày hôm qua với các em nên hôm nay Bằng đi không nổi.

Nếu không phải vì cuộc gọi của ông sếp trong tòa soạn báo, Bằng đã không phải gấp gáp đi về thế này.

Nằm dài trên ghế đá. Bằng cầu nhàu.

Chết tiệt ! Sắp nghỉ Tết đến nơi rồi mà ông ta vẫn không tha ình. Chẳng phải mình đã nộp bài viết cho tuần sau là gì ? Sao ông ta còn gọi mình về gấp như thế, được hay có một vụ án nào đó mới nên ông ta mới cần đến mình ?

Nghĩ đến đây, Bằng tươi tỉnh hẳn. Bằng vốn là người ưa mạo hiểm, lại thích phiêu lưu nên thường xuyên đi công tác ở bên ngoài và được sếp giao cho những công việc khó.

Bằng thích thử thách và thích công việc có nhiều áp lực.

Mặc dù không được làm những công việc thông thường như những đồng nghiệp khác nhưng Bằng lúc nào cũng vui vẻ, lúc nào cũng tươi cười, nhìn Bằng ai cũng tưởng Bằng có một cuộc sống nhàn nhã và sung sướng lắm.

Nhưng thân phận và cuộc sống của Bằng lại trái ngược hoàn toàn.

Đến ga, tàu dừng chuyển bánh, Bằng lấy hành lý.

Vươn vai, Bằng bước xuống.

Quần Jean, áo phông màu trắng ở giữa có in hình một cầu thủ bóng chày, mũ le đội lệch che kín hai đôi mắt và vầng trán nhỏ xinh tinh nghịch, áo khoác buộc ngang eo, chân đi một đôi giày màu xám, mái tóc đen dài bay phất phơ trong gió.

Trông Bằng giống như một cô gái bụi đời, ngang ngạnh và nghịch ngợm, điểm khác biệt duy nhất là trên môi Bằng lúc nào cũng nở một nụ cười.

Bằng là hình ảnh lẫn lộn giữa một bên là Thiên sứ, một bên là Tiểu quỷ.

Kéo lê hành lý phía sau, Bằng bước đi.

Bây giờ là tám giờ sáng, cô nhi viện cách chỗ Bằng sống và làm việc hai giờ đi tàu nên Bằng thường xuyên bắt một chuyến tàu lúc năm giờ sáng.

Thời gian chờ đợi, cộng thời gian di chuyển cũng gần của Bằng hết ba tiếng.

Mặc dù đi lại xa xôi và phiền hà nhưng Bằng lại rất thích và cảm thấy thoải mái.

Đối với một người ưa hoạt động và thích đi ra ngoài như Bằng, càng đi xa càng tốt, thậm chí phải đi tàu mất mười ngày hay cả năm, Bằng cũng không có than phiền gì mà ngược lại rất hoan hỉ.

Ánh nắng le lói chiếu thẳng xuống mặt đất, mùi rác thải, mùi mồ hôi người, mùi thuốc lá khiến Bằng nghẹt thở.

Bằng nhăn mũi, xúc giác của Bằng tạm thời bị ngừng trệ bởi vì mùi vị khó chịu ở xung quanh đang hòa quyện lại.

Ga tàu là thế, dù có được dọn dẹp vệ sinh vẫn không làm sao dọn dẹp hết được rác thải, những mẩu thuốc lá, túi bóng, đồ ăn do hành khách đi tàu vứt lại.

Bằng ghét không khí ồn ào, náo nhiệt và xô bồ của mọi người đi đón người thân đi tàu, hay những bà buôn bán nhỏ đang rao bán hàng oang oang như những chiếc loa phóng thanh.

Ở đây nếu không cẩn thận có thể bị cướp giật và móc túi.

Bằng chưa từng bị ai móc túi hay cướp giật bởi vì Bằng là một người không phải chỉ có cái vỏ bề ngoài yếu điệu thực nữ.

Bằng biết võ, cộng thêm tính tình không sợ Trời không sợ Đất nên trong mọi trường hợp Bằng cũng liều mạng mà xông lên.

Người ta nói “Vua cũng phải thua thằng cùn” nói gì đến một kẻ không coi tính mạng mình vào đâu như Bằng.

Bằng vừa bước ra khỏi nhà ga, lập tức có mấy bác lái xe ôm đeo bám Bằng, họ mời chào Bằng đi xe và hứa sẽ giảm giá cho Bằng nếu Bằng chịu đi xe của họ.

Bằng lắc đầu cười, Bằng từ chối.

Trước khi trở về, Bằng đã nhờ một người bạn trọ cùng nhà đi đón nên Bằng không cần phải thuê xe ôm hay tắc xi về nhà.

Nghĩ đến mấy mươi nghìn trong túi bị bốc hơi, Bằng thấy hơi xót.

__Bằng !

Vừa nhắc đến cô bạn thân đã thấy bóng dáng của Hoa đang tươi cười vẫy tay gọi lại.

Bằng mỉm cười sung sướng, cũng may cô bạn đã đợi sẵn, nếu không Bằng phải chờ dài cổ.

Bằng đi nhanh về chỗ Hoa đang đứng.

2. Chương 2

Hoa và Băng làm bạn với nhau được hơn bốn năm.

Cả hai cùng học chung một trường đại học, cùng đi làm chung một công ty nên họ khá thân thiết.

Lúc đầu cả hai sống ở hai nơi khác nhau, nhưng thấy nếu sống như vậy thì lãng phí và đắt đỏ quá nên mới dọn về sống chung.

Nhờ sống chung cả hai tiết kiệm được rất nhiều tiền, và giúp đỡ nhau được rất nhiều việc trong cuộc sống.

Tình cảm của họ được bồi đắp và lớn dần theo từng năm tháng.

Bây giờ họ giống như hai chị em ruột thịt trong nhà.

Thỉnh thoảng Băng cũng được Hoa mời về quê chơi. Bố mẹ Hoa rất thích và yêu quý Băng như con gái của họ.

Băng đã nhận bố mẹ Hoa là bố mẹ nuôi.

_Chờ tao có lâu không ?

_Tao cũng vừa mới đến thôi.

Băng chuyển hành lý lên đầu xe. Hoa nhăn mặt.

_Tao không hiểu mày về cô nhi viện chơi có mấy hôm thôi, mày đâu cần phải mang nhiều hành lý như thế ?

Băng vỗ vai Hoa.

_Tao biết chứ, trong này chỉ có hai bộ quần áo thôi, còn đâu đều là sách và máy ảnh của tao.

Hoa choáng váng.

_Mày đúng là con hâm. Đi chơi có mấy ngày mấy sợ sách bị mốc hay sao mà phải mang theo để đọc.

Băng gõ nhẹ vào đầu Hoa.

_Tao cấm mày không được chửi tao là hâm, nếu không tao sẽ ày biết tay.

Hoa không lạ gì tính cách nóng nảy Băng. Băng là người thường xuyên dùng tay thay cho dùng miệng.

Trong bất cứ trường hợp nào, Băng cũng có thể thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Hoa, nhưng không phải là đánh đau, đánh đến nổi thâm tím cả mình mẩy hay phải nằm viện mà chỉ là những cái tát nhẹ vào má, những cái cốc yêu vào đầu, và những cái bẹo nhoi nhói vào tay.

Hoa có tức, có phản đối, có giận dữ cũng không khiến cô bạn thân thay đổi tính cách của mình, mỗi lần như thế Băng chỉ cười vô tội, xin lỗi và nịnh vài câu, một lát sau lại đầu vào đấy.

Hiểu tính của Băng nên riết rồi Hoa cũng quen và không còn thắc mắc như trước nữa.

Cầm lấy tay lái, Băng bảo Hoa.

_Cậu ngồi xuống phía sau đi.

Hoa thắc mắc.

_Cậu định chở mình sao ?

_Không lẽ cậu có thể chở được mình cùng với đồng hành lý này ?

Hoa ngán ngẩm và hơi ớn khi nhìn chiếc va ly to kèn càng của Băng.

Mặc dù biết mình không thể chở được Băng cùng với đồng hành lý kia nhưng mà để cho Băng chở chẳng khác gì tự đưa sinh mạng mình ột con ma tốc độ.

Băng là chúa đi ẩu và phóng nhanh. Đã mấy lần Hoa chết khiếp và hét ầm lên vì hãi.

Hoa hối hận vì đã đi đón Bằng. Hoa ước giá mà Hoa bảo bạn và để cho Bằng đi xe ôm hay tắc đi về nhà thì hay biết mấy.

Nhìn khuôn mặt bí xị và nhăn nhó của Hoa, Bằng phì cười.

__Mày làm ơn cười lên mấy cái cho tao xem được không ? Mày làm ơn đừng chưng ra bộ mặt nhăn nhó như thể tao đang bắt nạt mày, tao có làm gì mày đâu mà chưa chi mày đã biểu lộ thái độ bất mãn như thế ?

Hoa nói gần như là hét lên.

__Mày còn nói được nữa sao ? Mày đi như bị ma đuổi như thế làm sao mà tao không bị mày dọa cho sợ chết khiếp.

Hoa run run ôm chặt lấy eo của Bằng.

__Hu hu hu ! Tao còn muốn sống, tao chưa muốn chết.

Bằng bật cười thật to, Hoa càng kêu la, càng hoảng hốt, Bằng càng phóng nhanh.

Hoa là một con bé con chưa trưởng thành và rất nhút nhát.

Hoa hay e thẹn và hay đỏ mặt, mọi chuyện to nhỏ đều là do Bằng làm, còn Hoa chỉ biết phụ theo hay đứng im một chỗ không nhúc nhích.

Hoa chỉ cần bị trêu hai ba câu là mặt đỏ bừng lên, mắt ầng ậc nước.

Bằng ngán nhất là tính cách hay làm nũng của Hoa. Trong khi Bằng mạnh mẽ và tính cách giống như đàn ông, hoa lại quá mít ướt và quá yếu đuối.

Sống và ở chung nhà, Bằng và Hoa đã hiểu, và biết rõ tính nết của nhau nên thương nhau và bảo vệ lẫn nhau.

Họ là hai chị em tốt.

Con đường Trần Quốc Toản ngập tràn nắng và hoa. Bằng yêu và thích con đường này, con đường mang lại cảm giác ấm áp và quen thuộc cho Bằng.

Mỗi lần đi trên con đường này, Bằng lại nhớ về cô nhi viện, nhớ về những đứa trẻ mồ côi và nhớ về những kỉ niệm không thể quên của mình.

Trên môi Bằng nở một nụ cười hạnh phúc và tươi tắn, tuy chưa một lần được ôm trong vòng tay cha mẹ nhưng Bằng luôn được các mẹ bề trên thương yêu và chăm sóc.

Với Bằng mà nói, các mẹ bề trên chẳng khác gì những Thiên sứ, họ chính là người đã dạy cho Bằng hiểu Chúa luôn ở bên cạnh bảo vệ và chăm sóc cho Bằng.

Dù không có được tình cảm và tình thương của cha mẹ, nhưng Bằng có được tình người, có được những vòng tay ấm áp của mọi người, đối với Bằng như thế là đủ, Bằng không còn mong mỏi gì hơn nữa.

__Cẩn thận !

Hoa hét thất thanh.

Một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng đang vượt qua trước mặt cả hai.

Bằng đang chìm đắm vào những kỉ ức hạnh phúc và vui vẻ trong thời gian sống ở cô nhi viện nên không tập trung vào lái xe, hậu quả chỉ còn một chút nữa, Bằng đâm vào xe ô tô.

__Két !

Bánh xe mài sát vào đường bê tông rải nhựa tạo nên âm thanh chói tai và tóe lửa.

Hoa sợ hãi hét liên tiếp lên mấy tiếng, mắt nhắm chặt, hai dòng lệ lăn dài trên má, vòng tay siết chặt quanh eo Bằng.

Bằng vừa buồn cười, vừa phẫn nộ.

Trong khi là đứng mũi chịu sào, Bằng vẫn cảm thấy bình thường và xử lý tình huống ngàn cây treo sợi tóc thật nhanh, Hoa lại càng làm cho tình hình thêm rối, và thêm tồi tệ hơn.

Dù không xảy ra tai nạn nhưng đầu xe máy của Bằng cũng va vào thân xe ô tô của người ta.

Bằng chưa kịp quát cô bạn thân – Hoa ngồi ở phía sau. Từ trên xe, một người đàn ông trong bộ vét màu đen khoảng hai mươi sáu tuổi bước xuống.

Nhìn hình dáng và điệu bộ của anh ta, Nguyệt đoán anh ta là tài xế vì ngồi ở ghế đằng sau còn một người đàn ông nữa, do cửa kính màu đen, ánh nắng lại chói chang nên Bằng không nhìn rõ được mặt của ông ta.

Bằng quan sát người đàn ông trước mặt, nước da ngăm đen, sống mũi cao, khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sắc, mái tóc bông bênh quăn rũ.

Đánh giá vẻ bề ngoài của anh ta, Bằng có thể gật gù hai từ “Không tệ”

Anh ta nghiêm giọng bảo Bằng.

__Cô có biết cô vừa làm gì không ?

Hoa hốt hoảng cúi đầu xuống lưng Bằng, ngay cả nhìn anh ta một cái, Hoa cũng không dám nhìn.

Bằng hiểu tính cô bạn mình nhất gan, lại bị dọa cho sợ chết khiếp nên không dám ngẩng mặt lên nhìn anh ta cũng đúng.

__Tôi biết.

Bằng bình tĩnh trả lời.

__Cô định giải quyết chuyện này thế nào ?

Bằng cười nhạt.

__Tôi không hiểu ý của anh.

Anh ta lạnh lùng nói.

__Cô đâm vào xe ô tô của tôi, cô lại nói cô không hiểu là sao ?

Bằng quan sát con đường, quan sát từng dấu hiệu nhỏ, Bằng đang tính toán cách thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan này.

Mặc dù ngoài mặt Bằng bình tĩnh như thế nhưng trong lòng Bằng đang khóc thầm và không ngừng kêu than.

Nếu phải bồi thường tiền, Bằng lấy tiền đâu để trả cho người ta.

Bằng kêu khổ, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của Bằng.

Vặn chìa khóa xe, Bằng bước xuống.

3. Chương 3

__Anh muốn giải quyết thế nào ?

Bằng khẳng khái hỏi.

Anh ta nhếch mép cười lạnh.

__Còn giải quyết thế nào nữa, thứ nhất cô phải xin lỗi ông chủ của tôi, thứ hai cô phải đền tiền.

Bằng than thầm một tiếng.

“Xong rồi ! Xin lỗi mình còn có thể làm được nhưng đền tiền với một chiếc xe sang trọng và đắt tiền như thế này mình làm sao mà trả nổi”

Băng xoa cằm, gãi đầu, Băng cố vận dụng trí khôn và miệng lưỡi của mình để thuyết phục anh ta bỏ qua ình.

__Anh thông cảm, thật sự em không cố ý gây ra chuyện này.

Băng nở một cười thật xinh.

__Em thấy xe của anh cũng có bị làm sao đâu. Cũng sắp Tết rồi, anh có thể bỏ qua cho em lần này được không ?

Nụ cười của Băng dễ thương và thơ ngây như một đứa trẻ con.

Ai nhìn thấy nụ cười của Băng cũng phải động lòng, và rộng lòng tha thứ nhưng chủ tớ của chiếc xe này không phải là người có thể vì nụ cười của Băng mà dễ dàng bỏ qua cho Băng.

Họ thuộc diện máu lạnh và vô tình giống hệt một tảng băng lâu năm không có ánh nắng.

Anh ta mặt lạnh như tiền đáp.

__Không nói năng lời thôi, mau xin lỗi và đền tiền đi.

Băng chữu thằm.

“Đồ máu lạnh ! Đừng tưởng vì anh giàu, anh sang mà anh được quyền bắt nạt và chèn ép tôi. Nếu không nói lý lẽ và lẽ phải thì thôi, một khi đã nói, tôi sẽ cho anh biết tôi không phải là một người dễ bị bắt nạt như thế.”

Nụ cười trên môi Băng tắt.

__Anh cho rằng tôi đã đi sai ?

Anh ta vẫn giữ giọng điệu lạnh nhạt.

__Cô cho rằng cô đã đi đúng ?

Băng chỉ con đường trước mặt.

__Anh nhìn đi. Đây là ngã tư, tôi vẫn còn chưa vượt đèn đỏ, cũng chưa quay đầu xe, anh nói thử xem tôi đi sai ở điểm nào ?

Anh ta hừ một tiếng.

__Cô định đứng ở đây để cãi lý với tôi ?

Băng chống hai tay vào sườn, mắt nhìn thẳng vào mặt anh ta, dáng điệu thách thức.

__Tôi đã nói xin lỗi anh rồi, cũng đã chịu nhún nhường cho xong chuyện và kết thúc mọi việc ở đây nhưng anh lại được nước lấn tới, nói cho anh biết nếu muốn cãi lý, tôi sẽ không ngại cãi lý với anh đến cùng.

Nhìn điệu bộ hung hăng của Băng, anh ta cau mày.

Từ trước đến nay, anh ta chưa từng gặp phải một cô gái nào dữ dằn, đánh đá và không sợ Trời, không sợ đất như Băng.

__Phúc ! Lại đây !

Một giọng lạnh băng, khẩu khí tàn nhẫn và uy nghiêm vang lên.

Nhất thời Băng và anh ta đình chiến không còn đấu khẩu với nhau nữa.

Chỉ cần nghe giọng nói của người đàn ông ngồi trong xe, tự nhiên Băng thấy sợ, thấy hốt hoảng không yên, thấy không an toàn, tự dưng Băng lại muốn chạy trốn và muốn bỏ đi thật nhanh.

Tuy nghĩ như thế, nhưng Băng không thể nhúc nhích, trong lòng Băng có một dự cảm không hay.

Người đàn ông tên Phúc – tài xế của người ngồi trong xe vội bước nhanh lại gần xe.

__Thưa anh !

__Bảo cô ta lên xe !

Phúc kinh ngạc, mắt mở to nhìn sếp.

Anh ta hoàn toàn không hiểu tại sao sếp lại có ý tưởng muốn Bằng lên xe, trong khi Bằng đã dám đâm vào xe ô tô của sếp.

Từ trước đến nay sếp nổi tiếng là người lạnh lùng, vô cảm và tàn nhẫn.

Quanh năm suốt tháng, anh ta chưa bao giờ thấy sếp cười, ngoài công việc ra, anh ta ít khi nào được gặp sếp.

Sếp là một con người bí ẩn và có một cuộc sống gợi cho người khác nhiều tò mò muốn tìm hiểu nhưng ít ai biết được sếp sống như thế nào và đời tư của sếp ra sao?

__Thế nào, tôi nói không được rõ ràng sao ?

Anh ta giật mình vội đáp.

__Vâng.

Đứng thẳng người, đi về phía Bằng đang đứng, anh ta lịch sự nói

__Sếp tôi có lời mời cô lên xe.

Bằng trợn tròn mắt nai nhìn anh ta như nhìn một sinh vật lạ.

Việc va quệt vào xe vẫn còn chưa giải quyết xong, tại sao sếp của anh ta lại có ý tưởng kì cục là muốn mời Bằng lên xe ?

Vốn là một cô gái thông minh và nhạy cảm, Bằng thấy tốt nhất là không lên xe còn hơn.

__Cảm ơn, tôi không có nhã hứng muốn đi đâu đó cùng với sếp của anh. Nếu sếp của anh đã chấp nhận lời xin lỗi của tôi, tôi xin phép được cáo lui.

Hoa lợi dụng lúc anh ta quay lại nói chuyện với sếp của anh ta, Hoa vội vàng đứng núp sau lưng Bằng như một con gà con đang bám vào bộ lông của gà mẹ vì sợ điều hâu bắt đi.

Bằng điên tiết muốn quát cho cô bạn thân một trận.

Nếu không phải vì vướng mắc Hoa, Bằng đã phi thân lên xe máy và chạy từ lâu rồi.

Bằng thở dài nào ruột.

Chỉ vì tiếc mấy đồng bạc mà Bằng gặp họa như thế này đây.

__Cô từ chối ?

Anh ta sững sờ nhìn Bằng.

__Đúng.

Từ trước đến nay, được sếp mời lên xe không quá bốn người, thế mà cô gái này lại từ chối không nhận lời.

Anh ta càng ngày càng bị tính cách khác người của Bằng làm cho bàng hoàng không dám tin.

Từ trên xe, người đàn ông bí ẩn bước xuống.

Nhìn thấy ông ta, Bằng nhất thời ngây ngốc. Đây là người đàn ông đẹp trai nhất mà Bằng đã từng gặp.

Nước da của ông ta trắng như con gái, mắt sáng, lông mày đen như mực, mũi cao, khuôn mặt đẹp như ánh trăng rằm, bộ âu phục màu đen, kết hợp với mái tóc đen tảo nhả, tạo nên một người đàn ông đẹp hoàn hảo như một vị thần của Hy Lạp.

Quá đẹp !

Bằng chỉ có thể dùng hai từ đó để miêu tả về hình thể và hình dáng của ông ta.

Gọi người đàn ông này là ông ta thì già quá, phải gọi là anh ta mới đúng.

Dưới con mắt quan sát tinh tế và sâu sắc của Băng, anh ta khoảng ba mươi hay ba mươi hai tuổi, tính cách lạnh lùng, cao ngạo, khí chất hơn người, vầng trán cao chứng tỏ anh ta không chỉ có cái dáng vẻ bề ngoài mà anh ta còn hơn người khác ở bộ óc thông minh và linh hoạt.

Khi nhìn vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm như nước trong hồ của anh ta, Băng rung mình sợ hãi, Băng cảm tưởng bây giờ mình là một con mồi bé nhỏ còn anh ta là một con sư tử đang đi rình mồi.

Cách ví von lạ đời đó khiến khoe môi xinh xắn của Băng nhếch lên thành một nụ cười khêu gợi.

Thấy sắp đột nhiên bước ra khỏi xe, Phúc – tài xế xe đồng thời là trợ lý của người đàn ông bí ẩn đứng người.

Anh ta không hiểu tại sao đối với Băng, sắp lại có những đãi ngộ khác người như thế.

__Cô tên là gì ?

Ông ta hỏi Băng, ngữ khí của ông ta lạnh lùng không một chút biểu cảm, ngay cả lời nói của ông ta cũng giống như một người bề trên ban cho người bề dưới.

Băng kinh ghét nhất là kiểu người giống như ông ta.

Băng nhìn thẳng vào mặt ông ta, những ngôn từ tốt đẹp và ý nghĩ lúc này dành cho ông ta đều tan biến sạch khi nghe ông ta nói và khi nhìn thấy cử chỉ khinh người của ông ta.

__Tại sao tôi phải nói cho ông biết ?

Mặt ông ta càng ngày càng lạnh, trông ông ta âm u như một con quỷ vừa mới từ dưới địa ngục lên.

Hoa hãi quá đến nỗi thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, mười đầu ngón tay đang bấu chặt lấy chiếc áo phông màu trắng của Băng.

Vốn là một con người âm trầm, lại biết lợi dụng điểm yếu của người khác để dành chiến thắng nên chỉ bằng một ánh mắt, ông ta đã biết nên làm thế nào.

Có thể Băng là một cô gái không ngán sợ bất cứ điều gì, cũng không sợ ông ta nhưng còn cô bạn thân, liệu Băng có dám bỏ lại cô bạn của mình không lo không ? Hay là vì Hoa, Băng phải nghe lời của ông ta.

__Lên xe ! Tôi có chuyện muốn nhờ cô !

Băng cương quyết nói không.

4. Chương 4

__Xin lỗi nhưng tôi và ông không quen biết nhau, tôi không có thói quen lên xe của một người lạ.

__Cô chắc chứ ?

Ông ta không tỏ ra tức giận, hay bực mình vì bị Băng từ chối mà ngược lại ông ta từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên như không.

__Chắc.

Băng gạt đầu khẳng định lại lời nói của mình.

__Cô bạn thân của cô..

Ông ta bỏ lửng câu nói.

Băng chột dạ nhìn ông ta bằng ánh mắt đề phòng.

__Ông muốn gì ?

Giọng nói của Băng đã có phần hơi sợ sệt và nhún nhường.

Ông ta nhếch mép.

__Cô không đi cũng không sao nhưng cô bạn thân của cô phải đi theo tôi.

Hoa lão đảo suýt ngã, chỉ cần nhìn ông ta thôi cũng đủ cho Hoa sợ chết khiếp, nếu còn bị ông ta bắt đi, Hoa sẽ ngất ngay tại chỗ.

Bằng quan sát hai người đàn ông lạnh lùng và vô cảm trước mặt, nhìn họ giống như hai lãnh nhân, giống như một cỗ máy giết người không có trái tim.

Vì sao Bằng lại đặc tội với loại người đáng sợ như thế này ?

Bằng thấy cô bạn thân đã sợ quá độ rồi, thậm chí Bằng còn nghe được tiếng khóc thút thít ở sau lưng.

Vừa bực mình, vừa tức giận vì vừa phải lo đối phó với hai người đàn ông lạ mặt, lại phải lo bảo vệ và đỡ dành cô bạn thân, Bằng muốn điên lên vì tức.

__Thế nào cô đi chứ ?

Bằng vẫn cứng đầu nói không.

__Không, cảm ơn.

Ông ta không nói gì.

Một bước, hai bước, ông ta đi về phía xe ô tô.

Trước khi tài xế đóng cửa xe, ông ta ra lệnh.

__Mang cô bạn thân của cô gái kia lên xe.

__Vâng.

Anh ta đáp lại như một cái máy.

Nghe được mấy lời mà ông ta nói, Bằng thất kinh, vội vàng kéo cô bạn thân lên xe, Bằng chưa kịp nổ máy chạy đi, Hoa đã bị anh ta tóm gọn trong lòng bàn tay.

Hoa kêu thét lên một tiếng.

Chỉ bằng hai động tác, thân hình nhỏ bé, cùng chiếc miệng đáng yêu của Hoa đã bị khống chế.

Bằng nhìn cô bạn xụi lơ trong lòng anh ta mà muốn phát hỏa.

Không hiểu hai người đàn ông này có coi vương pháp là gì không mà dám giữa ban ngày ban mặt bắt cóc người khác như thế ?

Bằng quát thật to.

__Thả bạn của tôi ra !

Lời nói của Bằng vừa phát ra khỏi miệng, hai người đàn ông trong trang phục màu đen và đeo kính mát cũng màu đen bao vây lấy Bằng vào giữa.

Bây giờ Bằng mới biết ngoài chiếc xe mà Bằng vừa mới va quẹt vào còn có một chiếc xe ở đằng sau nữa.

Lần đầu tiên trong đời Bằng mới biết sợ là gì, Bằng không lo mình mà lo cho cô bạn thân.

Trong khi Bằng còn giằng co với hai vệ sĩ của ông ta, Hoa đã bị tống vào xe sau, Hoa thực sự đã bị ngất.

Bằng kêu khổ, bây giờ Bằng có chạy thoát cũng vô ích, cô bạn thân bị bắt rồi, làm sao Bằng có thể bỏ mặc sự sống chết của bạn không lo.

Bực mình, tức giận, phẫn nộ, Bằng thở hắt ra một hơi.

Không cần họ phải bắt, Bằng hầm hầm tiến về chiếc xe ô tô đầu tiên.

Mở mạnh cửa xe, Bằng tự trèo trong.

__Rầm !

Bằng trút phẫn nộ lên cánh cửa xe.

Người đàn ông bí mật vẫn không có phản ứng gì, ông ta không thèm nhìn Bằng đến lấy một cái nhưng từng cử và hành động của Bằng đều không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ông ta.

Xe từ từ chuyển bánh.

Bằng hét lên.

__Còn chiếc xe máy của tôi !

__Không phải lo, xe của cô sẽ có người mang về cho cô.

Bằng nghiêng chặt răng.

__Anh ta không biết nhà tôi ở đâu làm sao mà trả.

__Chỉ cần cô nói địa chỉ là được chứ gì ?

Càng nói chuyện với ông ta, Bằng càng tức, càng muốn bùng nổ.

Cuối cùng Bằng nhắm mắt lại, cố hít thở thật sâu, Bằng cố điều chỉnh hơi thở và phần nộ của mình.

Bằng sợ nếu phải chịu thêm bất cứ tức giận nào nữa, chiếc xe ô tô của ông ta sẽ biến thành sắt vụn.

Ông ta quan sát Bằng, mặt ông ta được bao phủ bởi một lớp băng mỏng nên không biết là ông ta đang nghĩ gì và đang có cảm nhận gì.

Cho đến tận lúc này cũng chưa có ai đoán được dụng ý của ông ta khi bắt Bằng phải lên xe và mang Bằng đi để làm gì ?

Mặc dù khuôn mặt ông ta không biến đổi nhưng ánh mắt liên tục lóe lên những tia sáng khó hiểu, hình như ông ta đã có một dự tính gì đó nên mới có quyết định này.

Bằng bóp chán, gỡ bỏ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, Bằng ngồi co chân trên ghế, Bằng không cần biết ông ta có phản ứng thế nào khi thấy mình dám đặt đôi giày bẩn lên ghế xe của ông ta ?

Bằng mặc kệ, Bằng vẫn vô tư ngồi thu lu trên ghế xe, tay chống cằm, mắt nhìn thẳng về phía trước, đầu không ngừng nghĩ ngợi và tính toán hết chuyện nọ đến chuyện kia.

Bằng quá tập trung vào suy nghĩ của mình nên đâu hay ông ta đang quan sát và nhìn ngắm mình từ lúc xe bắt đầu chuyển bánh đến giờ.

Trên môi ông ta nhếch lên một nụ cười lạnh, mắt ông ta tập trung vào khuôn mặt xinh đẹp và khả ái của Bằng, đôi môi gợi cảm và quyến rũ của ông ta mím chặt, sát khí và tia oán độc lộ ra trong ánh mắt của ông ta.

Mười phút sau, hai chiếc xe nối đuôi nhau vào một tòa nhà tòa nhà cao sáu tầng, bao xung quanh căn nhà là hàng rào tường bao loan màu trắng.

Trong sân vườn ngập tràn hoa và cây cảnh.

Trang viên này được thiết kế và xây dựng một cách công phu và tỉ mỉ.

Tòa nhà không chỉ đẹp vì cách thiết kế độc đáo và đẹp mắt, mà còn sang trọng và trang nghiêm.

Mùi hương của từng loại hoa đang hòa quyện trong gió mang lại ọi người cảm giác ngất ngây, thoải mái và sáng khoái.

Bước vào trong căn nhà của ông ta cho người khác cảm giác như đang bước vào một khu vườn hoa.

Lần lượt từng người một bước xuống xe

Hoa do quá yếu, lại quá sợ hãi nên được một vệ sĩ dìu vào trong.

Bằng vẫn ngồi im trên xe, đang đi ông ta quay lại bảo Bằng.

__Cô còn chờ gì nữa ?

Bằng điện tiết mở cửa xe ô tô rồi hiên ngang đi thẳng vào trong nhà.

Thái độ không sợ hãi và khiêu khích của Bằng khiến cho hai anh chàng vệ sĩ, tài xế xe sướng sốt, họ không hiểu Bằng là cô gái như thế nào nữa.

Vào phòng khách, bà giúp việc nhanh chóng pha cà phê cho ông ta và cho Bằng.

Bằng tự nhiên ngồi đối diện với ông ta, tay bưng tách cà phê nhấp một ngụm.

Vừa mới uống được một chút, Bằng nhăn mặt, từ trước đến nay Bằng chưa từng uống cà phê, nay nhấp thử thấy đắng quá.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của Bằng, hai chàng vệ sĩ và tài xế lại được một phen sướng và thất kinh.

Ông ta quan sát vẻ mặt của Bằng.

_Cô không uống được cà phê ?

_Không.

_Mang nước ngọt ra đây.

Ông ta ra lệnh cho bà giúp việc.

Bà giúp việc dạ một tiếng rồi nhanh chóng làm theo yêu cầu của ông ta.

Sau năm giây Bằng được bà giúp việc mang ột ly đá, cùng hai chai nước ngọt.

Bằng mỉm cười.

_Cảm ơn Dì.

Bà giúp việc lúng túng.

Lần đầu tiên bà mới được một vị khách của ông chủ nói cảm ơn và mỉm cười với mình.

Từ trước đến nay, Bằng nhận ra một bài học là chỉ cần ai đó đối xử tốt với mình thì hãy nói cảm ơn và mỉm cười đáp lại tấm lòng tốt bụng của người ta, Bằng làm điều này đã không biết bao nhiêu lần nên đã trở thành một thói quen.

Ác cảm của tài xế dành cho Bằng đã bớt được một phần.

Bật nắp, Bằng chất nước ngọt ra ly chứa nước đá.

Đặt chai rỗng xuống bàn, bưng lên nước ngọt lên môi, Bằng uống một ngụm.

Hành động của Bằng hoàn toàn tự nhiên, hoàn toàn điềm tĩnh giống như một người chủ nhà, không phải một cô gái bị bắt cóc đến đây và đang chuẩn bị đón nhận hình phạt của ông ta.

Xung quanh mọi người im lặng, nín thở, họ không nói gì cũng không làm gì, họ đều tập trung nhìn và quan sát Bằng.

Ông ta thoải mái dựa người ra sau ghế xô pha, mắt ông ta không bỏ sót bất cứ cử chỉ và biểu hiện nào của Bằng.

Qua tiếp xúc, nói chuyện và quan sát hành động của Bằng, ông ta đã phần nào hiểu được Bằng là con người như thế nào.

_Cô đã bớt khát rồi chứ ?

Bằng gật đầu.

_Rồi.

_Chúng ta đã nói chuyện được chưa ?

_Rồi.

5. Chương 5

Ông ta có hỏi gì, Băng cũng chỉ trả lời duy nhất một từ “Rồi”

Khóe miệng ông ta nhếch lên, mặt ông ta lạnh băng, ánh mắt uy hiếp nhìn Băng.

__Cô có biết tôi mang cô về đây để làm gì không ?

Băng mân mê ly nước ngọt trên tay, mắt nhìn chiếc ly rỗng trên bàn.

Từ lúc bước chân vào nhà ông ta, ngay cả nhìn ông ta một cái Băng cũng không thèm nhìn.

__Không.

Thái độ khinh thường và ngạo mạn của Băng khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của ông ta bắt đầu chuyển màu.

__Cô muốn bạn cô làm không công để trả nợ cho tôi đúng không ?

Nghe nhắc đến Hoa, Băng bắt buộc phải nhìn vào mặt ông ta.

Ông ta đã thắng, trong cuộc chiến không cân sức này, Băng làm sao có thể đấu lại được với ông ta.

__Ông muốn gì ?

Cuối cùng Băng cũng phải mở miệng hỏi ông ta.

__Kết hôn !

__Phụt !

Nước ngọt trong miệng Băng bắn ra bàn.

Tám đôi mắt mở to nhìn Băng, mắt họ thành hình chữ O còn miệng họ thành hình chữ A.

Theo quan điểm và đánh giá của họ, Băng là một cô gái độc nhất vô nhị.

Chưa có ai dám ngang nhiên nói chuyện với ông chủ của họ mà không run sợ, không kính nể và không nhún nhường cầu xin, thế mà Băng chẳng những không sợ, ngược lại còn dám thách thức và trêu tức ông chủ của họ.

Chắc là Băng không còn muốn sống nữa.

__Ông bảo sao ?

Băng lau miệng hỏi lại ông ta.

__Kết hôn.

Băng nhăn trán không hiểu.

__Chuyện ông kết hôn thì có liên quan gì đến tôi ?

Lấy khăn tay, ông ta lau miệng.

__Vì người mà tôi muốn kết hôn là cô.

__Phụt !

Thêm một lần nữa, nước trong miệng Băng lại bắn ra.

Tám đôi mắt kia càng ngày càng lồi cả ra, miệng họ cũng há thêm ra được một phân nữa.

__Hình như cô đã uống đủ rồi ?

Ông ta giễu cợt hỏi Băng.

__Cạch.

Ly nước ngọt bị đặt mạnh xuống bàn.

_Tôi không có thời gian đùa giỡn với ông. Thật vớ vẩn, ai muốn kết hôn với ông. Nếu ông rảnh rồi hãy đi tìm người khác mà đùa. Tôi còn yêu đời lắm, tôi không muốn chết sớm đâu.

Đứng bật dậy, Bằng hung hăng đi ra khỏi cửa.

_Cô đã quên cô bạn thân của mình ?

Ông ta thờ ơ hỏi.

Đang đi, Bằng đột ngột dừng lại, cả người run lên vì tức.

Quay đầu, Bằng nhìn ông ta bằng đôi mắt tóe lửa.

_Tôi sẽ kiện ông tội bắt cóc và uy hiếp người khác.

Ông ta cười nhạt.

_Nếu kiện được thì cô cứ kiện, nhưng trước khi làm được điều đó, cô hãy trả tiền bồi thường cho tôi đã.

Bằng nghĩ thà rằng trả tiền cho ông ta còn hơn lấy một tên cao ngạo, đáng ghét và coi người khác như cỏ rác giống như ông ta.

_Bao nhiêu ?

Bằng cao giọng hỏi.

_Tính đi !

Ông ta ra hiệu cho Phúc – tài xế lái xe đồng thời là Trợ lý của mình.

Phúc nhanh chóng lấy máy tính, năm đầu ngón tay ngăm đen di chuyển như gió trên bàn phím.

_Tiền va vào xe, cộng tiền bồi thường về nhân phẩm, kiên tụng và tranh chấp tổng tất cả là hơn một trăm triệu.

Tiếng của Phúc vừa mới dứt, Bằng cảm thấy hai đầu gối của mình sắp sửa hún đất. Tay sắp sửa thể hiện lòng kính trọng và tôn sùng ông ta bằng cách quỳ và cúi đầu lạy ông ta.

_Vô lý !

Bằng phẫn nộ hét lên.

_Các người định lừa bịp ai hả ? Tôi có làm gì đâu mà bắt tôi phải trả nhiều tiền như thế ?

Ông ta cau mày.

_Cô không phục ?

_Tôi có phải là đồ ngốc đâu mà chấp nhận một số tiền bồi thường nhiều hơn gấp vạn lần số tiền thật sự tôi phải trả.

_Nếu cô không tin cô có thể mời luật sư, chúng ta sẽ gặp nhau tại tòa.

Lời nói lạnh lùng và tàn nhẫn của ông ta chẳng khác gì sét đánh vào tai Bằng.

Ông ta thừa biết Bằng đâu có nhiều tiền đi thế, nguyên vụ lo tiền ăn, tiền sinh hoạt hằng ngày, tiền đóng học phí, thỉnh thoảng Bằng còn phải gửi tiền về cô nhi viện để trợ giúp cho các em, Bằng đã phải chật vật và vất vả lắm rồi.

Hơn một trăm triệu, với tình hình hiện nay, Bằng có làm tám năm cũng chưa chắc đủ, còn tiền lo kiện tụng và lo hầu tòa nữa, Bằng làm sao chịu đựng được.

Ôm lấy đầu, Bằng không biết nên làm thế nào để giải quyết khó khăn và tình trạng không còn đường lui của bản thân.

_Cô định thế nào ?

Ông ta nhất quyết dồn Bằng vào đường cùng.

_Tôi không có đủ tiền để trả nợ cho ông nhưng ông có thể cho tôi một công việc để trả nợ được không ?

_Tính đi !

Ông ta lại ra lệnh cho Phúc.

Cầm cuốn sổ, anh ta hỏi Bằng.

_Cô biết đánh máy không ?

_Có.

_Cô biết tiếng Anh chứ ?

_Biết.

_Cô có kiến thức về bất động sản không ?

_Không.

_Cô có hiểu về tiền tệ không ?

_Không.

Sau một loạt câu hỏi mà anh ta dành cho Bằng, Bằng chỉ đáp ứng được hai yêu cầu là đánh máy và biết tiếng Anh.

Anh ta kết luận.

_Trong công ty Hoàng Thị, không còn tuyển nhân viên có mức lương từ hơn một triệu đến hơn hai triệu. Nếu có tuyển, cô cũng phải làm mất hơn tám năm không ăn cơm, không uống nước, không có tiền thưởng, chưa hết cô còn phải còng lưng để gánh tiền lãi sinh ra hàng tháng nữa.

Bằng đứng không còn vững nữa, mồ hôi nhạt nhòa trên khuôn mặt.

Nếu phải sống một cuộc đời giống như nô lệ như thế, Bằng thà chết còn hơn.

Lúc này trong Bằng tràn ngập cảm giác hối hận và lo sợ, Bằng không biết cuộc đời của mình từ nay sẽ đi đâu và về đâu nữa.

_Thế nào, cô lựa chọn trả nợ hay là đồng ý kết hôn với tôi ?

Bằng nuốt nước bọt, cổ họng khô đắng.

_Ông... ông có thể cho tôi về nhà suy nghĩ được không ?

Trên mặt ông ta xuất hiện tia nhìn giễu cợt.

_Cô đang tính đến chuyện bỏ trốn đúng không ?

Bằng giật thót, không ngờ ông ta có thể đọc được suy nghĩ của Bằng.

_Không...không có !

Bằng yếu ớt trả lời.

_Lại đây !

Ông ta vẫy tay gọi Bằng lại gần.

Bằng muốn phản kháng nhưng ánh mắt ông ta đầy uy nghiêm và bức người nên Bằng không thể không nghe theo.

Bằng chậm chạp bước lại gần ông ta.

Đứng trước mặt ông ta, mồ hôi trên mặt Bằng đang tuôn ra như suối.

_Tên ?

_Hàn Bằng.

__Họ ?

__Lâm Nhã Băng.

__Bao nhiêu tuổi ?

__Hai mươi.

__Đang làm gì ?

__Sinh viên.

__Bố mẹ cô là ai ?

Nhắc đến bố mẹ, mắt Băng đỏ hoe.

Một cô bé lớn lên và trưởng thành trong cô nhi viện làm sao biết bố mẹ mình là ai, ngay cả mặt mũi của họ thế nào Băng cũng không biết.

__Tôi hỏi sao cô không trả lời ?

6. Chương 6

Băng cảm phẫn hét.

__Ông tưởng là tôi không muốn nói cho ông biết bố mẹ tôi là ai ư ? Tôi lớn lên trong cô nhi viện, câu trả lời như thế, ông đã hài lòng chưa ?

Băng chưa từng khóc, chưa từng rơi lệ trước mặt người khác nhưng hôm nay phải chịu quá nhiều đả kích và khiếp sợ, Băng đã khóc, đã rơi lệ như một đứa trẻ con bị bắt nạt.

Tất cả mọi người đều lặng người, không ai lên tiếng nói câu nào, họ cúi đầu thương cảm cho thân phận cô cút của Băng.

__Ngồi xuống.

Ông ta chỉ vào chỗ trống bên cạnh ông ta.

Đang khóc, Băng ngừng khóc nhìn ông ta.

Băng hoàn toàn không hiểu người đàn ông trước mặt mình.

Hành động kì lạ của ông ta cho Băng một cảm giác run sợ và khiếp đảm.

Ông ta không cần phải hét, quát hay dơ tay đánh người mà từ đầu đến cuối, ông ta đều dùng thái độ bình thản, lạnh nhạt để nói chuyện.

Nhưng cách nói chuyện này khiến cho người đối diện vừa sợ hãi, vừa sùng kính, lại không dám ngước mắt lên nhìn ông ta.

Thấy Băng vẫn còn đứng, ông ta cau mày.

__Ngồi xuống đi.

Quẹt nước mắt lăn dài trên má, Băng ngồi xuống.

__Lui xuống.

Ông ta bảo hai vệ sĩ và Phúc.

Họ lần lượt rút lui khỏi phòng khách.

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại Băng và người đàn ông lạ mặt.

Tự nhiên Băng cảm thấy sợ và hốt hoảng.

Băng không biết ông ta là ai, ông ta đang làm gì, con người, tính cách của ông ta thế nào ?

Đột nhiên Băng bị bắt về đây, ông ta ra một yêu cầu hết sức vô lý là muốn kết hôn với Băng, dù có nằm mơ Băng cũng không dám tin đây là sự thật.

Đưa ly nước ngọt trước mặt Băng, ông ta giục.

__Uống đi !

Băng run run cầm lấy. Vô thức Băng đưa lên miệng uống một ngụm.

Ông ta hài lòng.

__Cô không biết bố mẹ cô là ai ?

Mắt Băng đỏ hoe, nỗi đau trong lòng lại một lần nữa bị khơi lên.

__Đúng.

__Có bao giờ cô tự hỏi là bố mẹ cô là ai không ?

Băng cúi.

__Ông bớt nói xàm đi được không ? Dù tôi có hỏi, có gào cũng ích gì đâu, chẳng phải tôi vẫn là một đứa trẻ bị bỏ rơi và không được thừa nhận sao ?

Trong ánh mắt ông ta hiện lên mấy tia sáng khó hiểu, mặt ông ta thâm trầm như đang tính toán chuyện gì đó.

__Tôi muốn nghe câu trả lời của cô.

Nghe ông ta nhắc lại vấn đề này, tay Băng run lên một cái, ánh mắt thần thần đau khổ và bất lực.

__Tôi không thể lấy người tôi không yêu, không quen biết.

Quay sang nhìn ông ta, Băng nói thêm.

__Ông không thấy là ông quá kì lạ sao ? Sao ông có thể cầu hôn một cô gái mới gặp lần đầu tiên ở ngoài đường. Ông và tôi không quen biết nhau, cũng không hiểu gì về nhau làm sao có hạnh phúc.

Môi ông ta mím chặt, tay ông ta đột nhiên nâng cằm Băng lên, mắt ông nhìn thẳng vào mặt Băng.

__Cô có chắc là chúng ta chưa từng gặp mặt nhau ?

Chiếc cằm nhỏ xinh của Băng bị ông ta bóp chặt. Băng cảm tưởng cằm của mình sắp bị gãy nát.

__Tôi nói dối ông làm gì ?

Băng cố gắng gỡ tay ông ta ra khỏi cằm.

Băng càng cố, cánh tay ông ta càng ngày càng siết chặt, ông ta giống như một gọng kìm, còn chiếc cằm của Băng giống như một cọng bún.

Băng đánh mạnh vào tay ông ta, miệng hét to.

__Buông ra ! Ông đang làm gì thế ?

Ông ta gằn giọng.

__Cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn ở lại đây nếu không tôi sẽ không buông tha cho bố mẹ cô và cả cái cô nhivien mà cô yêu thương cùng cô bạn thân của cô đâu.

Băng mở to mắt nhìn ông ta.

__Ông...ông bảo sao, bố...bố mẹ tôi, ông biết bố mẹ tôi là ai sao ?

Ông ta cười khẩy.

__Cô muốn biết chứ gì ? Nếu cô chịu làm theo những gì mà tôi nói, tôi sẽ cho cô biết, còn nếu không số phận của họ phụ thuộc vào cô.

Bàn tay đánh vào tay ông ta buông thông, mặt Bằng tái nhợt, Bằng hoàn toàn không hiểu, chuyện của họ thì có liên quan gì đến Bằng, và tại sao ông ta còn đòi lấy Bằng bằng được ?

Bố mẹ ?

Hai từ này vang bên tai Bằng chẳng khác gì hút hết sinh khí của Bằng.

Chẳng lẽ bố mẹ Bằng vẫn còn sống ? Chẳng lẽ ông ta biết bố mẹ Bằng là ai ?

Bằng kinh sợ nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh, mắt Bằng mở to, người đông cứng vì quá hãi, hai giọt nước mắt lăn dài trên má.

Trên đời này có ai hiểu cho Bằng, là một đứa trẻ mồ côi, ngay từ khi sinh ra, Bằng đã không được bố mẹ chăm sóc, nâng niu, bảo vệ.

Bằng cười sầu sã, cuộc đời này đã cho Bằng được thứ gì, có ai thấu hiểu cho nỗi đau trong lòng Bằng.

Môi Bằng run run, mắt nhòe nhoẹt nước.

Bàn tay nắm cầm Bằng từ từ rời lỏng, ông ta xót xa khi thấy Bằng khóc.

Không hiểu tại sao ông ta không thể nặng tay khi nhìn những giọt nước mắt trong veo của Bằng.

Lấy khăn tay trong túi áo, ông ta đưa cho Bằng.

_Cô lau nước mắt đi.

Bằng cảm tức nói.

_Không cần ông phải thương hại. Chẳng phải ông mang tôi về đây vì ông muốn nhìn thấy bộ dạng thảm thương của tôi. Bây giờ ông đã đạt được mục đích của mình rồi, ông còn muốn gì nữa.

Ông ta tức điên lên.

Bằng đúng là không hiểu chuyện, nếu thực sự ông ta muốn làm thế, Bằng liệu có thể ngồi ở đây nói hươu nói vượn được không ?

Ông ta hằm hằm nói.

_Cô nói tôi muốn sỉ nhục cô ?

Bằng cảm phẫn nhìn ông ta.

_Chẳng lẽ tôi nói sai cho ông ?

Đưa khăn tay trước mặt Bằng, ông ta ra lệnh.

_Lau mặt đi.

_Tôi không lau.

Ông ta cười nhạt, mắt ông ta rực sáng.

_Cô thực sự muốn tôi đánh cô.

Theo phản xạ, Bằng vùng đứng dậy, Bằng định bỏ chạy.

Ông ta túm lấy cánh tay Bằng, chỉ một cái hẩy, Bằng ngã nhào vào lòng ông ta.

_Buông tôi ra ! Ông làm gì thế ?

Bằng sợ hãi hét to.

_Yên nào ! Tôi nói gì cô có nghe không ?

Bằng mở to nhìn ông ta.

Ông ta không làm gì Bằng cả, cầm khăn tay màu trắng, ông ta đang lau hai giọt lệ trên má Bằng.

Thấy Bằng đang mở to nhìn mình, ông ta nhếch mép hỏi Bằng.

_Cô đang nhìn gì thế ?

Băng hốt hoảng vội cup mắt lại, mặt đỏ bừng vì thẹn.

Mặc dù là một cô gái nghịch ngợm và hiếu động, nhưng Băng chưa từng để con trai chạm vào người và chưa từng ngồi trong lòng một người đàn ông.

Đây là lần đầu tiên Băng rơi vào tình huống khó xử thế này.

Băng ngồi trong lòng ông ta chẳng khác gì một cô vợ nhỏ được cưng chiều.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì thẹn của Băng, ông ta ngậy người nhìn, trên môi ông ta nở một nụ cười khó hiểu.

Băng cảm thấy cơ thể mình nhột nhạt, Băng ngọ nguậy mãi không yên.

Bấu vào vai ông ta, Băng vùng vằng muốn đứng lên.

_Ngồi yên !

_Ông ...ông định làm gì ?

_Cô nghĩ tôi muốn làm gì ?

Băng nghiêng chặt răng.

_Ông đừng bắt nạt người khác quá đáng.

Ông ta cười nhạt.

_Bắt nạt người khác quá đáng ? Cô thấy tôi đã làm gì cô mà cô nói thế ?

Băng nhìn thẳng vào mặt ông ta.

_Tôi không cãi nhau với ông. Ông có thể thả cho tôi đi được rồi chứ ?

_Chúng ta đã đăng kí kết hôn đâu mà cô đòi đi.

Băng cúi.

_Ông vừa phải thôi. Tôi đã nói là tôi không muốn kết hôn với ông.

Vòng tay quanh eo Băng bị siết chặt, cằm Băng bị nâng lên.

_Cô đã có bạn trai rồi sao ?

_Tại sao tôi phải nói cho ông biết ?

Băng nhăn mặt, càng ngày ông ta càng bóp cằm Băng mạnh hơn.

_Trả lời mau.

Băng mặc kệ ông ta muốn nói, muốn hỏi gì thì hỏi, Băng cũng nhất quyết không chịu trả lời.

Ông ta biết tính cách ương bướng và không chịu khuất phục của Băng.

Một cô gái như Băng, càng dọa, càng chửi mắng càng không chịu phục, càng không chịu nhận thua.

_Cô không trả lời cũng không sao.

Ông ta chuyển từ cằm Băng, lên má Băng.

_Nhưng mà tôi có thể hỏi bạn cô đúng không ? Không biết bạn cô bây giờ ra sao nữa ?

Nghe nhắc đến Hoa, Băng giật thót.

_Ông...ông...!

Ông ta cúi gần sát mặt Băng, mắt ông ta nhìn Băng như một con sư tử đang vờn một con thỏ con.

_Thế nào, cô định trả lời tôi hay là tôi phải trực tiếp hỏi bạn của cô.

Bằng cắn môi, mắt nhìn ông ta như muốn băm ông ta thành hàng trăm, hàng nghìn mảnh.

Nếu như mắt có thể giết được người, Bằng đã giết chết ông ta ngay rồi.

Khi nhìn thẳng vào mắt ông ta, tự dưng Bằng cảm thấy sợ.

Mắt của ông ta trong suốt, một đôi mắt không vẩn đục, không ai đoán được ý nghĩ trong đầu ông ta, một đôi mắt không rõ giận hay vui, một đôi mắt không có đáy.

Bằng vội ngó lơ ra chỗ khác.

_Chưa...chưa có.

Cuối cùng Bằng cũng phải trả lời ông ta.

Bằng biết nếu không hỏi được Bằng, ông ta sẽ không ngại ngần gì mà tra hỏi cô bạn thân – Hoa tội nghiệp.

Bằng sợ, Hoa là một cô gái yếu đuối và nhút nhát, chỉ cần nhìn thấy ông ta, Hoa đã khóc thét, mặt mày trắng nhợt, nếu còn bị ông ta dùng ánh mắt, khuôn mặt, lời nói uy hiếp làm sao mà Hoa chịu được.

Bằng không muốn Hoa bị tổn thương về mặt tinh thần nên phải khai hết ra.

7. Chương 7

Ông ta hài lòng khi nghe Bằng trả lời là chưa có bạn trai.

_Cô không lừa tôi chứ ?

Bằng tức điên lên.

_Tôi có thể nói dối sao ? Trong tay ông đang giữ cô bạn thân của tôi. Tôi đã làm theo lời của ông rồi, bây giờ ông làm ơn thả cho tôi và bạn tôi đi về.

_Chúng ta vẫn còn chưa đi đăng kí kết hôn.

_Tôi đã nói tôi không muốn kết hôn với ông.

Ông ta lười biếng nhấc năm ngón tay thon nhỏ lên vuốt ve má Nguyệt, mắt nhìn Nguyệt như muốn thôi miên con mồi của mình.

_Cô chọn cách thứ hai ?

Bằng cắn môi, trong hai cách để cho Bằng chọn, dù Bằng chọn cách nào cũng đều đi đến đường cùng.

Trả tiền ?

Bằng không có khả năng, làm tám năm không ăn cơm, không uống nước, không có tiền thưởng, không tăng lương, lại còn phải gánh tiền lãi phát sinh ra hàng tháng.

Bằng sẽ làm trong bao lâu ?

Trong đầu Bằng hình dung ra cảnh một bà lão lưng còng, tay chống gậy vẫn phải thức khuya dậy sớm để đi làm trả nợ.

Bằng rùng mình vì ớn, trán toát mồ hôi.

Kết hôn ?

Nhìn người đàn ông trước mặt, mặc dù ông ta giàu có, đẹp trai, là niềm mơ ước của các cô gái nhưng tại sao Bằng vẫn thấy sợ, vẫn thấy không an toàn khi ở bên cạnh ông ta, thậm chí chỉ cần nghĩ phải ở chung một căn nhà với ông ta, Bằng đã muốn hét to lên rồi.

Bỏ trốn ?

Bằng có thể bỏ trốn không ?

Kế hoạch này không có khả năng vì bây giờ chẳng những Bằng bị giam cầm, mà ngay cả cô bạn thân Hoa cũng bị ông ta nhốt ở đây.

Mặt Bằng hết trắng rồi lại đỏ, hết đỏ rồi lại xanh, nghĩ đi nghĩ lại, Bằng vẫn không biết nên trả lời ông ta thế nào ?

Hu hu hu !

Trong lòng Bằng không ngừng than khóc, nếu phải lấy chồng, Bằng muốn lấy người mình yêu, Bằng không muốn lấy người mình không yêu, đặc biệt là người mình vừa mới quen biết và căm ghét.

Bằng căm ghét ông ta, thậm chí Bằng còn hận ông ta, không hiểu tại sao khi nhìn vào mắt ông ta, Bằng đọc được ánh mắt thù hận, ánh mắt không có tương lai, ánh mắt của một ông chủ dành cho nô lệ của mình.

Chỉ cần nghĩ mai sau, tương lai, cuộc sống, tự do, linh hồn, cơ thể, trái tim của mình đều phải phụ thuộc vào ông ta, Bằng muốn bỏ chạy, muốn bỏ trốn đến nơi nào đó thật xa.

Nhắm mắt lại, Bằng không biết nên làm thế nào cho đúng ? Nên chọn con đường nào để đi ?

Trên đời này, hình như chưa bao giờ cho phép Bằng được chọn cuộc sống cho cá nhân mình, mà Bằng luôn làm và sống vì người khác.

__Thế nào, cô đã có câu trả lời chưa ?

Mở mắt ra, Bằng giật mình, mặt đỏ bừng khi thấy môi của ông ta gần như chạm vào môi mình, mắt ông ta đang nhìn thẳng vào mắt mình, hơi thở của ông ta đang phả lên mặt mình.

Hai tay Bằng đang bầu vào vai ông ta.

Bằng than khóc.

Sao chuyện này có thể xảy ra ?

Rút cuộc ông ta là người thế nào ? Ông ta là ai ? Tại sao ông ta lại muốn kết hôn với mình bằng được ?

Bao nhiêu câu hỏi đang ngùn ngụt xuất hiện trong đầu Bằng.

Lúc này Bằng không thể nghĩ được gì, cũng không thể bình tĩnh mà suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Bằng chỉ biết, Bằng không được phép lựa chọn, cũng không thể rút lui vì ông ta đang nắm trong tay cô bạn thân nhất của mình.

__Ông...ông có thể cho tôi về nhà suy nghĩ được không ?

Nhìn vào mắt Bằng, ông ta cười nhạt.

Trong lòng ông ta hiểu, Bằng đang tính cách để bỏ trốn.

Ông ta rất thích chơi đùa với Bằng, một con sư tử, một kẻ lừa dối và thông minh như ông ta, chưa kể so về tuổi tác, kinh nghiệm sống, trí tuệ, ông ta cái gì cũng hơn Bằng, một cô gái như Bằng làm sao có thể dùng mưu và dùng trí với ông ta.

Mặc dù đã hiểu, đã biết Bằng đang nghĩ gì nhưng ông ta không lật tẩy, cũng không muốn nói ra, ông ta thích để Bằng tự chui đầu vào rọ hơn.

__Được thôi. Cô có thể về nhà suy nghĩ.

Bằng vui sướng nhìn ông ta, khuôn mặt bừng sáng, trên môi xuất hiện một nụ cười xinh đẹp và thơ ngây như một đứa trẻ con vừa mới nhận được một món quà yêu thích.

__Thật sao ? Ông đồng ý thả cho tôi đi.

Ông ta nhìn nụ cười hồn nhiên của Bằng, ông ta vô thức gật đầu.

__Đúng.

Bằng nhảy xuống khỏi lòng ông ta, Bằng vừa mới đứng thẳng dậy, ông ta dội luôn một gáo nước lạnh vào người Bằng.

—Cô có thể đi nhưng bạn của cô phải ở lại đây.

Bằng kêu khổ.

Bằng rời khỏi đây, trốn thoát thì ích gì, chẳng phải trong tay ông ta vẫn giữ được quân át chủ bài sao ?

Nếu không phải vì Hoa bị ông ta bắt, Bằng đâu phải tự nguyện trèo lên xe ô tô của ông ta, đâu phải đi theo ông ta về nhà, và bị ông ta bắt phải kết hôn với ông ta.

Tất cả mọi việc mà Bằng đang phải chịu đựng cũng chỉ vì ông ta đang giam giữ cô bạn thân.

Bằng ước giá mà Bằng có phép thuật, có thể vô tình hay có thể vĩnh viễn biến mất thì hay biết mấy.

Nhưng thật đáng tiếc, Bằng chỉ là người trần mắt thịt.

Bằng phải vận dụng trí óc, và làm theo tiếng nói của con tim mình.

Cứu bạn !

Đây là cách duy nhất mà Bằng có thể làm cho Hoa.

Ngay từ khi bước chân lên thành phố này, nếu không có Hoa và gia đình Hoa giúp đỡ, Bằng đã không thể tồn tại được ở đây.

Hoa không chỉ là một người em tốt, bạn tốt, Hoa còn là ân nhân của Bằng.

Bằng mọi giá Bằng phải trả ơn và bảo vệ Hoa.

Khóc chán, than chán, Bằng đành phải ngồi xuống ghế xô pha.

Không còn đường lui nữa rồi, Bằng phải đưa ra quyết định thôi.

Trả nợ không được, bỏ trốn cũng không xong, chỉ còn lại một con đường duy nhất cho Bằng đó là kết hôn.

Ông ta đã thắng, Bằng không còn lựa chọn nào khác.

—Tôi đồng ý.

Bằng chán nản và buồn rầu trả lời ông ta.

—Cô không vui ?

Mắt Bằng đỏ hoe.

Không vui ?

Bằng làm sao có thể vui, lấy người mình không yêu đã khổ, lấy người mình không hề quen biết, lấy người mình hận làm sao Bằng có thể cười, có thể cảm thấy thanh thản.

Trước đây, dù cuộc sống có khó khăn và khổ sở thế nào, Bằng cũng chưa từng rơi lệ nhưng nay, Bằng đã khóc, đã cảm thấy thương tổn và đau lòng.

Bằng thấy trước mắt mình một tương lai mù mịt và không có lối thoát đang chờ Bằng.

Quan sát vẻ mặt và biểu hiện của Bằng, mặc dù biết Bằng không vui và đang buồn nhưng ông ta không quan tâm, cũng không có hứng thú để ý đến tâm trạng của Bằng, ông ta chỉ cần biết Bằng đã nhận lời lấy ông ta.

Đứng lên, cầm lấy tay Bằng, ông ta giục.

—Đi thôi.

Bằng quệt nước mắt trên má, mắt ngơ ngác nhìn ông ta.

—Đi đâu ?

_Đi đăng ký kết hôn.

Mặt Bằng tái nhợt.

_Gấp như vậy sao ?

_Cô hỏi hận ?

Bằng im lặng không đáp.

Hỏi hận ?

Ngay từ lúc nhìn thấy ông ta, Bằng đã có dự cảm không hay và khiếp sợ ông ra rồi.

Ông ta là người đàn ông đáng sợ nhất mà Bằng từng gặp.

Có thể ví ông ta giống như một ác ma, một con quỷ dưới địa ngục.

Bằng là một thiên thần băng khiết và trong sáng. Tại sao Bằng phải chịu đựng một con quỷ như ông ta ?

Ông Trời đúng là rất biết cách trêu ngươi, rất biết cách đùa giỡn số phận của con người.

_Người đâu ?

Ông ta gọi.

Bà giúp việc từ trong nhà bếp vội chạy ra.

_Thưa ông !

_Gọi cậu Phúc lại đây cho tôi.

_Vâng, thưa ông.

Bà giúp quay người bỏ đi.

Chưa đầy một phút, Phúc xuất hiện trước cửa phòng khách.

_Anh có gì giáo phó ?

_Lái xe đưa tôi và cô ấy đi đăng kí kết hôn.

Phúc kinh ngạc nhìn Bằng.

Cho đến lúc này, trong nhà không ai hiểu lý do vì sao ông ta đòi kết hôn với Bằng bằng được.

Quan sát Bằng, anh ta nhận xét.

Bằng là một cô gái xinh đẹp, nếu nói là mỹ nhân thì không đúng, vẻ đẹp của Bằng là một vẻ trong sáng, thuần khiết và khỏe mạnh.

Bằng mang vẻ đẹp của một thiên sứ, vẻ đẹp không mê hoặc lòng ngược, mà hoàn toàn tự nhiên.

Trong số những người đàn bà vây quanh ông ta, Bằng không phải là một người phụ nữ xinh đẹp nhất, nhưng cũng không phải là xấu nhất.

Anh ta không hiểu tại sao có những cô gái còn xinh đẹp, và gia thế hơn hẳn Bằng, tại sao ông ta không muốn kết hôn với họ, mà lại muốn lấy Bằng, chưa hết ông ta phải bắt ép và dùng thủ đoạn để ép Bằng chấp nhận lấy mình bằng được.

Mặc dù có nhiều câu hỏi và nghi vấn nhưng thân là nhân viên dưới quyền, anh ta không tiện xen vào đời tư của sếp.

Anh ta hiểu xen vào chỉ mang thêm họa và rắc thêm phiền phức vào thân.

8. Chương 8

Thấy Phúc cứ nhìn Bằng không chớp mắt, dáng điệu ngẩn ngơ và suy tư, ông ta nhếch mép, mặt lạnh lùng hỏi.

—Cậu không nghe rõ tôi nói gì sao ?

Giọng ông ta không nặng không nhẹ, không trách cứ nhưng người nghe lại sợ hết hồn.

—Xin...xin lỗi. Em đi làm ngay.

Phúc đi nhanh ra khỏi phòng khách, ông ta nối tiếp đi theo sau, Bằng vẫn còn đứng chôn chân một chỗ.

Đi được hai bước, ông ta quay lại nhìn Bằng.

—Cô còn đứng ở đó làm gì ?

Bằng thất thần nhìn ông ta.

Cho đến lúc này, Bằng vẫn còn nghĩ mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, tất cả đều không phải là thật.

Nhìn đôi mắt tròn xoe to tròn long lanh nước của Bằng, ông ta bắt nhẫn bước lại gần, nắm lấy tay Bằng, ông ta kéo Bằng đi theo mình.

Bằng lững thững bước theo ông ta, dáng điệu hoàn toàn vô lực, trông bằng lúc này giống như một người mất trí.

Phúc mở cửa xe cho Bằng và cho ông ta.

Bằng trèo lên xe, ông ta ngồi bên cạnh.

Xe từ từ lăn bánh.

Trên đường đi không ai nói với ai câu nào, ông ta nhắm mắt, đầu dựa vào thành ghế, dáng ngồi hoàn toàn thỏa mái và tĩnh tại, hình như ông ta coi chuyện kết hôn một cách đường đột này là chuyện bình thường.

Bằng dựa đầu vào kính xe, mắt ngơ ngác nhìn khung cảnh bên vệ đường.

Từng căn nhà, cột điện, hàng cây trôi vùn vụt qua mắt Bằng.

Đầu Bằng rỗng tuếch, từng kí ức đau thương tái hiện trong đầu Bằng. Từ lúc nào lệ trên má Bằng rơi từng giọt từng giọt xuống cằm.

Bằng thấy đau lòng, thấy mình thật đáng thương.

Lẽ ra khi được một người đàn ông giàu có, quyền lực và đẹp trai cầu hôn, Bằng phải sung sướng và hạnh phúc, nhưng tâm trạng của Bằng lại hoàn toàn ngược lại.

Nhắm mắt lại, Bằng để mặc cho nước mắt rơi, mặc cho nỗi đau trong lòng hành hạ và dày vò con tim yếu đuối và dễ tổn thương của mình.

Ông ta quan sát và nhìn Bằng, trong lòng ông ta đang hỗn độn những suy nghĩ và tính toán không nói nên lời.

Người con gái đang ngồi bên cạnh ông ta và sắp chuẩn bị làm vợ ông ta, tuy rằng xa lạ, tuy rằng ông ta chưa từng gặp và không biết nhiều nhưng thật ra với ông ta rất thân quen và rất gần gũi.

Vì sao ông ta lại muốn kết hôn với Bằng bằng được ?

Câu hỏi này chỉ có mình ông ta mới trả lời được, mới giải thích rõ được nguyên nhân vì sao ông ta lại muốn làm thế ?

Một người khôn ngoan và thông minh như ông ta chưa từng làm chuyện gì mà không có lợi và không đảm bảo chắc chắn được kết quả.

Có thể ông ta từng sai lầm, từng bị tổn thương vì quyết định nông nổi của mình trong quá khứ, nhưng không có nghĩa hiện tại ông ta cũng là một con người yếu đuối và ngu ngốc như thế.

Xe dừng lại.

Phường xuất hiện trong tầm mắt của Bằng.

Phúc nhanh chóng bước xuống xe và mở cửa cho Bằng và cho ông ta.

Ông ta bình tĩnh và thong dong bước xuống, phong thái của ông ta lúc nào cũng nhàn nhã, lúc nào cũng uy nghiêm lạnh lùng, trông ông ta lúc nào cũng giống như một ông chủ lớn, một người luôn làm chủ mọi tình huống và mọi vấn đề.

Còn Bằng chỉ là một con bé con không hiểu chuyện, một người luôn thay đổi tâm trạng và tính khí tùy theo từng hoàn cảnh.

Cuối cùng Bằng đã đến nơi Bằng không muốn đến.

Chỉ cần hoàn thành xong thủ tục và pháp lý cần thiết. Bắt đầu từ hôm nay, Bằng chính thức là vợ của ông ta.

Cuộc đời của con người sao có thể nhanh chóng bước sang một bước ngoặt mới chỉ trong một cái chớp mắt như thế ?

Cô nhân viên phụ trách phòng pháp lý đưa ổi người một tờ giấy và hai cây bút.

Nhìn tờ giấy trước mặt, Bằng thần thờ như người mất trí, mắt Bằng đỏ hoe, Bằng run run không dám viết, cũng không đọc được tờ giấy viết gì và ghi các điều khoản gì.

Ông ta quan sát Bằng, mắt ông ta nhìn Bằng như dò hỏi và như ước đoán xem Bằng đang nghĩ gì trong đầu.

Việc Bằng chống đối không muốn lấy ông ta đã làm cho lòng tự tôn và ý nghĩ chinh phục của đàn ông trong ông ta càng thêm mãnh liệt.

Giống như một món đồ càng khó lấy, lại càng muốn lấy bằng được.

Ông ta bình tĩnh điền hết các thông tin cần thiết trong tờ giấy đăng kí kết hôn của mình.

Mặc dù tay viết, mắt nhìn vào tờ giấy trước mặt nhưng không một biểu hiện và cử chỉ nào của Bằng thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ông ta.

Ghi xong, ông ta đặt cây bút chèn lên tờ giấy của mình.

Quay sang nhìn Bằng, ông ta nhẹ nhàng nói.

_Cô có điều gì không hài lòng sao ?

Bằng giật mình nhìn ông ta, mắt Bằng long lanh nước, miệng Bằng đắng ghét.

Dù Bằng có là người táo tợn, có là người coi khinh sinh mạng của mình khi đánh nhau và khi dám làm những chuyện mà một thực nữ không dám làm, cũng không dám đặt cược tương lai và hạnh phúc của mình vào tay một người đàn ông không quen không biết.

_Tôi...tôi...!

Bằng ấp úng trả lời.

Lúc này Bằng không biết nói gì và giải thích thế nào cho ông ta hiểu rằng quả thật Bằng không thể lấy ông ta và không thể đóng kịch coi như không có chuyện gì.

Ông ta biết Bằng định nói gì, và định làm gì, đã đưa Bằng đến tận đây và phải mất bao tâm huyết mới nghe được một câu đồng ý của Bằng làm sao ông ta có thể dễ dàng để cho Bằng đi và để cho Bằng thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Cầm lấy tờ giấy của Bằng, ông ta bắt đầu ghi chép.

_Tên ?

Ông ta hỏi Bằng.

Băng ngơ ngác nhìn ông ta, rồi lại nhìn xuống tờ giấy ông ta đang đặt dưới bàn, Băng bắt đầu lấy lại được suy nghĩ và giác quan của mình.

Băng định không nói và định rời khỏi đây nhưng khi nhìn vào ánh mắt đáng sợ và khuôn mặt lạnh lùng đầy uy hiếp của ông ta, Băng sợ hãi không dám làm trái ý của ông ta.

Băng bắt buộc nhắc mình phải nhớ trong tay ông ta đang giữ cô bạn thân làm con tin và số tiền hơn một trăm triệu mà ông ta bắt Băng phải trả.

Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, Băng mấp máy môi.

__Lâm...Lâm Nhã Băng.

Ông ta không nói gì, cũng không làm gì nhưng ánh mắt đã hòa nhã hơn trước.

Ông ta bắt đầu ghi.

__Tuổi.

__Hai mươi.

__Tôi hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô.

Ông ta không ngẩng đầu nhìn Băng nhưng Băng vẫn cảm nhận được ánh mắt đáng sợ của ông ta, người Băng run lên một cái.

Cầm CMND, Băng run run đặt trước mặt ông ta.

Ông ta nở một nụ cười khó hiểu, mắt ông ta lóe lên những tia sáng mà chỉ có những người để ý và quan sát kĩ mới thấy.

Sau khi điền hết những thông tin cần thiết và làm theo đúng những yêu cầu của cô nhân viên. Ông ta đưa mấy tờ giấy trên bàn cho cô ta.

Xem xong, cô nhân viên cười thật tươi.

__Chúc mừng ông bà. Chúc ông bà hạnh phúc.

Băng thần thờ như một xác chết, trong khi mọi người vui vẻ và hạnh phúc vì lấy được người mình thích, vì lấy được chồng giàu và đẹp trai, Băng lại buồn, lại đau, phải chăng Băng đã bị điên rồi ?

Băng ngồi im trên ghế, mắt nhìn xuống đất, mặt Băng tái nhợt, trông Băng như thể vừa mới nhận được một tin gì đó khủng khiếp lắm hơn là khuôn mặt biểu hiện của một người sắp trở thành vợ của người ta.

Ông ta chú ý đến thái độ, biểu hiện trên khuôn mặt của Băng.

Thấy Băng cứ ngồi im mà không chịu đi theo mình, ông ta kéo Băng đứng dậy.

Băng ngược mắt nhìn ông ta, đôi mắt Băng trống rỗng, đôi mắt vô hồn, đôi mắt của một con thỏ con sắp bị con sư tử giết thịt.

Không muốn để cho tâm trạng của Băng ảnh hưởng đến tâm tư và quyết định của mình, ông ta kiên quyết lôi Băng đi.

Băng ngoan ngoãn bước theo ông ta như một con bé con.

Bây giờ dù Băng có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi vì Băng đã kí tên, Phường đã đóng dấu chứng nhận hai người đã là vợ chồng hợp pháp.

Hai mươi tuổi Băng đã có chồng, có gia đình.

Cho đến tận lúc này, Băng vẫn không dám tin, không dám chấp nhận sự thật là mình đã là gái đã có chồng.

Từ nay mọi quyền lợi và tự do của Băng đều phụ thuộc vào ông ta.

Băng có thể chạy trốn, có thể đi nhưng trên pháp lý ông ta vẫn là chồng của Băng, vẫn là người có quyền quyết định Băng có thể đi đâu, có thể làm gì.

Băng khóc không ra nước mắt, trạng thái của Băng lúc này là vô định, là trôi nổi, là không hiểu, là không dám tin.

Một bước, hai bước, Băng cùng ông ta rời xa nơi hai người vừa mới đăng kí kết hôn.

Băng cúi mặt, đầu không ngẩng lên, nhìn bước chân mình chậm bước.

Từng bước, từng bước một, Băng hiểu rằng, từ nay Băng vĩnh viễn mất đi quyền lợi của chính mình, vĩnh viễn mất đi lòng tự tôn mà Băng đã cố giữ gìn hai mươi năm nay.

Tại sao mọi chuyện lại xảy ra theo hướng này, và tại sao Băng không có quyền lựa chọn hạnh phúc và hôn nhân ình ?

Tại sao Băng phải lấy người Băng không yêu, Băng không thích ?

Tại sao ông ta phải bắt Băng lấy ông ta bằng được ?

Tại sao trên đời này vẫn còn tồn tại kiểu hôn nhân bắt ép, tồn tại kiểu hôn nhân không có tình yêu ?

Phải chăng ông Trời đã hoàn toàn đảo điên rồi ?

Phải chăng ông tư bà nguyệt không còn muốn xe duyên cho nhân thế nữa ?

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi đầy trên hai gò má trắng mịn của Băng.

Băng không dám khóc to, cũng không dám gào lên, Băng chỉ dám rơi lệ, chỉ dám gào khóc trong lòng, chỉ dám tự hành hạ bản thân mình, chỉ dám trách mình quá yếu đuối, quá ngu muội, chỉ dám trách mình quá trọng tình cảm.

Là một người đa tình, là một người yếu đuối không thể dễ dàng chọn ình một con đường để đi, không dám sống vô tình, không dám sống mà không quan tâm đến ai.

Băng cho đây là số kiếp của mình.

Băng không hối hận vì Hoa nên Băng mới làm thế, mà ngay từ đầu mọi tai họa đều là do Băng tự gây ra.

Nếu Băng không đâm vào ông ta, nếu Băng không phóng nhanh vượt ẩu, nếu Băng mạnh mẽ hơn, Băng đã không đắc tội với ông ta, và nếu chuyện này không xảy ra, Băng đã không phải kết hôn với ông ta.

Từng từ “nếu” ấy xuất hiện trong đầu Băng giống như những mũi dao cứa sâu vào lòng Băng.

Chưa có lúc nào Băng lại hối hận và tự trách bản thân mình nhiều như lúc này.

Băng ước giá mà thời gian có thể quay lại cho Băng sửa chữa lại sai lầm thì hay biết mấy.

__Lên xe đi.

Ông ta nhẹ nhàng bảo Băng.

Thấy Băng khóc nhiều quá nên ông ta không dám nói nặng lời, hay giọng dùng lạnh lùng để yêu cầu Băng làm theo lời mình.

Khom người, Băng chui vào trong xe.

Chờ Băng ngồi yên vị trên ghế xe, ông ta đi vòng sang phía bên kia.

Khi đã ngồi yên trên xe, ông ta ra lệnh.

__Đi thôi.

__Vâng.

Phúc lái xe rời khỏi Phường.

9. Chương 9

Hai giọt nước mắt vừa rơi xuống má. Bằng nhắm mắt lại, đầu dựa vào kính xe, mắt không nhìn ông ta, cũng không nhìn hai bên đường.

Lúc này Bằng chỉ muốn ngủ một giấc, chỉ muốn quên đi những ác mộng mà Bằng vừa mới gặp phải, Bằng hy vọng khi Bằng tỉnh lại mọi chuyện sẽ kết thúc, Bằng muốn trở về cuộc sống vui vẻ và vô lo như trước kia.

Nhưng liệu Bằng có làm được không, hay là Bằng đang tự huyễn hoặc chính mình?

Về đến nhà ông ta, Bằng được Phúc mở cửa xe.

Bằng chần chừ không muốn đi vào trong nhà, ngay lúc này Bằng muốn đưa cô bạn thân đi về phòng trọ của hai người.

Hiểu trong đầu Bằng đang nghĩ gì, ông ta nói.

__Cô vào đi. Từ nay căn nhà này là nhà của cô.

Bằng mở to mắt nhìn ông ta, mặt Bằng ngày càng tái.

__Không...không cần đâu. Dù sao tôi cũng có chỗ để ở rồi.

Ông ta cười nhạt.

__Cô nghĩ rằng bây giờ cô là ai ?

__Tôi...tôi...!

Miệng Bằng đắng nghẹn, Bằng nói không nên lời.

Bằng cảm thấy đây là cuộc hôn nhân buồn cười và phí lý nhất từ trước đến nay.

Bằng đã kết hôn với một người mà ngay cả tên của ông ta, Bằng cũng không biết.

Bằng không biết ông ta là ai ? Ông ta làm gì ? Gia đình ông ta có bao nhiêu người và ông ta là con thứ mấy trong gia đình ? Tính cách, sở thích, những thứ mà ông ta ghét là gì ?

Bằng hoàn toàn không biết, không hiểu gì cả.

Tại sao Bằng có thể đặt bút kí tên đồng ý lấy ông ta, trong khi Bằng và ông giống như bèo nước gặp nhau, giống như hai kẻ xa lạ không quen không biết.

Bằng thấy sợ, thấy rằng mình đang đánh cược hạnh phúc, hôn nhân, tình yêu và tương lai vào tay một người đàn ông đáng sợ, vào tay một người mà Bằng linh cảm sẽ đem lại bất hạnh và cuộc sống khổ đau ỉn.

Bằng đã bị điên, điên thật sự rồi, điên đến nỗi hết thuốc chữa.

Không nói gì, ông ta bỏ đi vào nhà trước.

Bằng đứng im ở trước cổng, Bằng không muốn đi vào trong nhà cũng không được.

Bây giờ mọi thứ, mọi việc Bằng đều phải nghe theo lời của ông ta.

Ông ta đang giữ cô bạn thân, Bằng đã kí vào giấy đăng kí kết hôn.

Bằng còn lý do, còn có khe hở nào để phản kháng, để không phải nghe lời ông ta nói ?

Câu trả lời là hoàn toàn không có.

Bằng đã tự kí vào tờ giấy chung thân cả đời, đã tự đem bản thân mình nộp cho ông ta. Bằng đã không còn chỗ đến trốn nữa rồi.

Bằng lững thững đi theo ông ta vào trong nhà.

Ông ta ngồi trên ghế xô pha ngoài phòng khách.

Không thể đứng im mãi, Bằng đành phải ngồi xuống đối diện với ông ta, cả hai không ai bảo ai câu nào, không khí im lặng và lạnh lùng đang bao trùm khắp căn nhà.

Bà giúp việc lên tiếng phá vỡ sự im lặng của cả hai.

__Thưa ông !

__Có chuyện gì ?

__Ông định ăn cơm bây giờ hay lúc nữa ?

Ông ta nhìn Bằng.

__Cô đã đói chưa ?

Bằng đang buồn, đang phiền não, tâm tư đang bất ổn, Bằng không có lòng dạ nào để ăn.

__Tôi không đói.

__Dọn ra đi, chúng tôi sẽ vào ăn bây giờ.

__Vâng, thưa ông.

Bà giúp việc nhanh chóng đi vào trong bếp.

Bằng hỏi ông ta.

__Tôi...tôi có thể đưa bạn tôi đi được chưa ?

Ông ta lạnh lùng đáp.

__Không vội. Lúc nào tôi bảo đi thì hãy đi. Cô nên nhớ bây giờ cô là vợ của tôi, căn nhà này sẽ là nơi cô và tôi sống. Chẳng lẽ cho đến tận lúc này, cô vẫn nghĩ cô đang độc thân và đang sống cùng cô bạn thân của cô nữa sao ?

Bằng cắn môi.

__Tôi nghĩ rằng chuyện này hơi đường đột nên nhất thời tôi chưa quen được. Ông có thể cho tôi thu xếp mọi thứ rồi mới chuyển đến đây sống được không ?

Bưng tách cà phê lên môi, ông ta nhấp một ngụm.

__Cô muốn thu xếp chuyện gì ?

Giọng ông ta hoàn toàn lãnh đạm, hoàn toàn coi những việc mà Bằng sắp phải gặp phải là chuyện hoàn toàn bình thường và không có gì đáng để quan tâm.

Bằng tức điên lên.

__Tại sao tôi phải nói cho ông biết ?

Ông ta trừng mắt nhìn Bằng.

__Nếu cô không nói, cô sẽ không được đi ra khỏi đây một bước. Cô nên nhớ dùng thái độ ương bướng và không nghe lời với tôi, cô sẽ không có lợi gì đâu, vì thế cô nên biết điều một chút.

__Ông đang uy hiếp tôi ?

Ông ta cười không rõ cười, tức giận không rõ tức giận, khuôn mặt ông ta là kiểu ra sao cũng được.

__Tùy cô nghĩ thế nào thì ra thế ấy. Nhưng lời nói của tôi, cô nên lưu ý, từ trước đến nay tôi không bao giờ nói suông.

__Mời ông và cô vào ăn cơm.

Bà giúp việc lễ phép mời ông ta và Bằng.

Bằng không có tâm trạng để ăn nên không đứng lên.

Ông ta đứng dậy, nhìn thẳng vào mặt Băng, ông ta nói.

_Cô không muốn ăn cũng không sao, nhưng còn bạn của cô. Cô định để cho bạn của cô nhin ăn theo cô đúng không ?

Đứng bật dậy, Băng hầm hầm tức giận, ngay lúc này, Băng muốn giết chết ông ta.

Năm lần bảy lượt ông ta lôi Hoa ra làm con tốt để bắt Băng phải nghe lời ông ta.

Nghiến răng nghiến lợi, mặt đỏ bừng vì cău, Băng đi thẳng vào nhà bếp.

Trên môi ông ta lại xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

Phúc mở to mắt nhìn Băng rồi lại quay sang nhìn ông ta.

Phúc hoàn toàn không hiểu đang có chuyện gì xảy ra ở đây. Phúc thấy Băng từ tính nét cho đến ngoại hình đâu có gì xuất chúng hơn những cô gái mà ông ta từng quan hệ, tại sao ông ta nhất định phải lấy Băng bằng được ?

Càng nghĩ anh ta càng thấy đau đầu, càng bị rối, cuối cùng anh ta đành lắc đầu chịu thua.

Ngồi vào bàn ăn, Băng mừng rỡ khi thấy cô bạn thân đang đi từ trên lầu xuống, mặc dù sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng đã khá hơn.

Thấy Băng, Hoa sợ hãi chạy vội lại, giọt ngấn giọt dài, Hoa ôm chầm lấy Băng.

_Băng ! Tao...tao sợ quá !

Băng ôm chặt lấy cô bạn thân, vỗ nhẹ vào lưng Hoa, Băng an ủi.

_Mọi chuyện đã qua rồi, mày đừng lo lắng quá.

Hoa sụt sịt.

_Chúng ta rời khỏi đây được không ? Tao không chịu được không khí đáng sợ này.

_Ngồi xuống ăn đã, ăn xong cả hai chúng ta cùng đi.

Hoa lắc đầu nguầy nguậy.

_Không ! Tao muốn đi luôn bây giờ.

Cử chỉ làm nũng như một cô em gái nhỏ đang giận dỗi của Hoa đối với Băng khiến ấy người trong phòng ăn ngây người, họ che miệng cười thầm.

Ngay cả Băng cũng bực mình không kém.

Băng đang rầu cả ruột, cô bạn thân không biết điều thì thôi, lại còn khiến tâm trạng của Băng ngày càng tồi tệ hơn.

Đúng là không ai có số khổ như Băng.

Ông ta kín đáo quan sát hai cô bạn thân. Khi thấy Băng vỗ về an ủi, và động viên Hoa, ánh mắt ông ta nhìn Băng rất lạ, trên môi ông ta nhếch lên một nụ cười lãnh đạm và chiến thắng.

Ông ta đã nắm được điểm yếu của Băng.

Với điểm yếu này, ông ta có thể dễ dàng điều khiển Băng, và bắt Băng phải làm theo lời của ông ta.

_Ngồi xuống ăn cơm đi.

Ông ta bảo cả hai.

Nghe giọng của ông ta, Hoa ôm Băng ngày càng chặt, cơ thể nhỏ bé khẽ run lên một cái, khuôn mặt nhợt nhạt đã lấm tấm mồ hôi.

Hoa sợ ông ta, sợ đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mặt ông ta, không dám đối diện với ông ta.

Hoa coi ông ta giống hệt một con ma, một tên ác quỷ xuất hiện giữa ban ngày.

Hoa không hiểu tại sao trên đời này lại có người đáng sợ như ông ta.

Đẩy cô bạn ra khỏi cơ thể, Bắg kéo Hoa ngồi xuống ghế.

Hoa còn run sợ hơn cả Bắg, hốt hoảng, tâm tư hỗn độn nên không còn tâm trí ăn uống và muốn ở đây thêm một lúc nào nữa.

Hoa chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi căn nhà đáng sợ này càng nhanh càng tốt.

Mặc dù nguyện vọng của Hoa và Bắg là thế nhưng ông ta không có dấu hiệu gì là sẽ để cho hai người rời khỏi đây sau khi cả hai đã ăn no và nghe ông ta nói nên dù hai người có muốn, có ước cũng vô ích.

Bình tĩnh, Bắg gấp một đũa rau, cho lên miệng, Bắg nhai thật kĩ sau đó cố nuốt.

Thức ăn mặc dù ngon, mặc dù được bà giúp việc nấu bằng cả tâm huyết và lòng thành nhưng khi ăn vào miệng, Bắg tưởng đang ăn phải thuốc độc.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó, khổ sở và chán ghét của Bắg, ông ta nhếch mép cười nhạt.

Phúc chắt rượu vào bốn cái ly.

Đặt trước mặt ông ta, Hoa và Bắg mỗi người một ly rượu, Phúc cười nói.

_Chúng ta cùng ly chứ ?

Bắg lạnh nhạt nói.

_Tôi không biết uống rượu.

Hoa đẩy ly rượu trước mặt sang một bên.

_Tôi..tôi cũng không biết uống rượu.

Đang nhắm nháp ly rượu trên tay, ông ta đặt ly rượu xuống bàn, mười ngón tay đan vào nhau, chống khuỷu tay vào bàn, mắt nhìn Bắg, ông ta nghi ngờ hỏi.

_Cô không biết uống rượu ?

10. Chương 10

Bắg đặt mạnh đũa xuống bàn, nhìn thẳng vào mặt ông ta, Bắg mím môi đáp.

_Không.

Đôi mắt Bắg trong veo, mặt Bắg không biến sắc, Bắg không hề nói dối, từ trước nay, Bắg không hề đụng đến rượu, cũng không uống cà phê, Bắg chỉ uống nước lọc và nước ngọt.

Đánh giá Bắg một lúc, ông ta biết Bắg không hề nói dối.

Chuyển ánh mắt sang nhìn Hoa, ông ta hỏi.

_Cô cũng không biết uống rượu ?

Hoa chết khiếp khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ của ông ta.

Cúi gầm mặt xuống, tay run run, Hoa run rẩy đáp.

_Không...không, tôi không biết uống.

Thấy cô bạn mình suýt bị nghẹn và sắp khóc thét vì ông ta. Bắg nổi khùng.

_Ông có thể bớt nói xàm và bớt hỏi đi vài câu được không ? Bạn tôi sắp ngất xỉu vì ông rồi kìa.

Phúc che miệng cười, ngay cả bà giúp việc mặc dù vẫn sợ ông ta nhưng nghe Bắg nói, bà cũng không nhịn được cười.

Ông ta chuyển ánh mắt sang nhìn Phúc.

—Cậu có chuyện gì cao hứng sao ?

Phúc im bật, ngay cả nhếch mép cũng không dám. Cầm lấy ly rượu, Phúc uống một ngụm để che bớt bối rối và sợ hãi của mình.

Xem ra từ trước đến nay chỉ có mình Bằng là dám to tiếng và cãi lại lời của ông ta, ngoài ra không còn ai dám làm như thế trước mặt ông ta.

Chưa ăn được hai thìa cơm, Hoa bị nghẹn mấy lần.

Bằng vừa buồn cười, vừa bức, cầm lấy ly nước lọc, Bằng đưa ly nước cho Hoa.

—Cậu uống đi.

Hoa run run cầm lấy, bưng lên miệng Hoa tu một hơi.

Mặt Hoa đỏ bừng vì thẹn.

Phúc đang uống rượu phải vội đặt ly rượu xuống bàn vì nếu uống, Phúc sợ rằng mình sẽ bị sặc hay làm bắn rượu ra giữa bàn vì buồn cười.

Bằng trừng mắt nhìn Phúc.

—Bạn tôi bị như thế, anh thấy vui lắm sao mà anh cười hả ?

Phúc vội xua tay.

—Không...không dám. Tôi...tôi đâu có cười.

—Anh còn chối nữa sao ?

Phúc và Bằng đang cãi nhau tay đôi.

Bàn ăn phút chốc biến thành cái chợ.

Ông ta im lặng ngồi nghe cả hai đấu võ mồm với nhau.

Ngắm nhìn Bằng, ánh mắt ông ta liên tục biến đổi, không biết ông ta nghĩ và tính toán gì mà ánh mắt ông ta như chứa hàng vạn những ánh sao xa trên bầu Trời đêm, hình như ông ta đã biết ông ta cần phải làm gì tiếp theo.

Ăn cơm xong, để cho bà giúp việc dọn dẹp bàn ăn và rửa bát, bốn người kéo nhau ra phòng khách.

Đã có chủ ý từ trước nên Bằng nói luôn.

—Tôi và bạn tôi có thể đi được chưa ?

Ông ta từ từ nhấp một ngụm cà phê, hình như ông ta chưa bao giờ vội, cũng như chưa bao giờ nổi giận với ai bao giờ mà mọi việc, mọi thứ ông ta đều dùng thái độ lãnh đạm, thờ ơ, bình thản để xử lý, và giải quyết, ngay cả khi nói chuyện với người khác ông ta cũng thế.

Nhìn ông ta uống cà phê, Bằng muốn điên lên vì tức.

Bằng không hiểu ông ta là loại người gì nữa ?

Tại sao ông ta có thể sống khác người và có tính cách kì lạ như thế ?

Sợ rằng ngay cả khi bị dao kề vào cổ, ông ta cũng vẫn bình tĩnh uống cà phê và nói chuyện như thường.

Ông ta đúng là một kẻ lạnh lùng và đáng sợ.

Một người có tính cách như ông ta có thể làm được bất cứ chuyện gì mà không cần nghĩ đến tình cảm và suy nghĩ của đối phương.

Tại sao Bằng phải lấy một người chồng như ông ta ?

Thấy ông ta chỉ biết uống và uống mà không chịu nói gì, Bằng không còn nhẫn nại được nữa.

Nắm lấy tay Hoa, Bằng lôi Hoa đi ra khỏi phòng khách.

Lúc này ông ta mới lên tiếng.

_Tôi vẫn còn chưa nói gì, sao cô đã bỏ đi ?

Băng đứng sững lại, người run lên vì tức.

_Ông còn muốn nói gì nữa ? Chẳng phải ông không có ý kiến gì sao ?

Ông ta cười nhạt.

_Tôi không có ý kiến gì đâu có nghĩa là tôi cho cô đi ?

Quay phắt lại, Băng gọi thẳng tên ông ta.

_Hoàng Trọng Quân ! Ông đừng quá đáng, mọi chuyện tôi đều đã làm theo lời của ông rồi, sao ngay cả tự do của tôi, ông cũng muốn quản.

Ông ta nhếch mép, mắt lạnh lùng nhìn Băng.

_Hóa ra cô vẫn còn nhớ hiện giờ cô là bà Hoàng !

Hoa nghe ông ta nói chẳng khác gì sét đánh vào tai.

Hoa kích động, nắm lấy tay Băng, Hoa hỏi dồn dập.

_Mày nói đi ! Tại sao bây giờ mày lại trở thành bà Hoàng ?

Băng cười khở.

_Chuyện này.

Băng định nói cho Hoa biết là giờ đây mình đã trở thành vợ của Hoàng Trọng Quân, nhưng sợ Hoa sẽ hét toáng lên và ngắt xỉu ở đây nên lại thôi.

Vỗ nhẹ vào vai cô bạn thân, Băng trấn an.

_Không có chuyện gì đâu. Chúng ta cứ rời khỏi đây đi đã rồi nói chuyện này sau.

Băng dậm bước định đi, giọng ông ta lại vang lên.

_Tôi nói gì cô không nghe sao ?

Băng chưa thấy một người đàn ông nào độc tài, vô lý và lạnh lùng như ông ta.

Chẳng lẽ vợ đi đưa bạn về nhà trọ cũng không được ?

Nghiến chặt răng, Băng cắn tức hổi.

_Ông muốn gì ?

_Cô muốn đưa bạn cô về nhà trọ ?

_Đúng.

Băng gật đầu thừa nhận.

_Sau khi đưa bạn cô về rồi, cô có quay lại đây không ?

Băng ngập ngừng không biết đáp thế nào cho phải.

Nhìn cô ta bạn thân đang run rẩy đứng bên cạnh, sắc mặt nhợt nhạt, mắt long lanh nước. Băng không thể tàn nhẫn bỏ cô bạn thân của mình sống một mình.

Hoa quá yếu đuối, quá nhút nhát, hay lo sợ vu vơ, lại hay bị người khác bắt nạt. Băng làm sao nhẫn tâm dón đến nhà ông ta sống mà bỏ mặc Hoa không ai chăm sóc và bảo vệ.

Trước kia Băng một lòng, một dạ muốn sống bên cạnh Hoa cho đến khi nào Hoa có thể tìm được một người đàn ông tốt, người có thể chăm sóc, bảo vệ, che chở và thương yêu Hoa.

Nay Hoa vẫn chưa tìm được ai, Bằng làm sao có thể nhẫn tâm, hai nữa Bằng không muốn sống cùng một nhà với ông ta, lại càng không chịu đựng được ngày nào cũng phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của ông ta.

Bằng không biết làm thế nào cho đúng và giải quyết hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan của mình thế nào ?

Nhìn vẻ mặt của Bằng, ông ta đã đoán được bảy tám phần những gì mà Bằng đang nghĩ.

—Sao cô không trả lời tôi ?

Ông ta chăm chú nhìn Bằng.

Bằng thở dài.

—Ông có thể cho tôi thu xếp xong mọi chuyện rồi dọn đến đây sống được không ?

Đây là lần thứ hai, Bằng cầu xin ông ta.

Hoa nước mắt ràn rụa, lòng đau như cắt.

Mặc dù không biết tại sao tự dưng Bằng lại lấy ông ta nhưng Hoa không phải là một cô gái ngu ngơ đại khờ, Hoa đã lờ mờ đoán được lý do.

Lúc Bằng cùng ông ta đi đăng ký kết hôn, bà giúp việc có nói chuyện Bằng đồng ý lấy ông ta cho Hoa nghe, ban đầu Hoa không dám tin nhưng giờ đây chính miệng Bằng nói nên Hoa không thể không tin.

Ý nghĩ từ nay không còn được sống bên cạnh Bằng nữa khiến cho Hoa sợ hãi và hốt hoảng.

Hoa không muốn mất đi một người chị gái, một người bạn tốt như Bằng.

Hoa phải làm gì để giúp Bằng đây ?

Hoa trách bản thân mình quá yếu đuối, quá nhu nhược, và quá vô dụng nên cô bạn thân mới phải cắn răng chấp nhận lấy ông ta.

Mặc dù Hoa biết lấy được một người đàn ông giàu có và đẹp trai là ước mơ của nhiều cô gái nhưng người đàn ông này là hiện thân của quỷ sứ.

Lấy ông ta, sống chung với ông ta, liệu Bằng có hạnh phúc không ? Hay là bắt đầu từ hôm nay, Bằng sẽ chỉ nhận được toàn nước mắt, khổ đau và cay đắng ?

Không ! Ngàn vạn lần không !

Hoa cầu mong tất cả mọi chuyện đều là ác mộng, đều chỉ là một giấc mơ, đều là chỉ là một cơn gió thoảng.

Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt, Hoa khóc nhiều quá.

Hoa đau xót và thương hại cho Bằng.

Ngày hôm nay có hai cô gái khóc và thương thay cho số phận của chính mình trong ngày lễ vu quy của cô bạn thân.

Phải chăng cuộc hôn nhân này đã báo trước là sẽ có điểm gở, sẽ đem lại bất hạnh cho cả hai ?

11. Chương 11

Biết rằng nếu không để cho Bằng đưa Hoa về nhà trọ, Bằng sẽ đòi đi bằng được và lỗi tai của mình cũng không được yên, ông ta đành đồng ý cho phép Bằng đi nhưng không phải để cho Bằng cứ thế mà đi mà còn kèm theo một điều kiện.

—Nếu cô đồng ý thu dọn hành lý và quay về đây ngay lập tức tôi sẽ để cho đưa bạn cô về, còn nếu không tôi sẽ nhờ Phúc đưa bạn cô về và tiện thể lấy luôn hành lý của cô đến đây. Thế nào, cô đồng ý chứ ?

Bằng nghiêng chặt răng, mắt nhìn ông ta như muốn băm ông ta ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Sao trên đời này lại có một người độc tài, gia trưởng và lạnh lùng như ông ta ?

Lần thứ hai, Bằng lại phải ca thán, phải hỏi ông Trời tại sao lại sinh ra ông ta ?

__Tôi phản đối, dù bây giờ tôi là vợ của ông, tôi cũng có quyền tự do, quyền muốn làm gì thì làm miễn là điều đó đúng đắn.

Ông ta không coi thái độ hung hăng và tức giận của Bằng vào đâu.

__Cô nói đúng, tôi không phủ nhận quyền lợi của cô, nhưng cô cũng quên nghĩa vụ làm vợ của mình. Cô quên rằng, một khi đã lấy chồng, cô phải dọn về nhà chồng sống. Chẳng lẽ cô nghĩ rằng chỉ cần cô kí vào tờ giấy đăng kí kết hôn kia là xong à?

Uống xong một ngụm cà phê, ông ta nói tiếp.

__Nếu bạn cô bị bệnh, hay ốm yếu, tôi không ngăn cản cô ở lại chăm sóc cho cô ấy, nhưng cô xem, bạn cô rất khỏe mạnh, chẳng qua bạn cô chỉ bị hơi choáng váng một chút, chỉ cần uống thuốc an thần rồi ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy sức khỏe của cô ấy lại khôi phục lại bình thường.

Ông ta nói thêm.

__Về đây sống với tôi, tôi không ngăn cản cô thường xuyên đến thăm bạn mình, nhưng sống với cô ấy thì tuyệt đối không.

Bằng mở miệng định cãi nhưng ông ta nói đúng và chặt chẽ quá nên Bằng đành ngậm miệng lại.

Ông ta đã dùng đến quyền làm chồng, quyền được kiểm soát cuộc sống của Bằng ra để thị uy, để chứng tỏ cho Bằng thấy dù Bằng có nói gì, làm gì cũng vô hiệu.

Mọi hành động của Bằng đều do ông ta kiểm soát.

Bằng làm sao có thể cãi lý được với ông ta, nói đến quyền, ông ta cho phép về thăm Hoa, nói đến nghĩa vụ làm vợ, ông ta yêu cầu Bằng về sống với ông ta là đúng.

Trong cả hai thứ mà Bằng đòi được hưởng và phải thực hiện, ông ta không hề nói sai thứ nào, Bằng làm sao phản biện, làm sao tìm được khe hở để đối đáp lại với ông ta.

Bằng đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Ông ta dùng thái độ hòa hoãn để nói chuyện với Bằng, dùng quyền làm chồng để phân tích cho Bằng hiểu quyền và nghĩa vụ của Bằng ở đâu.

Xong rồi !

Bây giờ Bằng chỉ còn biết ngoan ngoãn thực hiện đúng theo những gì mà ông ta nói.

Xem ra bắt đầu từ hôm nay, Bằng chính thức trở thành một cô vợ núp dưới bóng của ông ta.

Bất lực, chán chường, phẫn nộ, Bằng lôi Hoa đi.

Trên môi ông ta nở một nụ cười thú vị, mắt ông ta nheo lại, đặt ly cà phê xuống bàn, ông ta bảo Phúc.

__Đưa cô ấy và Hoa về nhà. Nhớ phải đưa bằng được cô ấy về cùng với hành lý của cô ấy.

__Vâng, thưa anh.

Phúc nhìn khuôn mặt bừng sáng, và nụ cười khó hiểu của ông ta mà mù mịt.

Phúc không tài nào hiểu được lý do tại sao và mục đích khi ông ta đường đột muốn kết hôn với Bằng.

Chẳng phải từ xưa đến nay, sếp không muốn kết hôn ?

Mặc dù có nhiều thắc mắc, có nhiều câu muốn hỏi sếp nhưng chỉ dám giữ ở trong lòng.

Nếu chẳng may mà buột miệng nói ra, tuy rằng ông ta không giận, không quát nhưng lời nói lạnh lùng và ánh mắt sắc bén của ông ta cũng đủ khiến Phúc khiếp sợ và run rẩy.

Ở ông ta luôn toát ra một khí chất và một phong thái khiến người đối diện không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta khi đứng nói chuyện cùng.

Mặc dù ông ta chưa từng quát nạt ai, chưa từng chửi mắng hay đánh ai nhưng ai cũng sợ khi tiếp xúc với ông ta.

Thấy Phúc vẫn còn đứng im một chỗ và đang suy nghĩ vấn đề gì đó. Ông ta cau mày.

—Cậu không nghe tôi nói gì sao ?

Phúc giật mình.

—Vâng, em đi ngay.

Phúc vội vã đi ra cổng.

Băng và Hoa đang đứng chờ Phúc.

Nếu không phải vì cánh cổng kia vẫn còn đóng, Băng đã lôi Hoa chạy thật nhanh ra đường đón một chiếc taxi, sau đó cả hai vội về nhà trọ thu xếp hành lý rồi bỏ trốn khỏi thành phố này.

Nhưng đáng tiếc, cánh cổng kia vẫn đóng kín, một mình Băng có thể chạy, có thể trèo qua, nhưng còn Hoa, Băng biết phải làm thế nào ?

Đến cuối cùng, Băng vẫn phải cố kiềm chế hành động bùng nổ và ngu ngốc của mình để bảo vệ cô bạn thân yếu đuối và hay khóc.

Mở cửa xe ô tô, Phúc lịch sự mời.

—Mời hai cô lên xe.

Băng vẫn còn tức giận nên hăm hăm bước lên xe.

Hoa rụt rè bước lên theo.

Phúc cố nhịn cười, nhìn khuôn mặt hăm hăm tức giận, nhìn ánh mắt chứa toàn phần nộ của Băng, Phúc phải cố gắng lắm mới không cười to lên, nếu không Phúc đã ôm lấy bụng rồi cười thật xả láng rồi.

Vì cố nhịn cười nên khuôn mặt Phúc trông rất hoạt kê.

Mặc dù có đôi lúc cũng bị ảnh hưởng tính cách lạnh lùng và bình thản coi như không có gì của ông ta nhưng về cơ bản Phúc vẫn là con người dễ chịu và hay cười, nhất là đối với người gần gũi và thân quen, Phúc lại càng hay cười.

Đây là một tính cách rất đặc biệt của Phúc, chỉ có ai tiếp xúc lâu và hay nói chuyện với Phúc mới phát hiện ra, còn nếu không lại tưởng Phúc là một lãnh nhân giống như ông ta.

Băng đang bực mình, thấy Phúc che miệng cười thầm, không chịu đựng được, Băng trút hết lên đầu Phúc.

—Anh cười đã chưa ? Nếu cười xong rồi, phiền anh lái xe đi dùm.

Phúc khịt khịt mũi, ho khan hai tiếng, Phúc khởi động xe.

Lùi xe, chờ bà giúp việc mở cổng, Phúc lái xe đi.

Thật ra đây là một cổng tự động chỉ cần bấm nút là cánh cổng sẽ tự động mở nhưng ông ta lại không thích làm thế trước mặt Băng, mà lại thích bắt bà giúp việc đích thân ra mở cổng cho ba người.

Ông ta định làm khó Băng, ông ta muốn nói cho Băng biết đi đâu mà không được phép của ông ta thì Băng đừng hòng mà rời khỏi nhà.

Trên đường đi, Băng bóp phanh, chân co lên ghế, kiểu ngồi của Băng giống hệt Tôn ngộ không.

Bất quá, Tôn ngộ không biết 72 phép biến hóa, còn Băng chỉ biết vài chiêu mèo cào.

Hoa khóc sục sục từ nãy đến giờ.

Đang đau đầu, cộng thêm cục tức bị dồn từ sáng đến giờ, nghe cô bạn thân khóc ai oán bên cạnh. Băng nổi khùng.

—Cậu có thể im lặng một chút được không ? Mình đang đau đầu, mình không chịu đựng được tiếng khóc bi thương của cậu thêm một lúc nào nữa đâu.

Băng vừa mới dứt lời, cô bạn thân chẳng những không nín khóc mà còn khóc càng lúc càng to.

Bị chặt hai tai lại, Băng hét.

—Có ai khổ như con không hả Trời ?

Trong khi hai cô gái, một cô khóc, một cô hét, Phúc lúc đầu sững sờ, mắt mở to nhìn cả hai qua gương xe, nhưng ngay sau đó Phúc lại cười thật to.

Đúng là chuyện bi hài xưa nay hiếm có.

Ở đây có đủ cả hi, nộ, và ái.

Người quát cứ quát, người khóc cứ khóc, còn người cười cứ cười, không hiểu họ đang diễn vở kịch gì mà loạn xì ngầu cả lên.

Cũng may ở trong xe cách âm tốt, lại cộng thêm kính đen lên người đi ngoài đường không nhìn và nghe thấy được gì nếu không họ lại tưởng chiếc xe này đang chở ba kẻ tâm thần.

Trên suốt đoạn đường đến nhà trọ, cả ba vẫn không ngừng hét, không ngừng khóc và không ngừng cười, họ không ai chịu nhường ai.

Họ đúng là hết thuốc chữa rồi.

Ông ta vì sợ Băng tìm cách bỏ trốn nên mới dặn dò Phúc và hai vệ sĩ đặc biệt chú ý đến nhất cử nhất động của Băng.

Xem ra ông ta rất hiểu tính cách của Băng. Hiểu rằng Băng không phải là một cô gái không dễ bị khuất phục.

Có thể Băng chấp nhận làm mọi thứ vì Hoa, nhưng chỉ cần Hoa được tự do, Băng sẽ không ngại ngần gì mà đưa Hoa đi trốn cùng với mình.

Nhưng đáng tiếc, kế hoạch của Băng không thể thực hiện được vì ông ta đã đoán trước được hết mọi thứ.

Bây giờ Băng chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời ông ta về nhà trọ xếp hành lý, sau đó leo lên xe về nhà ông ta.

Về đến nhà trọ, Phúc không an phận chờ Băng dưới xe mà cùng với hai vệ sĩ dẫn cả hai lên tận căn phòng trọ rộng hơn mười mét vuông.

Tuy đây không phải là một căn phòng rộng rãi và sang trọng nhưng sạch sẽ và thoáng mát.

Căn phòng này là do một người bà con họ hàng xa của Hoa để lại cho cả hai thuê.

Vì là của người quen nên tiền thuê nhà không mất bao nhiêu, cả hai chỉ lo tiền sinh hoạt và tiền đóng học phí.

Do Băng là một cô gái lanh lợi, hoạt bát và thông minh nên kiếm việc làm cũng không khó lắm.

Gia đình của Hoa thuộc diện khá giả, nên về cơ bản Hoa không phải lo tiền sinh hoạt và tiền đóng học phí nhưng vì muốn đi theo Băng, nên Hoa cũng tập tành đi làm thêm và kiếm thêm thu nhập ỉn, tuy không nhiều nhưng Hoa rất vui.

Nay tự nhiên không còn được sống với người bạn thân, người chị em tốt của mình, Hoa khóc rầm rức mãi.

Hoa lo sợ, hốt hoảng, cảm thấy hụt hẫng và cô đơn.

Hoa cảm tưởng mình như vừa đánh mất đi một viên ngọc quý.

Hoa thực lòng không muốn xa Băng, không muốn từ nay phải sống thủ thủ trong căn phòng thuê rộng hơn chục mét vuông này.

Hoa phải làm gì để quay trở về cuộc vui vẻ, tuy nghèo hèn nhưng lúc nào cũng đầm ấm, hạnh phúc và tràn ngập tiếng cười đây ?

Hoa khóc, khóc như mưa, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Hoa khóc nhiều quá nên mắt đỏ hoe, mặt nhợt nhạt thiếu sức sống.

Thấy Hoa khóc, mặc dù nhủ lòng là sẽ không khóc, mà phải mạnh mẽ động viên, an ủi và xoa dịu nỗi đau trong lòng Hoa, nhưng Bằng không làm được.

Cuối cùng từng giọt nước mắt lăn dài trên má Bằng.

Bằng ôm chầm lấy Hoa, Bằng nói qua làn nước mắt.

_Cậu...cậu đừng buồn, đừng lo lắng gì cả. Mình sẽ về thăm cậu hàng ngày. Chẳng phải chúng ta có điện thoại liên lạc là gì, bất cứ lúc nào cậu cũng có thể gọi điện và nhắn tin ình.

Hoa nói không nên lời.

12. Chương 12

_Mình biết là thế nhưng từ nay mình sẽ không được sống bên cạnh cậu nữa, không thể hàng ngày cùng cậu ăn cơm, cùng cậu làm mọi chuyện, cùng cậu chia sẻ một chiếc giường. Cậu nói đi làm sao mà mình không cảm thấy buồn, không cảm thấy hụt hẫng, cô đơn và sợ hãi.

Đẩy Hoa ra khỏi cơ thể, nắm lấy hai vai Hoa, Bằng trấn an Hoa.

_Cậu đừng buồn, đừng khóc, đừng lo lắng, nếu cậu không muốn sống ở đây, cậu có thể dọn đến sống cùng mình. Thế nào, cậu có đồng ý không ?

Mặc dù được sống cùng Bằng là ước nguyện và mong của Hoa nhưng chỉ cần nghĩ hàng ngày phải nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng, và ánh mắt đang sợ của ông ta thì dù Hoa có phải sống một mình ở đây và thỉnh thoảng được trông thấy Bằng, được nói chuyện với Bằng trên điện thoại còn hơn.

Hoa không muốn Bằng phải khó xử, phải chịu sức ép của ông ta vì mình.

Chỉ cần nghe ông ta nói và sử dụng mình như một con tốt để ép Bằng kết hôn, rồi làm theo lời ông ta nói, Hoa hận không thể giết chết chính mình.

Hoa đã đưa Bằng vào hoàn khốn cùng và khổ sở thế này, Hoa làm sao có thể hại Bằng hơn.

Cuộc sống chung với ông ta chưa chắc gì đã có hạnh phúc mà có khi Bằng phải chịu nhiều đau khổ, mất mát, phải rơi lệ và phải chịu cảnh giam cầm.

Chỉ cần nghĩ đến những nỗi đau mà Bằng sắp phải chịu, Hoa lại thấy lòng mình đau khốc, nước mắt trên má Hoa không ngừng rơi xuống.

Hoa thương cô bạn thân của mình quá.

Hoa ước giá mà mình có thể mạnh mẽ, giá mà gia đình mình giàu có, Hoa đã có thể giúp được Bằng rồi.

Nhưng đáng tiếc, ước mơ và giấc mộng của Hoa chỉ mãi là một giấc mộng, chỉ mãi là một ý nghĩ, chúng không thể nào thành hiện thực được.

Hoa đành phải để cho bạn mình đi, đành phải giương mắt đứng nhìn bạn mình bước vào một cuộc sống không đảm bảo được tương lai và hạnh phúc.

Hoa thấy mình hèn quá, nhu nhược quá.

Lẽ ra khi đứng trước mặt ông ta, Hoa phải mạnh mẽ yêu cầu ông ta phải mang lại cuộc sống hạnh phúc và tốt đẹp cho Bằng, nhưng cho đến cuối cùng, Bằng lại chính là người đứng ra bảo vệ và che chở cho Hoa.

Hoa không biết làm gì để giúp Bằng, Hoa chỉ biết khóc, biết thể hiện tình cảm của mình bằng những giọt lệ trong suốt và bằng những cái ôm siết chặt đầy tình yêu thương.

Băng cảm động, dù Hoa và Băng không phải là chị em ruột nhưng họ còn tốt hơn cả chị em ruột.

Có được một người bạn tốt và chân thành như Hoa, Băng không hề hối hận vì những gì mà Băng đã làm và hy sinh vì Hoa.

Chỉ cần Hoa sống vui vẻ và an toàn, Băng nguyện làm tất cả.

Trên đời này, có mấy ai đối xử tốt và thực lòng với Băng.

Băng chỉ có hai nơi để đi và để về là cô nhi viện và căn nhà trọ.

Lau nước mắt trên má Hoa, Băng dịu dàng hỏi.

__Tại sao cậu không trả lời mình, thế nào cậu có muốn đi không ?

Hoa lắc đầu.

__Không ! Mình không muốn đi ! Mình sẽ ở đây chờ cậu, tuy chúng ta từ nay không được sống cùng nhau nữa nhưng chỉ cần cậu vui, mình vui, cậu cười, mình cười, cậu nhớ đến mình, mình nhớ đến cậu, chỉ cần trong trái tim chúng ta vẫn khắc ghi hình bóng của nhau, thì dù có xa cách bao nhiêu cũng không ngăn cản được tình cảm của chúng ta đúng không ?

Băng cười thật tươi, mặc dù lệ trên má vẫn không ngừng rơi xuống nhưng có được mấy câu nói này của Hoa, Băng có thể yên tâm dọn đi, có thể yên tâm không ưu phiền và tiếp tục con đường mà cả hai đã nguyện ước là cho dù khó khăn và gian khổ thế nào cũng sẽ cố gắng thực hiện bằng được.

Ôm lấy Hoa, Băng cảm động nói.

__Cảm ơn cậu. Mặc dù cha mẹ mình là người sinh ra mình, nhưng người hiểu mình duy nhất chỉ có một mình cậu.

__Mình cũng thế, người hiểu và yêu thương mình nhất cũng chỉ có một mình cậu.

Đứng ở bên ngoài cửa, Phúc lặng im đứng nhìn cả hai.

Phúc không ngờ được rằng hai cô gái nhỏ bé này lại sống có tình cảm và trọng nghĩa như thế.

Họ có thể hy sinh vì nhau, có thể vì người kia mà sống và phấn đấu.

Xem ra cánh mày râu vẫn còn phải học hỏi họ nhiều.

Quẹt nước mắt trên má, Hoa không khóc nữa mà đã cố gắng mỉm cười, cố gắng vui lên.

Hoa nghĩ hôm nay là ngày cưới của Băng, dù không có áo cưới, không có hoa, không có khách mời, không có người đến chúc mừng và chung vui, nhưng vẫn nên vui, nên cười, nên chúc mừng cô bạn thân, chúc cho Băng được hạnh phúc và có thể tìm được tình yêu thật sự của mình khi sống với ông ta.

Hoa hy vọng ông ta sẽ trân trọng, bảo vệ, che chở và nâng niu Băng như một người phụ nữ quan trọng của cuộc đời mình.

Băng đã chịu quá nhiều đau khổ và mất mát rồi, Băng xứng đáng được hưởng hạnh phúc và niềm vui trong cuộc sống.

Hoa giúp Băng thu dọn hành lý.

Cả hai vừa làm vừa trêu đùa nhau vừa ôn lại những kỉ niệm vui vẻ mà cả hai đã có với nhau, họ không muốn quên, họ muốn khắc ghi sâu vào trí nhớ và vào trong trái tim mình.

Nụ cười của cả hai tuy còn gượng gạo, tuy nước mắt vẫn long lanh nước, và thỉnh thoảng lệ vẫn còn chảy xuống má nhưng không khí đã bớt u buồn và sâu thẳm.

Băng chỉ mang theo vài bộ quần áo và đồ dùng cần thiết, còn đâu Băng vẫn để lại ở căn nhà trọ, Băng không muốn mang tất cả đi.

Hoa thắc mắc hỏi Băng.

__Sao cậu vẫn còn để lại đồ ?

__Mình nghĩ là mình sẽ sớm dọn về đây sống với cậu.

Hoa sững sờ nhìn Băng.

__Ý của cậu là gì ? Đừng nói với mình là cậu sẽ bỏ trốn hay cậu làm chuyện gì đó để ông ta đuổi cậu đi.

Vỗ vai cô bạn thân, Băng hài lòng đáp.

__Cậu thật thông minh, mình vừa nói mấy câu, cậu đã hiểu được rồi.

__Không được !

Sau mấy giây bàng hoàng, Hoa phản đối.

__Tại sao ?

Băng ngơ ngác nhìn Hoa. Băng tưởng Hoa thích sống với mình và không muốn mình lấy ông ta.

Tại sao tự nhiên Hoa lại phản đối kế hoạch này ?

__Còn sao trăng gì nữa. Cậu chưa thử, cậu đã muốn phá nát cuộc hôn nhân này rồi thì làm sao có hạnh phúc. Mình mặc dù muốn sống với cậu và không thích ông ta nhưng tình yêu vốn không nói trước được điều gì, nếu cậu không mở lòng cậu ra để đón nhận tình cảm của người khác làm sao cậu có thể tìm được người cậu yêu, làm sao cậu biết trân trọng hạnh phúc.

Nắm lấy tay Băng, Hoa khuyên nhủ.

__Nghe lời mình, cậu hãy sống cho thật tốt, hãy thử một lần đón nhận tình cảm của người khác và hãy làm những gì mà cậu cho là đúng. Đừng gượng ép bản thân, đừng chỉ biết nghĩ cho người khác. Cậu làm thế, chẳng những gây tổn thương cho chính mình, mà còn cho người khác nữa. Nếu cậu không chịu nghe lời mình, nếu cậu cố tình phá hỏng cuộc hôn nhân của cậu chỉ vì mình, mình thề mình sẽ cắt đứt quan hệ với cậu.

Băng mở to mắt nhìn Hoa, Băng ngây ngốc không dám tin những lời nói chí lý chí tình, những lời nói cứng rắn, cương quyết và đầy niềm tin này lại phát ra từ miệng của cô bạn thân yếu đuối và hay khóc.

Băng sờ vào trán Hoa.

__Lạ nhỉ cậu không có bị sốt, tại sao cậu lại ăn nói điên điên khùng khùng như thế ? Được hay, hôm nay cậu bị dọa nhiều lần quá nên trí óc của cậu có vấn đề.

Hoa gạt bỏ tay Băng ra khỏi trán. Hoa nghiêm túc nói.

__Những lời lúc nãy của mình cậu đã nghe rõ chưa ?

Băng trợn mắt nhìn Hoa.

__Cậu không sao chứ ?

Hoa bực mình hét.

__Bây giờ là lúc nào rồi mà cậu còn đùa được. Cậu mà còn tiếp tục dùng thái độ cợt nhả này để nói chuyện với mình nữa, mình sẽ không thèm nhìn mặt cậu nữa.

__Cậu có cần phải nghiêm túc như vậy không ? Mình chỉ đùa một cậu một chút thôi.

Mắt Hoa đỏ hoe, ôm lấy cô bạn thân, Hoa vỗ về.

13. Chương 13

__Mình sẽ rất nhớ cậu, hàng ngày mình sẽ gọi điện và nhắn tin cho cậu thường xuyên. Cậu nhớ phải sống cho thật tốt, thật vui vẻ, nếu không mình sẽ..

Băng ngắt lời Hoa.

__Biết rồi, mình sẽ làm theo lời cậu nói.

Băng cầu nhau.

_Không biết từ lúc nào cậu trở thành một kẻ lảm lời thế không biết ?

Hoa bẹo vào sườn Băng.

_Đồ chết tiệt ! Lúc nào cũng nói xiên nói sỏ người ta được.

Băng la lên oai oái.

_Dau chết người ta rồi ! Cậu là đồ độc ác.

_Cho cậu chết, ai bảo độc mồm độc miệng làm gì. Cậu không nghe câu cái miệng hại cái thân à ?

Băng bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc.

_Con mèo mít ướt kia ! Đừng tưởng ta nể mặt không đánh người thì người được nước làm tới, để xem quả nhân xử người thế nào ?

Hoa sợ hãi vội chạy trước, Băng hung hăng đuổi ở phía sau.

Tiếng cười nắc nẻ và trong trẻo của hai cô gái vang lên khắp căn phòng trọ.

Mặc dù trong lòng họ đau, họ muốn khóc và buồn chán nhưng họ không muốn người kia phải khổ, phải rơi lệ vì mình nên họ cố vua đùa, cố mỉm cười, cố lưu giữ lại những hình ảnh vui vẻ và hạnh phúc trong trái tim của mỗi người.

Cuộc vui nào cũng đến lúc phải kết thúc, đưa tiễn đến một đoạn đường nào đó cũng đến lúc phải chia tay.

Hành lý của Băng được một vệ sĩ mang ra xe.

Băng ôm lấy Hoa trước cửa nhà, nước mắt thấm đẫm vai áo của Hoa.

Hoa gắng gượng không khóc, nước mắt lưng tròng nhưng không dám rơi lệ, trên môi Hoa nở một nụ cười khô héo.

_Nhớ làm theo lời mình dặn. Cố gắng chăm sóc bản thân và sống cho thật tốt.

_Cậu cũng thế.

Lạ một điều là lúc này, Băng lại yếu đuối, lại nhu nhược, lại muốn ôm chặt lấy Hoa, lại không muốn rời xa căn phòng trọ ấm áp và tràn đầy tình cảm này.

Ngược lại, Hoa lại mạnh mẽ, lại cứng rắn, lại tràn đầy niềm tin và hy vọng vào hạnh phúc của Băng.

_Đi đi ! Đừng để họ phải chờ.

Băng vẫn ôm chặt lấy Hoa, một phút, rồi lại một phút, Băng vẫn chưa buông tay.

Nước mắt cứ mãi tuôn trào, vòng tay Băng ôm siết lấy cơ thể nhỏ bé của Hoa.

Băng không muốn rời xa.

Cuối cùng người kết thúc cuộc đưa tiễn đẫm nước mắt và buồn đau này là Hoa.

Hoa nhẹ nhàng gỡ tay Băng ra khỏi lưng, lau nước mắt trên mặt Băng, cầm lấy tay Băng, Hoa mỉm cười.

_Cậu có thể mỉm cười được không ?

Băng ngược mắt nhìn Hoa, lúc này lòng Băng đang rất đau, đang rất buồn vì chia ly làm sao Băng có thể cười nổi.

Nhưng khi nhìn thấy cô bạn thân đã thu tất cả mọi đau thương, mọi nỗi buồn vào trong lòng, đã nuốt lệ vào trong tim để nở một nụ cười chúc phúc ình, Băng không thể phụ lòng của bạn, không thể để cho bạn thất vọng vì mình.

Băng quệt nước mắt trên má, mắt nhìn thẳng vào mắt Hoa, trên môi Băng nở một nụ cười.

Hai nụ cười hòa quyện vào nhau, con tim cùng đập, ý chí cùng hướng, lòng họ cầu chúc cho nhau được bình an và được vui vẻ.

Vẫy tay chào tạm biệt Hoa, Bằng vừa đi vừa quay lại nhìn bóng dáng cô độc và nhỏ bé của Hoa.

Bằng không còn cười nổi nữa.

Từng giọt, từng giọt nước mắt theo từng bước chân Bằng rơi xuống, đi thêm một bước, Bằng thấy trái tim mình trùng xuống.

Bằng quay đầu, Bằng vẫn thấy nụ cười của Hoa, vẫn thấy bóng dáng nhỏ bé kia vẫy tay chào mình, vẫn thấy đôi mắt đầy lệ kia khích lệ mình hãy bước đi, hãy giữ vững niềm tin, hãy sống cho thật tốt.

Trước khi lên xe, Bằng đứng nhìn Hoa thật lâu, trên môi Bằng nở một nụ cười thật đẹp.

Bằng muốn nói cho Hoa biết, Bằng sẽ không phụ lòng tin của Hoa đặt vào mình và sẽ mãi mãi không bao giờ quên Hoa.

Về đến nhà ông ta, Phúc nhanh chóng mở cửa, hành lý của Bằng được một vệ sĩ mang vào trong nhà.

Phúc thấy Bằng vẫn ngồi im trên xe mà không chịu xuống, Phúc kiên nhẫn đứng chờ.

Lúc ở nhà trọ, Phúc thấy Bằng và Hoa khóc nhiều quá nên trong lòng cũng nổi lên nỗi hào cảm và bi thương.

Phúc hiểu tự dưng phải rời xa căn nhà trọ ấm cúng, phải sống xa cô bạn thân của mình nên Bằng buồn, Bằng chán nản và khóc cũng đúng.

Bằng không để ý đến xung quanh, cũng không quan tâm bây giờ mình đang ở đâu, Bằng chỉ biết mình đang buồn, đang cô đơn, đang sầu khổ, Bằng muốn yên tĩnh một mình.

Gục mặt xuống gối, Bằng khóc rầm rức.

Từ sáng đến giờ xảy ra nhiều chuyện quá, Bằng vẫn không dám tin rằng mình thực sự đã lấy chồng, vẫn không dám tin rằng từ nay tự do, quyền lợi và nghĩa vụ của mình đều phụ thuộc vào ông ta, chẳng lẽ số của Bằng luôn luôn khổ như thế ?

Thấy vệ sĩ mang hành lý của Bằng vào nhà mà không thấy Bằng và Phúc đâu, ông ta cau mày hỏi.

__Phúc đâu rồi ?

Vệ sĩ lễ phép trả lời.

__Thưa ông ! Phúc và bà chủ vẫn còn ở ngoài xe.

Trán ông ta nhăn lại.

Ông ta không hiểu đã về đến tận đây, tại sao cả hai vẫn còn chưa chịu vào nhà mà vẫn còn ngồi trên xe ?

Ông ta đứng dậy, từ từ, chậm chạp ông ta rời khỏi phòng khách.

Đi gần ra ngoài cổng thấy Phúc đang đứng ở gần cửa xe, lòng ông ta thoáng động.

Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn ngồi trên xe ?

Ông ta cười nhạt.

Không biết cô ta còn định dở trò gì nữa ?

Nhìn sắp đang đi về phía mình, Phúc vội chào.

__Chào anh !

__Sao vẫn còn chưa vào nhà ?

Ông ta hỏi.

__Thưa anh ! Cô ấy không muốn đi nên em không thể bỏ đi.

Ông ta nhìn vào trong xe, thấy cô vợ ương bướng của mình tay đang ôm gối, chân để trên ghế xe giống hệt lần đầu tiên bị bắt lên xe, nhìn mái tóc đen dài rủ xuống đất, nhìn bờ vai run run, lại nghe những tiếng thút thút thỉnh thoảng lại vang lên, ông ta biết Băng đang khóc.

_Cậu đi vào trong nhà đi.

_Vâng, thưa anh.

Mặc dù không muốn bỏ đi nhưng thấy sắp ra lệnh nên không thể không tuân theo.

Ông ta đặt tay lên vai Băng.

_Cô vẫn còn thấy ám ức sao ?

Băng hất bỏ tay ông ta ra khỏi vai, đồng thời ngồi sang ghế xe bên cạnh.

Hành động lạnh nhạt và xa cách của Băng khiến ông ta tức giận.

_Cô muốn thế nào ?

Băng im lặng không trả lời, đầu vẫn gục xuống, nước mắt vẫn lăn dài trên má.

_Tôi hỏi cô, sao cô không trả lời ?

Quẹt nước mắt trên má, mở cửa xe bên kia. Băng hằm hằm bước xuống.

_Rầm.

Tiếng cánh cửa xe bị đóng lại một cách thô lỗ.

Nếu không phải do Băng hứa với Hoa là sẽ sống thật vui vẻ, sống thật tốt, Băng đã ra sức đập nát cánh cửa xe của ông ta rồi.

Trong mắt ông ta, Băng là một cô vợ khó chiều, một cô vợ khó bảo và ương bướng.

Ông ta dù sao cũng là người được người khác kính trọng và tôn sùng, làm sao ông ta chịu đựng được sự thật trong mắt vợ mình, cô ấy không coi lời nói và mệnh lệnh của mình vào đâu cả.

Băng vừa bước được hai bước, ông ta đứng chắn trước mặt Băng.

_Tôi hỏi cô, tại sao cô không chịu trả lời ?

Băng ngẩng mặt lên nhìn ông ta, do khóc nhiều nên mắt Băng đỏ hoe, trên má vẫn còn vương lệ, mặt hơi nhợt nhạt, môi mím chặt, trông Băng lúc này giống như một người đau thương quá độ.

_Ông muốn gì ?

Băng nghiêng răng hỏi.

CÒN TIẾP

14. Chương 14

Ông ta cười nhạt.

_Tôi hỏi cô, sao cô lại hỏi tôi ?

_Nếu không có gì muốn nói, phiền tránh ra một bên để cho tôi đi.

_Đây là thái độ của cô khi nói chuyện với chồng của cô sao ?

Băng cảm tức bảo ông ta.

_Cho tôi xin đi. Trong mắt ông không hề coi trọng người vợ này, tôi chẳng qua chỉ là một con rối của ông thôi. Ông không cần phải đóng kịch nữa làm gì, có bao nhiêu chiêu ông cứ xuất hết cả ra đi, tôi sẵn sàng đón nhận.

Mặt ông ta lạnh băng, ánh mắt rực lửa nhìn Băng, bàn tay ông ta nắm lấy cằm Băng.

Bắt Băng nhìn thẳng vào mặt mình, ông ta lạnh lùng nói.

__Có thật là cô muốn tôi đối xử với cô như một con rối ?

Băng đánh vào tay ông ta.

__Nếu tôi muốn ông đối xử tốt với tôi, ông sẽ làm sao, hay là ông là người luôn chỉ biết coi trọng chính bản thân mình ? Tôi đã nói rồi, ông không thể nào trở thành một người tốt, và một người biết suy nghĩ cho người khác được.

Lời khẳng định của Băng chẳng khác gì chọc giận ông ta thêm.

Chiếc cằm nhỏ bé của Băng ngày càng bị ông ta bóp chặt, Băng nhăn mặt vì đau, đôi môi mím chặt, ánh mắt Băng nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Trong giờ phút này, Băng không sợ chết, cũng không sợ bất cứ điều gì, chỉ cần Hoa được an toàn, thì dù có bị ông ta giết chết, Băng cũng không thu lại ánh mắt của mình.

Băng vẫn muốn nhìn thẳng vào mắt ông ta mà nói cho ta biết rằng ông ta có thể dọa nạt được người khác nhưng còn đối với Băng thì vĩnh viễn không.

Nhìn ánh mắt quật cường, và không sợ chết của Băng, trong lòng ông ta khẽ rung động, từ trước đến nay, ông ta đã quen thấy người khác nói chuyện chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt mình, quen thấy họ khúm núm và xum xoe nịnh nọt mình.

Đây là lần đầu tiên, ông ta thấy có một cô gái dám nhìn thẳng vào mắt mình khi nói chuyện, dám thách thức, dám khiêu chiến với mình, dám dùng những từ mà không một ai dám dùng.

Càng nhìn sâu vào mắt Băng, ông ta càng hiểu tính cách của Băng không hề giống với bất cứ một ai.

Thú vị !

Ông ta thích tính cách của Băng, thích một con mèo con đầy móng vuốt, cái miệng cũng sắc nhọn và lạnh lợi không kém.

Ông ta muốn biết trong bao lâu mình có thể thuần phục được một con mèo hoang như Băng trở thành một con mèo ngoan ngoãn và biết nghe lời.

Buông tay ra khỏi cằm Băng, ông ta quay lưng bỏ đi vào trong nhà trước, ông ta biết một khi đã bước chân vào đây, Băng không thể bỏ đi đâu được nữa nên yên tâm không cần phải cử vệ sĩ đi theo phía sau Băng.

Một mình đứng trước cổng, lòng Băng buồn vô hạn, ánh nắng ban chiều càng làm cho nỗi buồn trong lòng Băng thêm phần thâm lương và ảm đạm.

Nhớ lại ánh mắt long lanh nước, khuôn mặt tái nhợt, và nụ cười khô héo của Hoa, Băng lại gục mặt khóc nức nở.

Vì lẽ gì mà Băng và Hoa phải sống xa nhau ?

Vì lẽ gì mà cả hai không có thời gian chuẩn bị đã phải mãi mãi không thể sống bên cạnh nhau thế này ?

Trước đây mỗi lần Băng đi xa luôn hứa hẹn sẽ trở về, luôn nói cho Hoa biết mình đang ở đâu và đang làm gì, chỉ cần nghe thấy giọng nói của nhau, cả hai đều rất vui vẻ và thấy lòng mình thật ấm áp.

Họ mặc dù xa nhau nhưng còn biết ngày nào sẽ trở về, và biết rằng họ vẫn còn có thể sống bên cạnh nhau.

Nhưng nay cơ hội ấy không còn nữa, Băng đã đi lấy chồng, Băng phải sống với ông ta, phải thực hiện nghĩa vụ và trách nhiệm làm vợ của mình.

Lững thững đi ra sau vườn, chọn một cái ghế đá trống dưới tán cây, Băng ngồi xuống, mắt Băng nhìn những bông hoa đang lung linh trong gió, đang khoe sắc trong nắng mai, nhìn những chiếc lá vàng đang bị gió cuốn đi, nhìn những chiếc lá xanh biếc đang bay phất phơ theo một nhịp điệu uyển chuyển như trong một bài hát được nhạc sĩ cẩn thận sáng tác và soạn ra.

Trước cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp và lung linh sắc màu thế này, lẽ ra Bằng phải vui, phải hạnh phúc, nhưng Bằng chỉ thấy buồn, chỉ thấy cô đơn.

Một lần nữa, nước mắt trên má Bằng lại đầm đìa, Bằng muốn khóc, muốn nước mắt xoa dịu đi nhưng nỗi đau mà Bằng đang phải chịu đựng.

Nỗi nhớ trong lòng dành cho Hoa sẽ không phai nhạt mà ngày càng đậm sâu.

Bây giờ Bằng đã hiểu vì sao trong ngày cưới của mình, trước khi lên xe hoa về nhà chồng, các cô dâu thường hay khóc và rơi lệ.

Họ khóc và rơi lệ vì họ biết rằng từ nay họ vĩnh viễn phải rời xa vòng tay mẹ hiền, vĩnh viễn mất đi nơi chốn an toàn và ấm cúng, vĩnh viễn mất đi chỗ dựa vững chắc cho cuộc đời mình.

Đi theo chồng, sống cùng chồng sẽ được hạnh phúc, được đối xử tử tế ? Hay giống như Bằng ngay cả một câu tử tế họ cũng chưa từng nói với nhau ?

Bằng và ông ta quen nhau trong vòng chưa đầy năm tiếng đồng hồ, tại sao giờ đây cả hai người đã trở thành vợ chồng và cùng chung sống dưới một mái nhà ?

Phải chăng đây là kiểu kết hôn mới trong thời đại coi trọng đồng tiền và vật chất hơn tình yêu chân chính này ?

Bằng không biết, cũng không muốn hiểu.

Hiểu và biết liệu có giúp Bằng thoát ra khỏi tình trạng đi không được mà ở cũng không xong của bản thân không ? Hay là càng hiểu càng biết, càng khiến Bằng khổ sở và tự dần vật chính mình nhiều hơn ?

Ông ta ngồi trong phòng khách, thấy cô vợ của mình càng chờ lại càng không thấy đâu.

Tuy bức mình và tức giận nhưng ông ta chỉ giữ ở trong lòng, ngoài mặt ông ta vẫn lạnh lùng, vẫn coi như không có gì.

Ông ta bảo bà giúp việc.

_Bà đi ra vườn gọi cô ấy về đây.

_Vâng, thưa ông.

Bà giúp việc tắt tuổi đi ngay.

Trong căn nhà này, mệnh lệnh của ông ta là Trời nên không ai dám phản bác lại, hay cãi lại lời ông ta nói.

Đối với ông ta, họ vừa tôn trọng, vừa sùng bái, lại vừa nể sợ, nên họ nhất nhất tuân theo mọi mệnh lệnh của ông ta.

Nhưng ông ta không lợi dụng lòng tin, lòng kính trọng của họ đối với mình để bắt họ làm những việc trái với luân thường đạo lý mà ông ta chỉ yêu cầu họ làm tròn bổn phận của mình.

Bà giúp việc thấy Bằng đang ngồi thu lu trên ghế đá, đầu gục xuống gối, dáng vẻ suy tư và mệt mỏi.

Bà không hiểu được tâm tư và tình cảm của Bằng nên nhẹ nhàng bước lại, bà gọi nhỏ.

_Thưa cô ! Ông chủ bảo cô vào nhà, ông đang đợi cô ở ngoài phòng khách.

Nghe tiếng của bà giúp việc, Bằng vội lau nước mắt, cố gắng tỏ ra bình thản, Bằng nói.

_Cảm ơn Di.

Bà giúp việc sưng người, lần thứ hai trong ngày, bà được nghe Bằng nói cảm ơn.

Trước đây chưa từng ai nói cảm ơn với bà, từ nhỏ bà đã đi ở cho hết nhà này đến nhà khác.

Trong mắt của họ, bà chẳng qua chỉ là một người hầu, một người đi làm thuê làm mướn, một kẻ ăn công giả lương, một người như bà đâu đáng để cho họ tôn trọng.

Nếu họ hài lòng, họ chỉ nói vài câu khích lệ, còn nếu không, họ sẵn sàng trút giận lên đầu bà.

Bà đã quen nghe người khác mắng chửi, quen thấy họ khinh khi mình nhưng nay bà đã tìm được người hiểu và tôn trọng bà.

Chỉ bằng mấy câu nói của Băng, bà đã có hoài cảm đối với Băng, và có cái nhìn khác về Băng.

Đứng lên, Băng lững thững đi vào trong nhà, lòng Băng nặng trĩu ưu sầu và buồn chán.

Đối với Băng, căn nhà cao to, nguy nga tráng lệ này chẳng khác gì một cái nhà tù, chẳng khác gì một nơi giam giữ tự do và hạnh phúc của chính mình.

Đi vào phòng khách, thấy ông ta đang nhàn nhã uống cà phê, và đang nói chuyện với Phúc. Băng lẳng lặng ngồi xuống, mắt không thèm liếc nhìn ông ta đến lấy một cái.

Ông ta tuy nói chuyện với Phúc nhưng ánh mắt không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của Băng.

Băng càng ngày càng không để người chồng như ông ta vào mắt, lại càng không coi giá trị của ông ta vào đâu, trên khóe môi gợi cảm và quyến rũ của ông ta nhếch lên tia khinh bạc.

Dù là trong cuộc sống, hay khi làm ăn, ông ta đều biết cách giành được phần thắng, và luôn nắm được điểm yếu của người khác khiến cho họ không còn cách nào phản kháng lại được nữa.

Đối với một cô vợ nhỏ bé như Băng mà dám đấu với ông ta là điều không tưởng.

Biết tính Băng không uống cà phê nên bà giúp việc bưng cho Băng một chai nước ngọt kèm theo một ly nước đá.

Băng đang khát nên không khách khí uống liền một ngụm.

Băng uống nhanh quá nên chút xíu nữa là bị sặc.

15. Chương 15

Phúc ngồi ở bên cạnh cố nén cười, tay che miệng, Phúc ho khan mấy tiếng, mắt ngó lơ chỗ khác.

Băng đặt mạnh ly nước ngọt xuống bàn, quay sang nhìn Phúc, Băng trừng mắt.

__Anh cười cái gì hả ?

Phúc giả vờ vô tội nói.

__Tôi không hiểu ý của cô ?

__Anh không hiểu hay là giả vờ không hiểu ?

Bộ dạng Phúc ngây thơ như một đứa trẻ con.

__Tôi thực sự không hiểu gì cả.

Băng tức muốn điên lên.

__Anh đừng đóng kịch nữa, nếu muốn cười thì hay cười to lên. Cười được chẳng phải sẽ sướng khoái lắm sao ?

Băng hừ một tiếng.

__Anh đừng tưởng là tôi không biết anh đang nghĩ gì trong đầu.

Dáng vẻ giận dữ của Băng khiến Phúc không nhịn được, đầu tiên Phúc chỉ dám cười nho nhỏ, sau đó to dần, cuối cùng là không cần che dấu.

Băng nhìn Phúc như muốn băm Phúc ra hàng muôn nghìn mảnh.

Ông ta ngồi im nhìn cả hai.

Biết tính vợ mình trẻ con, nghịch ngợm, ương bướng nhưng thấy vợ suốt ngày đi gây sự và nói chuyện cười đùa với nhân viên dưới quyền khiến ông ta cảm thấy không thoải mái.

Ông ta thấy thái độ và biểu hiện của Bằng khi nói chuyện với mình khác hẳn lúc Bằng nói chuyện với người khác.

Tự dưng ông ta không muốn Bằng được tự do nói chuyện với người khác và cười đùa với bất cứ ai nữa.

Đúng ! Bằng là vợ của ông ta, không phải là cô gái còn tự do nên có thể vui đùa với bất cứ người đàn ông nào nữa.

Nhìn khuôn mặt âm u và ánh mắt lạnh lùng của sếp, Phúc sợ hãi vội ngừng cười.

Phúc đã đi theo ông ta ba năm nên cũng ít nhiều hiểu được tính cách của ông ta.

Ông ta càng lạnh, càng bình thản tỏ ra không có gì, càng đáng sợ và càng nguy hiểm.

Lúc đó có bao nhiêu tức giận, phẫn nộ, căm phẫn, ông ta đều dồn hết tất cả vào trong lòng, giống như một kẻ ẩn nhẫn, một kẻ chịu quá nhiều vết thương, chỉ cần ông ta trả thù hay xuất chiêu ra thì không một ai biết trước để mà tránh được, kết quả người đó sẽ bị thương trầm trọng mà chết.

Thấy mình ngồi ở đây không an toàn và cũng thấy bản thân nên rút lui đi thì hơn nên vội đứng lên.

_Xin phép anh ! Nếu không còn chuyện gì khác nữa, em muốn về nhà.

_Được rồi, cậu đi đi.

_Chào anh ! Chào cô !

Bằng mặc dù vẫn còn giận, còn tức Phúc nhưng thấy Phúc tươi cười chào mình, Bằng không muốn trở thành một kẻ nhỏ nhen nên mỉm cười chào lại.

_Chào anh !

Phúc đi nhanh ra khỏi cửa.

Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại ông ta và Bằng.

Cả hai nhìn thẳng vào mặt nhau, không khí thù địch bao trùm.

Bằng không mở miệng nói một câu gì, thậm chí Bằng nhìn ông ta cũng không thèm chớp mắt, Bằng có thể nhìn ông ta đến tối, thậm chí đến sáng mai cũng không sao, bất quá Bằng không biết bao lâu thì mình sẽ lẫn ra ngủ ở đây.

Người ngoài nếu đi vào bắt gặp hình ảnh này lại tưởng họ đang yêu nhau nhưng họ đâu có ngờ được rằng cả hai đang so tài, đang đánh đòn cân não lẫn nhau.

Cuối cùng ông ta là người lên tiếng trước.

_Cô đã nhìn đủ chưa ?

Bằng vội thu ánh mắt của mình lại.

_Còn ông, ông cũng đã nhìn đủ chưa ?

Khóe miệng của ông ta một lần nữa lại nhếch lên.

_Cô có biết cô đang nói chuyện với ai không ?

Bằng vuốt tóc, mắt chán ghét nhìn ông ta.

_Ông có thể dừng trò chơi mèo vờn chuột ở đây được không ? Ông muốn gì thì nói thẳng ra đi, tôi không phải là con người kiên nhẫn. Tôi không chấp nhận được kiểu mờ mờ ảo ảo này.

Bưng tách cà phê, ông ta nhấp một ngụm.

Bằng cau mày, Bằng không hiểu tại sao lúc nào cũng nhìn thấy ông ta uống cà phê, chẳng lẽ không uống cà phê, ông ta không thể sống được hay sao ?

Đặt tách cà phê lên bàn, ông ta nói.

_Cô hiểu bây giờ cô là ai rồi chứ ?

_Tôi là tôi.

Bằng ương bướng trả lời.

Ông ta lạnh lùng hỏi.

_Cô thử nhắc lại những lời mà cô vừa nói xem.

Bằng hung hăng nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Ánh mắt ông ta ngập tràn lửa hận, một ánh mắt đang muốn hút tất cả mọi thứ ở trước mắt vào vòng xoáy đen ngòm không có đáy của mình, mắt của ông ta chẳng khác gì cánh cổng dẫn đến địa ngục.

Bằng lạnh toát, cơ thể khẽ run lên một cái, mặt lấm tấm mồ hôi, mắt sụp xuống, Bằng không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta nữa.

Ánh mắt của ông ta thật đáng sợ.

Giờ thì Bằng đã hiểu được lý do vì sao khi người khác nói chuyện với ông ta lại không dám nhìn thẳng vào mắt của ông ta rồi.

Ông ta kiên nhẫn chờ nghe Bằng trả lời.

Bối rối, Bằng cầm lấy ly nước lọc trên tay, khẽ nhấp nháp một ít nước ngọt, Bằng lúng túng trả lời.

_Vợ..vợ của ông.

Ông ta thu hồi lại ánh mắt đáng sợ của mình.

_Là vợ cô biết cô phải làm gì rồi chứ ?

_Làm gì ?

Bằng bực mình hỏi.

_Có thật là cô không biết ?

Bằng lắc đầu thành thật trả lời.

_Không biết.

Bằng vẫn là một cô bé thơ ngây, mặc dù đã hai mươi tuổi nhưng suốt ngày Bằng chỉ lo đánh đấm và nay đây mai đó.

Trong đầu Bằng không tồn tại hai từ “lấy chồng”, lại càng không biết làm vợ thì phải làm những gì.

Bằng luôn tâm niệm một điều là suốt cả đời này, Bằng cũng không muốn lấy chồng, nhưng có ngờ được đâu, tự dưng lại xuất hiện một người đàn ông từ trên Trời rơi xuống, ông ta tự ình cái quyền muốn làm gì thì làm, ông ta ép Bằng phải lấy mình bằng được.

Một cô gái từ trước đến nay chỉ quen nghịch ngợm, quậy phá, sống độc thân vui vẻ, coi bạn trai cũng như bạn gái làm sao có thể giải thích từ “vợ” có nghĩa là gì ?

Bằng ngồi im trên ghế, mắt nhìn ra phía trước, đầu nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia.

_Lại đây !

Ông ta ra lệnh.

Bằng giật mình nhìn ông ta.

_Ông...ông muốn gì ?

_Chẳng phải cô nói cô không biết làm vợ thì nên làm những việc gì ?

_Đúng ! Nhưng mà tại sao tôi phải sang ngồi cạnh ông, tôi ngồi đây cũng không được sao ?

Băng nghi ngờ hỏi ông ta, ánh mắt ngập tràn lo lắng và sợ hãi.

_Tôi có phải là chồng của cô không ?

_Phải.

_Nếu tôi đã là chồng của cô, bảo cô gọi cạnh tôi cũng sai à ?

Băng cứng họng, lý lẽ mà ông ta đưa ra hợp lý và đúng quá, nên Băng nhất thời không biết trả lời ông ta thế nào ?

16. Chương 16

Băng không muốn ngồi gần ông ta vì Băng thấy sợ và cảm thấy không an toàn, dù biết ông ta sẽ không làm gì quá đáng nhưng ngồi cách xa ông ta vẫn an toàn hơn.

_Tôi nói gì cô có nghe không ?

Ông ta cao giọng hỏi Băng.

Băng ớn lạnh khi ánh mắt mình bắt gặp ánh mắt lạnh lùng không tỏ rõ giận dữ hay bình thường của ông ta.

Băng ngồi cứng nhắc ở trên ghế, mồ hôi tuôn ra ngày càng nhiều, chiếc ly trong tay Băng dường như sắp bị Băng bóp nát, cũng may vì tay Băng nhỏ bé, sức lại yếu nên chỉ làm đau tay mình.

Ánh mắt ông ta nhìn Băng như đang quan sát, đang đánh giá, như một con thú đang rình mò con mồi của mình, đang chờ xem đến lúc nào con mồi của mình bị mình dọa cho sợ chết khiếp đến nỗi phải tự động dâng nạp bản thân mình.

Bị ông ta chiếu tướng, bị không gian im lặng không có bất cứ một tiếng động làm cho run rẩy sợ hãi, làm cho cơ thể như bị một con dao sắc nhọn kẻ vào cổ.

Băng không còn đủ sức để chịu đựng kiểu giết người không cần dao kiếm này nữa, Băng tự động chuyển sang ngồi bên cạnh ông ta.

Băng thà chấp nhận chết ngay, còn hơn bị hành hạ tinh thần.

Ông ta cười thầm, xem ra cô vợ nhỏ bé và ương bướng của ông ta cũng không đến nỗi khó bảo như ông ta lắm tưởng.

Băng là cô gái càng dọa, càng chửi mắng càng gan lì nhưng nếu dùng lời nói ôn nhu, dùng đòn đánh vào tâm lý, Băng sẽ chịu đầu hàng trong vòng chưa đầy một phút.

Ngồi trên cùng một chiếc ghế, Băng ngồi cách xa ông ta, Băng không muốn động chạm vào ông ta.

_Tôi bảo cô gọi lại gần đây.

Băng ương bướng cãi.

_Chẳng phải tôi đã sang đây ngồi rồi còn gì ?

_Cô là khách của tôi hả ?

Băng cắn môi, mắt ầng ậc nước, Băng sắp bị ông ta làm cho phát điên. Băng không thích khóc lóc trước mặt ông ta nhưng không thể ngăn cản được dòng lệ đang trực trào trong lòng mình.

Ông ta quay sang nhìn Băng, thấy Băng mắt đỏ hoe, môi mím chặt, mặt tái nhợt.

Cô nàng chuẩn bị lệ châu rơi lã chã.

Ông ta phì cười.

Lấy được một cô vợ đa tính cách này thật thú vị.

Phút trước còn vênh mồm lên cãi và thách thức, phút sau ngồi im lặng, đáng ngờ ngẩn, mắt dôi về phương xa trông như một kẻ mất hồn, bây giờ lại ngồi khóc ngon lành.

_Cô muốn thế nào ?

Ông ta lãnh đạm hỏi.

Bằng cảm tức nhìn ông ta.

_Ông đừng quá đáng ! Đừng tưởng tôi là vợ của ông thì ông muốn làm gì cũng được.

Ông ta cau mày.

_Cô thấy tôi đã làm gì được cô chưa ?

Ông ta thở dài.

Không hiểu từ lúc nào, ông ta lại đi so đo tính toán với một đứa trẻ con thế này.

_Tất cả những yêu cầu vô lý mà ông bắt tôi làm chẳng phải đã chứng minh ông là con người như thế nào rồi sao ?

Bằng uất ức phun trào tức giận của mình.

Mặt ông ta càng ngày càng lạnh.

_Yêu cầu vô lý ? Cô đang chửi tôi là một kẻ không biết điều đấy hả ?

Bằng bĩu môi.

_Đó là do ông tự nhận tự chịu, tôi không hề có ý đó.

Rõ ràng trong lời nói của Bằng có hàm chứa ý tứ muốn chửi ông ta nhưng Bằng vẫn còn tỉnh bơ nói là không có ý gì.

Dáng điệu nhún vai và tỏ vẻ khinh mạn của Bằng khiến ông ta không còn kiềm chế được nữa rồi.

Nắm lấy cánh tay Bằng, ông ta lôi Bằng ngã nhào vào lòng mình.

Bằng vẫn còn chưa hoàn hồn, cảm đã bị nắm chặt, eo bị ông ta siết mạnh. Bằng thấy đầu óc quay cuồng, người choáng váng muốn ngã.

Khi định thần nhìn lại, Bằng mở to mắt kinh hoàng nhìn ông ta.

Vừa nhìn thấy ánh mắt chứa toàn sát khí của ông ta, Bằng hốt hoảng vội nhắm ngay mắt lại, hơi thở phập phồng như một con thỏ con sắp bị con sư tử giết thịt.

Mặt Bằng từ trắng nhợt chuyển sang một màu hồng lan đến tận mang tai khi đôi môi của ông ta đang chạm nhẹ vào môi mình, mũi của ông ta đang chạm vào mũi mình.

Bằng hoàn toàn đông băng, chân tay vô lực, Bằng không biết nên phản ứng thế nào, nên làm sao cho phải.

Bằng chưa từng rơi vào trường hợp này, cũng không hiểu làm cách nào để mở miệng nói ông ta thả mình ra và xin ông ta đừng chạm vào mình, cũng không dám mở mắt nhìn ông ta vì sợ hãi và ngượng ngùng.

Ông ta hành hạ Bằng kiểu này còn đáng sợ hơn ông ta đánh Bằng và giết chết Bằng.

Chạm vào môi Bằng không phải là do ông ta cố ý mà lúc đó do quá tức giận nên về cơ bản ông ta cũng không hiểu mình đang làm gì, chỉ biết phải dạy cho Bằng hiểu không được phép ăn nói lung tung và hành động vô phép trước mặt mình.

Vì dùng sức quá mạnh, lại cộng thêm trí óc mờ mịt vì tức giận nên tận lực bắt Bằng nhìn thẳng vào mắt mình.

Nhìn thẳng đâu không thấy, chỉ thấy Bằng nhắm tịt mắt, mặt đỏ bừng, còn môi mình đang chạm vào môi Bằng, tay còn đang ôm siết lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Bằng.

Hình ảnh, tư thế này rất ám muội.

Ông ta lúng túng vội thả lỏng vòng tay ở eo Băng ra một chút, môi cũng không còn dám chạm vào môi Băng nữa.

Băng thấy ông ta vừa nới lỏng vòng tay, Băng vội giãy giụa muốn đứng lên và chạy trốn.

Đã bắt được con mồi làm sao ông ta có thể để cho con mồi của mình chạy thoát.

Lần này ông ta còn ôm Băng chặt hơn lúc này.

Băng vừa giận vừa thẹn, Băng đánh liên tiếp vào ngực ông ta, miệng hét.

__Mau thả tôi ra !

Ông ta không nói gì, cũng không có phản ứng gì, ông ta cứ để mặc cho Băng đánh.

Đánh được một lúc, Băng thấy mình vã mồ hôi mà người đàn ông trước mặt mình vẫn chẳng hề hấn gì, còn hai đôi tay nhỏ nhắn và mềm mại của mình đã đỏ hết cả lên vì đau.

Băng nhận ra nhưng cú đấm của mình không đáng mất xa cho ông ta.

Nhìn khuôn mặt tươi cười mang vẻ giễu cợt của ông ta, Băng hận không thể đánh ạt ông ta sưng lên.

Thật là tức chết mà !

Băng không ngừng than thầm, không ngừng kêu khổ.

__Đánh đã tay rồi chứ ?

Biết dùng lực không được, đầu lý cũng không thắng nổi ông ta, Băng ỉu xìu hỏi.

__Ông muốn gì ?

Băng đã không còn sức để tranh đấu đến cùng với ông ta nữa, Băng đã bị ông ta làm cho sức cùng lực kiệt rồi, ngay cả tinh thần của Băng cũng hỗn loạn, cũng hỗn độn không yên.

__Dạy cô làm vợ.

__Ông cứ nói đi.

Băng nghiêng chặt răng, môi sắp sửa bị răng cắn cho bật máu.

Hai đầu ngón tay ông ta vuốt nhẹ lên môi Băng, mắt ông ta nhìn thẳng vào đôi môi đỏ hồng đang vì tức giận mà run run của Băng.

Mặt Băng đỏ bừng, không quen bị người khác sờ vào môi mình, Băng quay đầu nhìn theo hướng khác.

Ông ta cười nhạt.

__Tôi tưởng cô đang nghe tôi nói.

Băng quay phắt lại nhìn ông ta, mắt nhìn ông ta trừng trừng.

__Tôi nghe ông nói nhưng ông có chịu nói gì đâu, ông còn...còn... !

Băng càng nói càng áp úng, mặt Băng càng lúc càng đỏ, không chịu đựng được kiểu hành hạ tinh thần này nữa, Băng lại muốn đứng lên.

Chiếc eo nhỏ bé của Băng một lần nữa lại bị siết chặt.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng, e thẹn và ngượng ngùng, nhìn ánh mắt bối rối, sợ hãi, hốt hoảng và kinh hoàng của Băng khi bị mình sờ má, chạm môi, ôm eo và hơi thở phả lên mặt.

Ông ta không nhịn được cười, mặc dù muốn cười to là thế nhưng ngoài mặt ông ta vẫn lạnh lùng nhìn Băng.

__Sao cô không nói nốt ?

Ông ta thờ ơ hỏi.

__Ông còn nói nữa ?

Băng hét to lên vì uất ức, nước mắt đã lăn rơi đầy trên má.

Từ khi còn nhỏ đến giờ, Băng chưa từng gặp một người nào vô lý, lạnh lùng và kiêu ngạo như ông ta.

Ông ta định dọa ình sợ chết khiếp ông ta mới buông tha ình hay sao ?

Từ nỗi bi ai thống khổ trong lòng, lại bị ông ta bắt nạt, Băng khóc thút thít, vừa khóc, Băng vừa lau nước mắt.

Rút cuộc, Băng vẫn chỉ là một con bé con.

_Này !

Ông ta gọi nhỏ.

_Cái gì ?

Băng phẫn uất hét.

Ôm mặt Băng trong lòng bàn tay mình, ông ta nói từng từ một.

_Từ lần sau tôi không muốn nghe cô hét, hay quát vào mặt tôi. Tôi cũng không muốn cô nói chuyện hay cười đùa quá thân thiết với một người đàn ông khác. Cô đi đâu hay làm gì cô cũng phải nói với tôi một tiếng, nếu tôi đồng ý thì cô hãy đi, còn nếu không cô hãy ngoan ngoãn ở yên trong nhà.

Băng sững sốt nhìn ông ta, không ngờ những lời lẽ gia trưởng và bá đạo như thế ông ta cũng nói được.

Nếu những điều trên thực sự là những việc mà ông ta yêu cầu Băng làm và thực hiện, như thế có khác gì Băng đang lấy phải một ông vua đang cai trị trong cung cấm, còn Băng là phi tần của ông ta.

Bây giờ là thế kỉ nào rồi mà ông ta vẫn còn cổ hủ và gia trưởng như những ông chồng thời phong kiến như thế.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy tức giận và phẫn nộ của Băng, ông ta hỏi.

_Cô không phục ?

_Không.

Băng hung hăng trả lời.

_Không phục ở chỗ nào ?

_Tất cả.

_Tất cả ?

_Đúng.

_Tốt ! Từ nay cô cứ thế mà làm.

Ông ta vốn không coi người vợ nhỏ bé như Băng vào đâu, ông ta chỉ quan tâm đến mệnh lệnh và yêu cầu của mình.

Băng tức giận nắm lấy cổ áo của ông ta.

_Hoàng Trọng Quân !

Băng gọi thẳng tên của ông ta.

Ông ta cau mày, mặt hơi biến sắc, ông ta bắt đầu nổi giận.

_Cô muốn nói gì ?

Mặc dù tức muốn điên lên nhưng trước sau như một, ông ta vẫn dùng thái độ lạnh lùng và lãnh đạm để nói chuyện với Băng.

_Tôi có phải là vợ của ông không ?

Bây giờ đến lượt Băng chất vấn ông ta.

__Phải.

__Nếu đã là vợ tôi có quyền lợi riêng của tôi đúng chứ ?

Ông ta nhếch mép.

__Cô muốn đòi quyền lợi gì ? Tiền bạc ? Nhà cửa ? Hay là nữ trang và quần áo ?

Băng tái mặt.

Lời nói của ông ta chẳng khác gì sỉ nhục lòng tự trọng của Băng.

Tuy Băng sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện, lớn lên có kiếm được một chút tiền, nhưng chưa bao giờ Băng tham lam và nghĩ cho riêng mình, không ngờ hôm nay ông ta dám chà đạp lên tự tôn của Băng.

Bàn tay nắm cổ áo của ông ta từ từ rơi lỏng rồi buông hẳn ra, Băng chán nản không còn muốn tranh luận với ông ta đến cùng nữa.

Càng tranh luận với ông ta, Băng càng thấy ông ta khinh thường và tìm cách chèn ép mình nhiều hơn.

Trong căn nhà này, Băng vốn chỉ là một cái lọ hoa, tuy rằng lọ hoa đó có đẹp, có quyền rũ và tinh khiết, nhưng sớm muộn gì nó cũng héo tàn và chết khô.

Băng hy vọng mình cũng mau chết, mau biến mất.

Một cô vợ bị người ta dùng tiền để mua về thì làm gì có giá trị, làm sao dám tranh luận, dám đòi so đo hơn thiệt và phân định thắng thua với ông ta.

Băng chỉ là một con rối, chỉ là một cái bóng mờ nhạt bên cạnh ông ta mà thôi.

Ông ta vốn chẳng coi trọng Băng, vốn không thích người vợ mua bằng tiền này, Băng nhiều lời với ông ta thì có ích gì.

17. Chương 17

Mắt Băng tràn ngập thống khổ và cô đơn, từng giọt nước mắt tủi nhục rơi trên má Băng.

Băng khóc cũng đến cạn khô, khóc cũng đến hao mòn, khóc đến nỗi mắt nhìn thứ gì cũng mờ nhạt.

Băng nhắm mắt lại, hình ảnh nụ cười của Hoa, ánh mắt khích lệ và tin tưởng của Hoa xuất hiện trong tâm trí.

Băng nhớ đến những đứa trẻ đáng thương, thơ ngây và nghịch ngợm ở trại trẻ mồ côi, nhớ đến khuôn mặt hiền từ, phúc hậu và ánh mắt ngập tràn tình thương của các sơ.

Đúng !

Có thể ông ta và mọi người không coi trọng Băng, họ tìm cách hạ nhục và dùng lời lẽ để sỉ nhục Băng, đối xử với Băng không ra gì nhưng Băng đâu phải là đã mất hết.

Chẳng phải Băng vẫn còn Hoa, còn các em nhỏ thơ ngây, còn các sơ ở tu viện yêu thương, chăm sóc và lúc nào cũng nhớ đến Băng là gì ?

Lau nước mắt trên má, hít một hơi thật sâu, mắt Băng rực sáng, tuy vẫn còn long lanh lệ nhưng đã kiên cường hơn.

Băng tự nhủ với lòng là hãy cố lên, Băng còn tương lai đang chờ ở phía trước, chỉ cần cố gắng, có mục tiêu, Băng nhất định sẽ thành công.

Chỉ cần thành công, Băng sẽ cho ông ta và mọi người thấy, Băng không phải là một cô gái hèn kém và nhu nhược.

Chỉ còn một năm nữa thôi, Băng sẽ chính thức ra trường.

Băng muốn mình phải thành đạt, phải nổi tiếng, khi đã có tiền, Băng sẽ trả hết món nợ mà hôm nay Băng nợ ông ta, sau đó sẽ ra đi.

Băng không muốn sống với một người chồng khinh ghét, và sỉ nhục mình.

Băng thà sống cô độc cả đời còn hơn mang tiếng có chồng mà như đang sống trong địa ngục thế này.

Lòng đã quyết, Băng hỏi ông ta.

__Nếu ông đã nói hết những yêu cầu của ông rồi, ông có thể nói cho biết phòng của tôi ở đâu được không ?

Ông ta kinh ngạc nhìn Băng, lúc này Băng còn khóc lóc, còn lộ ra khuôn mặt và ánh mắt bi thương, nay lại lạnh lùng như không có chuyện gì xảy ra.

Ông ta bắt đầu tò mò và muốn tìm hiểu về con người thật của Băng.

__Cô muốn ngủ ở phòng nào ?

Băng bực mình đáp.

__Ông tưởng là tôi muốn mà được sao ? Ông còn không nói mau, hay là ông muốn tôi dựng một túp lều rồi sống ở sau vườn ?

Nghe Băng nói, ông ta ra lực ở cánh tay.

Mặc dù đau muốn hét lên một tiếng nhưng Băng cắn chặt răng để không phát ra tiếng kêu nào. Băng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt ông ta.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt ngập nước của Băng, lòng ông ta trùng xuống, cánh tay từ từ rời lỏng.

Thay vì đối xử thô bạo với Băng, ông ta lại dùng tay vuốt nhẹ lên gò má trắng mịn và thấm đẫm nước mắt của Băng.

__Cô hỏi câu này có hơi bị thừa không ? Chúng ta là vợ chồng thì đương nhiên phải ngủ cùng với nhau rồi chứ ?

Mặt Băng phút trắng, phút đỏ, phút tái nhợt.

Trăm ngàn vạn lần, Băng không dám nghĩ là sẽ ngủ cùng với ông ta, lại cùng ông ta chia sẻ một chiếc giường.

Tuyệt đối không !

Băng không muốn điều này xảy ra.

Quan sát vẻ mặt sợ hãi và hốt hoảng cực độ của Băng, đúng như ý mình nên ông ta cười nhạt.

__Thế nào, cô có điều gì muốn nói sao ?

Băng nuốt nước bọt, cổ họng khô đắng.

__Tôi...tôi nghĩ là hai chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi nên đâu nhất thiết phải ngủ cùng với nhau.

__Cô chê tôi không xứng với cô hay cô lo sợ điều gì ?

Khi nói những lời này, ông ta nhìn thẳng vào mặt Băng, ánh mắt ông ta sắc như dao.

Lúc này Băng mạnh mẽ như thế, nhưng lúc này ý chí đã tiêu tan đi đâu hết cả.

__Tôi...tôi không có ý đó.

__Vậy cô có ý gì ?

Ông ta nhất quyết bức Băng đến đường cùng.

Băng lắc đầu.

__Không...không có gì.

_Cô đồng ý ?

Băng có thể nói thế nào đây ?

Chẳng lẽ Băng nói tôi không đồng ý và ông biến đi ?

Đây đâu phải là nhà Băng, ông ta cũng đâu phải là một ông chồng bình thường.

Lấy phải một người như ông ta coi như số của Băng xui xẻo và không gặp may.

Từ nay về sau, ông ta bảo Băng đi hướng Tây, Băng tuyệt đối không được đi hướng Đông nếu không những gì mà ông ta muốn dành cho Băng sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ông ta không thích hành hạ trực tiếp lên Băng mà thích trút hết lên đầu những người thân và bạn bè tốt của Băng.

Một cô gái trọng tình cảm như Băng làm sao có thể bỏ mặc sống chết của họ không lo.

Cuối cùng người dành chiến thắng và làm chủ mọi việc vẫn mãi là ông ta.

Băng chỉ là một con rối, và một người vợ núp bóng của ông ta mà thôi.

Băng được bà giúp việc dẫn lên phòng của ông ta.

Khi cánh cửa phòng mở ra, Băng choáng váng, cả đời Băng cũng chưa từng nhìn thấy căn phòng nào đẹp dễ và sang trọng như căn phòng này.

Căn phòng được sơn thành hai màu, màu trắng và màu xám.

Băng ước tính căn phòng phải rộng hơn hai chục mét vuông, bức tường đối diện hai bên được quét sơn màu rêu, ở giữa vẽ hình một tia sét giống như chiếc áo của một siêu nhân trong phim mà Băng đã từng xem.

Trên tường treo nhiều tranh phong cảnh và tranh sơn dầu, là một người yêu nghệ thuật, lại thích chụp ảnh nên Băng rất am hiểu về nghệ thuật vẽ tranh.

Băng say sưa ngắm từng bức tranh một, ánh mắt vui sướng tìm thấy hai bức tranh quý giá và nổi tiếng mà mình yêu thích nhưng chưa có cơ hội được thưởng thức và trực tiếp nhìn bằng mắt thế này, nay phát hiện chúng được treo trong phòng của ông ta khiến Băng muốn hét to lên vì hạnh phúc.

Lúc này Băng hoàn toàn quên hết những bức tức, uất ức và phẫn nộ mà Băng phải chịu đựng, khi đã đắm chìm vào thế giới nghệ thuật, trong đầu Băng chỉ có duy nhất cái đẹp ở trước mắt.

Trong phòng ông ta còn có vô số những thứ lạ mắt, sang trọng và tinh tế nhưng Băng không quan tâm, cũng không chú ý đến. Băng chỉ thấy có mỗi mấy bức tranh của ông ta là thích thú và lọt vào mắt mình.

Bà giúp việc thấy Băng cứ ngây người, ngẩn ngơ nhìn một bức tranh, bà không tài nào hiểu được những nét vẽ kì quái và hình thù lung tung đó thì có gì hấp dẫn và đẹp mắt mà Băng say mê như thế.

Băng mãi ngắm đến nỗi ông ta đứng bên cạnh Băng từ lúc nào rồi mà Băng vẫn không hay.

_Cô thích bức tranh này ?

_Đúng.

Băng vô thức trả lời. Băng tưởng đang nói chuyện với chính mình.

Ông ta ngạc nhiên khi thấy cô vợ mình cũng mê tranh ảnh.

_Cô biết bức tranh này là vẽ không ?

_Biết.

_Ai ?

_Picasso.

Khóe miệng ông ta nhếch lên.

_Cô tin chắc là tác phẩm này của Picasso.

_Đúng.

Ông ta chưa kịp lên tiếng phản bác.

Mắt vẫn không nhìn bức tranh, Bằng nói luôn.

_Tuy bức tranh này theo trường phái của Picasso, thậm chí tranh cũng là do ông vẽ nhưng thực ra bức tranh này chỉ là do người họa sĩ vẽ lại, tuy có giống thật nhưng vẫn chỉ là đồ giả, nói cách khác đây là hàng nhái.

18. Chương 18

Ông ta lặng thinh không nói gì, mắt ông ta rực sáng.

Thú vị !

Thêm một lần nữa, ông ta phải khen thâm tính cách của Bằng.

Xem ra cuộc hôn nhân này không hề nhạt nhẽo như ông ta tưởng, mà ngay từ đầu đã có điềm báo đây sẽ là cuộc hôn nhân có nhiều sóng gió và giông bão nổi lên rồi.

Với một cô vợ không an phận, ương bướng, nghịch ngợm, hiếu động, thông minh và tài năng cũng không kém như Bằng, ông ta sẽ rất mệt mỏi và vất vả mới quản lý được Bằng.

Đứng sát vào người Bằng, ông ta lại hỏi.

_Tại sao cô biết ?

Bằng nở một nụ cười vui sướng, ánh mắt mơ màng.

_Tôi rất hâm mộ Picasso nên tác phẩm nào của ông tôi cũng lùng xục đọc và xem bằng được, vì không có nhiều tiền nên tôi luôn tìm hiểu qua báo và qua mạng. Thỉnh thoảng tôi cũng đến phòng tranh xem triển lãm, tuy chỉ là những bức tranh nhái theo phong cách của ông nhưng tôi rất thích.

Thấy cô vợ đam mê và hâm mộ Picasso nhiều đến nỗi mặt ửng đỏ, và nụ cười mở rộng tươi như hoa nở, tự dưng ông ta lại thấy bực mình và tức giận.

Mặc dù biết rằng đó là chỉ là lòng ngưỡng mộ của một người xa lạ, của một học trò đối với tiền bối nhưng ông ta không muốn Bằng tưởng nhớ đến một người đàn ông khác trước mặt mình.

Cảm hứng xem tranh và thử tài am hiểu nghệ thuật của vợ tan biến hẳn, thậm chí ông ta còn mong, Bằng mù tịt về hội họa còn hơn.

_Cô đã xem đủ rồi chứ ?

Ông ta đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy tưởng của Bằng.

_Chư...a...a !

Bằng giật mình ngược mắt nhìn ông ta, từ trạng thái vô hồn, Bằng bàng hoàng tỉnh lại.

Thấy ông ta đang lạnh lùng đứng trước mắt mình, ánh mắt nhìn như muốn thiêu chết mình bằng hai ngọn lửa rực cháy trong mắt ông ta, Bằng sợ hãi vội lùi một bước.

Ông ta nén giận hỏi.

_Cô đã xem qua căn phòng chưa ?

Gãi đầu, Bằng lúng túng đáp.

_Tôi vẫn chưa xem.

Dù thừa hiểu Bằng đã làm gì nhưng ông ta vẫn cứ hỏi nguyên nhân.

__Cô làm gì từ nãy đến giờ ?

__Xem...xem tranh.

Bằng cúi đầu đáp, chân đá nhẹ xuống nền gạch, chắc Bằng đang tưởng mình đang dạo bộ trên một cánh đồng nên có nhiều sỏi để ỳnh đá.

Thấy thái độ lúng túng và biết lỗi của Bằng, ông ta cũng không muốn bắt bí Bằng nữa.

__Đi cất quần áo đi ! Cũng sắp tối rồi, chờ cô tắm xong, tôi sẽ đưa cô đi ra ngoài ăn cơm tối.

Bằng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

__Không phải chúng ta sẽ ăn cơm tối ở nhà sao ?

__Cô muốn ăn cơm tối ở nhà ?

Ông ta lạnh lùng nhìn Bằng

Bằng tức muốn điên lên.

Không hiểu tại sao ông ta luôn dùng thái độ vô tình, và lãnh đạm để nói chuyện với người khác ?

Cười một lần sẽ giết chết ông ta hay sao ?

__Còn không mau đi làm đi !

Bằng mệt mỏi lê thân xác đến bên chiếc va ly của mình, Bằng vốn định không sống ở đây lâu nên chỉ mang theo có mấy bộ quần áo.

Ông ta nhìn chiếc va ly nhỏ xíu của Bằng, không cần phải nghĩ nhiều, ông ta cũng đoán được bảy tám, chín phần.

Ông ta cười nhạt.

Ông ta ghét nhất là việc bị người dở trò trước mắt mình.

Mặc dù thừa biết cô vợ của mình đang có ý định bỏ trốn nhưng ông ta vẫn không nói ra, mà thích chơi trò mèo vờn chuột với Bằng.

Ông ta là người sâu sắc, lại có khả năng quan sát và đánh giá người khác một cách tỉ mỉ và tinh tế nên không có chuyện gì là có thể lọt qua khỏi đôi mắt sắc bén của ông ta.

Nhờ Bằng cuộc sống của ông ta đã trở nên thú vị và vui vẻ hơn.

Nhìn bóng dáng cô vợ nhỏ vừa mặc quần áo vào tủ vừa nói lảm bảm luôn mồm, trên môi ông ta thấp thoáng một nụ cười quyến rũ và khó hiểu.

Bằng vốn là một cô gái hiếu động, lại ưa nghịch ngợm nên không có một chiếc váy nào trong va ly quần áo.

Toàn bộ quần áo của Bằng chỉ có quần jean, áo sơ mi, áo phông, áo bò và mấy chiếc mũ lưỡi trai.

Khi mặc những bộ quần áo bụi bặm này ra đường, nếu không phải do mái tóc của Bằng dài và khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của mình, mọi người ai cũng lầm tưởng Bằng là con trai.

Mấy môn thể thao mà Bằng thích cũng đều giống với tính cách của một cậu con trai.

Bằng thích đánh nhau, thích đá bóng, thích cầu lông, thích chạy, thích bóng rổ, tuy chiều cao không đủ để chơi bóng rổ nhưng để thỏa lòng đam mê, Bằng thường xuyên chơi cùng với mấy đứa trẻ ở trại trẻ mồ côi.

Nghĩ lại những tháng ngày vui vẻ được sống cùng Hoa và bọn trẻ ở tu viện, trên môi Bằng thấp thoáng một nụ cười hạnh phúc và vui sướng.

Những ngày tháng đó Bằng đã sống thật hồn nhiên, thật vui vẻ. Bằng không phải lo gì cũng không phải tính toán gì.

Tuy phải sống tự lập và tự lo cuộc sống của chính mình, nhưng chưa bao giờ nụ cười tắt trên môi Bằng, chưa bao giờ Bằng phải rơi lệ.

Nhưng hôm nay Bằng đã khóc quá nhiều lần, càng nghĩ Bằng càng tức, càng hận, cũng chỉ vì ông ta mà cuộc sống vốn yên bình và tốt đẹp của Bằng tự nhiên bị đảo lộn hết cả lên.

Thấy cô vợ của mình hết than ngắn, rồi lại thở dài mà không chịu nhanh tay thu dọn hành lý.

Ông ta cau mày.

—Cô có muốn tôi giúp cô không ?

Bằng mệt mỏi quay lại nhìn ông ta.

—Xin lỗi nhưng có lẽ hôm nay tôi không có tâm trạng ăn cơm, sau khi tắm xong tôi muốn ngủ một giấc. Cả đêm hôm qua tôi không được ngủ một chút nào, sáng lại phải bắt một chuyến tàu lúc năm giờ nên bây giờ tôi rất mệt mỏi.

Vừa mới dứt lời, Bằng bóp trán, tay che miệng ngáp một cái.

Quan sát vẻ mệt mỏi không giả tạo của Bằng, ông ta dễ dãi.

—Thôi được rồi, nếu cô không muốn đi ăn cơm ở ngoài tôi cũng không muốn ép. Nhưng cơm tối không được bỏ, tôi sẽ bảo bà giúp việc nấu cơm tối cho chúng ta ăn.

Bằng vội xua tay.

—Ông cứ tự nhiên. Nói thật ăn cơm buổi trưa đến bây giờ tôi vẫn còn thấy no.

Ông ta nhớ, bữa trưa, Bằng chỉ ăn có mấy thìa cơm sau đó buông đũa.

Tuy cơ thể Bằng nhỏ bé nhưng cả ngày chỉ có mấy thìa cơm lót dạ làm sao chịu đựng được.

—Không nói lời thôi. Mau tắm đi, sau đó xuống ăn cơm với tôi.

Nói xong, ông ta bỏ đi luôn.

Bằng kinh ngạc nhìn ông ta.

Gãi đầu, Bằng không hiểu ông ta quan tâm đến mình, hay là đang gia trưởng ép mình phải nghe theo lời ông ta.

Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, Bằng không muốn nghĩ nhiều nữa, điều Bằng cần làm bây giờ là nhanh chóng đi tắm rửa, sau đó trèo lên giường ngủ một giấc, dù ngày mai Trời có sập xuống, Bằng cũng mặc kệ.

Cầm bộ quần áo ngủ in hình chú chuột Mickey mà mình thích, Bằng mở cửa phòng tắm.

Bằng choáng váng quan sát phòng tắm của ông ta.

Mặt Bằng nhăn nhó chán nản, Bằng không biết ông ta là ai, ông ta giàu có cỡ nào nhưng Bằng linh cảm chồng cửa mình rất giàu có, giàu đến nỗi Bằng sợ rằng cả đời này cũng không thể nào theo đuổi kịp.

Bằng hoàn toàn không hiểu vì lý do gì mà ông ta cứ nhất định đòi lấy mình bằng được.

Bằng vào gia thế, địa vị, dáng vẻ và phong thái của mình, ông ta có thể lấy được một cô gái xinh đẹp và giàu có hơn Bằng gấp vạn lần.

Tại sao ông ta năm lần bảy lượt không buông tha cho Bằng, mà cứ nhất quyết biến Bằng thành vợ của ông ta ?

Càng nghĩ, Bằng càng thấy mù mờ, càng thấy không hiểu gì.

Vặn nước vào bồn tắm, vắn tóc lên cao, Bằng tò mò nhìn đồ dùng để trên kệ.

Tay Bằng chạm nhẹ vào lọ kem cạo râu, lọ nước hoa, bàn chải đánh răng, lược chải đầu của ông ta.

Xem xong một lượt, Bằng ôm lấy bụng cười nắc nẻ.

Bằng không hiểu mai sau khi sống chung với ông ta sẽ xảy ra chuyện gì nhưng ngay lúc này Bằng đã muốn đập nát căn nhà của ông ta và phá tan thành đồ dùng của ông ta rồi.

Cầm cục xà bông tắm của mình, Bằng nhảy vào bồn tắm.

_Uych !

Bằng ngã chổng vó lên trời.

Sàn nhà rất trơn, Bằng lại chạy nhảy như một đứa trẻ khi thấy thứ gì mới lạ cũng reo hò, thấy lạ mắt cũng muốn sờ mó nên hậu quả Bằng bị biêu đầu, mặt hôn đất.

Cũng may Bằng là một cô gái hay ngã, lại hay đánh nhau nên phản ứng kịp thời.

Tuy cứu được khuôn mặt xinh đẹp, cứu được cái đầu thông minh và ương bướng của mình nhưng không cứu được đôi tay thon nhỏ và mềm mại.

Tay Bằng bị xước hai đường nhỏ trong lòng bàn tay, vết máu đỏ tươi rỉ ra từ vết thương.

Bằng kêu khổ, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của Bằng.

Xem ra khi đi ra ngoài đường, Bằng đã bước chân trái, hay gặp người không nên gặp.

Vốn không phải yếu điệu thực nữ nên Bằng không coi mấy vết thương kia vào đâu.

Vặn vòi nước trong bồn, Bằng rửa sạch tay. Chờ vết thương không còn rỉ máu nữa, Bằng bắt đầu tắm rửa.

Mọi lần tắm ở nhà, Bằng đều hát nhỏ nhỏ nên lần này, Bằng cũng làm theo thói quen.

Bằng vừa tắm vừa hát.

Nước mát làm cho tâm trí Bằng tỉnh táo hẳn, cơ thể đau nhức cũng được thanh tịnh.

Tắm xong, lau khô người, mặc quần áo, chải đầu, Bằng đóng cánh cửa phòng tắm phía sau lại.

Không cần biết là ông ta có đang chờ mình xuống ăn cơm không, cũng không cần biết ông ta sẽ nổi giận thế nào khi mình dám cãi lời ông ta ?

Bằng thấy chiếc giường màu trắng rộng rãi, thơm nức mùi nước hoa hồng kia rất quyến rũ.

Bằng quá mệt mỏi, quá buồn ngủ nên cũng quên luôn hôm nay mình là cô dâu mới về nhà chồng, quên rằng từ nay chiếc giường kia không còn là chiếc giường ấm áp và yên tĩnh giống như chiếc giường ở trong căn nhà trọ nữa, mà đã thành chiếc giường đôi rồi.

Mở túi sách, lấy một cuốn băng y tế, Bằng dán vào tay, xong đầu đó, nỏ một nụ cười mệt mỏi kèm theo một cái ngáp dài hàng cây số, mắt lơ đãng, Bằng chập chập bước lên giường.

Một bước, hai bước, ba bước.

_Ăm !

Bằng nằm vật trên giường, lằm lũi, Bằng chui vào chăn.

Một, hai, ba, bốn, nhắm mắt lại, chưa đầy mười giây sau, Bằng hoàn toàn ngủ say.

19. Chương 19

Chờ mãi không thấy cô vợ nhỏ bé và nghịch ngợm của mình đâu, nhớ đến hình ảnh mệt mỏi và buồn ngủ của Bằng, ông ta có thể khẳng định bây giờ Bằng đang ngủ ngon ở trên giường.

Thấy ông chủ vừa uống rượu, vừa suy tư lại không thấy bà chủ xuống ăn cơm. Bà giúp việc nồn nóng hỏi.

_Có cần tôi lên gọi cô ấy xuống không ?

Ông ta lắc đầu.

_Không cần. Cứ để cho cô ấy ngủ, chắc giờ này cô ấy đang ngủ ngon ở trên giường, có gọi cô ấy dậy, cô ấy cũng không mở nổi mắt đâu.

Bà giúp việc không dám nói gì nữa.

Bà thấy tâm tư ông chủ hôm nay có điều gì đó khác lạ.

Nguyên chuyện ông chủ đường đột muốn kết hôn với Băng cũng là một việc khiến cho người khác thấy khó hiểu rồi, lại cộng thêm dáng vẻ suy tư và đang suy tính điều gì đó càng khiến cho bà giúp việc đoán già đoán non mãi.

Uống xong hai ly rượu, ăn mấy đĩa thức ăn, ông ta đứng lên.

Bà giúp việc chán nản khi nhìn công sức mình nấu nướng gần hết cả buổi chiều cũng không có ai biết thưởng thức.

Mặc dù buồn và thất vọng là thế nhưng ngay sau khi ông chủ đứng dậy, bà giúp việc không ca thán, hay kêu ca gì mà nhanh chóng thu dọn thức ăn cho vào tủ lạnh và đi rửa bát.

Phòng bếp hoàn toàn thuộc quyền quản lý của bà giúp việc.

Mọi hôm theo thói quen thế nào sau khi ăn tối xong, ông ta cũng phải uống một tách cà phê mới lên phòng ngủ nhưng hôm nay ông ta không còn muốn uống cà phê nữa mà đi thẳng lên lầu.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta bước vào trong.

Thấy cô vợ của mình đang ngủ say ở trên giường, dáng vẻ hoàn toàn thoải mái tự nhiên như đang ở nhà khiến ông ta cau mày.

Ông ta không biết là Băng có nghĩ nếu hai người đã kết hôn với nhau thì đêm nay là đêm tân hôn không mà Băng có thể vô tư ngủ say như thế vẫn còn đang sống độc thân thế kia ?

Xem ra kế hoạch hù dọa của ông ta đành phải gác lại hôm sau vì hôm nay tân nương đã yên giấc nồng từ lâu rồi.

Mở cửa tủ quần áo, ông ta kinh ngạc khi thấy ngoài quần áo của mình, ông ta không hề thấy quần áo của Băng đâu cả.

Hóa ra lúc này chờ ông ta đi khỏi, Băng đã đút tất cả quần áo của mình vào va ly.

Mặt ông ta phút chốc đã biến đổi hoàn toàn.

Bây giờ, Băng đã ngủ say, căn phòng chỉ còn lại mình ông ta nên ông ta không còn phải tỏ ra như không có chuyện gì nữa mà đã trở về con người thật của mình.

Không muốn đụng đến va ly quần áo của Băng nhưng ông ta không thể không xem.

Ông ta cần lấy một thứ của Băng.

Kéo khóa ngăn đầu tiên, ông ta lôi hết mọi thứ trong đó ra.

Mở ví của Băng, ông ta lôi ra một tấm hình và CMND của Băng.

Lúc đi đăng ký kết hôn, ông ta có dịp được đọc hết các thông tin ở trên ấy nhưng ông ta muốn xem lại một lần cho kĩ.

Xem đi xem lại, ông ta nở một nụ cười lạnh giá.

Những giấy tờ tùy thân của Băng, ông ta đều xem hết, thậm chí album ảnh của Băng ông ta cũng xem.

Càng xem, mặt ông ta càng âm u, càng tái nhợt.

Sau khi xem hết mấy giấy tờ tùy thân và một cuốn album dày của Băng, ông ta bắt đầu xem đến mấy bộ quần áo của Băng.

Tìm thấy một chiếc điện thoại màu hồng nhạt ở ngăn thứ hai, ông ta mở nguồn.

Màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh của hai cô bạn thân dựa đầu vào nhau, tay đan lên thành dấu nhân, môi cười tươi tắn, mắt nhắm lại vì nắng, đằng sau lưng là một hồ nước, mái tóc tung bay vì gió.

Ông ta thoáng sững sờ khi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp và trong sáng của Băng.

Bàn tay ông ta run run sờ nhẹ vào mặt Băng, mắt ông ta đỏ hoe.

Nhớ lại chuyện xưa, ông ta nghiêng chặt răng, ánh mắt ngập tràn lửa hận và căm thù nhìn Băng đang ngủ say ở trên giường.

Mặc dù Băng là một cô gái vô tội, là một người không may sinh ra trong một gia đình như thế nhưng đáng tiếc trong mắt của ông ta, có nợ tất phải trả, có ân tất phải báo.

Những gì mà gia đình Băng nợ và thiếu của ông ta nhất định ông ta phải đòi Băng thay bố mẹ của mình trả lại.

Cho đến tận lúc này, Băng vẫn không hiểu lý do vì sao ông ta lại muốn lấy mình bằng được nhưng ông ta lại hiểu rất rõ vì sao ông ta lại làm thế.

Đút trả mọi thứ vào va ly của Băng, lấy một bộ quần áo, ông ta bước lại gần giường.

Nhìn khuôn mặt ngủ ngon giống như một thiên thần trong sáng của Băng, quệt nhẹ lên má Băng, ông ta lạnh lùng nói.

Mặc dù biết cô là một cô gái vô tội, ngây thơ, một cô gái không được họ chăm sóc và nuôi dưỡng nhưng vì cô là con của họ nên cô cũng đừng có trách vì sao tôi lại muốn dùng cô làm con tốt để trả thù bố mẹ cô.

Nói xong câu đó, ông ta quay lưng bỏ đi, mở cửa phòng tắm, ông ta bước hẳn vào trong.

Mười lăm phút sau, từ trong phòng tắm, khoác trên mình một chiếc áo choàng tắm, chân trần, vừa đi vừa lau tóc, ông ta bước ra ngoài.

Đêm nay ông ta không có ý định tìm phòng khác để ngủ, cũng không có ý định sẽ buông tha cho Băng, kế hoạch đã vạch rõ ở trong đầu, nên ông ta không thể không thực hiện.

Lau khô tóc, mở cửa tủ làm bằng kính, lấy một chai rượu ngoại, một chiếc ly, ông ta mang đến một cái bàn trống gần cửa sổ.

Rót rượu ra ly, ông ta bắt đầu uống.

Nhắm nháp từng hương vị rượu cay nồng trên đầu lưỡi, gió mang mùi của hương hoa vào phòng khách, làm cho căn phòng tràn ngập mùi hương, tâm trạng của ông ta cũng bớt u ám hơn.

Uống xong hai ly rượu, đứng lên, ông ta chậm chạp đi về phía giường ngủ.

Trên môi ông ta nở một nụ cười khinh mạn và cay đắng, một kẻ có tất cả như ông ta không ngờ lúc nào cũng cô đơn và sầu khổ một mình, không có ai hiểu được ông ta, cũng không có ai bầu bạn sớm khuya.

Càng nghĩ ông ta càng thấy mình giống như một vị hoàng đế trong cung cấm, tuy được cả thiên hạ, nhưng bên cạnh lúc nào cũng chỉ một mình một bóng, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị người khác giết hại, lúc nào cũng phải đề phòng cận thần và thê tử của mình.

Một người có tất cả như thế, cũng đâu có thể so sánh được với một lão nông tuy rằng suốt ngày chằm lằm tay bùn nhưng đêm có thể ngủ một mạch đến sáng mà không cần phải lo nghĩ gì.

Cuộc sống xem ra không có gì là toàn vẹn cả, sống trong nhung lụa, có nhà lầu, xe hơi cũng chưa chắc gì đã cảm thấy hạnh phúc.

Tự dưng ông ta thấy ghen tị với Băng, tuy rằng Băng lớn lên trong trại trẻ mồ côi, tuy rằng phải vất vả mưu sinh nhưng nụ cười lúc nào cũng trực sẵn trên môi, tối có thể ngủ ngon, vô lo vô nghĩ, cuộc sống như thế mới thật vui vẻ, mới thật sung sướng.

Vén chăn sang một bên, ông ta nằm xuống.

Lần đầu tiên sau sáu năm, ông ta mới ngủ cùng một người phụ nữ trên chiếc giường trong chính căn nhà của mình.

Trên người Bằng không hề sức nước hoa, cũng không dùng mỹ phẩm, cơ thể Bằng toát ra mùi hoa nhài, toát ra mùi hương thanh tịnh, nhẹ nhàng và thoải mái, một mùi thơm thoát tục.

Quay sang nhìn người con gái bên cạnh, tay vuốt nhẹ gò má trắng mịn và tươi mát của Bằng, ánh mắt ông ta ngập tràn đau khổ và thù hận.

Ông ta biết dùng Bằng để trả thù là không đúng nhưng chỉ có cách này ông ta mới hoàn thành được tâm nguyện của mình.

Ông ta không muốn trả thù trực tiếp lên cha mẹ Bằng, mà muốn họ từ từ thấu hiểu cảm giác bị hành hạ và dày vò từ xa là gì.

Sáng sớm, Bằng giật mình thức giấc.

Theo thói quen, Bằng mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, hai tay dơ lên cao, vươn vai, đầu nghiêng hết sang trái rồi lại nghiêng sang phải.

Mọi hôm đều là do Bằng dậy sớm hơn Hoa nên nhiệm vụ gọi Hoa dậy vào mỗi sáng là do Bằng đảm nhận.

Sờ vào tai ông ta, mà Bằng cứ ngỡ tưởng là tai Hoa, Bằng véo nhẹ.

_Dậy đi ! Sáng rồi !

Đang ngủ ngon lành, tự dưng bị cô vợ nhỏ dùng hành động thô bạo và cái miệng như loa phát thanh gọi dậy, ông ta mở mắt.

_Cô có thể nói nhỏ được không ?

Bằng vẫn tưởng đang ngủ ở căn nhà trọ và người đang nằm cạnh mình suốt đêm hôm qua là Hoa nên không chú ý đến giọng nói của ông ta.

_Đã sáng rồi mà cậu vẫn còn nằm gan nữa hả ?

Ông ta sưng sốt nhìn Bằng, chú ý đến lời Bằng nói, ông ta mới biết cô vợ của mình vẫn còn đang nằm mộng.

Vén chăn, ông ta ngồi dậy.

_Cô đang nói chuyện với ai thế ?

Bằng quay lại nhìn ông ta.

_Con quỷ ! Đừng nói lời thôi ! Mau dậy nấu cơm sáng đi !

Lúc này ông ta rất muốn cười, nhưng cười không nổi.

Thấy Hoa không chịu bước xuống giường, cũng không lên tiếng nói câu nào, Bằng tức giận mở to mắt nhìn người đang ngồi trước mặt.

Đến khi nhìn kĩ, đầu tiên Bằng giật mình, lấy tay dụi mắt hai ba lần, Bằng cố nhìn kĩ xem mình có nhìn lầm không, vô chán Bằng cố nghĩ lại chuyện hôm qua.

Sau khi nhớ lại hiện giờ mình đang là vợ của ông ta, cái miệng nhỏ nhắn của Bằng hét lên.

_A...a...a... !

Chỉ thẳng vào mặt ông ta, Bằng lắp bắp.

_Tại...tại sao ông lại ngủ ở đây ?

Nhìn khuôn mặt phớt đỏ, phớt trắng, phớt tái nhợt, nhìn ánh mắt thất thần của vợ, ông ta phải cố nén cười.

_Tôi không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu ?

_Nhưng...nhưng mà... !

_Nhưng mà sao ?

_Còn sao trăng gì nữa, một căn biệt thự rộng lớn thế này ông không thể tìm được ỉnh một phòng hay sao ?

_Cô là gì của tôi ?

Ông ta không trả lời Bằng mà ngược lại ông ta còn vặn hỏi Bằng.

_Là vợ.

20. Chương 20

_Đã là vợ thì cô phải ngủ cùng tôi, đúng chứ ?

Bằng hầm hầm đứng bật dậy, không thèm bảo ông ta câu nào, Bằng nhảy bộp xuống giường.

Hành động của Bằng, giống hệt như một đứa trẻ con.

Nhìn Bằng chạy vào phòng tắm như gió, ông ta dựa người vào thành giường, tay vắt trên trán, đầu lại nghĩ ngợi lung tung.

Đánh răng rửa mặt xong, không cần chú ý đến người đàn ông đang ngồi trên giường, lấy một bộ đồ trong túi hành lý, Bằng đi thay quần áo.

Hôm nay, Bằng phải đến trường nên không có tâm tư ăn cơm sáng.

Chỉ cần nghĩ cả ngày hôm nay, mình không phải ở đây, không phải nhìn thấy ông ta, trong lòng Bằng cười sung sướng mãi không thôi.

Tuy rằng chỉ dám cười thầm, nhưng làm sao dấu được con mắt sắc bén của ông ta.

Bằng vừa bước ra cửa, ông ta nói luôn.

_Ăn sáng xong, tôi sẽ cho người đưa cô đi học.

Cảm giác lúc này của Bằng là bực mình.

_Không cần, tôi có thể tự đạp xe đến trường.

_Cô lấy gì để đi ?

Bằng gãi đầu, hôm qua, Bằng bị ông ta bắt đi bằng xe ô tô nên xe máy đành để lại ở nhà trọ.

Nhưng dù ông ta không bắt đi bằng xe ô tô, Bằng cũng không muốn Hoa đi bộ đến trường.

_Tôi có thể đi xe buýt.

_Không nói nhiều, tôi bảo cô làm gì thì cô làm đi.

Bằng quay phắt lại nhìn ông ta.

_Xin ông. Tôi là vợ của ông nhưng không phải là con rỗi của ông. Tôi có chân, tôi tự lo được.

Ông ta không nói gì, bước xuống giường, ông ta đi thẳng vào phòng tắm.

Bằng không muốn nhìn thấy ông ta thêm một lúc nào nữa nên đi xuống lầu.

Bà giúp việc mỉm cười chào Bằng.

_Chào cô ! Cô có muốn ăn sáng bây giờ không ?

_Cảm ơn Di nhưng cháu không đói.

Bằng hầm hầm chuẩn bị đi ra khỏi cửa, hai vệ sĩ trong bộ đồ màu đen và đeo kính đen đứng chắn trước cửa, một trong hai người lịch sự bảo Bằng.

_Xin lỗi cô chủ. Ông chủ dặn không cho cô đi đâu khi nào có lệnh của ông chủ, cô mới được đi.

Bằng tức điên lên.

__Mau tránh ra ! Tôi có phải nô lệ của ông ta đâu.

Họ không nói gì, mặc Băng cố đẩy họ ra cũng vô ích, họ giống như một tảng đá, sức lực nhỏ bé của Băng làm sao có thể nhấc nổi hai tảng đá kia.

Cuối cùng hét chán, Băng đành ngồi xuống ghế xô pha ngoài phòng khách.

Bà giúp việc chứng kiến từ đầu đến cuối, bà cố nén cười.

Thấy Băng đã chịu thua, mặt đang tức giận, bà vội vào bếp, mở tủ lạnh, lấy một ly nước đá, một chai nước ngọt, bà bưng ra ngoài phòng khách.

Đặt trước mặt Băng, bà mời.

__Cô uống đi !

__Cảm ơn Dì.

Băng chán nản bưng ly nước lên uống một ngụm.

Biết rằng mình có cố cũng vô ích, nên Băng đành ngoan ngoãn ngồi chờ ông ta.

Ngồi uống hết nửa ly nước ngọt, Băng đặt xuống bàn, ngược mặt lên nhìn trần nhà, lòng Băng buồn chán vô hạn.

Kế hoạch dậy sớm để đến nhà trọ cùng Hoa đi học đã bị ông ta phá hỏng.

Càng nghĩ càng bức mình, Băng nằm dài trên ghế xô pha, mắt nhắm lại, Băng muốn ngủ thêm một giấc, dù sao thời gian từ bây giờ cho đến lúc đi học cũng còn hai tiếng nữa.

Đi trên lầu xuống phòng khách, thấy cô vợ đang nằm dài trên ghế xô pha, mắt nhắm lại như đang ngủ say, mắt ông ta nhìn Băng một lúc mới rời đi.

Bà giúp việc nhanh miệng hỏi.

__Thưa ông ! Có cần dọn bữa sáng lên bàn bây giờ không ?

Ông ta gật đầu.

Ngồi xuống ghế xô pha, bưng tách cà phê bà giúp việc vừa mới pha, ông ta uống một ngụm.

__Cô còn không dậy ăn sáng rồi còn đi học đi.

Băng không nói gì, cũng không mở mắt ra.

__Cô không muốn đi học đúng không ?

Hoàn toàn không có phản ứng.

Ông ta cười nhạt.

__Nếu cô thích thì cứ ngủ đi, tôi không làm phiền cô nữa.

Đặt ly cà phê xuống bàn, ông ta đứng dậy.

Bà giúp việc đã dọn hết thức ăn lên bàn, chỉ cần chờ ông ta và Băng vào ăn nữa là xong.

Kéo ghế, ông ta ngồi xuống, chậm chạp, từ từ, ông ta ăn bữa sáng.

Ông ta đã ăn gần xong, mà vẫn không thấy Băng vào, hết chịu nổi, ông ta bảo bà giúp việc.

__Bà ra gọi cô ấy vào ăn sáng đi.

__Vâng, thưa ông.

Lúc này, Băng đã hoàn toàn ngủ say.

Băng là thế, chỉ cần đặt lưng nằm xuống bất cứ đâu, nếu cảm thấy thoải mái, Băng sẽ ngủ trong vòng chưa đầy mười giây.

Đứng bên cạnh, bà giúp việc gọi nhỏ.

__Thưa cô ! Ông chủ bảo cô mau vào ăn sáng.

Bà giúp việc gọi hai ba lần, Bằng vẫn không nói gì.

Che miệng cười, bà giúp việc biết, Bằng đã ngủ mất rồi.

Nghे tiếng bà giúp việc gọi vợ mình dậy, mà cô ấy không trả lời, cũng không vào ăn sáng.

Đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, ông ta bực mình bước ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt hầm hầm tức giận, và ánh mắt lạnh lẽo của ông ta, bà giúp việc toát mồ hôi vì sợ.

__Bà...bà chủ ngủ rồi thưa ông.

Bà giúp việc sợ hãi vội phân trần cho ông ta hiểu.

__Ngủ rồi ?

Ông ta cau mày.

__Vâng.

__Bà lui xuống đi.

Bà giúp việc vội đi ngay, bà biết nếu không muốn gặp họa thì tốt nhất nên làm theo lời của ông ta nói.

Ngồi bên cạnh, ông ta quan sát khuôn mặt say ngủ của Bằng.

Một khuôn mặt thuần khiết, ngây thơ, trong sáng, khuôn mặt không biểu hiện một chút lo âu mà hoàn toàn bình thản, khuôn mặt gợi cho người khác cảm giác muốn chạm vào, muốn vuốt ve, và hôn lên đôi môi đỏ mọng màu hồng nhạt.

Ông ta giật mình vội thu ánh mắt của mình lại, ông ta không cho phép bản thân mình có tình cảm với Bằng.

Giữa Bằng và ông ta chỉ có hận, chứ không có yêu.

Chút xúc động và xao xuyến vừa qua đi, ông ta trở thành con người lạnh lùng và cô độc trước kia.

Vuốt tóc ra đằng sau gáy, biết Bằng đang ngủ say là thật nên ông ta không thể cho rằng Bằng đang giả vờ làm khó mình.

Vấn đề nan giải bây giờ là làm sao gọi Bằng dậy đi học, hay là cứ để cho Bằng ngủ, nếu chẳng may Bằng bị muộn học cũng là do Bằng tự chuốc lấy.

Nghĩ là làm, ông ta không chú ý đến Bằng nữa, uống nốt ly cà phê của mình, ông ta đi lên lầu lấy một chiếc cặp da màu đen.

Đúng giờ, Phúc bấm chuông cổng nhà ông ta.

Bà giúp việc nhanh chóng ra mở cổng.

Chưa kịp bước vào phòng khách đã thấy ông ta tay sách cặp, tay dứt vào túi quần đi ra khỏi cửa phòng khách rồi.

__Chào anh !

__Đi thôi.

Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

Phúc thu lại nụ cười của mình.

__Vâng.

Phúc rất muốn hỏi Bằng đâu, những nghĩ lại đây là chuyện trong nội bộ gia đình ông ta nên không tiện xen vào.

21. Chương 21

Trước khi rời đi, ông ta dặn dò một vệ sĩ.

__Nếu cô ấy muốn đi học, cậu lái xe đưa cô ấy đi.

__Vâng, thưa ông.

Nghe ông ta nói, Phúc đoán Băng vẫn còn đang ngủ ở trong phòng.

Trên môi Phúc thoáng xuất hiện một nụ cười.

__Cậu cười cái gì hả ?

Ông ta tròng mắt hỏi.

Nụ cười trên môi Phúc phút chốc tan biến.

Mở cửa xe cho ông ta trèo lên, Phúc nhanh chóng lái xe đi.

Chờ xe của ông ta đi khuất, Băng mở mắt.

Đứng bật dậy, cầm túi sách, Băng nở một nụ cười thỏa mãn, lòng thầm nghĩ.

“Đồ xấu xa kia ! Ông tưởng là có thể điều khiển được tôi mãi sao ?”

“Để xem ! Tôi sẽ làm được gì ông ?”

Băng nhanh chóng chạy thật nhanh ra phòng khách.

Thoáng thấy bóng dáng một vệ sĩ vẫn còn đứng chờ ở trước cổng, Băng nhăn mặt, miệng chữu thầm.

“Khỉ thật ! Mình cứ tưởng ông ta phải mang tất cả họ đi cùng ông ta rồi chứ ? Tại sao ông ta còn để lại một vệ sĩ ở nhà ?”

“Hay là ông ta muốn anh ta ở nhà quản lý mình ?”

“Tên chết tiệt ! Ông ta định để ỉnh tức chết đây mà”

Băng hết than ngắn rồi lại thở dài, không biết làm cách nào để đi ra khỏi nhà mà không bị vệ sĩ bám theo như một tên tội phạm đang bị quản thúc.

Trong đầu Băng không ngừng nghĩ, không ngừng tính cách.

Trên môi Băng một lần nữa, lại thấp thoáng một nụ cười sung sướng và tươi rói.

Băng đã biết phải làm sao.

Chạy lên lầu, mở cửa phòng ngủ, tiến đến chiếc tủ quần áo, Băng mở va ly, lấy một chiếc mũ lưỡi trai, buộc gọn tóc ở đằng sau gáy, Băng quan sát khu vườn sau nhà.

Khi đã tìm được vị trí thích hợp để trèo lên, nụ cười trên môi Băng ngày càng mở rộng, ánh mắt long lanh, mặt bừng sáng.

Lần mò ra sau vườn từ cửa bếp, Băng mở cửa đi ra vườn.

Bà giúp còn đang bận lau dọn phòng nên không chú ý đến Băng.

Người vệ sĩ mà ông ta bảo ở lại còn đang đứng ở ngoài cổng nên cũng tưởng Băng đang ngủ ở ngoài phòng khách, anh ta không có đề phòng hay nghi ngờ gì cả.

Nhìn cây vả gần tường bao loan, Băng khoái trá bịt miệng cười thật to.

Từ nhỏ, Băng đã thích leo trèo và nghịch ngợm, nên cái cây vả trước mắt này không làm khó được Băng.

Đeo gọn cặp sách trên vai, Băng bắt đầu trèo lên.

Buộc một sợi dây chạc vào thân cây, sau đó ném sang bên kia tường bao loan, Băng yên tâm trèo từ từ xuống đất.

Kĩ thuật vượt tường trốn trại này, Băng thường xuyên luyện tập ở tu viện nên rất thuần thục.

Sợ rằng ngay cả mấy tên trộm cũng vãi đầu chào thua Băng.

Sau khi đã hạ đất an toàn, Băng ném sợi dây chạc lại lên ngọn cây, xoa hai tay vào nhau, Băng cười xả lảng.

Hoan hỉ vì đã thoát được gông cùm của ông ta, Băng chạy nhanh ra đường.

Vừa chạy, Băng vừa bấm số gọi điện cho Hoa.

_Chào cậu ! Bây giờ cậu đang ở đâu ?

_Mình chuẩn bị đi học. Cậu không sao chứ ?

_Mình không sao.

Nghe tiếng gió lao vun vút, và tiếng thở hổn hển của Băng. Hoa tái mặt hỏi.

_Cậu đang làm gì thế ?

_Mình đang chạy.

_Chạy ?

_Đúng.

_Tại sao cậu phải chạy ?

_Sao hôm nay cậu lảm mồm thế ? Sáng vẫn chưa ăn cơm à ?

_Đừng nhiều lời, còn không mau trả lời mình đi.

_Đi học muộn, cộng với không có xe nên phải chạy thôi.

Hoa thở phào nhẹ nhõm.

_Thế mà cậu làm ình sợ chết khiếp.

Băng cúi.

_Con quý. Vậy cậu đang nghĩ cái gì hả ?

_Có...có cần mình đến chỗ đó đón cậu đi học không ?

Hoa run run hỏi Băng.

Nghe giọng sợ hãi của cô bạn thân, Băng phì cười.

_Không cần, cậu cứ đi học trước đi. Mình đến trường bằng xe buýt cũng được. Hẹn gặp cậu ở trên lớp.

Thấy xe buýt đã đến nơi, Băng nói luôn.

_Mình cúp máy đây ! Xe buýt đến rồi.

_Ừ, chào cậu.

Băng cúp máy.

Nhanh chân trèo lên xe buýt, Băng nở một nụ cười thỏa mãn.

Không hiểu khi biết Băng đã biến mất một cách bí ẩn, ông ta, bà giúp và người vệ sĩ kia sẽ có thái độ thế nào ?

Lau xong căn phòng, Bà giúp việc mệt mỏi đi xuống lầu, đi qua phòng khách, thấy Băng không còn nằm trên ghế xô pha, bà giúp việc chột dạ, sau hai giây bà nghĩ chắc giờ này Băng đã cùng với anh vệ sĩ đi học nên không suy nghĩ nhiều.

Bà yên tâm đi vào trong bếp, bà cần chuẩn bị bữa trưa cho cả nhà, mặc dù biết trưa nay chưa chắc gì ông ta và Băng đã chịu về nhà ăn nhưng vì là nhiệm vụ của mình nên bà không thể không làm.

Một lúc sau, người vệ sĩ đi vào trong phòng khách, đầu tiên anh ta nhìn đến chiếc ghế xô pha mà Bằng đã nằm, không thấy Bằng đâu, anh ta bắt đầu lo lắng.

Trước lúc đi, ông ta đã giao nhiệm vụ đưa đón Bằng đi học và để mắt đến Bằng ình, nên anh ta không thể làm ngơ khi thấy Bằng tự dưng biến mất.

Thấy đi lên lầu không tiện nên anh ta đi tìm bà giúp việc.

__Dì có thấy cô chủ ở đâu không ?

Anh ta tò mò hỏi bà giúp việc.

Đang rửa rau, bà giúp việc dừng lại.

__Tôi tưởng cậu đã đưa cô chủ đi học rồi ?

Mặt anh vệ sĩ trầm hẳn xuống.

__Dì thấy cô ấy biến mất từ lúc nào ?

__Lâu rồi.

Bà giúp việc kinh ngạc nhìn anh vệ sĩ, cả hai tưởng người kia biết Bằng đang ở đâu, hóa ra họ đều không biết Bằng đi đâu cả.

__Được hay cô ấy đang ở trên lầu ?

Bà giúp việc lắc đầu.

__Dì không biết.

__Dì làm ơn lên kiểm tra dùm, nếu cô ấy mà biến mất, tội này cháu không gánh được đâu.

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của anh vệ sĩ, bà giúp việc thương tình vội đi lên lầu tìm Bằng.

Mười phút sau, mặc dù họ gọi, họ gần như lục tung cả căn biệt thự lên cũng không thấy Bằng.

Mặt anh vệ sĩ đã không còn một chút máu.

Họ hoàn toàn rối trí, cả hai không biết giờ này Bằng đã đi đâu, và đang làm gì.

Nếu không tìm được Bằng, ông ta lại sắp về, cả hai sẽ không tránh được hình phạt mà ông ta dành ình.

Anh vệ sĩ không muốn mất việc, tuy ông ta lạnh lùng và vô tình nhưng nhân viên nào cũng được ông ta trả rất hậu hĩnh, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình ông ta không để cho ai phải chịu thiệt vì mình bao giờ.

Nay có mỗi một cô gái nhỏ bé và yếu đuối mà cũng không trông được, thử hỏi mai sau khi gặp việc lớn, làm sao ông ta có thể tin mà nhiệm giao nó ình.

Trong khi bà giúp việc và anh vệ sĩ cuống cuống đi tìm mình, Bằng lại đang nói chuyện vui vẻ với Hoa ở trong lớp học.

Nghe Bằng kể chuyện về hành động chạy trốn của mình, Hoa lắc đầu le lưỡi, vẫn biết bạn mình có tính nghịch ngợm như con trai nhưng vẫn không thoát khỏi rùng mình ớn lạnh.

Hoa lo lúc nữa về nhà Bằng sẽ bị ông ta trừng trị vì hành vi vô tổ chức của mình.

Mười một giờ, sau khi giải quyết hết công việc trong ngày hôm nay, ông ta gọi điện về nhà.

Mặc dù lạnh lùng, căm ghét và thù hận dòng máu đang chảy trong người Bằng và khuôn mặt của Bằng nhưng ông ta vẫn nhớ Bằng hiện giờ đang là vợ của mình, nên ông ta không thể không quan tâm.

Bấm số điện thoại bàn ở nhà, ông ta chờ nghe máy.

Cả buổi sáng hôm nay, bà giúp việc cùng anh vệ sĩ cuống cuống lo tìm Bằng nên không có được một phút giây nghỉ ngơi.

Tiếng chuông điện thoại làm cả hai giật mình.

_A lô, xin hỏi ai đấy ?

Bà giúp việc run giọng hỏi.

_Chào Di ! Là tôi đây ?

Bà giúp việc ôm ngực, mặt tái lại.

_Chào..chào ông chủ.

Nghe giọng hốt hoảng của bà giúp việc, dù không tận mắt chứng kiến nhưng vốn là người thông minh, và nhạy cảm nên ông ta cũng đã đoán ra được nguyên nhân.

_Cô ấy đâu ?

_Cô...cô ấy... !

_Cô ấy thế nào ?

22. Chương 22

Ông ta cười nhạt, giọng ấp úng sợ hãi và run rẩy của bà giúp việc đã tố cáo tất cả.

Bà giúp việc thấy miệng mình đắng nghét, mồ hôi tuôn ròng ròng.

_Cô...cô ấy đi rồi.

Bà giúp việc lấy hết sức bình sinh ra để nói.

Bà giúp việc biết ông ta từ xưa đến nay ghét nhất là việc bị người khác lừa dối nên thành khẩn nói hết sự thật cho ông ta nghe.

_Đi đâu ?

_Tôi..tôi không biết.

Nếu không nghĩ mình đã già, có lẽ bà giúp việc đã khóc nức lên như một đứa trẻ con mới lớn.

_Không biết ?

Ông ta lạnh lùng hỏi, giọng của ông ta không rõ giận hay đang vui.

_Người vệ sĩ mà tôi bảo ở lại trông chừng cô ấy đâu ?

_Cậu..cậu đã đến trường học tìm cô ấy rồi.

Đây là câu duy nhất, bà giúp việc mới nói gầy gợn từ đầu đến cuối.

Ông ta không nói gì thêm nữa, cúp máy, mắt nhìn thẳng ra phía trước, môi nhếch lên, ông ta nghiêng rằng.

_Lâm Nhã Băng ! Cô được lắm, cô dám chọc tức và thách thức tôi, để xem tôi sẽ làm gì cô.

Cầm cặp da màu đen, mở cửa, bước ra ngoài, vừa đi ông ta vừa nghĩ.

Hành động bỏ trốn, và chạy thoát khỏi gọng kìm của mình khiến cho ông ta vừa cảm thấy tức giận vì không quản lý nổi một cô vợ nhỏ bé, vừa cảm thấy thú vị.

Tuy rằng ai cũng mong mình lấy được một cô vợ dễ bảo và nghe lời, nhưng lúc nào cũng chỉ biết nghe lời và răm rắp làm theo mệnh lệnh của mình, khiến cho người khác cảm tưởng đang lấy phải một người máy.

Băng là một cô vợ khó chiều, nghịch ngợm và quậy phá, hành động bỏ trốn, và lừa đảo sáng nay đã cho ông ta thấy những ngày sắp tới đây, ông ta sẽ phải rất đau đầu mới có thể quản lý nổi Băng.

Nếu không thông minh, kiên trì và nhạy bén, Băng sẽ dè đầu cưỡi cổ, sẽ sải cánh tung bay như những con chim đang tự do vùng vẫy trên bầu trời.

Ngước nhìn bầu Trời trong xanh trong nắng mai, ông ta cười nhạt.

—Cô tưởng tôi sẽ để cho cô tự do bay nhảy ở bên ngoài sao ? Cô càng muốn tự do, tôi càng muốn nhốt cô bằng được, để xem khi suốt ngày phải ở nhà, phải nhìn thấy tôi, cô sẽ làm được gì ?

Một ý nghĩ tàn nhẫn và lạnh lùng vừa lướt qua đầu ông ta, mắt ông ta lóe sáng, mặt âm trầm lạnh lẽo.

Từ xa, Phúc đang đi nhanh về phía ông ta.

—Lái xe đưa tôi đến trường đại học Thiên Hùng.

—Vâng, thưa anh.

Biết ông ta đến đó để gặp Bằng, nên Phúc cũng không tò mò muốn hỏi gì, mà dù có thắc mắc, Phúc cũng không muốn hỏi.

Làm việc ba năm cạnh ông ta đã giúp cho Phúc hiểu rõ công việc, hiểu rõ mối quan hệ giữa mình và ông ta chỉ là quan hệ giữa ông chủ và nhân viên dưới quyền.

Cánh cửa thang máy mở ra, ông ta cùng Phúc bước vào trong.

Mấy nhân viên trong thang máy nhìn thấy ông ta vội cúi đầu xuống chào, ông ta lạnh lùng không nói gì.

Họ hiểu tính cách ông chủ của tập đoàn Hoàng Thị vốn là con người lạnh lùng, và cao ngạo nên không hy vọng được nhìn thấy một nụ cười, hay được nghe ông ta mở miệng chào lại mình, thậm chí ngay cả một cái gật đầu và liếc mắt cũng không.

Họ chỉ ước ao ông ta không lờ mắt nhìn họ, hay tức giận mà xa thải họ là họ đã mừng và tạ ơn ông ta lắm rồi.

Phúc bấm nút xuống tầng trệt.

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại.

Trong thang máy giờ chỉ còn lại ông ta và Phúc.

Dù họ có muốn đi chung, cũng sợ hãi không dám đi.

Ông ta im lặng không nói gì, nên Phúc cũng không nói gì.

Mười lăm giây sau.

—Reng.

Cánh cửa thang máy mở ra.

Chờ ông ta bước ra trước, Phúc lững thững bước theo sau.

Giữa hai người bọn họ đã hình thành nên một quán tính không nói nên lời.

Phúc là người duy nhất làm việc với ông ta được ba năm, còn đâu ông ta luôn xa thải những trợ lý trong vòng chưa đầy mấy tháng.

Nhân viên trong công ty luôn nhìn Phúc bằng con mắt ghen tị và nể phục.

Có thể làm việc dưới quyền ông ta lâu như thế cũng đủ biết ông ta đánh giá cao tài năng của Phúc nhiều như thế nào.

Mở cửa xe ô tô, chờ ông ta trèo vào trong, Phúc nhanh chóng lái xe đi.

Trên đường đi, ông ta vẫn im lặng không nói gì, Phúc tập trung vào lái xe, cả hai giống như hai pho tượng sống.

Tập đoàn Hoàng Thị được hình thành cách đây hơn mười năm.

Trước kia chỉ là một công ty nhỏ bé luôn thiếu nợ và làm ăn thua lỗ nhưng từ khi vào tay Hoàng Trọng Quân chỉ trong vòng ba năm, công ty dần lớn mạnh và trở nên nổi tiếng như bây giờ.

Về đời tư của Hoàng Trọng Quân không mấy ai biết, ngay cả báo chí cũng không moi được tin tức gì.

Hoàng Trọng Quân rất ít khi xuất hiện trên báo chí, cũng ít khi xuất hiện ở các bữa tiệc chiêu đãi tại tư gia của các doanh nhân khác.

Ông ta chỉ thích sống lặng lẽ, thích không bị ai làm phiền và quấy rầy.

Nếu không phải đến công ty, ông ta thường xuyên ở nhà đọc sách, nghiên cứu các hợp đồng, uống cà phê và đi ngủ.

Nói thì không ai dám tin, một doanh nhân thành đạt và giàu có như ông ta lại chọn một cuộc sống của một thầy tu như thế nhưng đó là sở thích và phong cách sống của ông ta.

Chỉ có người thân thiết và quen biết với ông ta mới hiểu, còn người ngoài thì không thể biết được.

Trường học Thiên Hùng hiện dần lên trong tầm mắt.

Đang lái xe, Phúc lên tiếng hỏi.

—Anh muốn em lái xe vào cổng trường, hay đứng đợi ở đây ?

—Lái xe vào cổng trường.

Phúc hiểu ý, chiếc xe ô tô từ từ tiến vào cổng trường, cách cánh cổng màu xanh nhạt hai mét, xe ô tô dừng lại.

Thấy ông ta không bảo mình xuống mở cửa xe, nên Phúc ngồi im.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học buổi sáng kết thúc, từng tốp sinh viên ồ ạt ra cổng trường.

Tiếng nói, tiếng cười, tiếng đùa giỡn phút chốc làm không gian yên ắng xung quanh bỗng ồn ào và náo nhiệt hẳn lên.

Từng tốp, từng tốp sinh viên đi từ trong sân trường ra ngoài cổng.

Do không phải lần đầu tiên họ trông thấy một chiếc xe ô tô nên họ không ngạc nhiên lắm, họ nghĩ chắc một giáo viên nào đó ở trường đang chờ đồng nghiệp hay người thân của mình.

Ông ta định không chú ý đến họ nhưng nếu không nhìn ông ta sẽ không biết khi nào cô vợ bé nhỏ của mình mới tan trường hay là đã đi về rồi nên đành phải từ bỏ thói quen không chú ý đến người khác.

Một tốp, rồi lại một tốp, cứ thế, họ đã đi ra gần hết mà ông ta vẫn không thấy Băng đâu.

Tưởng rằng sáng nay Băng không đi học mà đang trốn ở nhà trọ với Hoa, đang định bảo Phúc quay xe đi về, ông ta thấy Băng đang cùng Hoa và một chàng trai lạ đang đi từ trong sân trường đi ra cổng.

Băng cười thật tươi, nụ cười mà ông ta chưa từng nhìn thấy bao giờ, chiếc mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên.

Điều làm cho ông ta tức giận và bức mình nhất là Băng chẳng những ban cho chàng trai kia nụ cười quyến rũ và trong sáng của mình, Băng còn hung hăng vẹo tai cậu ta.

Mặt ông ta lạnh băng, ánh mắt rực lửa hận.

Thấy Băng không những không biết điều buông anh ta, Băng còn khoác vai cậu ta, đánh vào bụng cậu ta như hai người bạn gái với nhau.

Trước khi ông ta kịp nghĩ gì, ông ta lạnh lùng mở cửa, từng bước từng bước, ông ta bước gần lại hai kẻ không sợ trời không sợ đất kia.

Nụ cười trên môi Hoa vụt tắt, mặt Hoa trắng nhợt, mồ hôi tuôn trào, mắt kinh sợ nhìn ông ta, tay run run, suýt chút nữa, Hoa buông rơi tay lái.

Thấy Hoa đứng im mà không chịu bước tiếp, Băng cau mày hỏi.

—Cậu đang làm gì thế ? Còn không mau dắt xe đi tiếp đi.

Nhìn biểu hiện hốt hoảng cực độ của Hoa, mặt Hoa ngấn ngấn nước, Băng vội quay lại nhìn theo ánh mắt Hoa.

Khi chạm phải ánh mắt đáng sợ, sâu thăm thẳm, và khuôn mặt lạnh lùng của ông ta, Bằng lập tức cứng miệng, chân run run, ngay lúc này Bằng muốn co giò chạy trốn.

Bằng ảo não kêu khổ, cứ tưởng có thể thoát khỏi sự quản thúc của ông ta trong vòng một ngày, ai ngờ ông ta lại đến tận đây để tìm.

__Lên xe !

Ông ta lạnh lùng ra lệnh.

Bằng không nói không rằng quay mình bỏ đi luôn.

Ông ta nhếch mép.

__Cô muốn tôi mời bạn của cô về nhà tôi chơi đúng không ?

Bằng dừng lại đột ngột.

Cứ mỗi lần ông ta nhắc đến Hoa, dù ông ta có yêu cầu Bằng quỳ xuống lạy ông ta, Bằng cũng tình nguyện làm.

Bằng giận run, nhưng phản kháng vô hiệu.

Mỉm cười chán an cô bạn thân, và cậu em trai dễ mến, Bằng nói.

__Hai người cứ về trước đi. Mình đi đây.

Hoa sứt sứt.

__Cậu...cậu bảo trọng.

Bằng cười ủ rũ.

__Biết rồi. Cậu cũng thế.

Từ lúc này đến giờ, Trọng Sinh vẫn không hiểu người đàn ông đáng sợ này và Bằng có quan hệ gì mà ông ta chỉ cần nói có hai câu, Bằng phải răm rắp nghe lời như thế ?

Thấy Bằng đang tiến lại gần chiếc xe ô tô màu đen, Trọng Sinh ngơ ngác hỏi Hoa.

__Chị ! Chuyện này là thế nào ?

Hoa giục.

__Đi thôi !

Ông ta thấy Bằng đã chịu thua không còn dám phản kháng lại nên ngay sau khi bước đi, ông ta cũng quay mình bỏ đi.

Phúc lịch sự mở cửa xe cho cả hai.

Bằng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phúc như muốn băm Phúc ra muôn nghìn mảnh.

Phúc cười khổ, tự dưng lại bị trút giận oan lên đầu.

23. Chương 23

Ngồi gọn trên chiếc ghế bên cạnh ông ta, kéo mũ lưỡi trai sụp xuống mắt, đầu ngoẹo sang một bên, mắt nhắm lại, Bằng không thèm nhìn ông ta đến lấy một cái.

Ông ta cũng không nói gì.

Trong xe ba người không ai lên tiếng, không ai bảo ai câu nào, thành ra chiếc xe có ba người lại tưởng đang chở ba người bị câm hay đang không chở bất cứ một ai.

Lái xe được một đoạn, do không biết nên lái xe về thẳng nhà hay đi đâu nên Phúc đành phải lên tiếng hỏi ông ta.

—Thưa anh ! Anh muốn đi đâu ?

Ông ta không trả lời Phúc, mà lại hỏi Bằng.

—Cô đã đói chưa ?

Bằng bực mình đáp.

—Rồi.

Phúc phì cười.

Bằng giồng hệt một đứa trẻ con.

Ông ta không có biểu hiện gì.

—Đến nhà hàng Mộng Mơ.

—Vâng, thưa anh.

Bằng không phản đối cũng không ủng hộ.

Chỉ cần ông ta không chú ý đến mình, không nói chuyện với mình, thì dù ông ta có im lặng cả ngày, với Bằng cũng không có ảnh hưởng gì.

Dựa người ra sau ghế, ông ta không nói thêm câu gì nữa.

Trong khi Bằng và ông ta thoải mái tận hưởng khoảng trời riêng của mình, Phúc lại bứt rứt khó chịu, mỗi lần gặp Bằng, thế nào Phúc cũng phải nói chuyện hay gây sự vài câu mới có hứng thú, nhưng nay thấy Bằng cũng im lặng và lạnh lùng giống hệt sếp nên không dám lên tiếng nói gì.

Đến nhà hàng Mộng Mơ, sau khi lái xe vào đúng nơi quy định, Phúc nhanh chóng mở cửa xe cho cho ông ta.

Lần này, Bằng tự động mở cửa xe ỳnh, Phúc chưa kịp chạm vào tay nắm cửa, Bằng đã bước ra ngoài.

Chỉnh lại mũ lưỡi trai trên trán, Bằng vươn vai.

Hành động của Bằng hoàn toàn tự nhiên, Bằng không quan tâm con mắt của thiên hạ.

Bằng và ông ta là một đôi tuy về hình thức và dáng vẻ bên ngoài là một đôi trời sinh, còn về phong cách ăn mặc phải nói là quá khập khiễng.

Trong khi ông ta hào hoa và sang trọng trong bộ vét đắt tiền và được may một cách khéo léo và tinh tế.

Bằng lại phóng túng trong bộ quần áo bụi bụi của mình, quần Jean rách gối, áo phông màu xanh dương, áo khoác buộc ngang eo, mũ lưỡi trai đội trên đầu, tóc được thả tự do đang tung bay trong gió.

Nhìn Bằng cho người khác cảm giác đang nhìn một nữ thần hoang dã.

Không cần chờ hai người kia, Bằng ung dung bước vào trong.

Nhà hàng Mộng Mơ gồm hai tầng, đây là một quán ăn chuyên phục vụ các món ăn của người Trung Quốc.

Quán ăn được trang trí tao nhã, và sang trọng, bàn ghế sạch sẽ, khăn trải bàn toàn bộ đều mang một màu trắng tinh khiết.

Bàn ghế ở đây đều được đan bằng mây.

Bằng quan sát phong cách phục vụ của nhân viên trong nhà hàng, nữ nhân viên mặc một bộ váy bó sát vào người màu hồng nhạt, nam áo sơ mi cộc tay, quần đen.

Bằng ấn tượng tròn mắt nhìn họ.

Nhìn những cô nhân viên vừa bưng thức ăn, nước uống, vừa cười đùa với khách, khiến Bằng cảm tưởng đang xem một đoạn ca kịch trong một vũ đoàn.

Thở hắt ra một hơi, Bằng chán nản không muốn ăn uống gì nữa mà muốn đi về nhà ngủ một giấc.

__Ngồi xuống đi !

Ông ta bảo Bằng.

Bằng kéo ghế ngồi xuống.

Một nhân viên nữ đứng ở gần, thấy khách vội mỉm cười chào.

__Chào quý khách ! Xin hỏi quý khách gọi gì ?

Bằng chống tay xuống bàn, mắt thờ ơ nhìn ông ta, Bằng đang chờ ông ta lên tiếng.

Ông ta bực mình nhìn Bằng. Thấy cô vợ coi mình như không khí, ông ta càng nghĩ càng bực mình.

Một tay vẫn chống cằm, một tay đỡ từng trang giấy in các món ăn.

Bằng mặc dù rất đói nhưng không có hứng thú ăn các món ăn Tàu. Bằng thực sự ghét ăn ớt, hay món ăn nào mang mùi vị của ớt.

Xem đi xem lại, Bằng mới chọn được hai món ăn ình.

Phúc nhin cười suốt từ lúc Bằng lái xe cho đến tận bây giờ nên khuôn mặt trông rất giống tiểu hài nhi đang ngồi trước đồng lửa.

Bằng hừ một tiếng.

__Anh muốn chết ?

Phúc vội vua tay.

__Đâu có ! Tôi đang rất yêu đời, tại sao tự dưng tôi lại muốn chết ?

__Nếu muốn sống, hãy thôi cười lên sau lưng người khác đi.

Mặt ông ta càng ngày càng lạnh.

Bằng không những coi ông ta chẳng ra gì, nô đùa, bá vai với hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, mà ngay cả lúc ngồi ăn cơm trước mắt ông ta cũng không để ông ta vào mắt, ông ta làm sao mà chịu đựng được.

__Nói đủ chưa ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi cả hai.

Phúc vội im bặt, không dám ngẩng mặt lên nhìn sếp, Phúc im lặng thưởng thức phần ăn của mình.

Bằng cũng không thềm nói thêm câu nào nữa.

Vừa ăn được hai miếng, mũi Bằng xun lại.

Bằng kêu khổ, mặc dù đã lựa chọn kĩ là thế nhưng cũng không thoát được hương vị ớt đang lan tỏa sức nóng trong cổ họng.

Bưng ly nước lọc, Bằng uống liền một ngụm.

Bằng nhất quyết không ăn nữa.

Thấy Bằng chỉ ngồi im mà không chịu động đũa, ông ta cau mày.

__Sao cô không ăn nữa đi ?

__Tôi không muốn ăn.

__Tại sao ?

Bằng im lặng không đáp.

Ông ta mất hết kiên nhẫn.

__Tôi hỏi cô lần chót, vì sao cô không muốn ăn ?

Băng cảm tức nhìn ông ta.

__Có phải ông muốn trả thù tôi đúng không ? Ông biết tôi không thể ăn được thức ăn cay nên ông mới đưa tôi đến đây ?

Băng gần như sắp khóc.

Băng nguyên rửa chính mình, tại sao khi ở bên cạnh ông ta, Băng không thể tỏ ra mạnh mẽ, mà luôn khóc lóc và buồn phiền ?

Phải chăng ông ta là khắc tinh của Băng ?

Ông ta buông đũa.

__Tại sao cô không chịu nói ?

__Tôi tưởng ông đã biết ?

Băng hung hăng trả lời ông ta.

__Cô muốn ăn gì ?

__Không ăn gì cả.

__Cả ngày hôm qua cô đã không ăn gì rồi.

__Đó không phải là việc của ông.

Ông ta lạnh lùng nhìn Băng, mắt ông ta vô cảm hệt như một lãnh nhân chuẩn bị giết người.

Băng sợ hãi không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta nữa.

Băng im lặng nhìn đĩa mỳ trước mặt, hai dòng nước mắt tủi hờn lăn dài trên má.

Lại khóc !

Băng thở dài, Băng không biết tại sao lúc này mình lại cảm thấy cô đơn và buồn chán như thế.

__Đi thôi !

Đứng lên, ông ta bảo Băng.

Băng giật mình nhìn ông ta.

Khi phát hiện ra, vì mình mà ông ta và Phúc phải bỏ dở ngang phần ăn của mình, Băng cảm thấy áy náy.

__Ông không ăn nữa sao ?

__Tôi đưa cô đến một quán khác.

__Không cần.

Mặc dù không thể tha thứ cho ông ta vì hành động lạnh lùng và tàn nhẫn của mình, nhưng Băng không phải là kẻ không biết điều.

__Cô không đói ?

__Có.

__Tại sao lại nói là không cần ?

__Lúc nữa tôi về ăn ở nhà.

__Cô chắc chứ ?

__Chắc.

Băng hét to lên.

Quá tức giận khi cứ phải nói chuyện với một kẻ lạnh lùng như ông ta, Băng đứng bật dậy.

Đeo túi sách trên vai, Băng chuẩn bị rời đi.

_Cô định đi đâu ?

24. Chương 24

Không nhìn Băng, ông ta lên tiếng hỏi.

_Đi vệ sinh.

Ông ta im lặng không hỏi gì thêm nữa.

Băng bị ông ta làm cho tức phát điên.

Sao trên đời này lại sinh ra một người kì lạ như ông ta ?

Nói chuyện theo kiểu có cũng như không như ông ta thì đừng nói còn hơn.

Hỏi một nhân viên nữ trong quán, Băng tìm được nhà vệ sinh nữ.

Chọn một phòng còn trống, Băng nhanh chóng bước vào.

Năm phút sau, Băng mở cửa bước ra.

Vặn vòi nước, rửa mặt, vuốt lại tóc cho thẳng, Băng soi mặt mình trong gương.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi mắt to tròn long lanh nước, Băng cười khỏ.

Có lẽ kiếm khắp thiên hạ này cũng không có ai lấy chồng theo kiểu khác người như Băng.

Băng đã lấy phải một ông chồng lạnh lùng, vô cảm, một người khi nói chuyện lúc nào cũng bình thản, không nóng không giận, không vội vã, không cho người khác biết mình đang nghĩ gì, đang có cảm nhận gì mà lúc nào cũng như lúc nào.

Băng đã chán lắm rồi.

Một người như ông ta nhất định sẽ không thể trở thành một ông chồng trong mong ước của Băng được.

Chỉ cần nghĩ sau khi rời khỏi phòng vệ sinh phải ngồi đối diện với ông ta là Băng đã muốn tức điên lên.

Quan sát nhà vệ sinh một chút, Băng quẹt mũi, trên môi thấp thoáng một nụ cười.

Băng đi thẳng, đi mà không thèm ngoái đầu nhìn lại.

“Ông muốn ăn chứ gì ?”

“Nếu muốn ăn thì hãy cho no vào, ăn cho chết luôn đi”

“Đồ đáng ghét ! Lấy phải ông coi như số tôi xui xẻo và không gặp may”

Băng vừa đi, vừa chửi thề.

Băng đã đánh giá khả năng phán đoán và đánh giá người khác của ông ta quá thấp.

Nếu không ở cạnh ông ta thì thôi, còn một khi đã ở bên cạnh của ông ta thì mọi tính toán và biểu hiện của Băng đều nằm trong dự đoán của ông ta.

Băng tưởng mình có trốn thoát, sau đó phóng đến nhà Hoa nào ngờ.

_Bốp.

Vừa đi chưa được mấy mét, đầu Băng đập nhẹ vào ngực một người đàn ông đang đứng trước mặt.

Đang bực bội và cáu giận, tự dưng bị một người đàn ông cản đường, Băng trừng mắt nhìn kẻ đứng đối diện.

Khi phát hiện người đang đút tay vào túi quần, mặt lạnh lẽo và ánh mắt vô cảm là ông ta.

Khí thế hùng hổ của Băng phải xẹp xuống, chân cuống cuống muốn bỏ chạy nhưng ông ta nhanh hơn.

Ôm ngang eo Băng, miệng nhếch lên, ông ta khinh bạc hỏi.

_Cô muốn đi đâu ?

Băng giãy giụa.

_Buông tôi ra ! Tôi đi đâu thì có liên quan gì đến ông ?

Vòng tay quanh eo Băng ngày càng siết chặt. Băng không thở được.

_Tốt nhất, cô nên ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không, tôi sẽ không nể nang gì cô nữa đâu.

Băng phun trào tức giận.

_Ông đừng đóng kịch nữa, ông thì nể nang gì ai.

_Cô biết được như thế là tốt.

Ông ta không coi những lời nói mang giọng điệu mai mỉa của Băng vào đâu.

Trước sau, ông ta cũng bình thản và lạnh lùng nói chuyện với Băng.

Thả Băng đứng xuống sàn nhà, ông ta ra lệnh.

_Đi thôi.

Băng co giò chạy về hướng đối diện.

Băng tưởng mình có thể nhanh chân chạy thoát khỏi ông ta, nào ngờ thêm một lần nữa, Băng lại bị tóm, lần này ông ta làm đúng theo những gì mà ông ta đã nói.

Băng bị vác như heo ra chỗ để xe.

Mọi người trong quán kinh ngạc nhìn cả hai.

Băng xấu hổ hét âm lên, chân tay đập loạn xạ.

Ông ta coi như mình bị điếc, coi như mình vô hình, ông ta mặc Băng muốn hét, muốn gào, hay đánh đấm thế nào thì tùy.

Băng hét và gào nhiều chỉ tổ khản cổ, chỉ làm khổ bản thân, đánh đấm ông ta không đủ mát xa cho ông ta giãn gân cốt.

Tất cả những hành động chống đối của Băng chỉ mang lại một kết quả đó là tự hành hạ chính mình.

Băng bị ông ta đẩy vào xe như một phạm nhân.

Biết không thể dùng sức, không thể dùng lời mà nói chuyện tử tế với ông ta, vậy thì dùng răng vậy.

Cầm lấy tay của ông ta, Băng hung hăng cắn vào tay ông ta như một con chó con đang gặm một khúc xương.

Hành động của Băng khiến Phúc mặc dù sợ ông ta cũng phải phì cười.

Bị Băng cắn, ông ta cũng mặc cho Băng cắn.

Rõ ràng người tha hồ làm loạn và đánh ông ta là Băng nhưng người cảm thấy thua cuộc, cảm thấy mệt lại chính là Băng.

Chán nản, mệt mỏi, buồn bực, Băng đành buông tay ông ta ra.

Ông ta lạnh lùng dùng khăn tay lau đi vết răng cắn của Băng.

_Thỏa mãn rồi chứ ?

Băng cắn phần hét to.

_Tôi ghét ông !

Ông ta không thèm bảo Băng thế nào.

Thấy ông ta xem thường mình. Bằng nghĩ ông ta đúng là một kẻ không có trái tim, cũng không có cảm xúc. Tại sao một người có thể không tỏ ra giận dữ, cũng không tỏ ra bực mình khi bị người khác trêu tức, mà lúc nào cũng bình thản, lúc nào cũng nói chuyện đều đều như đang đọc một đoạn văn dài trên sân khấu.

Bằng lắc đầu, vút chiếc mũ lưỡi trai xuống gối, trên môi Bằng xuất hiện một nụ cười gian trá.

Chẳng phải ông ta là một con người lạnh lùng ?

Đã lạnh lùng ông ta làm gì biết tức giận.

Bằng hoan hỉ cười sung sướng, ông ta không tức giận là một lợi thế cho Bằng trêu đùa ông ta.

Bằng quén gọn tóc, vươn vai, bịt miệng, Bằng ngáp ngủ một cái thật dài.

Đầu dựa vào vai ông ta, Bằng nhắm mắt lại, từ từ Bằng chìm dần vào giấc ngủ.

Ông ta giật mình, không ngờ cô vợ trẻ con của mình lại dám vô tư dựa đầu vào vai mình để ngủ coi như không có chuyện gì xảy ra, coi như mình là một người vô hình.

Ông ta muốn đẩy đầu của Bằng ra khỏi vai nhưng vừa chạm vào tóc Bằng, ông ta vội rút tay lại.

Ngẫm nghĩ một lúc, ông ta để yên cho Bằng dựa vào vai mình để ngủ.

Nằm một lúc, Bằng nắm lấy vạt áo của ông ta.

Ông ta lại giật mình, mặc dù cố tỏ ra bình thường, nhưng cảm giác mà Bằng mang lại cho ông ta không phải là không ảnh hưởng đến ông ta, mà là đang điều khiển tâm tư tình cảm của ông ta.

Ông ta không muốn xa vào lưới tình, nhưng liệu có thể chạy thoát khỏi tình cảm của chính mình ?

Về đến nhà, Bằng vẫn còn ngủ say, vẫn dựa vào vai ông ta, bàn tay nắm tay áo của ông ta đã buông thõng.

Mấy lần Bằng suýt chút nữa rơi tự do xuống không trung, cũng may được ông ta ôm nên không việc gì.

Bây giờ người nhăn nhó khổ sở là ông ta không phải là Bằng.

Ông ta đang bị một con nhóc con quấy rối, đang phải làm những việc mà trước đây chưa từng làm.

Phải chăng quyết định lấy Bằng là việc làm sai lầm nhất của ông ta ?

Liệu ông ta có thể trả được thù không hay là chính mình lại thêm một lần nữa tự làm khổ đau chính mình ?

Phúc mở cửa xe, nhìn thấy Bằng đang ngủ say trên vai ông ta, Phúc kinh ngạc không thốt nên lời.

Đây là lần đầu tiên Phúc mới thấy sếp kiên nhẫn với một cô gái như thế.

Trước đây, sếp chưa từng nhượng bộ một ai.

Ngay cả nắm tay sếp còn lười nói gì đến việc cho người khác dựa vào vai để ngủ trên suốt đoạn đường đi.

_Dậy đi !

Ông ta lạnh lùng bảo Bằng.

Bằng vẫn nằm im.

Vừa bực mình vì tự nhiên lại trở nên yếu đuối lo cho Bằng, vừa bị Phúc nhìn thấy biểu hiện khác lạ của mình khi thay đổi cách cư xử với người khác, ông ta thô lỗ đẩy đầu Bằng ra khỏi vai.

_Bốp !

Đầu Bằng đập nhẹ vào thành xe.

Bằng giật mình tỉnh giấc, mở mắt quan sát xung quanh, gãi đầu, không nói không rằng, Bằng tự mở cửa xe.

_Rầm !

Cánh cửa xe bị Bằng dùng chân đóng lại.

Ông ta chưa kịp nói được câu vào, xốc lại túi sách trên vai, Bắg phóng vọt vào nhà như một cơn lốc nhỏ.

Ông ta đứng lặng nhìn theo.

Phúc mím môi, một nụ cười nhẹ vừa mới xuất hiện trên môi.

Ông ta đứng trước Phúc, nên không biết trợ lý thân cận của mình đang cười thầm.

Lắc đầu chán nản, ông ta đi vào trong nhà.

Bà giúp việc biết tính của ông ta nên nhanh chóng bưng cho ông ta một ly cà phê.

__Mời ông.

Ông ta không nói gì.

Bà giúp việc nơm nớp lo sợ nhìn ông ta.

Người vệ sĩ lúc sáng mà ông ta phân phó trông chừng Bắg đang đứng im bên cạnh, anh ta cúi đầu không dám ngẩng mặt lên nhìn ông ta.

Anh ta đang chờ nghe ông ta trừng phạt mình.

Ông ta uống gần hết ly cà phê nhưng tuyệt đối không nhìn anh ta đến lấy một cái.

Hình như ông ta đã hoàn toàn quên mình còn có thêm một vệ sĩ nữa và cũng quên luôn chuyện lúc sáng rồi.

Ông ta càng không nói gì, anh ta càng sợ, mồ hôi trên mặt anh ta đang chảy xuống cổ.

Có lẽ ngay cả bị dao kề vào cổ, anh ta cũng không sợ bằng thái độ lãnh đạm của ông ta.

Trong khi dưới nhà đang có một chiến thăm lặng, một cuộc chiến tinh thần, trong phòng ngủ trên lầu, Bắg đang yên giấc nồng.

Ngay sau khi vứt cặp sách lên bàn, cởi bỏ giày, Bắg phi thân luôn lên giường.

Quên ăn, quên uống, và quên luôn tức giận, lúc này Bắg chỉ có ngủ mới là nhất.

Một lúc lâu sau, ông ta mới lên tiếng.

__Cậu có gì cần giải thích với tôi không ?

__Xin...xin lỗi ông.

__Đây là câu duy nhất cậu muốn nói ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

__Em...em hứa lần sau sẽ không tái phạm nữa.

__Cậu nghĩ còn có lần sau nữa sao ?

Mồ hôi trên mặt anh ta càng ngày càng nhiều, miệng anh ta khô cứng, anh ta không biết nên ăn nói như thế nào cho phải.

__Lần sau đừng để tình trạng này xảy ra nữa, nếu cậu còn vi phạm cậu không cần phải đi làm nữa.

__Em hiểu rồi, cảm ơn sếp.

Anh ta mừng rỡ vội đáp ngay.

__Lui ra đi.

__Vâng.

Được ông ta khoan hồng và trách nhẹ vài câu, với anh ta mà nói chẳng khác gì vừa mới được ân xá một án tù năm năm.

Quẹt mồ hôi trên mặt, anh ta vội quay lưng đi ra ngoài.

_Ông chủ có muốn ăn cơm trưa không để tôi dọn ?

Bà giúp việc lễ phép hỏi.

Ông ta nghĩ đến Băng, nhớ lúc ở quán cơm do không ăn được thức ăn cay nên Băng chỉ ăn có vài thìa và nói khi nào về nhà sẽ ăn thêm.

Nhìn lên lầu, ông ta không thấy bóng dáng của Băng đâu.

Vừa bực mình, vừa tức giận vì bị Băng chơi sỏ hết lần này đến lần khác, ông ta định bỏ mặc Băng nhưng lại không đành lòng nên bảo bà giúp việc.

_Bà cứ dọn ra đi.

Bà giúp việc gạt đầu coi như đã hiểu, bà mừng rỡ vội đi ngay vào bếp.

Giống như người vệ sĩ lúc này, việc không bị ông ta trách mắng và đuổi việc, bà giúp việc thở phào nhẹ nhõm, bà yên tâm làm công việc của mình.

Đứng dậy, ông ta đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ, thấy cô vợ trẻ con đã leo lên giường đi ngủ ngay mà không cần ăn uống gì cả, ông ta phải vuốt mặt một cái mới không nổi khùng lên.

Bước lại gần giường, ông ta ngồi xuống.

Ánh mắt ông ta lướt nhìn khắp khuôn mặt Băng.

Khi ngủ trông Băng thật đáng yêu, thật hiền lành.

Trên môi ông ta không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nụ cười khó hiểu như ngày đầu tiên ông ta gặp Băng. truyện này đang được đăng tải tại : kênh truyện

Sờ lên vết cắn của Băng trên tay mình, ông ta cúi xuống.

Khi môi gần như chạm vào môi Băng, ông ta kinh hãi vội dừng lại.

Ông ta không tài nào hiểu được bản thân, tại sao ông ta lại có ý muốn ngớ ngẩn là muốn hôn Băng ?

Chẳng phải ông ta luôn coi Băng là kẻ thù của mình là gì ?

Tại sao ông ta lại thấy đau khi bắt ép mình phải ghét Băng, hận Băng ?

Băng tựa mình, người nằm nghiêng sang một bên.

Tự dưng ông ta lại thấy tức giận khi không còn nhìn thấy mặt Băng lúc đang ngủ say nữa.

Bực mình, phẫn nộ vì những suy nghĩ, những cảm giác không tên đang len lỏi vào trong suy nghĩ.

Ông ta vội đứng dậy, không dám ngồi gần Băng thêm một lúc nào nữa, ông ta đi ra khỏi phòng ngủ.

Bà giúp việc chờ mãi cũng không thấy ông ta hay Băng xuống ăn cơm, buồn bực, bà thấp thỏm nửa muốn lên lầu gọi họ xuống ăn cơm, nửa lại không dám, cuối cùng bà đành ngồi im chờ họ.

Nhưng đã mấy tiếng rồi, tại sao họ vẫn còn chưa xuống ?

Không thể chờ hơn được nữa, bà đành đi lên lầu gọi họ và hỏi họ có muốn ăn nữa không để bà còn dọn.

25. Chương 25

Gõ cửa phòng ngủ một lúc mà không có ai lên tiếng trả lời, bà chán nản thở dài.

Đang đi xuống lầu, bà gặp ông ta.

_Chào ông ! Mời ông xuống ăn cơm.

Băng đang ngủ, ông ta đã ăn cơm ở nhà hàng nên không có tâm tư ăn uống.

_Bà dọn đi.

Ông ta nhẹ nhàng bảo.

Bà giúp việc sưng sốt nhìn ông ta.

Thân làm người giúp việc đúng là không đơn giản chút nào.

Nếu thích ông ta bảo bà dọn thức ăn ra, còn nếu không ông ta bảo bà cất đi.

Thôi thì cũng đáng mà tuân theo. Ai bảo bà là người làm công cho người khác.

__Vâng.

Bà giúp việc ôn thuận đáp.

Bà giúp việc đi một hướng, ông ta đi một hướng.

Sống trong căn nhà này, bà đã quen với việc vô âm, vô hướng rồi.

Ông ta vốn là người ít nói, lại lạnh lùng, vô cảm nên ít khi nghe thấy ông ta nói chuyện và cười đùa, thành ra căn nhà lúc nào cũng im lặng và chìm vào yên tĩnh.

Bà giúp việc đang dọn bàn ăn, Băng chạy ùa vào như một cơn lốc, miệng kêu to.

__Cháu đói quá ! Có gì ăn không hả Di ?

Bà giúp việc dừng tay, mắt bà mở to nhìn Băng, lúc này ông ta ra lệnh cho bà dọn đi, sao bây giờ Băng lại muốn ăn ?

Bà cười khổ.

__Cô đã đói rồi ?

Băng sáng mắt khi nhìn những món ăn ở trên bàn.

__Vâng. Cháu rất đói, cả ngày hôm qua cháu chỉ ăn được mấy thìa cơm sáng nay lại không ăn gì, nên lúc này cháu có thể ăn hết cả nồi cơm.

__Sao lúc này cháu không xuống ?

Bà giúp việc tò mò hỏi.

Nếu là ông ta, bà sẽ không dám hỏi như thế, nhưng vì Băng là một cô gái tốt bụng và dễ chịu, nên bà tạm thời quên đi thân phận của mình.

__Cháu ngủ vừa mới dậy.

Bà giúp việc đã hiểu được lý do vì sao, bà nhanh chóng hâm nóng lại thức ăn cho Băng.

Băng vừa ăn vừa nói chuyện với bà giúp việc, ăn món nào Băng cũng tấm tắc khen ngon khiến bà giúp việc sung sướng cười mãi.

Hình như đã lâu rồi không có ai khen bà nấu ăn ngon, hôm nay có người biết thưởng thức và trân trọng tài năng của bà nên bà cười suốt cũng đúng.

Ăn xong, Băng giúp bà giúp việc dọn thức ăn và rửa chén.

Mặc dù bà giúp việc không khiến và yêu cầu Băng đi nghỉ, nhưng Băng một mực vẫn muốn giúp nên bà giúp việc đành chịu thua.

Sau khi đã vỗ về được cái dạ dày trống rỗng của mình, Băng muốn đi khám phá xung quanh căn nhà.

Giống như một đứa trẻ mang trong mình tính cách ưa tìm tòi và ưa khám phá, Băng bắt đầu đi lên lầu.

Băng đã ngấm qua khu vườn nên tạm thời để sang một bên, căn nhà này Băng chỉ biết có phòng ngủ, nhà bếp và phòng khách, nên chưa biết và hiểu nhiều về kiến trúc của nó.

Hôm nay Băng quyết định phải khám phá cho bằng hết.

Tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba, cứ thế Bằng xem đến tầng cuối cùng, Bằng mệt mỏi trèo lên sân thượng.

Bằng ngồi thụp xuống nền gạch.

Mặc kệ là nền gạch bẩn hay sạch, Bằng nằm thẳng cẳng, tay chân duỗi ra hai bên trông như một xác chết.

Hơi thở đứt quãng, mồ hôi đầm đìa.

Hơn một tiếng đồng hồ, Bằng chạy lên rồi lại chạy xuống nên Bằng quá mệt.

Tiếng giày lộp cộp vang bên tai.

Một bước, hai bước, người đó tiến lại gần Bằng.

Trong ánh nắng ban chiều Bằng thấy có một dáng đứng cao cao, ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình.

Không cần phải đoán, Bằng cũng biết người đó là ai.

Vất tay lên trán, mắt nhắm lại, Bằng không thèm nhìn và nói với ông ta câu nào.

__Xem đã chưa ?

Bằng hoàn toàn im lặng.

Ông ta cười nhạt.

__Cô bị câm hả ?

Mở miệng, Bằng trừng mắt nhìn ông ta.

__Ông bảo ai bị câm ?

__Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng.

__Ông muốn gì ?

Ông ta không đáp.

Bằng tức muốn điên lên.

Không hiểu trên đời này có cặp vợ chồng nào kì lạ như ông ta và Bằng không ?

Lúc nào nói chuyện với nhau họ cũng gây sự và lạnh lùng mà phán xét nhau.

Bằng đứng dậy, vùi bụi trên quần áo.

Bằng muốn đi xuống lầu, ở đây thêm một lúc nữa với ông ta, Bằng sẽ phát điên mà cần cho ông ta thêm một cái nữa.

__Cô lại muốn cắn tôi ?

Ông ta nheo mắt hỏi.

Bằng giật mình nhìn ông ta, không ngờ ông ta có thể đoán được Bằng đang nghĩ gì ở trong đầu.

Bằng hầm hầm quay lưng bỏ đi.

__Cô có muốn ngắm cảnh không ?

Bằng đứng lại.

Bằng nhìn ông ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

__Ngắm cảnh ?

__Đúng.

Ông ta đứng im một chỗ, mắt nhìn thẳng vào mặt Bằng, hai tay đút vào túi quần.

Trong ánh nắng, trông ông ta giống như một vị thần của biển cả.

Băng vô thức bước lại gần ông ta.

_Ngắm cảnh gì ?

_Cô cứ xem rồi sẽ biết.

Băng ngơ ngác không hiểu.

Thành phố này ngoài những tòa nhà chọc trời, ngoài những cây cột xi măng chằng chịt dây điện, đường phố đầy xe cộ và người đi qua đi lại thì có gì đáng để ngắm đâu.

Hiểu Băng đang nghĩ gì trong đầu, ông ta giục.

_Đi theo tôi.

Băng ngán ngẩm, bất mãn, lúc nào ông ta cũng dùng giọng của kẻ bề trên để nói chuyện với kẻ bề dưới.

Băng đi theo ông ta, đến cuối sân thượng, ông ta đứng chờ Băng.

Băng nhanh chân bước lại gần.

_Cô xem đi.

Theo hướng chỉ của ông ta, Băng mở to mắt nhìn.

Khi phát hiện ra thứ mà ông ta muốn nhìn xem là gì, Băng hét to lên.

_Đẹp quá !

Xa xa phía chân trời là hình ảnh một quả cầu lửa đang lặn dần xuống, ánh nắng ban chiều hòa lẫn với ánh đèn càng làm cho cảnh vật thêm lung linh huyền ảo.

Từ bé cho đến tận bây giờ, Băng mới được nhìn ngắm hoàng hôn cùng với một người đàn ông.

Cảm giác lúc này của Băng rất lạ, vui sướng có, hỗn loạn có, bồi hồi có, xúc động cũng có.

Khi biết ông ta cố muốn làm mình vui và quan tâm đến cảm giác của mình, ấn tượng không tốt về ông ta cũng giảm đi được một chút.

Băng nghiêng đầu nhìn ông ta, xem ra ông ta cũng không xấu như Băng tưởng.

Trên môi Băng vẫn giữ nguyên nụ cười hạnh phúc và vui sướng.

Bắt giác, Băng đan xen năm ngón tay nhỏ bé của mình vào năm ngón tay lạnh giá và cô đơn của ông ta, đầu Băng dựa vào vai ông ta hoàn toàn tin tưởng và bình an.

Băng không cần biết mục đích của ông ta khi muốn kết hôn với mình là gì nhưng giây phút này, Băng sẽ không bao giờ quên.

Vì ông ta đã cố làm cho Băng vui, Băng sẽ tha thứ ột phần lỗi lầm của ông ta.

Hành động vô tư và trẻ con của Băng khiến ông ta rung mình, lòng ông ta hỗn độn không yên.

Nếu nói rằng, ông ta hoàn toàn không bị ảnh hưởng và không bị tác động bởi Băng là hoàn toàn không đúng.

Nói một cách khác, Băng là một cô gái có thể khiến ông ta thay đổi quan điểm sống của mình.

Cả hai người đứng im nhìn mặt trời lặn, đứng im hít thở không khí trong lành và lắng nghe nhịp đập trong trái tim nhau.

Họ là hai kẻ mới quen, tuy đã là vợ chồng nhưng họ còn xa lạ hơn cả bạn bè.

Họ cần thời gian, cần kỉ niệm, cần kí ức mới hiểu thấu, và mới tạo nên một cuộc hôn nhân vững bền, nếu không họ sẽ sớm làm khổ nhau và sớm chia lìa.

Khi mặt Trời đã hoàn toàn khuất bóng, nhà nhà lên đèn, phố xá đèn điện sáng trưng, hai người mới hoàn hồn.

__Xuống dưới nhà thôi.

Ông ta bình tĩnh bảo Băng.

__Vâng.

Băng ngoan ngoãn đáp.

Nếu Băng biết mình đang nói gì, có lẽ Băng sẽ hối hận mãi không thôi.

Băng hối tiếc vì phút giây êm đẹp này trôi qua nhanh quá.

Băng ước giá mà ông ta lúc nào cũng đáng yêu và lịch sự như thế này thì hay biết mấy.

Ông ta bỏ đi trước, Băng lững thững đi theo sau.

Họ hoàn toàn im lặng đi bên nhau, không ai lên tiếng, cũng không ai nói câu gì, tưởng chừng họ hoàn toàn là hai người câm.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta không quay đầu nhìn lại Băng.

__Cô đi tắm trước đi.

Không cần ông ta nói lần thứ hai, Băng tiến lại gần tủ quần áo.

Lấy bộ quần áo ngủ in hình chú chuột Mickey trong va ly của mình, Băng mở cửa phòng tắm cách tủ quần áo hai mét.

Cánh cửa từ từ mở ra rồi chậm chạp đóng lại.

Một lúc sau tiếng nước chảy vang lên hòa lẫn tiếng hát nhỏ nhỏ, giọng Băng trong vắt và ngọt lịm.

Ông ta sững người, đây là lần đầu tiên ông ta mới biết có người vừa hát vừa tắm.

Nghe một lúc, trên môi ông ta lại nở một nụ cười ngơ ngẩn khó hiểu.

Nếu ai nhìn thấy nụ cười của ông ta cũng phải tròn xoe mắt nhìn, mặt đỏ bừng, và trái tim đập nhanh gấp mấy lần.

Nụ cười trên môi ông ta chẳng khác gì thiên thần giáng thế.

Lúc này nằm trên sân gạch nên Băng phải gọi đầu.

Tắm xong, mặc bộ quần áo ngủ vào người, cầm một khăn tắm màu trắng khô và sạch sẽ, Băng mở cửa.

Từ trong phòng tắm, Băng bước ra ngoài, vừa đi Băng vừa lau tóc.

Từ lúc Băng ngừng hát và tiếng nước ngừng chảy, nụ cười trên môi ông ta cũng tắt theo.

__Cô đã tắm xong rồi ?

Băng gật đầu.

__Đã xong.

Không nói thêm câu gì nữa, cầm khăn choàng tắm của mình, ông ta đi thẳng vào phòng tắm.

Mối quan hệ của Băng và ông ta luôn kì lạ như thế.

Cả hai luôn nói chuyện như hai người xa lạ, như hai kẻ không quen không biết, hay hai đồng nghiệp cùng làm việc trong một công ty.

Nhưng điều buồn cười họ là hai vợ chồng, có thể nói họ là hai vợ chồng cưới theo kiểu mới, và cũng có lối sống theo kiểu mới.

26. Chương 26

Từ trong phòng tắm đi ra, ông ta thấy Bằng đang nằm sấp trên giường, quyển sách đặt trước mặt, hai tay chống cằm, chân quấy đạp trong không khí.

Mặc dù đã là sinh viên năm thứ hai, nhưng trông Bằng chẳng khác gì học sinh tiểu học.

Ông ta cau mày.

__Nếu muốn học tại sao cô không dùng bàn rồi ngồi học cho tử tế ?

Bằng ương bướng đáp.

__Đó là việc của tôi.

__Cô có chắc không ?

Không cần ngẩng đầu lên nhìn ông ta, Bằng cũng biết đôi mắt sắc bén của ông ta đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

__Ông đi ăn cơm đi.

Bằng đuối khéo ông ta.

__Cô không muốn ăn à ?

Bằng nằm lẩn ra giường.

__Tôi ăn lúc này rồi nên không đói.

__Cô có biết là ăn uống không đúng bữa sẽ bị đau dạ dày không ?

__Việc này thì có liên quan gì đến ông.

Bằng lạnh lùng trả lời.

Ông ta không nói không rằng, bước lại gần giường, giật cuốn sách trên tay Bằng, ông ta ra lệnh.

__Đi xuống nhà ăn cơm.

Bằng đắp chăn kín đầu.

__Tôi không muốn ăn.

__Cô muốn tôi bế cô xuống chứ gì ?

Bằng quấn chăn càng ngày càng chặt.

__Tôi đã bảo là tôi không ăn. Không đói làm sao tôi ăn được ?

Ông ta không nói gì cũng không có phản ứng gì.

Không gian xung quanh hoàn toàn yên lặng, hoàn toàn yên tĩnh.

Bằng vểnh tai lắng nghe động tĩnh xung quanh căn nhà.

Thấy ngay cả hơi thở của mình cũng dứt quãng, Bằng sắp bị ngạt thở mà chết.

Cuối cùng không thể đầu trí với ông ta đến cùng, Bằng phải thò đầu ra khỏi chăn.

Bằng sợ chết khiếp khi thấy ánh mắt đáng sợ nhìn mình giống như một hung thần trong bóng tối của ông ta.

Bằng nhăn nhó hỏi.

__Ông muốn gì ?

__Xuống ăn cơm.

__Không ăn.

Băng phòng mồm cãi.

Vợ chồng Băng rất kì quái.

Băng là một cô vợ trẻ con chưa trưởng thành, lúc nào cũng bốc đồng và hành động theo cảm tính.

Còn ông ta giống như một ông già cổ hủ, hành động cẩn trọng, ngay cả lời nói cũng tuyệt đối không bao giờ thừa, cũng không bao giờ thiếu.

__Tôi hỏi lại lần cuối, cô có muốn ăn không ?

__Không.

Từ “không” vừa mới phát ra khỏi miệng, Băng đã thấy mình bị nhấc bổng lên như một con bé con.

Băng hét to lên.

__Ông đang làm gì đấy hả ? Mau buông tôi xuống !

Ông ta mặc Băng muốn hét, muốn đánh thế nào thì đánh, ông ta vẫn bình thản bế băng đi ra khỏi phòng ngủ.

Băng đã nếm mùi cuộc sống khổ ải với ông ta rồi, nên sau một hồi phản kháng kịch liệt, Băng phải thu hồi vũ khí mồm và móng vuốt nhỏ bé của mình lại.

Băng không ngừng kêu khổ, không hiểu Băng lấy phải ông chồng kiểu gì nữa ?

Nếu nói ông ta là một kẻ vô tình cũng không đúng, ông ta luôn quan tâm đến Băng, ông ta ép Băng ăn uống đầy đủ chẳng qua cũng chỉ vì muốn tốt cho Băng.

Nhưng hành động luôn bắt người khác phải nghe lời mình của ông ta là không thể chấp nhận được.

Băng nghiêng chặt răng.

__Hoàng Trọng Quân ! Cũng có ngày tôi cho ông biết tay.

__Tôi chờ.

Ông ta nhếch mép đáp lại lời khiêu khích của Băng.

Cho đến phút cuối, ông ta vẫn không coi mấy lời đe dọa của Băng vào đâu.

Bà giúp việc trợn tròn mắt nhìn cảnh Băng được ông ta bế trong tay như một cô vợ được yêu chiều hết mực.

Bà sửng sốt và kinh ngạc đến nỗi mặt bà gần như lòi cả ra, còn mồm bà há hốc, mặt bà đỏ ửng như một người mất trí.

Băng đỏ bừng mặt khi thấy bà giúp việc cứ nhìn chằm chằm vào mình mãi.

Băng nhìn ông ta như muốn nghiền nát ông ta thành cám.

__Cô có thể thu ánh mắt giết người của cô lại được rồi chứ ?

Băng không những không thu lại mà còn nhìn ông ta hung tợn hơn, mồm Băng cũng phồng hết cả lên.

Nhìn điệu bộ trẻ con của Băng, trên môi ông ta thấp thoáng nở một nụ cười.

Băng choáng váng không dám tin.

Ông ta mà cũng biết cười sao ?

Mặt Băng càng ngày càng đỏ, mắt bối rối không dám nhìn ông ta nữa.

Thấy ông ta cứ nhìn mình mãi mà không chịu rời đi, Băng xấu hổ đến nỗi ước có một lỗ hồng ỳnh chui xuống.

Nhìn cô vợ nhỏ mặt đỏ bừng, môi mím chặt còn run run, mắt sụp xuống không dám nhìn mình, tâm tư của ông ta hôm nay rất tốt.

__Thức ăn đã nấu xong rồi chứ ?

Bà giúp vội thu ánh mắt, và khuôn mặt ngớ ngẩn của mình lại.

__Vâng. Xong rồi.

__Dọn lên đi.

Trước khi thực sự làm nhiệm vụ của mình, bà giúp việc còn quay lại nhìn Bằng và ông ta một cái.

Bằng giẫy giụa.

__Ông có thể buông tôi xuống được rồi chứ ?

Lúc này ông ta mới thả cho Bằng xuống.

Vừa đặt chân xuống sàn nhà, không cần biết ông ta là người đáng sợ đến mức độ nào và hiện tại ông ta là chồng mình, cũng không cần biết đang có mặt bà giúp việc ở đây.

Bằng điên tiết tặng cho ông ta một cú đá.

Là một người bình thường khi đã đau, hướng gì một người học võ như Bằng.

Nhưng lạ một điều là Bằng chẳng những không đá được ông ta mà còn bị ông ta nhấc gọn vào lòng giống như một con cún con.

Bằng từng sờ không dám tin là ông ta có thể phản ứng nhanh như thế.

Lần đầu tiên trong đời Bằng mới hiểu được rằng mình chỉ là một con thỏ con, còn ông ta là một con sư tử.

Ông ta không chỉ là một kẻ có đầu óc hơn người mà thân thủ của ông ta cũng hơn hẳn những người khác.

Có thể nói ông ta là kẻ văn võ song toàn.

Bằng lau mồ trán. Bằng đã lấy phải ông chồng kiểu gì thế này ?

Về mọi mặt ông ta đều hơn hẳn Bằng.

Bây giờ Bằng dù có phản ứng lại cũng vô ích.

Chán nản, tuyệt vọng, Bằng thở dài, mặt buồn rười rượi, mắt Bằng ướt ướt.

Mỗi lần bị ông ta bắt nạt, Bằng lại muốn khóc.

Không hiểu tại sao đã hai mươi tuổi mà Bằng vẫn còn trẻ con như thế ?

__Ăn cơm được rồi chứ ?

Ông ta lạnh lùng hỏi.

Bằng không trả lời.

Kéo ghế, đặt Bằng ngồi bên cạnh, ông ta ung dung tự chất rượu ra ly.

Bà giúp việc thấy không khí giữa cả hai đột nhiên căng thẳng nên không dám lên tiếng hỏi gì.

Sau khi dọn hết thức ăn lên bàn, bà nhanh chóng rời đi.

Bà khôn ngoan biết mình nên đi lúc này là tốt nhất, nếu còn chần chừ ở đây thế nào cũng rước họa vào thân.

Bằng nhìn bát cơm trước mặt.

Lòng đã ngán ngẩm, đã chán chường, ăn đã ngang dạ nên Bằng không thể nuốt nổi.

Cầm đũa Bằng chọc chọc xuống bát cơm như một đứa trẻ con vì bị mẹ mắng oan nên hờn dỗi không muốn ăn cơm.

Ông ta từ từ thưởng thức bữa tối của mình.

Tuy không nhìn Bằng, nhưng không biểu hiện nào của Bằng thoát khỏi ánh mắt sắc bén của ông ta.

Ông ta phì cười.

Cô vợ của ông ta là trẻ con một trăm phần trăm.

Chẳng những khuôn mặt giống như một học sinh học cấp ba mà ngay cả tính cách cũng không khác gì mấy.

Tuy rằng lấy phải một cô vợ trẻ con sẽ rất mệt mỏi và bực mình, nhưng lại thú vị và có nhiều chuyện khác để quan tâm.

Như chuyện ăn uống này, nếu ông ta không ép, có lẽ Bằng sẽ ăn uống tùy hứng, ăn uống không có khoa học một chút nào cả.

__Sao không ăn đi ?

Bằng tức giận đặt mạnh đôi đũa xuống bàn.

__Tôi không đói.

Ông ta không nói gì.

Bưng ly rượu lên môi, ông ta uống một ngụm.

Bằng quay sang nhìn ông ta.

__Ông đang uống rượu gì thế ?

Nhìn đôi mắt tò mò trông giống như một con nai đang đứng trước rừng chiều của Bằng, ông ta nén cười đáp.

__Rượu vang.

__Tôi uống được không ?

Bằng lại tò mò hỏi.

__Cô biết uống rượu ?

Đầu tiên Bằng gật đầu, sau đó ảo não lắc đầu.

__Không biết.

__Đã không biết sao lại đòi uống ?

Bằng cúi.

__Vì tôi không biết nên tôi muốn uống.

__Cô tốt nhất không nên uống thì hay hơn.

__Tại sao ?

Bằng gần như là hét lên.

__Câu trả lời chẳng phải là quá đơn giản hay sao ?

__Ông khinh tôi không biết uống chứ gì ?

Ông ta không đáp.

Tính nóng nảy của Bằng nổi lên, một khi bị ai đó chọc giận và trêu tức đến lòng tự trọng của Bằng, Bằng sẽ làm bằng được.

Không cần ông ta có đồng ý hay không ? Bằng cướp luôn ly rượu trong tay ông ta.

Ông ta chưa kịp nói được câu nào, Bằng đã uống cạn hết ly rượu.

Bằng bịt miệng, lưỡi cay xè, mắt ầng ậc nước, cổ nóng như bị lửa thiêu, hơi nóng đang bốc lên đầu.

Băng khóc không thành tiếng, và nói không nên lời.

_Cảm thấy thế nào ?

Ông ta cười nhạt hỏi.

Lời ông ta vừa dứt, Băng đã bưng ngay một ly nước ngọt bên cạnh rồi tu một hơi.

Quẹt mép, le lưỡi, Băng đáp.

_Không tệ.

27. Chương 27

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Băng, ông ta biết Băng đang không ngừng kêu khổ nhưng ngoài miệng vẫn kiên cường nói là không sao.

_Nếu đã không uống được thì thôi đi.

_Ai bảo ông thế ?

Băng vênh lên.

Giá mà ông ta cứ khích Băng uống, Băng còn dừng lại nhưng đằng này, ông ta lại lấy giọng của một bề trên để khuyên bảo người bề dưới là Băng khiến tính trẻ con và hiếu thắng trong Băng trở dậy.

Băng liền rót ngay một ly, rồi lại uống tiếp.

Khi Băng uống đến ly thứ ba, ông ta ngăn tay đang rót rượu của Băng lại.

_Đừng uống nữa, nếu cô uống nữa cô sẽ bị say.

Băng hung hăng hất tay ông ta ra khỏi chai rượu.

_Kệ tôi. Ông can thiệp vào làm gì.

Ông ta chán nản thở dài.

Bàn tay ông ta từ từ rơi lỏng rồi buông hẳn ra.

Khi uống đến ly thứ sáu, mặt Băng đỏ bừng, Băng nói lảm nhảm vài câu, sau đó nằm gục ở trên bàn.

Bà giúp việc thêm một lần nữa lại sững sốt nhìn Băng.

Bà không thể tin được rằng, Băng có thể uống rượu say như thế.

Đây chẳng phải đêm tân hôn thứ hai của cả hai, cô dâu say như thế này thì làm được gì ?

Nghĩ đến đây, bà giúp việc đỏ mặt.

Chuyện riêng của ông ta thì có liên quan gì đến bà ?

Bà lại đang đa sự mất rồi.

_Bà dọn dẹp đi.

_Vâng.

Ông ta bực mình bế Băng lên lầu.

Băng dựa đầu vào vai ông ta, miệng còn hát linh tinh.

Vì say rượu nên Băng hoàn toàn phóng túng, Băng không biết mình đang rơi vào tình huống nào nữa.

Đầu tiên Băng sờ má ông ta, vuốt mũi ông ta, sau đó tát nhẹ lên má ông ta, miệng lảm bảm.

_Ông có biết là tôi ghét ông lắm không hả ?

Ông ta im lặng không đáp, nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo, ông đang cố kìm chế để không đánh Băng.

Băng thấy ông ta không trả lời mình, Băng lại tiếp tục tát nhẹ vào má ông ta, bẹo tai ông ta, xoa má ông ta.

__Hoàng Trọng Quân ! Ông nói đi ! Tại sao ông lại đáng ghét như thế ? Ông không thể cười lên một tiếng được sao ?

Ông ta điên tiết đá mạnh vào cánh cửa phòng ngủ.

Dùng chân phải, ông ta đóng rầm cánh cửa lại.

Đi nhanh về phía giường ngủ, ông ta ném mạnh Băng lên giường.

__Từ lần sau tôi không muốn cô đụng đến rượu nữa.

Băng cười tươi, vuốt mái tóc ra đằng sau, Băng không coi hành động hung hăng và tức giận của ông ta vào đâu.

__Tại sao tôi lại không được uống ?

__Cô nhìn điệu bộ của cô xem, trông cô có giống một kẻ tỉnh trí không ?

Băng nắc lên một cái.

__Tỉnh trí để làm gì ? Để cãi nhau với ông hả ?

__Cô đúng là kẻ đáng chết.

Ông ta tức giận gầm lên.

Nếu ai nghe giọng nói đáng sợ của ông ta cũng biến sắc mặt, mồ hôi ròng ròng, nhưng Băng lại có cảm giác hoàn toàn ngược lại.

Hai tay bôm bóp đập vào nhau, Băng vừa hoan hô, vừa cười toe toét, vừa không ngớt lời khen ngợi.

__Hay quá ! Cuối cùng ông cũng biết nổi giận rồi, tôi cứ tưởng ông suốt đời chỉ biết lạnh lùng và vô cảm khi nói chuyện với người khác thôi chứ ?

Ông ta không biết nên khóc hay nên cười.

Không chỉ ông ta quá chiêu mà ngay cả vợ ông ta cũng có tính cách khác người.

Họ đúng là rất xứng đôi.

Che miệng ngáp ngủ, Băng nằm vật ra giường, kéo chăn đến cổ, Băng nhắm mắt lại.

Lúc này còn gây sự và tranh cãi với ông ta, bây giờ Băng lại vô tư lăn ra ngủ như không có chuyện gì.

Ông ta ngơ ngác nhìn Băng.

Lúc này ông ta rất giống một kẻ mất trí, một kẻ bị Băng chọc cho tức chết.

Tại sao ông ta lại lấy phải một cô vợ lạnh lùng và vô tư còn hơn cả ông ta ?

Lấy chồng mà Băng cứ vô tư đi ngủ, cứ vô tư xem người đàn ông đang lạnh lùng đứng ở giữa phòng kia chỉ là một bức tượng sống.

Bức tượng đó chỉ có thể nói, chỉ có thể đi đứng bình thường giống con người, ngoài ra không làm hại hay gây thương tổn gì đến Băng cả.

Ông ta có cảm giác mình bị bỏ rơi, có cảm giác mình chỉ là khách của Băng, còn Băng mới là chủ của căn biệt thự này.

Rút cuộc ông ta nên đi hay nên ở lại, nên ngủ ở đây hay nên đi tìm một căn phòng khác ?

Từ lúc nào ông ta lại rơi vào tình huống khó xử thế này ?

Từ lúc nào ông ta lại cảm thấy cô đơn ?

Ông ta không biết và không hiểu nhưng có một điều ông ta có thể khẳng định là từ khi Băng bước vào căn nhà này, suy nghĩ của ông ta bắt đầu xáo trộn và thay đổi, ngay cả cảm giác của bản thân cũng không thể không chế vì Băng.

Cuối cùng, ông ta đành nén tức giận và bực mình ở trong lòng lại, chầm chầm ông ta tiến về phía giường ngủ.

Trừng mắt nhìn Băng đang ngủ say, ông ta nghiêng chặt răng, mặt lạnh tanh.

—Cô hãy chờ đấy ! Để xem sáng mai tôi sẽ làm gì cô.

Vén chăn sang một bên ông ta trèo lên.

Băng nằm một bên, ông ta nằm một bên.

Tuy rằng họ cùng ngủ chung một chiếc giường, cùng đắp chung một chiếc chăn nhưng họ còn lạnh lùng hơn cả hai người bạn khoác vai nhau.

Nằm nghĩ hết chuyện nọ đến chuyện kia nên ông ta không thể nhắm mắt ngủ ngon.

Nằm bên cạnh, Băng thỉnh thoảng lại quay người, hay cười tùm tùm chuyện gì đó.

Ông ta không làm sao nhắm mắt được khi nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ của Băng.

Nhìn thấy nụ cười ngây thơ và trong sáng của Băng, ông ta ngây người, mặt ông ta hơi đỏ, tay run run sờ lên đôi môi đỏ hồng của Băng.

Khi vừa mới chạm nhẹ vào môi Băng, ông ta vội rút ngay tay lại, mặt bối rối như một tên trộm vừa bị bắt quả tang.

Ông ta kêu khổ, tại sao ông ta lại tự hành hạ chính mình bằng cách ép Băng lấy mình và đòi ngủ cùng với Băng trên một chiếc giường ?

Ông ta thấy chỉ mình ông ta khổ vì Băng chẳng suy nghĩ gì cả mà ngủ một mạch đến sáng, thậm chí đáng về còn hoàn toàn thỏa mái và sung sướng.

Ông ta tự an ủi là không chấp trẻ con nhưng ngay lúc này ông ta chỉ muốn bọ vào má Băng một cái thật đau để Băng tỉnh dậy rồi mắng cho Băng một trận nhưng chưa chạm vào đã run rẩy làm sao ông ta có dũng khí ?

Nửa đêm, Băng giật mình tỉnh giấc, mắt nhắm mắt mở, Băng trèo qua người ông ta.

Ông ta mặc dù biết nhưng vẫn nằm im xem Băng định làm gì ?

Băng lò dò đi vào phòng tắm, ánh đèn ngủ mờ nhạt, mặc dù Băng vẫn nhìn rõ được mọi thứ nhưng do vẫn còn chưa quen với cách bày trí trong căn phòng nên đầu Băng đập mạnh vào bức tường đối diện.

Nằm trên giường, ông ta phì cười, dáng vẻ của Băng lúc này rất khôi hài.

Băng vừa nhăn nhó, vừa lẩm bẩm trong miệng, vừa xoa trán, thậm chí chân còn đá nhẹ vào bức tường để trút giận.

Càng nhìn ông ta càng buồn cười, càng thấy thú vị.

Trong mắt ông ta lúc này Băng rất đáng yêu.

Mở cửa phòng tắm, Băng lò dò bật điện.

Sau khi đã đi vệ sinh xong, Băng lại lò dò bước ra.

Do lần đầu tiên uống rượu nên Băng đã chúi choáng say, chân nọ đá chân kia, mặt đỏ bừng như đánh phấn, mắt mơ màng như đang lạc vào cõi mộng.

Người ta nói khi uống rượu vào thì ai cũng trở nên mất bình tĩnh và mất đi lý trí thường ngày, Băng cũng thế.

Nếu Bằng buồn ngủ thì thôi, còn nếu không Bằng sẽ quây cho ông ta không ngủ được yên cho đến sáng hôm sau.

Bằng muốn cho ông ta thấy, ông ta đã sai lầm như thế nào khi bắt ép mình lấy ông ta bằng được.

Lúc trèo xuống giường không sao, nhưng khi trèo lên giường Bằng ngã đè lên người ông ta.

Ngồi trên bụng ông ta, Bằng cười hỏi.

__Ông đã ngủ chưa ?

Ông ta câu.

__Cô còn không mau xuống đi ?

__Tại sao tôi phải xuống ?

Bằng vừa cười vừa hỏi.

Ông ta tức điên lên, từ lúc chiều đến giờ, ông ta bị Bằng chọc giận, bây giờ ngay cả giấc ngủ, Bằng cũng không để cho ông ta yên.

__Cô muốn gì ?

__Tôi không muốn gì cả.

__Nếu không muốn gì sao còn không xuống rồi ngủ tiếp đi ?

__Tôi không buồn ngủ.

Nghĩ Bằng ngủ gần cả buổi chiều, lúc này lại ngủ được mấy tiếng nên đương nhiên không buồn ngủ rồi.

Ông ta cả ngày hôm nay đi làm về nhà mệt mỏi lại không ngủ được lúc nào, nên làm sao có thể so sánh được với Bằng.

Nghiến chặt răng, mắt lạnh lùng nhìn Bằng, ông ta quát nhỏ.

__Xuống mau ! Cô mà không xuống, tôi sẽ hất cô xuống đất.

__Ông đang dọa tôi đấy à ?

Bằng nhíu mày hỏi.

Ông ta im lặng không đáp.

Tư thế của hai người lúc này rất ám muội.

Nếu phải bình thường, Bằng sẽ tuyệt đối không dám, chỉ cần ông ta chạm vào người Bằng đã đỏ mặt, đã ngại ngùng run rẩy nhưng lúc này Bằng đang say rượu nên hành động hoàn toàn buông thả.

Người bây giờ cảm thấy không ổn và khó chịu là ông ta, còn Bằng vô tư như đang đùa giỡn với cô bạn thân của mình.

__Cô không ngủ được nên cô muốn phá tôi đúng không ?

Bằng cười hì hì.

__Ông cứ cho là như vậy đi.

28. Chương 28

Điên tiết, ông ta ôm lấy ngang eo Bằng, nhắc bóng cơ thể nhỏ bé của Bằng lên, ông ta ngồi dậy.

Nhìn thẳng vào mặt Bằng, mặt lạnh lùng vô cảm, ông ta gần giọng.

__Rút cuộc, cô có ngủ không ?

Bằng cười tươi không đáp.

Nụ cười này đúng là nụ cười mà lúc sáng ông ta nhìn thấy.

Mắt ông ta mở to, cơ thể khẽ chao đi một cái, trái tim ông ta lỡ đi mất một nhịp.

Biết là nguy hiểm nên ông ta không dám nhìn thẳng vào mặt Băng nữa.

“Chết tiệt ! Không biết cô ta định dở trò gì nữa ?”

Băng vòng tay vào cổ ông ta, miệng gọi nhỏ.

__Hoàng Trọng Quân !

Ông ta thấy lòng bùng hết lỗ tai, vòng tay quanh eo Băng từ từ nới lỏng, cơ thể trùng xuống.

Chỉ một câu nói dịu dàng của Băng, ông ta đã tự buông vũ khí lạnh lùng của mình xuống.

__Gì ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

Băng vòng tay từ cổ ông ta lên ôm lấy khuôn mặt của ông ta.

Ông ta sửng sốt nhìn Băng, ông ta không hiểu Băng định làm gì mà có những hành động thân mật, còn nguy hiểm hơn dùng dao kề vào cổ thể này ?

Nụ cười xinh đẹp, quyến rũ, và hồn nhiên vẫn nở trên môi Băng.

Rượu làm á Băng đỏ hồng, ánh mắt ngập tràn e thẹn và tình ái càng khiến cho Băng thêm bội phần quyến rũ và mê người.

Không tự chủ được, ông ta lại thấy mình bị Băng quyến rũ và rung động.

Gắng gượng ông nhất quyết quay mặt đi và nhất quyết đứng lên.

Tối hôm nay ông ta nhận ra sai lầm của mình, lẽ ra ông ta nên ngủ ở một căn phòng khác trong biệt thự mới đúng.

Nếu mọi hôm Băng tỉnh táo thì không sao, nhưng đêm nay, Băng hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Hành động này của Băng chẳng khác gì dùng mỹ nhân kế để đánh bại tính cố chấp, lạnh lùng, vô cảm và thù hận trong lòng ông ta.

Trước khi ông ta kịp đứng lên, Băng áp đôi môi mềm mại và thơm mùi hoa hồng vào miệng ông ta.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là mở to mắt nhìn Băng, người đông cứng, hai cánh tay buông thõng.

Sau mấy giây bàng hoàng và run rẩy, ông ta vội đẩy Băng ra.

Băng lắc đầu không chịu, vừa mới tách ra khỏi môi ông ta, Băng lại ôm chặt lấy cổ ông ta.

Cứ như thế Băng bị ông ta đẩy ra ba lần, Băng càng ngày càng bạo dạn, mặc kệ ông ta muốn đẩy ra bao nhiêu lần, Băng vẫn ôm chặt lấy cổ ông ta và hôn ông ta cuồng nhiệt.

Tuy rằng không biết gì về hôn, nhưng Băng vẫn muốn hôn ông ta.

Dần dần chính ông ta không còn sức để mà đẩy Băng ra nữa, ông ta đã bị Băng làm é muội, đầu óc trống rỗng.

Vòng tay của ông ta dần dần ôm lấy eo Băng, cuối cùng là ôm chặt.

Lúc đầu Băng là người dẫn dắt trò chơi nhưng ngay sau đó ông ta là người làm chủ.

Càng hôn nhau, cả hai càng bị cuốn hút, càng bám chặt lấy nhau.

Băng bây giờ không biết gì cả, cũng không nghĩ gì cả, Băng chỉ làm theo ý nghĩ của con tim và cơ thể mình.

Ngồi trong lòng ông ta, vòng tay quanh cổ ông ta, Băng không để cho ông ta chạy thoát khỏi vòng tay của mình.

Bằng lần mò vào trong vạt áo của ông ta.

Do khi ngủ ông ta luôn mặc một chiếc áo choàng tắm nên bên trong hoàn toàn không mặc gì ngoài một chiếc quần short màu xám.

Nếu khi tỉnh dậy biết mình đang làm gì, Bằng sẽ tự vẫn vì không ngờ khi say rượu mình lại biến thành một yêu nữ đi quyến rũ đàn ông.

Ông ta hoàn toàn bị nộ hôn của Bằng, hơi thở của Bằng làm ụ mị nên không biết là Bằng đang lộng hành trên cơ thể mình.

Đến khi ông ta cảm thấy lạnh mới hay cô vợ của mình đã cởi bỏ chiếc áo choàng tắm trên người xuống giường.

Cảm giác lúc này của ông ta là đông cứng và sửng sờ không dám tin.

Đường đường là công tử nhà họ Trần, là một kẻ nổi danh lạnh lùng, một kẻ vô tình, lãnh đạm, một người không thể bị người khác điều khiển, tại sao lúc này lại bị một con bé trẻ con dắt mũi.

Bực mình, phần nộ, ông ta thô lỗ đẩy Bằng ra.

__Cô biến đi ! Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

Bằng không coi mấy lời nói thô lỗ và lạnh lùng của ông ta vào đâu.

Lúc này Bằng chỉ có một quyết tâm duy nhất là biến ông ta thành của mình.

Dựa sát vào cơ thể trần của ông ta, miệng Bằng thì thào vào tai ông ta.

__Sao thế, anh sợ rồi à ?

Giọng của Bằng ngọt lịm, lời nói dịu dàng say đắm lòng người, ngay cả cách xưng hô cũng hoàn toàn thay đổi.

Cơ thể ông ta thêm một lần nữa lại trùng xuống, cổ tự nhủ đây chỉ là một chuyện thường tình, ông ta lại toan đứng lên.

Bằng là một cô gái ương bướng và hiếu thắng, bình thường có đánh chết Bằng, Bằng cũng không dám làm nhưng lúc này, Bằng chẳng cần biết hậu quả do mình gây ra là gì, Bằng chỉ cần biết người đàn ông này nhất định phải thuộc về mình.

Bằng cắn nhẹ vào tai ông ta, hôn lên má, lên mắt, lên mũi ông ta, miệng thì thào.

__Em...em rất thích anh. Anh ...anh rất đẹp trai và tốt bụng, anh có biết không ?

Ông ta ngây người, không ngờ những lời nói nũng nịu và âu yếm của Bằng trong lúc say lại có thể làm cho ông ta hoàn toàn lạc vào bến mê như thế.

Nhiệt độ trong cơ thể ông ta nóng lên, trái tim đập thật nhanh, vòng tay vừa buông thõng lại ôm chặt lấy Bằng.

Tức giận, phần nộ, căm hận, và thù hằn đan xen giữa cảm giác bối rối, rung động, yêu thương và cảm xúc mãnh liệt muốn tan chảy khiến ông ta hung hăng hôn Bằng, môi Bằng bị ông ta hôn đến sưng đỏ.

Ông ta muốn đem hết mọi cảm giác hỗn loạn trong lòng trút hết lên môi Bằng.

Dưới sự hướng dẫn thành thực của ông ta, Bằng đã cuồng nhiệt đáp lại nộ hôn của ông ta.

Cứ như thế, nộ hôn nối tiếp nộ hôn.

Bằng hoan hỉ cười thầm, dù có bị say rượu, Bằng vẫn là một con nhóc ương bướng nghịch ngợm.

Khi biết mình đã dần làm chủ được trò chơi, Bằng không thể che dấu được nụ cười sung sướng nở trên môi.

Vừa mới buông Bằng ra, nhìn thấy nụ cười hạnh phúc, e thẹn và ngượng ngùng của Bằng, vì hôn nên hai má Bằng càng lúc càng đỏ, môi Bằng càng lúc càng quyến rũ.

Vuốt tóc mấy cái, biết rằng mình ngu, biết rằng mình đang bị con tiểu yêu này dẫn dụ vào lưới tình nhưng không có cách nào điều khiển được chính mình.

Thêm một lần nữa cả hai lại quần lấy nhau.

Bằng đẩy ông ta ngã xuống giường, còn bản thân mình nằm bên trên.

Đêm nay ai thuộc về ai, hay ai đang làm chủ trò chơi không quan trọng, điều quan trọng là cả hai đều bị đối phương thu hút và không cưỡng lại nổi đam mê của chính mình.

29. Chương 29

Sáng hôm sau, dù có mệt đến đâu, đau ốm thế nào, theo thói quen và theo quán tính, bao giờ Bằng cũng dậy đúng lúc năm giờ sáng.

Cảm giác lúc này của Bằng là rất mãn nguyện, sung sướng và hạnh phúc.

Bằng không hiểu tại sao nước mắt trên má mình vẫn còn chưa khô, cơ thể tuy đau nhức nhưng lại cảm thấy tan chảy và rung động.

Bằng quay sang nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh.

Chỉ một cái liếc nhìn, mặt Bằng đỏ bừng, ánh mắt ngập tràn e thẹn và bối rối, trái tim đập nhịp nhàng trong lồng ngực.

Ôm lấy má, Bằng chữu thăm.

“Mình bị điên rồi hay sao ?”

“Rút cuộc là có chuyện gì xảy ra mà mình lại có cảm giác rung động và xao xuyến khi nhìn thấy ông ta thế này ?”

“Phải chăng là mình đã bị điên ?”

“Có lẽ mình đã bị điên thật”

Bằng vỗ đầu mấy cái, sau khi đã loại bỏ sạch hơi rượu trong đầu, Bằng bắt đầu cố nhớ lại chuyện hôm qua.

Nhớ đến đâu, mặt Bằng chuyển màu liên tục đến đấy.

Bịt chặt miệng, Bằng cố ngăn tiếng hét trong cổ họng.

Bằng kêu Trời.

“Hu hu hu ! Sao con có thể để cho chuyện kinh khủng này xảy ra ? Sao con có thể trao đời con gái cho ông ta hả Trời ?”

Mặt Bằng xám ngoét, bao nhiêu ý nghĩ hạnh phúc và vui sướng đều tiêu tan hết cả.

Bằng không coi trọng cái gọi là trinh tiết kia vào đâu cả, hướng hồ người mà Bằng trao cho lại là chồng của mình.

Nói đi nói lại chuyện này hoàn toàn hợp pháp và đúng đắn.

Nhưng vẫn còn một thứ khiến Bằng bứt rứt và khó chịu.

Đối với một cô gái phóng khoáng như Bằng thì dù có không phải lấy chồng cả đời cũng không sao nhưng mà chuyện này làm nhục lòng tự trọng của Bằng.

Bằng không ngờ được rằng chính mình lại là người câu dẫn ông ta vào tròng.

Dù có chết, Bằng cũng không thể biểu lộ khuôn mặt nhu thuận với ông ta vì đã trao cho ông ta thứ quý giá nhất của mình.

Nhẹ nhàng rời khỏi giường, Bằng thấy cơn đau đang hành hạ bản thân.

Bằng càng lúc càng thấy bức mình và tức giận.

“Khỉ thật ! Đàn ông đúng là sướng, họ đâu phải khổ như phụ nữ”

Vơ bộ quần áo ngủ. Bằng nhanh chóng phi thân vào phòng tắm.

Hôm nay, Bằng quá chán chường và bức mình nên từ bỏ thói quen vừa hát, vừa tắm.

Sau khi tắm xong, Bằng nhanh chóng bước ra ngoài. Bằng muốn rời đi trước khi ông ta tỉnh dậy.

Nhưng hình như ông Trời không biết chiều lòng người, vừa bước ra khỏi phòng tắm, còn chưa kịp lấy cặp sách, ông ta đã tỉnh dậy.

Ông ta tò mò nhìn Bằng, ông ta muốn biết sau chuyện đêm hôm qua, Bằng sẽ có thái độ như thế nào.

Bằng lạnh lùng nhìn ông ta, thái độ của Bằng đối xử với ông ta không khác ngày thường bao nhiêu.

Khoác túi sách trên vai, vén gọn tóc sau gáy, Bằng ung dung bước đi.

Lần này người bức mình và tức giận, người lên tiếng trước là ông ta.

_Cô định đi đâu ?

Chân vẫn đều bước, Bằng bình thản trả lời.

_Đi học.

_Ăn xong tôi sẽ đưa cô đi.

_Không cần.

Ông ta cười nhạt.

_Nếu cô dám trái lời tôi, tôi sẽ làm đơn chuyển trường cho cô. Lúc đó cô đừng hòng mà gặp lại cô bạn thân của cô nữa.

Đang đi, Bằng dừng lại, quay phắt lại nhìn ông ta, Bằng tức giận hỏi.

_Tôi là con rể của ông hay sao mà ông luôn ra lệnh và bắt tôi làm theo lời của ông thế ?

Ông ta không nói gì.

Chỉ cần Bằng chịu làm theo lời của ông ta nói là được rồi.

Bước xuống giường, ông ta tự nhiên khoác chiếc áo choàng tắm vào người.

Bằng đỏ mặt vội quay đi chỗ khác.

Trên môi ông ta xuất hiện một nụ cười, mắt ông ta triu mến nhìn Bằng.

Do Bằng quay mặt đi nên không hay ông ta đang cười một nụ cười hạnh phúc, mê đắm và quyến rũ mà chưa một ai có thể nhìn thấy.

Nhìn vết máu khô trên tấm ga trải giường màu trắng, ông ta không biết nên vui hay nên buồn.

Người con gái này là người ông ta muốn lấy vì muốn trả thù nhưng từng ngày trôi qua đi khi ở gần bên nhau, ông ta lại phát hiện bản thân mình cần cô ấy, đang bị quyến rũ, bị cuốn hút và có những cảm xúc mãnh liệt, có những suy nghĩ không tên đang len lỏi vào trong suy nghĩ của mình, thậm chí ông ta còn có ý nghĩ muốn độc chiếm cô ấy cả đời.

Phải chăng ông ta đã không còn tỉnh táo nữa ?

Phải chăng ông ta đã sai lầm khi quyết định muốn trả thù bằng cách ép Bằng lấy mình bằng được ?

Lắc đầu mấy cái, càng nghĩ ông ta càng nghĩ nhiều đến Bằng, càng thấy mình ngày càng trở nên yếu đuối.

Đi nhanh vào phòng tắm, ông ta muốn gột rửa hết những suy nghĩ không hay vừa mới xuất hiện ở trong đầu.

Băng đi nhanh xuống lầu, ở đây thêm một phút giây nào nữa, Băng sợ mình không chịu nổi mà xà vào lòng ông ta.

Tuyệt đối không được yếu đuối !

Băng tự nói với chính mình.

Băng có thể đánh mất lý trí và lòng tự trọng vào đêm hôm qua vì say rượu nhưng từ nay trở đi, Băng tuyệt đối không thể để cho điều đó xảy ra thêm một lần nào nữa.

Sợ rằng ông ta sẽ làm đơn chuyển trường ình và từ nay vĩnh viễn không còn gặp lại cô bạn thân nữa, Băng đành nén tức giận và căm tức mà nghe lời ông ta.

Băng biết một người như ông ta có thể làm được bất cứ chuyện gì.

Băng không sợ mình bị tổn thương mà chỉ lo cho cô bạn thân nhỏ bé và yếu đuối của mình.

Đi xuống phòng khách, quảng cặp sách trên ghế xô pha.

Băng chán nản và bực mình khi thấy hai vệ sĩ của ông ta đã đứng sẵn trước cửa.

Kiểu này vì chuyện xảy ra hôm qua nên hôm nay họ nhất quyết không rời mắt khỏi Băng.

Băng vì không có ý định bỏ trốn nên bình thản gật đầu mỉm cười chào cả hai.

Họ gật đầu chào lại Băng, sau đó vẫn im lặng đứng im một chỗ.

Thở dài náo nê, Băng lê thân vào nhà bếp.

Mùi thức ăn thơm nức bay vào mũi Băng khiến Băng xoa bụng mình.

_Ngon quá Dì ơi !

Bà giúp việc mỉm cười sung sướng.

_Dậy rồi à ?

_Vâng.

Băng tươi cười bước lại gần bếp.

Mũi Băng hít hà hết món này đến món khác.

Thấy đứng im một chỗ ngứa chân ngứa tay, Băng quyết định sẽ giúp bà giúp việc một tay.

_Có việc gì giao phó cho cháu không ?

Biết tính Băng nhiệt tình và cũng ương bướng không kém nên bà giúp việc nói luôn.

_Cháu có thể vặt rau giúp Dì được không ?

_Được chứ ạ.

Băng gật đầu nói luôn, khuôn mặt Băng bừng sáng, làm việc luôn giúp tinh thần Băng sáng khoái và mình miễn.

Băng thuần thục vặt rau, sau đó đem đi rửa sạch.

Không chỉ giúp bà giúp việc vặt rau, Băng còn nấu hộ bà giúp việc vài món.

Băng rất thích ăn bún nên tiện trong tủ lạnh còn bún, Băng quyết định làm một bán bún riêu ình.

Lẽ ra Băng chỉ làm ình ăn nhưng nghĩ dù sao ông ta cũng là chồng mình, hai nửa mình đang sống trong nhà ông ta nên Băng hào phóng làm hai bát.

Đi từ trên lầu xuống, không thấy cô vợ trẻ con đâu, mặt ông ta lạnh lẽo, tức giận và bực mình đang sôi trào trong lòng.

Không hiểu tại sao khi thấy Băng tự dưng biến mất một cách vô cớ và không nói với mình một tiếng, ông ta lại không yên tâm và không thể không nghĩ đến, thậm chí trong lòng còn lo lắng bất an.

Từ lúc nào sự an nguy, tâm trạng của Băng lại ảnh hưởng đến ông ta thế này ?

Phải chăng là do đêm qua ?

Không đúng !

Đây không phải là lần đầu tiên ông ta có quan hệ nam nữ với một cô gái, mà còn nhiều nữa là đằng khác.

Nhưng chưa từng có một ai ảnh hưởng đến suy nghĩ, tác động đến tình cảm của ông ta càng ngày càng nhiều như Băng.

Càng nghĩ đến Băng, ông ta càng thấy nhớ và càng thấy thích nhiều hơn.

Điên rồi !

Đúng ! Ông ta đã bị mất trí khi đi thích kẻ thù của chính mình.

Đi xuống phòng khách, trừng mắt nhìn hai vệ sĩ, ông ta lạnh lùng hỏi.

__Cô chủ đâu ?

Một trong hai vệ sĩ run rẩy trả lời.

__Thưa ông ! Cô ấy đang ở trong bếp nấu cơm cùng bà giúp việc.

Biết Băng vẫn còn ở trong nhà, ông ta không còn cau có và khó chịu như trước nữa.

__Nấu cơm ?

__Vâng.

Tò mò, ông ta quay người bước đi về hướng nhà bếp.

Mùi thức ăn xộc vào mũi ông ta, tuy không thực sự cảm thấy đói nhưng mùi thức ăn cũng khiến dạ dày ông ta sôi lên.

Hình ảnh Băng mặc tạp dề, tay vừa đảo thức ăn, miệng vừa cười vừa nói chuyện với bà giúp việc khiến ông ta sững sờ kinh ngạc đứng lặng nhìn Băng không chớp mắt.

Hình ảnh của Băng đã thu gọn vào trong đáy mắt ông ta.

Lần đầu tiên ông ta không dùng ánh mắt vô cảm, ánh mắt lạnh lùng của mình để nhìn mà ánh mắt hoàn toàn là của một kẻ say mê, ngưỡng mộ ngắm nhìn người tình của mình.

Mặt ông ta đỏ ửng như một kẻ mất trí, như một kẻ bị người khác bắt mất linh hồn.

Ông ta vẫn còn ngơ ngẩn đứng như thế mãi, nếu như bà giúp việc không quay lưng lại nhìn ông ta.

__Chào ông chủ !

Ông ta vội thu lại ánh mắt và khuôn mặt không nên có của mình.

__Đã nấu xong chưa ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

__Dạ, xong rồi.

Mặc dù biết ông ta đang đứng ngoài cửa bếp, đang nói chuyện với bà giúp việc nhưng Băng vẫn coi như ông ta không tồn tại, coi như ông ta là người vô hình.

Lần này không cần phải mời, ông ta tự động bước đến bàn ăn, kéo ghế rồi ngồi xuống.

Băng phụ bà giúp việc dọn thức ăn lên bàn.

Không biết ông ta có ăn bún riêu do mình nấu hay không nên Băng không dọn cho ông ta ăn.

Bình thường ông ta sẽ không để ý đến khẩu phần của Bằng, nhưng hôm nay khác với mọi ngày, nên đang ăn ông ta hỏi.

30. Chương 30

_Cô thích ăn bún riêu ?

_Đúng.

Bằng vừa ăn vừa trả lời, mắt không thèm nhìn ông ta đến lấy một cái.

Ông ta hỏi bà giúp việc.

_Cô ấy bảo Dì nấu ?

Bà giúp việc lúng túng đáp.

_Không, là do cô ấy nấu.

Ông ta kinh ngạc nhìn Bằng.

Do muốn thử tài nấu nướng của Bằng, nên ông ta bảo.

_Dì múc cho tôi một bát.

Bằng ngẩng đầu lên nhìn ông ta, mắt tỏ vẻ không bằng lòng.

_Tôi nấu không ngon. Tốt nhất ông không nên ăn.

Ông ta cau mày. Mắt lạnh lẽo nhìn Bằng.

_Đây là lý do dễ tệ nhất mà tôi từng nghe.

Bà giúp việc bẽn lẽn hết nhìn ông ta rồi lại nhìn Bằng, bà không biết nên nghe ai, hay không nên làm theo lời của ai.

_Múc đi.

Ông ta bực mình ra lệnh.

Bằng không nói gì, trong đầu không ngừng nguyên rửa ông ta.

Dù Bằng không nói ra thành lời, nhưng ông ta vẫn đọc được những ý nghĩ không hay của Bằng dành ỉnh.

_Cô muốn nói gì ?

Bằng cúi xuống húp nước canh trong bát, mặt tỏ ra vô sự, tỏ ra mình không hiểu ông ta đang hỏi gì mình.

Ông ta càng lúc càng cau, cô vợ này đúng là không biết sợ là gì ?

Dám chọc tức ông ta, chắc là Bằng đang không muốn sống đây mà ?

Bà giúp việc đặt bát canh bún riêu trước mặt ông ta.

Chậm rãi, từ từ, ông ta bắt đầu ăn.

Nếu không ngon, ông ta sẽ không ngần ngại gì mà bảo bà giúp việc đem đi đổ ngay vì tính của ông ta từ xưa đến nay vốn lạnh lùng và vô cảm như thế.

Nhưng khi đã ăn rồi, ông ta thấy ngon quá.

Một thìa, một thìa, rồi lại một thìa, một thìa, ông ta ăn hết bát canh bún riêu do Bằng nấu.

Chưa thấy đủ, ông ta còn bảo bà giúp việc vét hết cả nôi.

Hậu quả, Bằng tức điên lên.

_Sao có bao nhiêu thức ăn, ông không ăn mà ông lại đi tranh giành bún riêu với tôi?

Đây là vợ kiểu gì ?

Hoàn toàn là trẻ con.

Ngay cả ăn cũng tranh nhau.

Đứng bên cạnh, bà giúp việc buồn cười quá độ nhưng không dám cười ra tiếng trước mặt ông ta và Bằng thành ra mặt bà đỏ bừng.

Bà phải giả vờ buồn đi vệ sinh để chạy nhanh vào phòng tắm, vịn vòi nước thật to, bà bắt đầu cười như chưa bao giờ được cười, bà cười đến chảy cả nước mắt.

Đây là chuyện khôi hài nhất thiên hạ.

Ông ta không coi mấy lời hùng hổ và tức giận của Bằng vào đâu, ông ta cứ bình tĩnh ăn hết sạch nồi bún riêu của Bằng, ngay cả món rau xào thơm ngon do Bằng nấu cũng bị ông ta nuốt hết.

Bị chửi là mặt dày, là vô sỉ, là tham ăn ông ta cũng không quan tâm.

Điều quan trọng là ông ta chưa bao giờ được ăn ngon như thế.

Ông ta không ngờ là cô vợ của mình ngoài am hiểu về nghệ thuật, nấu ăn ngon, ngoài ra kĩ thuật quyến rũ đàn ông cũng thuộc vào dạng cao thủ và siêu phàm.

Chung quy ông ta thấy hài lòng.

Để bà giúp việc dọn thức ăn và rửa bát, Bằng cầm túi sách cùng ông ta đi ra cổng.

Bằng bị ông ta làm cho tức chết nên mặt hầm hầm muốn đánh chết ông ta, chân không ngừng đá lung tung vào không khí.

Nhìn Bằng lúc này rất buồn cười, trông Bằng giống như một đứa trẻ con bị người lớn dành mất phần ăn của mình, nên giận dữ mãi không thôi, thậm chí còn muốn làm nũng, muốn người lớn ôm ấp và vuốt ve.

Phúc kinh ngạc khi thấy ông ta và Bằng sánh đôi cùng nhau đi từ trong nhà ra.

Gật đầu chào ông ta, Phúc mở cửa xe cho Bằng.

__Lên xe đi !

Ông ta giục.

Bằng phồng mồm không nói gì.

Ông ta phì buồn cười.

Tâm trạng của ông ta hôm nay xem ra rất tốt.

Tối hôm qua trải qua một đêm xuân đầy mật ngọt và say đắm, sáng nay lại được ăn ngon, biểu hiện trên khuôn mặt Bằng lại quá đáng yêu, và quyến rũ, khiến ông ta không thể không cảm thấy không vui, không cảm thấy mình đang dần tìm thấy những thứ mà mình đã đánh mất trong quá khứ.

Chờ Bằng trèo lên xe, Phúc đóng nhẹ cửa xe lại.

Vòng sang bên kia, Phúc mở cửa xe.

Ông ta trèo lên.

Đóng cửa xe, Phúc nhanh chóng lái xe đi.

Đi ra đường Trần Quốc Toản, Phúc hỏi.

__Anh muốn em lái xe đến công ty trước hay đến trường đại học Thiên Hùng trước?

__Đến trường học Thiên Hùng trước.

__Vâng, thưa anh.

Bằng chống tay lên cửa xe, mắt nhìn ra bên đường, chiếc mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên.

Ông ta quan sát Bằng từ đầu xuống chân.

Thấy Bằng ngoài mặc quần Jean bạc màu, áo phông, áo khoác buộc ngang eo, đầu đội mũ lưỡi trai giống như một nữ thần hoang dã, ông ta chưa từng thấy Bằng mặc váy bao giờ.

Ông ta cau mày hỏi.

__Trong va ly của cô có bộ váy nào không ?

__Không có.

Bằng bực mình trả lời.

__Chiều nay tôi sẽ dẫn cô đi mua.

__Không cần.

Ông ta cười nhạt.

__Cô muốn gì ?

__Không gì cả.

Thấy Bằng chỉ dùng hai từ và ba từ để trả lời mình, mà từ nào cũng đều là muốn gây sự với mình hết cả.

Ông ta bắt đầu nổi cáu.

__Có phải cô muốn tôi nổi điên lên thì cô mới hài lòng ?

Bằng quay phắt lại nhìn ông ta.

__Ông làm ơn để cho tôi yên. Tôi không muốn nghe ông nói gì cả.

Bây giờ người bị chê nói lắm là ông ta không phải là Bằng.

Nếu ai mà tưởng rằng Bằng là người nói ít, và khó chịu thì hoàn toàn lầm.

Ông ta mới là người lạnh lùng, kiệm lời và vô cảm.

Nếu không cần thiết ít khi nào ông ta chịu mở miệng nói chuyện với ai.

Thế mà nay, cô vợ của ông ta chê ông ta là lắm lời ?

Đúng là đã đại loạn hết cả rồi.

Phúc che miệng cười, phải cố kìm nén lắm, Phúc mới không bật ra tiếng cười từ trong cổ họng.

Không ngờ đôi kì lạ này lại lắm chuyện bi hài, và gây ra những tình huống khiến cho người khác không nhịn được cười như thế.

Đến trường đại học Thiên Hùng.

Không cần Phúc mở cửa xe ỳnh, Bằng tự mở cửa xe rồi bước xuống.

Trên môi Bằng nở một nụ cười nhẹ nhõm, cuối cùng Bằng cũng có được một buổi sáng yên bình.

Còn chưa kịp nở trọn vẹn một nụ cười vui sướng, từ xa cô bạn thân đang sánh đôi cùng cậu em trai Trọng Sinh đang song song lái xe máy về phía Bằng đang đứng.

Theo thói quen, Bằng cười toe toét, tay vẫy vẫy, khuôn mặt biểu hiện vui mừng và hạnh phúc.

Từng biểu hiện và cử chỉ của Bằng đều lọt vào ánh mắt sắc bén và lạnh lùng của ông ta.

Nếu là trước kia ông ta sẽ không bao giờ thêm để ý đến tâm trạng của Bằng, nhưng bắt đầu từ đêm hôm qua, mọi tâm trạng, biểu hiện, nụ cười, giọng nói của Bằng đều khiến ông ta quan tâm và để ý.

Thấy Bằng chỉ ban nụ cười, khuôn mặt hạnh phúc và vui vẻ với người khác, ông ta cảm thấy bực mình và tức giận.

Không hiểu tại sao, ông ta không muốn Bằng mỉm cười và nhìn bất cứ ai bằng khuôn mặt hạnh phúc của mình.

Mặc dù muốn làm thế, nhưng ông ta không thể nói cho Bằng biết cảm giác trong lòng của mình lúc này.

Giống như Bằng, ông ta là cao ngạo chẳng kém, huống hồ ông ta chỉ coi Bằng là công cụ để cho ông ta trả thù.

Ông ta không cho phép bản thân mình có tình cảm với Bằng.

Bằng vui vẻ vẫy tay chào Hoa và Trọng Sinh.

_Chào ! Đã ăn sáng chưa ?

Hoa chỉ nhìn duy nhất một mình Bằng nên không chú ý đến chiếc xe ô tô màu đen sang trọng và bóng loáng bên cạnh.

_Ăn rồi. Còn cậu ?

Bằng mỉm cười đáp.

_Mình ăn rồi.

Khoác vai Hoa, Bằng giục.

_Chúng ta đi vào trong lớp thôi.

Trọng Sinh theo thói quen bước lại gần Bằng, vuốt tóc Bằng và nhéo vào má Bằng.

_Chị hôm nay trông lạ lắm.

Bằng đỏ mặt đánh mạnh vào vai Trọng Sinh, chân đá vào khoeo chân Trọng Sinh, miệng hét nhỏ.

_Tên kia ! Người muốn chết ?

Tiếng cười của cả hai im bật, từ trong xe ông ta không thể chịu đựng được cảnh vợ mình để ột người đàn ông khác vuốt tóc và ôm vai như hai người bạn gái với nhau thế kia, ông ta tự mở cửa xe rồi bước hẳn ra ngoài.

Ông ta đang ghen, đang tức giận.

Ông ta mặc kệ Bằng có là kẻ thù của mình hay không, trong đầu ông ta lúc này chỉ biết Bằng là vợ của mình, là người thuộc quyền sở hữu của mình.

Ông ta không muốn ai được động chạm và quá thân mật với Bằng, nhất là đàn ông.

_Lại đây !

Ông ta ra lệnh, giọng lạnh lẽo vô cảm.

Bằng phồng mồm lên hỏi.

_Tại sao ?

Ông ta im lặng không đáp, mắt nhìn thẳng vào mặt Bằng, ánh mắt không một chút thiện cảm, ánh mắt của một con sư tử đang bị chọc giận cho nổi điên.

Khi bắt gặp ánh mắt của ông ta, Bằng thấy tốt nhất là nên bước lại gần, nên làm theo lời của ông ta.

Bây giờ cô bạn thân, cùng cậu em rể mền đang ở đây, nếu Bằng dám làm trái mệnh lệnh của ông ta, nhờ đâu ông ta nổi điên lên rồi trút giận lên đầu họ thì sao ?

Càng nghĩ Bằng càng thấy lo lắng bất an.

Cuối cùng Bằng chán nản bước lại gần chỗ ông ta đang đứng như một con chó con biết nghe lời chủ.

_Ông muốn gì ?

Đứng cách xa ông ta một khoảng cách an toàn, Bằng vênh mặt lên hỏi.

_Đến đây.

31. Chương 31

Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

Băng tức muốn điên lên.

Lúc nào ông ta cũng ra lệnh cho Băng làm theo.

Băng không hiểu mình là gì của ông ta nữa ?

Nếu nói rằng Băng là con rối của ông ta cũng không đúng vì từ trước đến nay Băng là kẻ không thích nghe theo lời của bất cứ ai, ngay cả ông ta cũng thế.

Băng luôn tìm cách chống đối, nếu không phải do ông ta nắm được điểm yếu của Băng, thì đừng hòng Băng chịu nhượng bộ ông ta mà đã cao chạy xa bay rồi.

Chậm chạp, từ từ, Băng bước lại gần.

Đứng gần sát vào người ông ta, ngẩng mặt nhìn ông ta, Băng nghiêng rằng.

_Ông hài lòng rồi chứ ? Có chuyện gì thì mau nói đi.

_Cô có để người chồng như tôi vào mắt không ?

Băng mở to mắt nhìn ông ta.

Băng kinh ngạc không hiểu tại sao ông ta đột nhiên lại muốn biết trong lòng mình coi ông ta là cái gì ?

Thấy Băng chỉ nhìn mình mà không chịu trả lời, ông ta cúi.

_Nói đi !

_Tôi không làm sai chuyện gì cả.

_Chẳng lẽ tôi phải bảo cô không được ôm ấp một chàng trai khác trước mặt tôi, cô mới hiểu.

Chiếc miệng bé xinh của Băng há ra, đôi mắt nai ngơ ngác càng ngơ ngác nhìn ông ta.

Biểu hiện của Băng lúc này trông rất đáng yêu và ngây thơ.

Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp và không hiểu gì của Băng, ông ta nuốt chút nữa lại phì cười.

Cô vợ này quá trẻ con.

_Sao cô không nói gì ?

Băng giật mình vội thu lại khuôn mặt ngớ ngẩn của mình.

_Tôi không hiểu, tôi có làm gì sai đâu mà ông muốn giáo huấn tôi.

_Có thực là cô không biết cô sai ở đâu ?

Ông ta kiên nhẫn hỏi.

Băng gật đầu như một đứa trẻ con bị bắt tội oan.

_Đúng, tôi không hiểu gì cả.

_Cô muốn tôi cho người đến dạy cho anh bạn trai kia của cô hiểu là không nên động tay động chân vào cô, cô mới hiểu chứ gì ?

Băng gãi đầu nhìn ông ta, một chút tia sáng trong đầu Băng cũng không có.

Từ trước đến nay, mối quan hệ giữa Băng, Hoa và Trọng Sinh đều rất tốt đẹp, họ rất thân và rất hiểu nhau.

Sao đột nhiên ông ta lại không cho Băng chơi thân với Trọng Sinh nữa ?

Ngay cả Hoa, ông ta cũng không cho Bằng được suốt ngày quấy luyên, cười đùa và nói chuyện cùng.

Phải chăng ông ta không được bình thường ?

Nhìn khuôn mặt vô tội và không hiểu của vợ, ông ta vừa buồn cười vừa tức giận.

Biết vợ tính trẻ con, hành động phóng túng và tự do nên không câu nệ tiểu tiết.

Bất cứ ai chỉ cần dễ chịu, vui tính và nói chuyện thoải mái đều trở thành bạn của Bằng.

Có được tính cách như Bằng cũng không có gì đáng chê trách, nhưng bây giờ Bằng là vợ của mình, ông ta không thể làm ngơ coi như không thấy gì khi thấy vợ cứ vô tư khoác vai, bá cổ người đàn ông khác trước mặt mình.

__Cô hiểu lời tôi nói rồi chứ ?

__Ông gia trưởng vừa thôi, tôi đã nói là tôi không phải là con rỗi của ông. Chơi với ai, kết bạn với ai là việc của tôi.

Tính cách ương bướng và trẻ con của Bằng đã khiến cho tính cách lạnh lùng, và tàn nhẫn trong ông ta trở dậy.

Ông ta không thềm tranh cãi với Bằng thêm nữa.

Phúc mở cửa xe ô tô.

Trèo lên xe, ông ta ra lệnh.

__Đi thôi.

__Vâng, thưa anh.

Chiếc xe ô tô từ từ chuyển bánh.

Bằng ngơ ngác đứng nhìn theo, không hiểu tại sao lần này Bằng lại linh cảm mình đang làm sai.

Bằng hối hận, tự dần vặt chính bản thân mình.

Bằng ước giá mà mình chịu nhượng bộ và tỏ ra nghe lời ông ta một chút thì hay biết mấy.

Nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt vô cảm của ông ta trước lúc rời đi, khiến Bằng không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Mặt Bằng trắng bệch, dù Trời đang nắng rất to, nhưng Bằng vẫn thấy mình đang rất lạnh.

Lòng Bằng buốt giá và cô đơn.

Cứ mỗi lần gặp ông ta, Hoa đều run rẩy, mặt lấm tấm mồ hôi, mắt đỏ hoe sắp khóc vì hãi, tay chân vô lực.

Hoa khinh ghét sự yếu đuối và nhu nhược của bản thân mình, nhưng càng cố Hoa càng nhanh chóng suy sụp và sợ hãi hơn.

Ở ông ta luôn toát ra một loại cảm giác và khí chất khiến cho Hoa sợ.

Đối với Hoa, ông ta chẳng khác gì hung thần của bóng đêm.

Bằng tức giận đá mấy viên sỏi dưới đất, dù không có sỏi cho Bằng đá cũng có lá cho Bằng khua.

Trọng Sinh từ hôm qua vẫn còn tò mò về thân thế của ông ta nên hỏi luôn Bằng.

__Anh ta là ai hả chị ?

Bằng mím môi.

__Em hỏi làm gì ?

__Thôi mà, làm ơn nói cho em biết đi.

Trọng Sinh cố chưng ra bộ mặt dễ thương và nhu thuận.

Bằng đang giận hằm hằm, tự dưng thằng em ngu ngốc không hiểu chuyện lại muốn biết ông ta là ai ?

Bằng đá nhẹ vào ống chân Trọng Sinh, mười ngón tay túm lấy cổ áo Trọng Sinh.

_Nói cho nhóc biết, từ lần sau không được nhắc đến tên của người đàn ông đó trước mặt ta nghe rõ chưa ?

_Ông ấy là kẻ thù của chị ?

Trọng Sinh chớp chớp mắt ngây thơ hỏi lại.

Nếu ai nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu và hồn nhiên của Trọng Sinh cũng không nhịn được mà bẹo vào má Trọng Sinh một cái nhưng Bằng đã nếm mùi cừu đội lốt sói của Trọng Sinh rồi nên không dại gì mà buông lỏng sự phòng thủ của mình.

32. Chương 32

Đẩy Trọng Sinh ra, Bằng lập tức dơ tay đâm nhẹ vào bụng Trọng Sinh một cái.

_Thằng oắt con, người dám dùng kế mật ngọt chết ruồi hả ? Nên nhớ ta không phải là mấy cô nương trẻ người non dạ dễ bị dụ dỗ bởi bộ mặt baby của người.

Xoa bụng, Trọng Sinh le lưỡi, vừa cười Trọng Sinh vừa trêu.

_Thật sao ? Thế mà em tưởng em là người mà chị yêu cơ đấy ?

_Tên kia !

Bằng tức điên lên.

Xốc gọn túi sách trên vai, mài giày xuống nền gạch, Bằng mặc cô bạn thân lững thững dắt xe vào sân trường, Bằng phóng đuổi theo thằng em trai nghịch ngợm và hay đùa.

Trong khi Bằng cứ vô tư cười đùa với cô bạn thân và thằng em trai đáng yêu của mình mà không hay đây là lần cuối cùng Bằng còn được học chung với họ.

Đi được một đoạn, ông ta bảo Phúc.

_Cậu biết hiệu trưởng trường đại học Thiên Hùng là ai không ?

_Dạ, là Cao Thiên Lân.

Thấy sếp không nói thêm câu gì nữa, biết là không có chuyện nhất định sếp sẽ không quan tâm đến hiệu trưởng của trường đại học Thiên Hùng là ai nên tò mò hỏi.

_Anh cần em làm gì cho anh sao ?

_Tôi muốn cậu làm thủ tục chuyển trường cho cô ấy.

Trong đầu Phúc thấp thoáng hình ảnh Bằng cùng cười đùa với chàng trai có khuôn mặt baby kia.

Phúc đoán nguyên nhân khiến sếp muốn chuyển trường cho Bằng cũng vì chuyện này.

Càng nghĩ Phúc càng thấy ngạc nhiên, càng không dám tin.

Không ngờ, sếp cũng biết ghen.

_Cậu đang nghĩ gì thế ?

Thấy nụ cười ám muội của Phúc, ông ta cau mày.

_Không có gì cả.

Miệng ông ta nhếch lên.

_Cậu dám nói dối. Cậu đừng tưởng là tôi không biết cậu đang nghĩ gì.

Trước đây, lúc mới vào làm, mỗi lần bị sếp nhìn thấu tâm tư của mình, Phúc đều sợ hãi đến nỗi tim đập, chân run, mồ hôi ròng ròng, mặt trắng bệch, nói không nên lời.

Nhưng lâu dần biết sếp không phải là người quá tàn nhẫn nên Phúc chỉ im lặng và cúi đầu làm nhiệm vụ của mình mỗi lần bị sếp bắt lỗi.

__Sau khi lái xe đưa tôi đến công ty. Cậu tiến hành làm thủ tục chuyển trường ngay cho cô ấy.

__Vâng, thưa anh.

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt sếp qua gương xe, Phúc rụt rè lên tiếng.

__Sếp muốn em làm đơn chuyển cô ấy đến học ở trường nào ?

__Chuyên ngành của cô ấy là gì ?

__Kinh tế thương mại.

Nghe đến môn học chuyên ngành của vợ, ông ta cười nhạt.

__Cô ta đúng là không phải tầm thường.

Trong đầu ông ta lại tái hiện lại hình ảnh và cảm giác của đêm hôm qua, bất giác ông ta không thể nghĩ tiếp được chuyện gì nữa.

Mặt ông ta từ từ nổi lổm, lớp băng khí từ từ tan biến, cơ thể ngã về phía sau lưng ghế.

__Tìm trường nào tốt nhất và nổi tiếng nhất rồi xin chuyển cho cô ấy đến đấy học.

__Em đã hiểu.

Cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào nữa.

Ông ta là thế, tính cách lúc nào cũng lạnh lùng và vô cảm.

Muốn nói gì, ông ta sẽ tự động mở miệng nói, còn nếu không, dù người có đập đầu, ông ta cũng tuyệt đối không mở miệng nói một câu.

Đến công ty, Phúc lái xe vào gara.

Nhanh chóng xuống mở cửa xe cho sếp, cả hai người đi trước người đi sau tiến về phía cửa kính của cổng ty.

Đang đi ông ta dừng lại.

__Cậu đi làm nhiệm vụ của cậu đi.

__Vâng, thưa anh.

Không nói thêm một câu nào nữa, ông ta tiếp tục cất bước.

Phúc quay mình bỏ đi.

Mở cửa xe, Phúc nhanh chóng lái xe đến trường đại học Thiên Hùng.

Làm việc cho ông ta ba năm, Phúc biết thực lực kinh tế và khả năng của ông ta đến đâu.

Ngoài các mối quan hệ làm ăn, ông ta còn là người đầu tư rất nhiều vào lĩnh vực giáo dục.

Ông ta là người trọng nhân tài.

Một người thông minh và hiểu biết như ông ta luôn biết rằng nếu không thể thuê được những nhân viên giỏi, thuê được người có thể giúp cho công việc kinh doanh của tập đoàn, không sớm thì muộn, tập đoàn cũng bị sụp đổ vì làm ăn thua lỗ và phá sản.

Nên ngay từ đầu, ông ta đã đầu tư tiền vào các trường đại học để tìm kiếm nhân tài, chỉ cần họ làm tốt công việc và nhiệm vụ của mình, ông ta bao giờ cũng trọng thưởng họ rất hậu hĩnh.

Tập đoàn Hoàng Thị nhanh chóng chiếm lĩnh kinh tế thị trường và nổi tiếng như ngày hôm nay cũng nhờ khả năng biết nhìn xa trông rộng và biết tính toán của ông ta.

Mười giờ trưa, Phúc đem toàn bộ hồ sơ nhập học của Bằng cho ông ta xem.

Xem xong, mặt ông ta giãn ra.

__Không ngờ cô ta cũng học rất giỏi.

Hơn một năm đi học, Bằng không phải đóng học phí, hầu như các môn học, môn nào Bằng cũng đứng đầu.

Phúc nói thêm.

__Hình như cô ấy đã xuất bản được hai cuốn sách và có nhiều bức ảnh đoạt được giải thưởng.

Ông ta đặt hồ sơ của Bằng trên bàn.

__Xuất bản được hai cuốn sách ?

__Vâng.

Khóe miệng ông ta khẽ cười.

__Trông cô ta có điểm nào giống một người nghiêm túc để viết sách.

Chống tay lên bàn, dáng vẻ suy tư, ông ta hỏi.

__Hai cuốn sách đó viết về cái gì ?

__Là sách viết cho thiếu nhi.

Thiếu chút nữa là ông ta bật cười.

Nhớ lại những cử chỉ trẻ con, hồn nhiên và vô tư của Bằng, ông ta có thể hiểu vì sao Bằng có thể viết sách cho trẻ em đọc.

__Cậu đi mua hai cuốn sách đó cho tôi.

__Vâng. Đi ngay bây giờ hay là để lúc khác ?

__Để lúc khác. Mấy giờ rồi ?

__Thưa anh ! Hơn mười giờ rồi.

__Trường học của cô ấy hơn mười một giờ tan học đúng không ?

__Vâng.

__Đi thôi.

Hai người chưa đi ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

__Vào đi !

Cô thư kí rụt rè bước vào trong phòng.

__Chào sếp !

__Có chuyện gì ?

__Có một bức fax vừa gửi cho sếp.

Cô thư kí run giọng nói.

Dù đã hơn ba mươi tuổi, đã có gia đình, đã có con cái, đã trưởng thành và già hơn ông ta nhưng không hiểu tại sao mỗi lần nói chuyện và đứng trước mặt sếp, cô thư kí đều run, đều sợ hãi và nói chuyện không được tự nhiên.

Đã làm việc với ông ta hơn hai năm rồi tại sao loại cảm giác bất an này vẫn không thể xóa bỏ ?

Đã bao lần tự hỏi bản thân như thế nhưng câu trả lời cũng không phải là dễ để mà chấp nhận được.

33. Chương 33

Cầm lấy tờ fax do cô thư kí đưa, ông ta bắt đầu đọc.

Đọc xong, mặt ông ta âm trầm lạnh lẽo.

__Còn việc gì khác nữa không ?

__Phía công ty Hùng Đông muốn gặp sếp chiều nay.

__Có lịch hẹn trước chứ ?

__Vâng, đã có lịch hẹn từ thứ hai tuần này.

Chỉnh lại kính trên má, chấm mồ hôi trên trán, hít thở thật sâu, cô thư kí cố giữ bình tĩnh để nói chuyện với ông ta.

__Nếu không có việc gì nữa, cô lui ra đi.

__Vâng, chào sếp.

Cô thư kí nhanh chóng rời khỏi phòng rồi nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

Thấy khuôn mặt lo lắng và bất an của sếp, mặc dù biết chuyện cá nhân riêng tư của sếp không phải là việc của mình và không nên xen vào nhưng theo sếp ba năm qua cũng có không ít tình cảm, nên Phúc đánh bạo lên tiếng hỏi.

__Có chuyện gì mà trông anh có vẻ lo lắng như thế ?

Ngồi xuống ghế, bóp chân, ông ta nói.

__Chiều nay bố mẹ tôi về nước.

Bố mẹ của ông ta là một người cực kì vui vẻ và trẻ con, mặc dù đã hơn bảy mươi tuổi nhưng còn trẻ con hơn cả ông ta.

Ông Hoàng luôn làm ông ta phải đau đầu, phải nhức óc mà tìm cách khống chế tính cách còn ngây thơ hơn cả đứa trẻ của bố mình.

Lẽ ra có được một người cha vui tính, người mẹ biết điều như thế, ông ta phải vui nhưng ông ta lại không thích chút nào, thậm chí ông ta còn cảm thấy chán ghét và mệt mỏi.

Ngay từ khi còn nhỏ, ông ta có cảm giác mình mới là cha mẹ của họ, là người có trách nhiệm chăm sóc và bảo vệ họ không phải họ là cha mẹ và có bổn phận chăm sóc mình.

Tập đoàn Hoàng Thị được truyền từ tay ông nội cho ông Hoàng sau đó giao lại cho ông ta.

Trải qua ba đời mới lớn mạnh như ngày hôm nay.

Tuy ông Hoàng là một người có tính cách trẻ con và đôi khi ngây thơ như một đứa trẻ mười tám tuổi nhưng trí óc cực kì minh mẫn và thông minh.

Nhưng chỉ đáng tiếc một điều ông không thích kinh doanh, ước mơ và khát khao lớn nhất của ông là đi du lịch và nghiên cứu khảo cổ học.

Ông thích nghiên cứu khoa học, thích đi du lịch để tìm tòi khám phá và viết sách.

Chính vì sở thích quái dị như thế nên ngay sau khi thấy thằng con trai có khả năng quản lý công ty, ông Hoàng không ngần ngại giao lại cho con trai rồi tự mình biến mất.

Ông biến mất rất lâu, biến mất đã được sáu năm rồi.

Mỗi năm ông chỉ gọi điện cho con trai bốn lần, thỉnh thoảng nhắn tin cho ông ta biết mình vẫn bình an, còn đâu là bắt thăm.

Tuy nhiên, Hoàng Trọng Quân luôn biết cha mình đang ở đâu và đang làm gì.

Là một người có trách nhiệm và luôn có suy nghĩ phải chăm sóc họ nên luôn cho người cẩn thận đi theo họ đến bất cứ nơi đâu.

Bây giờ ông Hoàng đã là một sử gia nổi tiếng, là một người có nhiều sách xuất bản.

Ông vẫn miệt mài trên con đường muốn chinh phục khám phá bí mật của những thời đại xa lắc xa lơ.

Không biết vì lý do gì, ông lại có nhã hứng quay về nhà thăm con trai, mặc dù đã sáu năm qua toàn con trai ông đi thăm ông, ông chưa một lần bay về nước và chưa một lần có ý định sẽ rời khỏi vương quốc của mình ?

Mẹ của ông ta còn thích đi du lịch hơn cả chồng.

Bà là người phụ nữ vui tính, bà vừa thông minh, vừa ăn nói có duyên.

Mặc dù đã hơn năm mươi nhưng tính nết giống hệt một cô nười hai mươi tuổi.

Sợ rằng ngay cả các cặp vợ chồng trẻ, cũng không thể sánh bằng bố mẹ ông ta.

Hai người suốt ngày ân ân ái ái, họ mặc dù đã sống với nhau hơn ba mươi năm nhưng tình cảm vẫn vẹn nguyên và nồng đậm như ngày mới quen.

Mỗi ngày họ cùng nhau say sưa nghiên cứu, say sưa đọc sách rồi cùng nhau ghi ghi chép chép.

Cuộc sống như thế, họ đâu cần thứ gì khác nữa.

Ngay cả đứa con của họ, sợ rằng họ cũng quên mất vì cuộc sống của cả hai ngọt ngào và say đắm quá.

Có nhiều lúc ông ta ca thán tại sao mình lại có kiểu bố mẹ kì lạ như thế ?

Khi còn bé, mỗi lần nhìn thấy bố mẹ đùa giỡn như hai tiểu hài nhi trước mặt mình, ông ta chỉ còn nước thở dài và ngán ngẩm.

Ông ta bị ảnh hưởng tính cách lạnh lùng, và vô cảm của ông nội, nên ngay từ lúc lên năm tuổi, ông ta và ông nội suốt ngày ở bên cạnh nhau, tuy họ không nói với nhau quá mười câu nhưng bù lại họ lại rất hiểu nhau và tâm đầu ý hợp.

Chính ông nội là người dạy cho ông ta hiểu kinh doanh là gì, cách quản lý, cách đối nhân xử thế, và các tình huống mà ông ta cần phải nắm bắt để làm người.

Bố mẹ ông ta dạy cho ông ta về nhân tâm, về những thứ mà ông ta chỉ nghe cho biết, cho hiểu, chứ không có ý định đem ra áp dụng cho cuộc sống của chính mình.

Cả nhà ông ta ai cũng thông minh, cũng thành đạt và đều xinh đẹp.

Mỗi người đều có con đường đi riêng.

Tuy nhiên gia tộc nhà họ Hoàng không có nhiều người, cũng không có kiểu tranh giành và đấu đá lẫn nhau vì họ quá giàu, mỗi người đều có tài sản và công việc của chính mình, họ lo cho bản thân mình còn chưa làm xuể, lấy hơi sức đâu để đi tranh giành của người khác.

Sống trong một gia đình bình ổn như thế, lẽ ra ông ta phải cứ bình thường mà lớn lên, cứ an tâm mà hưởng thụ cuộc sống giàu sang, cứ lạnh lùng và kiêu ngạo mà nhìn người khác, cứ đứng từ xa dùng đầu óc thông minh và sắc bén của mình để điều khiển công ty và gia tài đồ sộ của nhà họ Hoàng.

Tại sao trong lòng ông ta lúc này chỉ có thù hận và muốn trả thù ?

Một người thông minh, một người có thể nhìn thấu được cả tâm can người khác có thể dễ dàng để cho người khác sờ mũi mình như thế hay sao ?

Nếu chuyện này có thể xảy ra, xem ra người đó phải rất tài giỏi và dụng tâm rất sâu.

Cuộc sống riêng tư của ông ta vốn là một dấu chấm hỏi, nên chỉ có mình ông ta mới trả lời được câu hỏi vì sao.

Hơn mười một giờ, một chiếc xe ô tô màu đen từ từ tiến về phía cổng trường đại học Thiên Hùng.

Đậu cách cánh cổng màu xanh hai mét, chiếc xe dừng lại.

Hôm nay là buổi học cuối cùng của Băng ở đây, cũng là lần cuối ông ta còn đến đây để đón Băng.

Nghĩ cũng lạ, một người cao ngạo và lạnh lùng như ông ta, ngay cả các đối tác làm ăn quan trọng cũng chưa chắc được ông ta đích thân bảo Phúc lái xe đi đón.

Thế mà một cô vợ nhỏ bé, ông ta lấy vì muốn trả thù lại được ông ta ưu ái nhiều như thế.

Giống như hôm qua, khi các bạn sinh viên trong trường ra về gần hết, Trọng Sinh, Hoa và Băng mới vừa đi vừa cười đùa đi từ trong sân trường ra cổng.

Lần này Băng còn quái chiêu hơn cả lần trước.

Thấy có một bông hoa phượng đỏ đang bay phất phơ trong gió và gần với tầm tay của mình.

Băng ngay lập tức nhảy bật lên rồi tóm lấy một cành phượng đang chìa trước mặt, Băng kéo mạnh cành cây xuống.

Thấy thế vẫn còn chưa đủ nghịch ngợm và hiếu động. Băng lập tức trèo ngay lên cánh cổng bằng sắt, rồi vô tư đứng trong tư thế giống như tôn ngộ không đang dò đường, Băng ung dung hái bông hoa phượng đỏ kia.

Ngồi trong xe ô tô, ông ta giật thót khi thấy cô vợ của mình nhảy bộp xuống đất từ một độ cao có thể làm ột tiểu thực nữ gãy chân hay bong gân.

Ông ta đang tức điên lên.

Không hiểu vì sao càng ngày con nhóc nghịch ngợm và trẻ con như Băng lại ảnh hưởng và tác động đến tâm tư tình cảm của ông ta nhiều như thế này.

Như lúc này, khi thấy Băng mạo hiểm trèo lên cao và suýt chút nữa bị ngã xuống đất, ông ta đã giật mình thon thót, ông ta có cảm giác trái tim mình sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực, chân tay cứng đờ, cả đời ông ta cũng chưa từng bị dọa cho sợ khiếp vía như thế.

Vượt mặt mấy cái cho tỉnh táo, ông ta đang căm ghét chính bản thân mình, không ngờ ông ta có thể thích cô vợ mà ông ta coi như kẻ thù.

Câu hỏi phải chăng mình đã bị điên một lần nữa lại vang bên tai ?

_Băng !

Từ trong sân trường, một chàng trai tuấn tú và có phong thái của một đại công tử con nhà quyền thế đi ra.

Băng ngoái đầu quay lại.

_Cái gì ?

Băng lạnh lùng hỏi.

_Em không nhận ra anh là ai à ?

Băng chán ghét trả lời.

_Tôi và anh có quen biết nhau sao ?

Cậu ta mỉm cười thật quyến rũ, còn nháy mắt với Băng một cái.

_Em đừng giận, đó chỉ là hiểu lầm thôi. Ngoài em ra anh không thích bất cứ một ai cả.

Từng lời, từng cử chỉ của cậu ta đều lọt vào tai và mắt ông ta.

Tuy không phải là lỗi của mình nhưng Phúc cũng phát run khi nhìn thấy khuôn mặt ngày càng lạnh và ánh mắt muốn giết người của sếp trong gương.

Phúc kêu khổ, nếu tình trạng khủng bố tinh thần này cứ kéo dài, không sớm thì muộn trái tim nhỏ bé tội nghiệp của Phúc cũng làm việc quá độ, nhập viện chỉ là sớm hay muộn thôi.

Quẹt mồ hôi trán, Phúc thở hắt ra một hơi.

Người thanh niên kia vì không biết Băng đã lấy chồng và đã có tình cảm với ông ta nên tiếp tục đỡ trò tán tỉnh, trêu hoa nguyệt nguyệt của mình ra.

_Em có thể cho anh một cơ hội được không ?

Băng hừ một tiếng.

_Cảm ơn nhưng tôi không cần. Anh làm ơn biến đi dùm tôi.

_Em sao nóng nảy như thế. Em có biết là em càng tức giận trông em càng xinh đẹp hơn không ?

Mặt Băng xám ngoét, lời nói gây buồn nôn của cậu ta khiến Băng rùng mình.

Nếu so với ông ta, cậu ta nhất định không thể sánh bằng được.

Không hiểu tại sao lúc này, Băng lại nhớ đến ông ta, Băng muốn nhìn thấy ông ta.

Nếu ông ta xuất hiện lúc này, Băng sẽ không ngại ngần gì mà xà vào lòng ông ta, nũng nịu gọi tên ông ta và cho tên kia biết đây mới là người đàn ông mà Băng chọn.

Băng ngán ngẩm, phải nói chuyện và đứng thêm với tên một lúc, Băng sợ rằng có bao nhiêu thức ăn trong dạ dày, Băng sẽ nôn hết cả ra.

Tên kia còn nói lảm nhảm mãi không chịu dừng lại.

Băng đã chán ghét đến cực điểm, hết chịu nổi Băng hét.

_Mau tránh ra !

Tên kia không những không lấy thế làm thẹn và hiểu ra rằng Băng không thích mình, hắn ta còn đứng gần sát vào Băng, bàn tay thô thiển định động chạm vào tóc Băng.

Băng còn chưa kịp đỡ mấy chiêu vô mào của mình ra, bàn tay của cậu ta đã bị nắm chặt.

_Thằng nào thế hả ? Còn không buông tay tao ra !

Lời vừa dứt tất cả đều nhìn người đàn ông đẹp như một vị thần Hy Lạp, nước da trắng như con gái, khuôn mặt đẹp như trăng rằm, đôi mắt đen sâu, trông giống như một lãnh nhân, phong thái, khí chất đều toát lên dáng vẻ uy nghiêm lạnh đậm khiến cho người khác phải cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt mình khi nói chuyện.

Tên kia thấy ông ta đang nhìn mình bằng khuôn mặt và ánh mắt lạnh lẽo, lại có phần thẹn vì không thể so sánh được với danh vẻ và trang phục trên người ông ta, liền cụp mắt xuống, nhưng khí thế hùng hổ của một con ngựa non hấu đá vẫn không giảm xuống.

_Anh là ai hả ? Tại sao tự nhiên vô duyên vô cớ nắm tay tôi ?

34. Chương 34

_Cậu đang nói chuyện với tôi à ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

_Thế anh nghĩ anh đang nói chuyện với ai ?

Cậu ta tức giận hét um lên như một đứa trẻ con.

Đứng bên cạnh, Băng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

Tự nhiên Băng đỏ mặt và mỉm cười.

Biểu hiện của Băng lúc này thật không giống với Băng thường ngày chút nào.

Thấy ông ta xuất hiện đúng lúc mình mong, lại đứng ra bảo vệ mình, tự dưng Băng thấy cảm giác sung sướng, hạnh phúc, vui vẻ, và bồi hồi của đêm hôm qua lại quay về.

Băng đang e thẹn như một tiểu cô nương đang được gặp người trong mộng của mình.

Hoa ngơ ngác nhìn Băng.

Nhìn cô bạn thân đỏ bừng mặt, môi cười e thẹn, ngượng ngùng, đáng vẻ thập phần xinh đẹp và đáng yêu.

Hoa bắt giác mỉm cười theo Băng.

Chỉ cần thấy bạn sống vui vẻ và hạnh phúc bên cạnh ông ta, đối với Hoa mà nói trên đời này không có gì đáng sợ và đáng phải lo nữa rồi.

Ông ta liếc nhìn Băng, thấy Băng nhìn mình một cái rồi lại cúi đầu không dám nhìn tiếp, mắt giả đồ ngớ lơ chỗ khác, hai má đỏ bừng, mắt chớp chớp e thẹn, tự dưng ông ta cảm thấy lúng túng và cũng bối rối theo.

Lúc này người ngu ngơ khó hiểu không chỉ có Băng mà còn có cả ông ta.

Hình như khi bắt đầu có tình cảm với nhau, một người có đầu óc thông minh và nhạy bén như ông ta cũng biến thành một đứa con nít.

Tên kia bắt đầu bực bội, mặt nhăn nhó vì đau.

__Buông ra ! Dám chõ mũi vào chuyện của thiên hạ hả ?

Cậu ta giống to như một con bò đang gọi bạn.

__Hét đủ chưa ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi, giọng ông ta bình thản, thơ ơ như thể đang đứng nói chuyện với một người bạn.

Cậu ta không biết mình đã chọc giận phải ai nên hung hăng dơ tay phải lên đâm thẳng vào mặt ông ta.

Thấy hành động của cậu ta, không tự chủ được vì lo lắng cho ông ta nên Băng hét lên một tiếng.

__Cẩn thận !

Lời Băng vừa dứt, tay của cậu ta bị nắm chặt, còn chân cậu ta bị Băng đá ột cú.

Trong lúc khẩn cấp Băng chỉ có một suy nghĩ duy nhất là tên nào dám động vào ông xã của mình, Băng sẽ cho kẻ đó chết.

__Ui da !

Cậu ta lạnh lạnh hét lên một tiếng.

Tất cả sững sờ nhìn cậu ta.

Họ không ngờ được rằng đường đường là một đáng nam nhi, cậu ta lại có giọng kêu của một người đàn bà như thế.

Nếu không phải nghĩ mình là một người lạnh giá và vô tình thì có lẽ ông ta đã cười thoải mái và sung sướng khi thấy Băng lo ình và còn bảo vệ mình bằng cách đá vào chân tên kia rồi.

Biết rằng Băng không có tình cảm với tên này, mà là chỉ do tên này cố tình bám đuôi để chọc ghẹo nên ông ta không còn có ý nghĩ tàn nhẫn là sẽ xử phạt Băng nữa.

Bây giờ có bao nhiêu tức giận và bực bội, ông ta muốn trút giận lên đầu tên tiểu tử ngu ngốc này.

Dám đùa giỡn, dám tán tỉnh và theo đuổi vợ của ông ta, tên này đúng là không còn muốn sống nữa đây mà.

Ông ta tăng sức lực lên cánh tay, tay của cậu ta có cảm giác như sắp gãy nát.

Mặt cậu ta trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

__Đã biết tội của mình chưa ?

Ông ta dùng giọng của một quan tòa để hỏi.

__Không biết !

Cậu ta hung hăng trả lời.

Mặc dù đau đến nỗi sắp rơi lệ nhưng vẫn cố gắng gượng ra vẻ ta đây không sao.

Ông ta thừa hiểu nhưng vẫn giả vờ không hiểu gì.

“Muốn ra oai với ta hả oắt con ?”

“Được thôi, ta chiều.”

Trong ánh mắt của ông ta ánh lên những tia nhìn giảo hoạt.

Nhìn cậu ta vặn vẹo trong tay mình, mồ hôi ngày càng tuôn ra nhiều hơn, sắc mặt lợt lạt khó coi mà vẫn cứng đầu không chịu nói một tiếng xin lỗi nên cũng thông dong chơi đùa với cậu ta cho đến khi nào cậu ta nhận ra sai lầm của mình thì thôi.

Phải nói, là chưa có lúc nào ông ta lại tức giận như thế.

Ông ta ghét nhất là việc cậu ta dám dùng đôi tay bẩn thỉu, dơ dáy chạm vào tóc Bằng, dám dùng cái miệng uốn ba tác lưỡi kia để tán tỉnh Bằng.

Chỉ cần nghĩ hàng ngày Bằng đều phải nghe và phải chịu đựng cậu ta là ông ta lại gia tăng sức mạnh của mình lên cánh tay mấy lần.

Đấu với một võ sư như ông ta làm sao tên công tử bột này chịu nổi.

Mặc cậu ta có dùng sức lực thế nào, hai gọng kìm ở tay vẫn cứ cứng nhắc, vẫn cứ kẹp chặt lại, cậu ta không thể nào thoát ra nổi.

Đứng bên cạnh, Phúc tròn tròn mắt nhìn sếp.

Càng ngày Phúc càng thấy sếp không còn là sếp của mình trước kia nữa.

Theo từng ngày, sếp từ từ thay đổi tính cách dần dần.

Đầu tiên sếp làm cho Phúc bị sốc vì đường đột muốn kết hôn với Bằng bằng được, sau đó sếp hết lần này đến lần khác đối xử và cư xử với Bằng theo cái cách mà sếp chưa từng làm.

Phải chăng sếp đã bị trúng tiếng sét ái tình nên tính cách cũng thay đổi theo ?

_Thế nào đã nhận ra mình sai lầm ở đâu chưa ?

Ông ta nhàn nhã hỏi.

Mặc dù bóp tay cậu ta đến nỗi cậu giống như một kẻ thân tàn ma dại nhưng vẻ mặt ông ta vẫn bình thản, vẫn đang thông dong như đang cười trên mây, hay đang say ngủ.

Biết mình không thể thắng nổi ông ta, cũng không còn chịu đựng hơn được nữa nên run run mở miệng.

_Anh..anh tha cho em.

_Chỉ đơn giản thế thôi sao ?

Trong khi tên kia quần áo xộc xệch, tóc tai bết bết mồ hôi, mặt trắng nhợt, mắt dại đi vì đau.

Trên mặt ông ta không có một giọt mồ hôi, tóc tai, quần áo vẫn suôn thẳng như vừa mới được chải và vừa mới được là.

_Em...em không biết em sai ở đâu.

Ông ta cười nhạt.

_Dám đi chọc ghẹo vợ của người khác mà bảo là không biết đã sai ở đâu.

Câu nói này chẳng khác gì tiếng sét đánh thẳng vào đầu cậu ta.

Tuy không phải là một kẻ chung tình nhưng lần đầu tiên cậu ta mới có tình cảm sâu đậm và thực sự thích một cô gái.

Sao đột nhiên ông ta lại nói cho cậu ta một tin tức khủng khiếp như thế ?

Đôi mắt dại đi vì đau của cậu ta lập tức rực sáng, khuôn mặt từ trái nhợt trở nên xám ngoét.

_Anh..anh vừa nói gì ?

Trọng Sinh mở to mắt nhìn Bằng không chớp.

Cho đến tận lúc này, Trọng Sinh mới biết người chị đáng yêu và dễ thương của mình đã có chồng.

_Chị..chị đã lấy chồng ?

Bằng im lặng không đáp.

Cầm lấy tay Bằng, Trọng Sinh giọng cao vút.

_Sao chị không nói gì ?

_Buông tay cô ấy ra !

Ông ta lạnh lùng ra lệnh.

Trọng Sinh hung hăng nhìn ông ta, dáng điệu trẻ con và hờn dỗi.

Vừa bắt gặp khuôn mặt đáng sợ và ánh mắt âm u lạnh lẽo của ông ta, Trọng Sinh vội cup ngay mắt lại, tay từ từ thả lỏng rồi buông thõng.

Cũng giống như Hoa, không có ai dám nhìn thẳng vào mắt ông ta khi đứng nói chuyện với ông ta.

Ngay cả mệnh lệnh của ông ta nhiều khi biết là vô lý nhưng cũng không dám trái lời.

_Lên xe !

Ông ta bảo Bằng.

Bằng tự động bước lại gần ông ta, ôm lấy cánh tay ông ta, Bằng dụi dằm nói.

_Chúng ta đi thôi.

Thấy Bằng tự dừng lại dụi dằm và ôm lấy cánh tay mình, cơ thể ông ta bỗng nhiên có một cảm giác ấm áp và ngọt ngào, sự tức giận trong lòng cũng giảm đi được phân nửa.

_Em....em nói đi, anh ta không phải là chồng của em đúng không ?

Cậu ta chỉ thẳng vào mặt ông ta, giọng run run hỏi Bằng.

Cậu ta đang khấn và cầu nguyện là ông ta chỉ là họ hàng hay anh em của Bằng thôi.

Nào ngờ, Bằng vô tư thừa nhận.

_Anh ấy là chồng của tôi.

_Nói dối ! Anh không tin.

Cậu ta tức giận hét âm lên.

Làm sao cậu ta có thể chấp nhận được sự thật này.

Phải vất vả lắm, cậu ta mới tìm được một cô gái hợp với mình, mới khiến ình thực sự yêu và rung động.

Nay đột nhiên biết tin cô ấy là gái đã chồng, là hoa đã có chủ.

Có nỗi đau nào lớn hơn, có đả kích nào có thể hủy diệt niềm tin và tình cảm của cậu ta hơn tin tức còn mạnh hơn dùng dao đâm vào tim cậu ta thế này.

_Tin hay không thì tùy ! Tại sao tôi phải giải thích cho anh hiểu. Tôi và anh có quan hệ gì sao ?

Ông ta im lặng không nói gì.

Ông ta hoàn toàn thỏa mãn và vui sướng. Chỉ cần Bằng thừa nhận là vợ của ông ta trước mặt cậu ta, nói rõ cho cậu ta hiểu ngoài mình ra, Bằng không có hứng thú với cậu ta thì ông ta còn nói làm gì nữa.

Bằng càng lúc càng ôm siết lấy cánh tay của ông ta, đầu dựa lên vai ông ta.

Tâm tình của ông ta đang tốt dần lên, lúc này ông ta còn cảm ơn chàng trai ngu ngốc kia vì đã gián tiếp khiến cho ông ta hiểu thế nào là ái tình, thế nào là vui sướng khi được Bằng ôm ấp và nghe những lời nói dịu dàng đắm say lòng người phát ra từ cái miệng xinh đẹp của Bằng.

Nếu chàng trai kia biết mình chỉ là một con tốt, là người đang giúp cho tình cảm của cả hai càng lúc càng tốt đẹp lên, có lẽ cậu ta sẽ học máu mà chết.

__Bằng ! Em không thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế !

Bằng chán ngán.

Bằng không hiểu tại sao tai họa cứ liên tiếp giáng xuống đầu.

35. Chương 35

Đầu tiên, tự dưng một người đàn ông xa lạ bắt ép lấy làm chồng, sau đó phải dọn ra khỏi căn nhà trọ ấm áp và bình yên mà mình đang sống với Hoa, bây giờ thêm tên xú tiểu tử này nữa.

Bằng và cậu ta không quen không biết, chỉ một lần va chạm với cậu ta ở trong sân trường mà nay gặp họa thế này đây.

Hành ngày cậu ta cứ bám đuôi ở phía sau, hết dùng lời ngon ngọt, lại nịnh nọt xum xoe như một con chó con, hôm nay lại chưng ra bộ mặt thiếu não của một kẻ bị phụ tình.

Bằng khóc không ra nước mắt, nếu Bằng từng một lần cười với cậu ta, nói chuyện tử tế với cậu ta, chấp nhận làm bạn gái của cậu ta thì cậu ta hãy biểu hiện ra khuôn mặt và giọng nói đáng thương như thế.

Nhưng đằng này trong mắt Bằng, cậu ta chẳng khác gì một tên phá rối, một tên công tử ăn chơi trác táng, một tên phá gia chi tử, làm sao Bằng có thể thích một người không ra gì như cậu ta.

Nếu so về vóc dáng, cậu ta tuyệt đối không thể sánh bằng ông ta, gia thế, điều kiện lại càng không.

Nói về trí óc, khả năng phán đoán, làm chủ mọi điều kiện và mọi hoàn cảnh, so với ông ta, cậu ta chỉ là một tên nhãi nhép.

Một người như ông ta, Bằng phải khó khăn lắm mới để cho lọt vào mắt, làm sao một tên công tử chỉ biết ăn chơi, phá phách, và thay tình như thay áo giống như cậu ta có thể khiến cho Bằng rung động.

Bằng đã thề nếu không yêu ai thì thôi, một khi đã yêu, người đó phải hơn Bằng về mọi mặt.

Bằng không cần người đó phải giàu có, chỉ cần người đó thông minh hơn Bằng, có thể kiểm soát được tính khí bốc đồng, nóng nổi hay làm theo cảm tính của mình, Bằng sẽ tình nguyện ở bên người đó cả đời.

Nay Bằng đã tìm được rồi, lẽ nào Bằng có thể quên đi những gì mà mình đã từng hứa với lòng ?

Hai nữa Bằng không phải là một kẻ đa đoan, một kẻ có thể yêu hai ba người đàn ông một lúc.

Một khi đã xác định thích ai và cần ai, Bằng chỉ thích và yêu duy nhất một người đó.

Nắm lấy cánh tay của ông ta, Bằng giục.

__Chúng ta đi thôi.

__Bằng ! Em nói gì đi chứ ?

Cậu ta khẩn thiết van nài như một đứa trẻ con bị bỏ rơi.

Bằng bực bội.

—Anh bị điên đúng không ? Anh có biết anh nói không ? Tôi đã có chồng rồi, làm sao tôi có thể thích anh, mà ngay cả không có chồng tôi cũng không bao giờ thích anh. Anh đừng tỏ ra bị thương như thế, một công tử hào hoa phong nhã như anh thì thiếu gì cô gái muốn yêu anh, anh chỉ cần nói một tiếng họ sẽ đứng xếp hàng cho anh chọn. Thiếu tôi, anh cũng đâu có mất mát gì.

Nắm tay ông ta, Băng hằm hằm lôi ông ta đi.

Trông cách đi của hai người bọn họ rất buồn cười.

Băng giống như một con bé con đang cố kéo bố của mình đi theo để xem một thứ mà cô bé muốn bố của mình xem, còn ông bố tuy không thích xem nhưng vì chiều lòng con gái, nên cũng cố gắng gượng đi theo.

—Em nói dối ! Anh không tin ! Anh đã điều tra rõ, em ngay cả người yêu cũng không có, làm gì có chuyện em đã đi lấy chồng.

Thấy Băng bỏ đi, cậu ta gào thét lên như một tên mất trí.

Đang đi Băng dừng lại.

Đúng, cách đây ba hôm, Băng vẫn là một cô gái vô tư, thậm chí bạn trai cũng không có.

Nhưng vì ông ta nên Băng đã thành gái đã có chồng.

Ngay cả bản thân Băng cũng không dám tin, nói gì đến cậu ta.

Thấy bộ mặt đã khôi phục được bảy tám phần sắc khí của cậu ta, Băng ảo não biết, nếu không làm một cái gì đó, cậu ta sẽ không để ỉn yên.

Băng ngược mắt nhìn ông ta.

Bắt gặp ánh mắt ông ta đang nhìn mình, mặt Băng đỏ dần lên.

Băng chửi thầm chính mình. Sao đột nhiên lúc này, Băng lại nghĩ về chuyện tối hôm qua.

Liếc nhìn vẻ mặt lúng túng của Băng, ông ta dợm bước định đánh cho tên kia tỉnh trí ra.

—Không nên.

Đoán được ý định của ông ta, Băng vội nói.

Chân chưa kịp bước, ông ta dừng lại.

—Tại sao lại không nên ?

Ông ta cau mày hỏi.

—Tôi bảo không cần gì cứ như thế mà làm đi.

—Cô thương hại cho cậu ta ?

Trong giọng nói của ông ta có pha mùi vị của giấm chua.

—Ông định đánh anh ta chứ gì ?

—Cô quan tâm cậu ta ?

Nói chuyện với ông ta, phải phi thường kiên nhẫn mới không nổi khùng mà đâm vào mặt ông ta.

Sống với ông ta ba ngày, ít nhiều Băng cũng hiểu nên không buồn chấp.

—Không phải là tôi quan tâm đến anh ta mà là theo tôi nghĩ dù có đánh anh ta cũng đâu giải quyết được gì.

—Cô chấp nhận để cho cậu ta theo đuổi và tán tỉnh ?

Miệng ông ta nhếch lên, mặt càng ngày càng lạnh.

Đứng ở bên kia, ba người nhìn và nghe cả hai nói chuyện với nhau như hai diễn viên đang đọc kịch bản trên sân khấu.

Họ không hiểu tại sao trên đời này vẫn còn tồn tại một cặp vợ chồng kì lạ như thế, ngay cả cách họ nói chuyện cũng xa lạ và lạnh nhạt như thể đang bàn công việc làm ăn trong một dự án.

__Ông đừng nói linh tinh.

Băng gần như hét lên.

__Nếu thế sao cô không để cho tôi đi ?

__Ông trở thành một kẻ nóng giận từ bao giờ thế ?

Ông ta không nói gì, chân ông ta chầm chậm tiến về phía trước như một con thú đi rình mồi.

Băng điên tiết lời giật ông ta lại.

__Tôi bảo ông theo tôi đi về !

Băng cao giọng quát to.

Phúc lại được một phen bị dọa cho gần chết, mồ hôi trên trán lấm tấm.

Ba người kia len lén nhìn Băng và ông ta.

Một làn gió thổi qua làm mái tóc dài của Băng tung bay trong gió, thần thái của Băng giống như một chiến binh đang khiêu chiến với tử thần.

Ông ta không nói một câu, mặt ông ta được bao phủ với một lớp hàn khí, mắt lạnh lẽo nhìn Băng.

Trông ông ta giống một sát thủ máu lạnh, ông ta không giết người khác bằng dao kiếm mà bằng ánh mắt và khuôn mặt lúc nào cũng lạnh băng của mình.

__Cô đã nói đủ rồi chứ ?

Ông ta rít giọng.

__Đủ rồi.

Băng gật đầu.

__Nếu đủ rồi thì lên xe đi !

Ông ta lạnh lùng ra lệnh.

__Nếu ông không chịu đi, tôi cũng không đi !

__Cô muốn chết ?

__Tại sao tôi lại phải chết, tôi vẫn còn yêu đời lắm.

Nếu bình thường khi nghe Băng nói câu dở dở ương ương này, thế nào Hoa và Trọng Sinh cũng phải phì cười nhưng trong trường hợp này, họ càng lo sợ cho Băng, càng rét run vì ông ta hơn.

Ông ta lôi Băng ngã nhào vào lòng mình, nâng cằm Băng lên, ông ta nghiêng răng.

__Cô càng ngày càng không biết phép tắc là gì rồi đấy. Đừng tưởng vì tôi không đánh cô, cô lại được nước làm tới.

Băng không coi lời nói mang mùi vị sát khí của ông ta vào đâu.

Liếc mắt nhìn cậu ta, trong đầu Băng vừa nảy ra một ý.

Để kết thúc cái đuôi bám theo dai dẳng, vì không muốn tình huống khó chịu và bức mình này tái diễn, Băng bất chấp mọi người ở đây nói thế nào, Băng nhất quyết phải giải quyết hết mọi hiểu lầm và phiền toái ở đây.

Ôm lấy cổ ông ta.

Băng mỉm cười thật tươi, mắt chớp chớp, miệng thì thầm gọi tên ông ta.

__Hoàng Trọng Quân !

Ông ta sững người, không ngờ cô vợ nhỏ bé lại dõ chiêu tối hôm qua ra.

Ông ta nghi ngờ nhìn Băng.

Tối hôm qua Băng say rượu nên mới hành động phóng túng, sao đột nhiên lúc này lại sắp biến thành một yêu nữ ?

Không để cho ông ta kịp hiểu lý do vì sao, Băng kiễng chân lên, kéo đầu ông ta xuống, môi Băng chạm vào môi ông ta.

Ba giây sau, một tiếng hét chói tai vang lên.

__Không được !

Không cần phải đoán cũng biết giọng nói lách lút kia là của cậu ta.

Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi, mặt hầm hầm muốn xông lên đánh cho ông ta một trận.

Sao ông ta dám hôn Băng trước mặt cậu ta ?

Phúc, Hoa, và Trọng Sinh đứng ngây người nhìn Băng và ông ta đang hôn nhau.

Phúc kinh ngạc đến nỗi mắt lờ ra hai phân, còn miệng há ra có thể chui lọt một cái chén con.

Chấm mồ hôi trên trán, sếp đúng là càng ngày càng khác.

Không ngờ sếp có thể vô tư ôm hôn cô vợ nhỏ của mình trước mặt bốn người thế này chỉ vì sếp không muốn chàng trai kia còn ý nghĩ vọng tưởng vào tình cảm của vợ mình nữa.

Xem ra sếp cũng không phải quá tuyệt tình, mà đã bị tình cảm làm ở lý trí rồi.

Băng chỉ có ý định môi chạm môi, chỉ cần tên kia để ỉnh yên là được rồi, nào ngờ ông chồng chẳng những hiểu được lý do vì sao vợ mình lại làm thế còn tận tình phối hợp thành ra nụ hôn từ chạm môi theo kiểu bạn bè trở thành nụ hôn cuồng nhiệt và mê đắm của người Pháp.

Eo Băng bị siết chặt, ông ta gần như là nhấc bổng Băng lên, môi Băng bị miệng ông ta triển miên hôn, đầu lưỡi liên tục bị khuấy đảo.

Đầu tiên Băng còn giữ được đầu óc tỉnh táo, còn giữ được đôi tay linh hoạt đẩy ông ta ra, nhưng càng về sau không khí xung quanh Băng bị ông ta cướp mất, Băng yếu đuối dần, cuối cùng Băng phải dựa vào người ông ta mới đứng vững.

Đến lúc ông ta buông Băng ra, Băng còn ngơ ngẩn, ông ta nhẹ nhàng ôm lên xe ô tô như một con bé con, khuôn mặt đỏ bừng, môi sưng đỏ vì ông ta hôn cuồng nhiệt quá.

Tám đôi mắt nhìn họ đến ngây dại, có lẽ cũng sắp lờ cả ra.

Đến lúc này, họ làm sao dám phủ nhận hai người kia không phải là vợ chồng, và không có tình cảm với nhau.

Nếu không có tình cảm họ tuyệt đối không thể hôn nhau cuồng nhiệt như thế, cũng không thể có biểu hiện người bạn con trai muốn cắn, muốn hôn Băng khi ông ta buông Băng ra như thế kia.

__Đi thôi.

Ông ta nhẹ giọng bảo Phúc.

Phúc vẫn còn chưa thoát khỏi cơn mê nên không nghe ông ta nói gì.

__Tôi bảo cậu lái xe đi, cậu có nghe thấy không ?

Nghe giọng giống như sắp vặn cổ mình của sếp, Phúc vội vàng trèo ngay lên xe ô tô, khởi động máy, lùi xe, rồi từ từ lái xe rời khỏi trường đại học Thiên Hùng.

Chiếc xe đã đi xa rồi mà ba người đứng trong cổng trường vẫn chưa hết bàng hoàng và kinh ngạc.

__Không ! Chuyện này là không có thật ! Cô ấy không thể là gái đã có chồng.

Cậu ta kích động hét to lên.

__Là sự thật ! Băng đã lấy chồng rồi.

Hoa nhẹ nhàng xác nhận.

__Em nói dối, rõ ràng cô ấy ngay cả người yêu cũng chưa có, sao đột nhiên lại đi lấy chồng ?

Hoa cười khở.

__Cô ấy đúng là không có người yêu, nhưng là gái đã có chồng.

__Em nói đi, có đúng cô ấy là vợ của anh ta không ?

__Đúng.

Thêm một lần nữa Hoa xác nhận lại thông tin này.

__Nói dối !

Cậu ta vò đầu bứt tóc.

__Tất cả chỉ là bịa đặt. Cô ấy cố ý làm thế vì không muốn anh mơ tưởng về cô ấy nữa.

__Anh phải biết, chuyện này không phải là trò đùa. Hạnh phúc, tương lai của cô ấy đâu có thể vì một cá nhân như anh mà cô ấy dám nói dối trắng trợn là đã đi lấy chồng được. Em là người chứng kiến từ đầu chí cuối, chẳng lẽ lại là giả.

Thấy cậu ta cứ cố chấp không chịu tin, Hoa bực mình khuyên giải cậu ta một hồi.

__Cô ấy lấy chồng lâu chưa ? Tại sao anh không biết gì cả ?

__Cách đây đã ba hôm rồi. Anh không biết vì Băng và anh ta chỉ đi đăng kí kết hôn.

Đứng một bên, Trọng Sinh chăm chú lắng nghe.

36. Chương 36

Bây giờ Trọng Sinh mới hiểu lý do vì sao mà Băng lại răm rắp nghe theo lời của ông ta như thế.

Tuy không biết nguyên nhân vì sao Băng lại đột ngột đi lấy chồng mà không nói gì với mình, nhưng gặp qua ông ta hai lần, Trọng Sinh nghĩ ông ta rất xứng đáng là chồng của Băng, chỉ có người như thế mới mang lại hạnh phúc, mới có thể bảo vệ và che chở cho Băng.

Hoa và cậu ta còn nói chuyện thêm một lúc mới chia tay mỗi người một ngả.

Nhìn cậu ta mặt mày ủ dột, sầu não, Hoa cũng thương thay ột tấm tình si.

Ngồi trên xe, Băng xấu hổ quá, nồng độ trong máu không những không giảm mà ngày càng tăng lên khiến hai má Băng càng lúc càng đỏ, mắt Băng được phủ một lớp sương mỏng, còn đôi môi căng mọng của Băng càng thêm phần quyến rũ và mê người.

Ngồi gần ông ta khiến cho Băng có cảm giác như đang ngồi gần một cái lò lửa.

Không thể dấu khuôn mặt xấu hổ của mình đi đâu được, Băng liền co chân lên ghế, đầu gục xuống gối, hai tay ôm lấy chân.

Xong !

Mọi chuyện đã được giải quyết.

Mặc dù không thể thoát được cảm giác run rẩy, hộp hộp, nhịp đập nhanh và mạnh trong trái tim mình nhưng ít ra Băng không để cho ông ta nhìn thấy khuôn mặt đáng xấu hổ của mình.

Thấy cô vợ trẻ con cứ ôm lấy ngời và có tư thế ngồi như một con tiểu yêu tinh đang co tròn để bảo hộ thân thể, ông ta phải cố nén tiếng cười trong cổ họng.

Lúc này dám bạo gan nắm tay, dựa đầu vào vai, lôi kéo, quát tháo, ra lệnh cho ông ta đi theo mình, còn dám hôn ông ta trước mặt bao nhiêu người, bây giờ lại ngượng ngùng, rụt rè như một tiểu cô nương suốt ngày trốn trong khuê phòng nên không dám nói chuyện với người lạ.

__Hôm nay cô muốn đi ăn ở đâu ?

Băng im lặng không trả lời.

Biết Băng ngại nên ông ta không chấp.

__Sao cô không nói gì ?

Băng vẫn im lặng không đáp.

Ông ta bắt đầu bực mình.

__Nếu cô không trả lời tôi, dù có phải dùng cách thô bạo để cô mở miệng trả lời tôi, tôi cũng làm.

Vai Băng run run, lúc này bị ông ta làm cho xấu hổ muốn chết, lại cộng thêm mấy lời nói lạnh nhạt và vô tình của ông ta, uất quá Băng khóc như một đứa trẻ.

Bây giờ Băng đang rất cáu, nên chuyện xấu hổ bị gạt sang một bên.

Ngẩng mặt lên nhìn ông ta, quệt nước mắt, phồng mồm, răng nghiến chặt, Băng vênh mặt lên.

__Ông muốn gì ?

Ông ta kinh ngạc nhìn Băng.

Biểu hiện của Băng có thể nói là thiên biến vạn hóa.

Lúc này còn xấu hổ ngượng ngùng không dám ngẩng mặt lên nhìn ông ta, bây giờ lại khóc lóc, mặt hầm hầm, mắt rực lửa như muốn băm ông ta thành hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Băng đúng là một cô vợ khó chiều.

Từ trước đến nay, Băng vốn là người đơn giản, không cầu kì, ngay cả ăn uống cũng thế, tùy theo ý thích và phóng túng theo mong muốn của mình.

Thấy cô vợ cứ nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ và nước mắt ngấn nước mắt dài mãi, cũng thấy tội nghiệp nên nhượng bộ.

__Cô muốn đi ăn ở đâu ?

Lúc này Băng đang tức điên lên làm gì còn tâm trí để ăn uống nhưng cái dạ dày nhỏ bé của Băng kêu đói.

Băng không thể vì tâm trạng không vui mà hành hạ những bộ phận vô tội trong cơ thể nên đành nuốt hận vào lòng.

__Ông muốn đi ăn ở ngoài ?

__Đúng.

__Nếu đã có chủ ý, sao ông còn hỏi tôi ?

__Lần trước tôi đưa cô đến quán cô không thích nên lần này cho cô chọn.

__Ông nói thật chứ ?

Băng nghi ngờ hỏi.

__Thật.

Băng cười toe toét, khuôn mặt rực sáng.

Mặc dù mắt vẫn còn long lanh nước nhưng tâm trạng đã khá hơn nhiều.

Ông ta ngậy người nhìn Bằng.

Cả đời của mình, ông ta cũng chưa từng gặp một cô gái nào đơn giản và trẻ con như Bằng.

Hỉ, ái, nộ đều biểu hiện hết ra khuôn mặt.

Lúc nào tức giận thì nói cho hết, làm những việc mà không ai dám làm, cũng chẳng cần biết hậu quả do hành động của mình gây nên.

Lúc nào cao hứng và gặp chuyện vui thì nụ cười luôn nở sẵn trên môi.

Như lúc này đây, mặc dù vừa mới khóc xong, mặc dù còn giận dữ nhưng ngay sau khi nghe được quyền chọn quán ăn, lại vui vẻ ngay, lại cười đùa như không có chuyện gì.

Bằng là một cô gái đơn thuần và hiền lương.

Ở bên cạnh Bằng, mang lại cho người khác cảm giác rất dễ chịu và thoải mái.

Bằng không chỉ có tính cách đơn giản, trang phục phóng túng mà ngay cả nụ cười cũng hồn nhiên trong sáng như một đứa trẻ.

Bất giác ông ta muốn cười, muốn được sống như Bằng, muốn một lần trút hết tất cả mọi ưu phiền và gánh nặng trong lòng ra ngoài, muốn một lần sống đúng với mong ước và đam mê của chính mình.

__Ông đang nghĩ gì thế ?

Bằng quan tâm hỏi.

__Không nghĩ gì cả.

Bằng quệt nước mắt trên má.

Bây giờ Bằng đã trở về con người hồn nhiên và không âu lo trước kia nên Bằng vô tư dựa vào vai ông ta, nắm lấy tay ông ta như một con bé con đang dựa vào cha mình.

Ông ta kêu khổ.

Không hiểu là ông ta lấy vợ hay là đang nhận nuôi một đứa trẻ con nữa.

__Ông muốn ăn bún riêu không ?

Nhớ lại bát bún riêu lúc sáng do Bằng nấu, tự nhiên bụng ông ta sôi lên.

__Có.

__Nếu thế lúc nữa chúng ta đi ăn.

__Về nhà sao ?

__Không.

__Cô biết quán bán bún riêu ?

Bằng vui vẻ gật đầu.

__Biết.

Phúc im lặng lái nhe nhưng thỉnh thoảng cười trộm mấy cái.

Không biết hai vợ chồng này nói chuyện với nhau, hay là hai cha con đang nói chuyện với nhau.

__Quán bán bún riêu ở gần đây không ?

Ông ta tự dừng lại muốn nói chuyện với Bằng.

__Cũng gần.

Thấy vợ chỉ trả lời bằng một hoặc hai từ, ông ta cau mày.

__Cô có biết chủ ngữ và vị ngữ trong một câu nằm ở đâu không ?

_Biết chứ, bắt quá nói chuyện với người kiếm lời như ông phải nói như thế mới xứng.

_Cô...cô...!

Lần đầu tiên ông ta tức nghẹn họng không nói được lời nào.

Một tiếng phì nhỏ vang lên.

Không cần đoán cũng biết, Phúc không kìm nén được tiếng cười của mình nên buột miệng phát ra một tiếng.

Băng le lưỡi nhìn ông ta.

Thấy thế vẫn còn chưa cho là đủ, Băng còn bẹo má ông ta.

_Ông không thể một lần cười lên được hay sao ?

Ông ta tức giận hất bỏ tay Băng ra khỏi má.

_Cô ngồi im đi.

Tính trẻ con, ương bướng của Băng trở lại đây.

Băng tự cởi dây an toàn của mình ra, ông ta cau mày nhìn Băng.

Ông ta không hiểu đang đi trên đường có thể bị tai nạn bất cứ lúc nào, tại sao Băng lại tháo dây an toàn ra ?

Chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, Băng trèo lên lòng ông ta.

Ông ta choáng váng, mắt mở to nhìn Băng.

Hành động này của Băng chẳng khác gì một con yêu nữ chuyên đi dụ dỗ đàn ông.

Nếu không phải tối hôm qua biết đó là lần đầu tiên của vợ, ông ta sẽ cho rằng Băng thực sự là một loại đàn bà hư hỏng và lẳng lơ.

Băng mặc kệ ông ta nghĩ thế nào thì nghĩ.

Băng muốn cho ông ta biết, mặc dù không thích suốt ngày chùng diện trong những bộ váy và đánh phấn bôi son, sức nước hoa nhưng khả năng câu dẫn đàn ông của Băng không phải là không có, mà một khi Băng muốn, Băng có thể hạ gục được một lãnh nhân như ông ta.

Nhìn Băng và ông ta lúc này giống hệt một đại gia và một cô chân dài đang đi tán tỉnh và quyến rũ ông đại gia lắm tiền nhiều của kia.

_Cô muốn gì ?

Ông ta lạnh nhạt hỏi.

_Không muốn gì cả.

_Nếu không muốn gì thì mau xuống đi.

Băng chớp mắt nhìn ông ta.

_Có phải ông mong tôi làm gì ông ?

_Đừng nói vớ vẩn, còn không mau xuống đi.

Ông ta sắp bị Băng làm cho tức điên lên.

Băng cười hi hi.

Ông ta càng tức giận, Băng càng đùa dai.

Tính ương bướng của Băng từ xưa đến nay đều như thế, một khi càng chọc tức Băng, Băng càng phải làm cho bằng được.

Bằng nắm cà vạt của ông ta.

__Nói đi ! Ông muốn tôi làm gì ?

Bằng dịu dàng hỏi.

Trong vòng ba giây, ông ta hoàn toàn sửng sốt.

“Chết tiệt !”

Ông ta chịu thâm, ông ta không muốn bị Bằng câu dẫn như tối hôm qua.

Lần này người không dám nhìn thẳng vào mặt Bằng là ông ta.

Hóa ra ông ta chỉ có tác dụng đối với những người mang tâm trạng sợ hãi và hốt hoảng khi nói chuyện với mình.

Còn những cô gái ôn nhu, thuận hòa như dòng nước giống như Bằng, hoàn toàn mang tác dụng ngược lại.

Bằng dựa sát vào người ông ta, tay vòng qua cổ ông ta, miệng thì thâm.

__Sao thế, anh ngại à ?

Tiếng anh phát ra từ miệng Bằng thật nhẹ nhàng cũng thật ngọt ngào.

Ông ta nuốt nước bọt một cái.

Được Bằng thì thâm vào tai, bàn tay mềm mại và thon nhỏ đang vuốt ve má khiến ông ta đỏ mặt.

Nhắm mắt lại rồi lại mở ra, ông ta phải cố gắng gượng nghĩ đây chỉ là một trò đùa của con nhóc tiểu yêu thôi.

Bằng chẳng quan tâm đến cảm giác đang ngày càng không thể khống chế của ông ta mà cứ nhẹ vào tai ông ta, miệng lại thì thâm tiếp.

__Anh yêu ! Sao anh lại không nói gì ?

Trong lòng ông ta lại không ngừng kêu khổ.

Nếu có cái giường ở đây và nếu không phải đang ở trên xe ô tô, ông ta sợ rằng sẽ lại phóng túng như đêm hôm qua.

Bằng dường như không hiểu hành động của mình đang làm ột con sư tử đang ngủ ngon phải tỉnh giấc.

Con tử trong ông ta sắp sửa lòi con thỏ con là Bằng ra ăn thịt.

Tuy rằng không giết chết con thỏ, nhưng con thỏ cũng biết chẳng qua con sư tử kia vì ngủ quá lâu nên sau khi tỉnh giấc sẽ không thể kiềm chế được, thành ra mỗi ngày phải ăn con thỏ một lần, chỉ cần con thỏ biết điều, con sư tử sẽ chăm sóc và bảo vệ con thỏ thật tốt.

Bằng ôm lấy cổ ông ta, miệng cười thật tươi, mắt chớp chớp nhìn ông ta trông ngây thơ như một thiếu nữ mười lăm tuổi.

Ông ta phải giả vờ bình thản coi như không có chuyện gì.

Ông ta mong Bằng nhanh kết thúc trò chơi trẻ con và nghịch ngợm của mình lại.

Bình thường ngay cả nắm tay ông ta còn không muốn, nói gì đến việc để cho người khác ngồi lên lòng, và dờ chiêu mỹ nhân kể ra.

Nhưng vì người đó là Bằng, nên ông ta vô phương chống cự, thậm chí ông ta còn mong Bằng đừng kết thúc, ông ta thực sự thích cảm giác được Bằng âu yếm và dịu dàng vuốt ve như một yêu nữ thế này.

Bằng rất biết điều nhưng biết điều theo một cách khác.

37. Chương 37

Không thèm cắn tai, không thèm thì thầm vào tai ông ta nữa, Băng nghịch tóc ông ta.

Băng chăm chú bới từng ngọn tóc trên đầu ông ta, gối Băng quỳ trên lòng ông ta, còn mặt Băng gần như là áp sát vào má ông ta.

Hơi thở ấm áp, mang mùi hương của hoa hồng phả vào má và mũi ông ta.

Làn da Băng mịn màng và mát rượi chạm vào làn da của ông ta cho ông ta cảm giác ngọt ngào và mê đắm.

Không biết từ lúc nào, ông ta nhắm mắt lại, điều buồn cười là Băng vừa nghịch tóc và vừa hát một bài hát trẻ con.

Bằng giọng hát hay và truyền cảm của mình, Băng đã khiến công tử lạnh lùng và vô cảm nhà họ Hoàng từ từ chìm dần vào giấc ngủ.

Thấy ông ta đã ngủ say, Băng ngậy người nhìn ông ta.

Bàn tay Băng chạm nhẹ vào má ông ta.

Nếu nói rằng Băng ghét ông ta cũng không hoàn toàn đúng, cũng không hoàn toàn sai.

Lúc đầu mới quen và gặp gỡ, Băng thật sự rất ghét ông ta nhưng dần dần, Băng cũng hiểu ra rằng, ông ta không phải là người xấu hoàn toàn.

Chỉ cần hiểu được ông ta, mọi chuyện sẽ êm đẹp, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Còn nếu không, thậm chí do hành động chống đối gây ra sẽ rất khủng khiếp.

Ông ta là người vô tình, cũng là người tuyệt tình nhất thiên hạ.

Thứ mà ông ta muốn lấy, ông ta sẽ tìm đủ mọi cách để lấy bằng được.

Mặc dù vẫn còn ghét ông ta nhưng Băng đã bắt đầu có cảm giác và rung động vì ông ta.

Mỉm cười, hôn nhẹ lên má ông ta, Băng thì thầm.

__Ngủ ngon, chồng yêu.

Mặt Băng đỏ bừng, gãi đầu, Băng không ngờ mình có thể làm như thế.

Vội ngồi xuống ghế của mình, Băng không dám nhìn ông ta thêm cái nào nữa.

Băng không hề biết là ông ta chỉ giả vờ ngủ thế thôi.

Hành động trẻ con và lời nói đáng yêu của Băng, đều bị ông ta biết hết.

Trên môi ông ta thấp thoáng một nụ cười quyến rũ và hạnh phúc.

Tuy chỉ một nụ cười thoáng qua, nhưng ai nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ và say mê đến nỗi không thể rời mắt.

Đến quán bán bún riêu, Phúc dừng xe lại.

Băng định lên tiếng giải thích là ông ta đã ngủ nên không cần ăn uống ở bên ngoài mà về thẳng nhà ăn.

Ông ta lạnh lùng hỏi.

__Đến nơi rồi à ?

__Vâng.

Phúc lễ phép trả lời.

Mặt Băng hơi đỏ khi nghĩ đến những hành động vô tư mà mình đã làm, không dám nhìn ông ta. Băng vội mở cửa, rồi tự mình bước xuống xe.

Đứng trước quán bún riêu mà mình đã ăn hơn ba năm nay, trên môi Bằng thấp thoáng nở một nụ cười vui sướng và thỏa mái.

Quan sát khuôn mặt hạnh phúc, nụ cười tươi tắn của Bằng, ông ta lên tiếng hỏi.

— Đây là quán ăn mà cô muốn chúng ta vào ăn bún riêu ?

Bằng gật đầu.

— Đúng. Ông không hài lòng à ?

Ông ta cau mày.

Quán bún riêu Thiên Hồng quá nhỏ bé, và quá bình dân.

Nếu đem so sánh với những quán ăn sang trọng và nổi tiếng mà ông ta đã từng đến ăn, quán này phải xếp vào hàng thứ cấp.

Không ngờ cô vợ trẻ con lại dẫn ông chồng giàu nhất nhì khu vực Đông Nam Á này đi ăn ở một quán ăn dành cho người nghèo.

Ông ta hết nhẫn mặt, rồi lại cau mày nhưng không lên tiếng phản nản hay phản đối.

Lần này quyết định cho Bằng chọn quán ăn là chính miệng ông ta nói ra, ông ta làm sao có thể nuốt lời.

Ông ta có thể bỏ đi, có thể bảo Phúc lái xe đến một quán ăn nổi tiếng trong thành phố, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc và tươi tắn của vợ, ông ta đành bấm bụng không nói gì.

Là một người ưa sạch sẽ, lại kén ăn nên ngay cái nhìn đầu tiên, ông ta đã không có hào cảm với quán ăn này.

Ông ta quyết định sẽ chỉ ngồi im chờ Bằng ăn xong, sau đó sẽ đưa Bằng đi.

Lòng đã quyết, ông ta nén bực mình cùng Bằng đi vào trong quán.

Bằng không chú ý đến nét mặt của ông ta, ánh mắt Bằng ngập tràn vui sướng khi nhìn thấy bóng dáng ông chủ quán thấp thoáng trong bếp.

— Ông Tư ! Cháu về đây !

Ông Tư giật mình ngược mắt nhìn ra cửa quán.

Thấy Bằng, ông Tư mỉm cười thật tươi, lòng rộn rã hân hoan và vui mừng.

— Nhóc con ! Tại sao bây giờ mới tới ?

Giọng ông hoàn toàn vui vẻ và thương yêu.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, ông ta phát hiện mối quan hệ giữa Bằng và người đàn ông hơn năm mươi tuổi mà Bằng gọi là ông Tư kia rất thân quen và gần gũi.

Bằng chạy thật nhanh vào trong quán.

Chưa kịp để cho chồng phán đoán mối quan hệ của hai người là gì ? Bằng ôm chầm lấy người đàn ông kia, miệng nói cười cười luôn mồm.

Ông ta bị sốc, bị choáng, bị Bằng làm cho tức chết.

Không ngờ cô vợ trẻ con của ông ta quen biết nhiều đàn ông như thế, không chỉ là những chàng trai trẻ mà ngay cả những người đàn ông lớn tuổi cũng quen biết và rất thân thiết.

Phúc toát mồ hôi khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của sếp đang nhìn Bằng như muốn đem Bằng ra giết chết.

Phúc không ngừng kêu khổ, không ngừng than thảm.

Lúc sếp không yêu ai cũng khổ, mà khi đã yêu rồi lại càng khổ hơn.

Ông ta nhìn chăm chăm vào cánh tay của vợ đặt lên vai người đàn ông mà Bằng gọi là ông Tư kia.

Cứ như thế ông ta đứng im như một lãnh nhân, đứng im nhìn không chớp mắt vào Bằng và người đàn ông kia như thể họ đã dùng bùa mê khiến ông ta không thể rời mắt đi chỗ khác.

Phúc thấy tình trạng này không ổn, nếu mà kéo dài có nguy cơ án mạng sẽ xảy ra ở đây.

Phúc vội lên tiếng cứu nguy.

__Ông chủ !

Phúc lên tiếng gọi.

Đang nói chuyện vui vẻ với Bằng, ông Tư bây giờ mới chú ý đến hai người đàn ông đang đứng ở giữa quán.

Thấy người đàn ông tuấn tú, phong thái đỉnh đặc, ung dung trong bộ vét màu đen nhìn mình bằng con mắt lạnh lẽo và vô cảm, ông thoáng rung mình một cái.

Cổ trắn tĩnh nổi sợ hãi vô cớ đang dâng lên trong lòng, ông gượng gạo mỉm cười.

__Chào quý khách ! Xin hỏi quý khách muốn ăn gì ?

Bằng nói thay.

__Việc này chú khỏi phải lo, chú cứ để cho con lo là được rồi.

Ông Tư chú ý đến lời nói của Bằng.

__Họ đi cùng với con à ?

__Vâng.

Ông ta thấy cách xưng hô cha con của Bằng, tự dưng tức giận và bực mình trong lòng ông ta phai đi mất một nửa.

Mặc dù biết người đàn ông kia không phải là cha ruột của vợ mình nhưng thấy họ thân thiết và coi nhau như cha con không phải là mối quan hệ giữa nam và nữ, ông ta yên tâm ngồi xuống.

Ông chủ quán tò mò muốn hỏi, hai người đàn ông phong độ và lịch lãm kia có quan hệ gì với Bằng nhưng nói ở đây không tiện nên lại thôi.

Bằng chạy nhanh ra khỏi bếp, dúm cặp sách của mình cho ông ta, Bằng cười tươi nói.

__Hai người chờ một chút nhé, tôi sẽ nấu bún riêu đãi cả hai.

Ông ta không biết nên khóc hay nên cười.

Sao Bằng dám biến ông ta thành một kẻ đi giữ đồ cho vợ ?

Trong lòng Bằng, ông ta có địa vị thấp như thế sao ?

Phúc tròn mắt nhìn Bằng.

Phúc không dám tin là đích thân Bằng sẽ nấu cho cả hai ăn.

Lúc sáng ông ta đã được thưởng thức tài nghệ nấu ăn của Bằng nên không nói gì.

Trong lòng ông ta bất giác cảm thấy ấm áp và ngọt ngào, chỉ cần là do Bằng nấu, ông ta nghĩ mình sẽ miễn cưỡng ăn thức ăn do Bằng nấu.

Bằng chạy biến vào trong.

Cầm tạp dề, Bằng đeo vào người.

Vừa nấu, Bằng vừa nói chuyện vui vẻ với ông Tư.

Ông Tư là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, dáng người nhỏ bé, cao 1m65, nước da ngăm đen, tính tình vui vẻ và tốt bụng.

Ông mở quán bán bún riêu này được hơn tám năm.

Lần đầu tiên Bằng đến đây là ba năm trước, Bằng do thích ăn bún riêu lại không có nhiều tiền nên quán ăn của ông ta là lựa chọn số một của Bằng.

Từ những lần đến đây ăn cùng với Hoa, do nói chuyện tâm đầu ý hợp, ông Tư lại không có con cái nên nhận Bằng là con gái nuôi.

Bằng là một cô gái hay cười, tính tình ngây thơ, chất phác.

Tuy rằng hay nghịch ngợm và hiếu động nhưng chưa từng gây ra chuyện gì khiến người khác phải tức giận hay ưu phiền.

Một lúc sau, từ trong nhà bếp, trên người vẫn đeo tạp dề, Bằng bưng hai bát bún riêu đặt trước mặt ông ta và Phúc, miệng cười tươi, bằng lịch sự mời cả hai giống như một nhân viên phục vụ chuyên nghiệp.

__Mời quý khách dùng bữa. Chúc quý khách ngon miệng !

Phúc ngơ ngác nhìn Bằng.

Lòng hoan hỉ sung sướng vì được bà chủ đích thân xuống bếp nấu bún riêu mời mình.

Dù bún riêu có ngon hay không cũng không quan trọng, điều cốt yếu là tấm lòng của người nấu.

Phúc chưa kịp lên tiếng nói câu cảm ơn.

Bằng đã phóng vù vào bếp.

Ông ta vuốt mặt một cái.

Nhìn cô vợ suốt ngày chạy nhảy mà không chú ý gì đến an nguy của bản thân khiến ông ta mấy lần thót tim vì lo cho vợ.

Kiểu này, ông ta phải dạy lại cách đi đứng và yêu cầu vợ đừng chạy nhảy lung tung nữa.

Tuy vẫn còn tức giận vì hành vi phóng túng thấy người đàn ông thân quen nào cũng ôm vai, bá cổ nhưng khi nhìn bát bún riêu thơm ngon và hấp dẫn trước mặt, trên môi ông ta thấp thoáng nở một nụ cười.

Phúc vừa ngơ ngẩn nhìn Bằng vì ngạc nhiên, lại sững sờ nhìn sếp khi thấy sếp đang cười tủm tỉm một mình.

Chớp mắt mấy cái cho tỉnh táo, Phúc hy vọng mình không gặp ảo giác.

Từ trước đến nay, sếp ít khi nào cười, sao đột nhiên hôm nay sếp lại cười, mà còn cười rất quyến rũ và hạnh phúc nữa ?

Nguyên việc sếp chấp nhận vào đây ăn bún riêu cũng là một chuyện khác thường rồi, bây giờ sếp còn nhìn bát bún riêu không rời mắt.

Phải chăng sếp thay đổi vì cô gái có nụ cười trẻ con và ngây thơ kia ?

Từ từ, sếp cầm đũa, cầm thìa do Bằng đặc biệt mang ra, sếp bắt đầu ăn.

Hình như sếp ăn rất ngon miệng, nên khuôn mặt sếp bừng sáng, ánh mắt thỏa mãn và vui sướng đang lấp lánh nhìn mấy cọng bún trong bát.

__Sao không ăn đi ?

Phúc giật mình vội thu ánh mắt kinh ngạc đang nhìn sếp của mình lại.

Cầm đũa Phúc bắt đầu ăn.

Thức ăn vừa mới trôi xuống cổ họng, Phúc lập tức húp luôn một ít canh trong bát.

Ngon quá !

Cứ như thế, hai người đàn ông ăn hết hai bát bún riêu do Bằng nấu.

Nhìn họ ăn ngon, Bằng cười thật hạnh phúc.

Bằng nhìn ông ta bằng ánh mắt say mê và ngưỡng mộ, dần dần một màu hồng lan tỏa khắp mặt Bằng.

Một thứ tình cảm và một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời đang xâm nhập vào trong suy nghĩ của Bằng.

Nhịp đập trong trái tim cũng bắt đầu thay đổi.

Từ trước đến nay, Bằng chưa từng có loại cảm giác này.

Bằng biết tất cả mọi thay đổi và cảm giác khác lạ mà Bằng đang nhận được cũng đều do người đàn ông kia ban cho.

Nhìn theo ánh mắt Bằng, ông Tư cười khẽ.

38. Chương 38

__Cháu đang nhìn gì thế ?

Bằng ngượng ngùng đáp.

__Dạ, không có gì.

Không muốn ông Tư hỏi thêm câu nào nữa, Bằng bưng thêm bún riêu và mấy món ăn do mình nấu ra ngoài.

Vẫn chưa cỏi bỏ tạp dề, Bằng ngồi xuống ăn với bọn họ.

Tuy chỉ là mấy món ăn đạm bạc và bình dân nhưng dưới tay nghề nấu nướng của Bằng, món ăn bình dân trở thành thượng hạng và ngon không thể tả.

Cả hai ăn hết sạch nồi bún riêu do Bằng nấu, cũng may Bằng nấu nhiều nếu không có khi họ lại tranh giành nhau.

Vừa ăn Bằng vừa cười nên chút nữa là Bằng bị sặc.

Nếu ai nhìn thấy cảnh hai người hào hoa phong nhã và cao sang quyền quý khoác trên người hai bộ vét đắt tiền và sang trọng lại đi giành ăn với nhau chắc họ phải há hốc mồm và mắt lờ ra mấy phân, miệng á khẩu không nói được một lời nào.

Bằng bịt chặt miệng để cho tiếng cười không thoát ra khỏi cổ họng.

Chúa ơi !

Lần đầu tiên trong đời Bằng mới thấy ông ta đáng yêu và dễ thương đến thế.

Bây giờ, Bằng không còn ghét ông ta như lúc đầu nữa.

Bằng thấy ngoài con người vô tình và lạnh lùng ra, ông ta cũng giống như bao nhiêu người khác, cũng có hỉ, ái và nộ, chỉ cần biết ông ta cần gì và muốn gì, mọi chuyện đều được giải quyết một cách êm đẹp.

Như lúc này đây, ông ta lộ ra một đứa trẻ tham ăn và háu đói.

Nhìn ông ta bằng ánh mắt yêu thương và trìu mến, Bằng tự hứa với lòng là từ nay sẽ nấu bún riêu cho ông ta ăn, hy vọng là ông ta sẽ không mau chán.

Bằng quệt mũi, lòng nhủ thầm.

“Lo gì ! Nếu ông ta không muốn ăn bún riêu nữa, mình sẽ nấu món ăn khác cho ông ta ăn”

Cầm khăn giấy, lau miệng, ánh mắt Bằng ngập tràn tự tin.

“Với một người có thể nấu đủ các loại món ăn như mình, việc đó chỉ là chuyện nhỏ”

Bằng là một cô gái sinh ra và lớn lên trong tu viện.

Ngay từ khi còn nhỏ, Bằng đã phụ trách công việc nấu nướng cho các em nhỏ ăn.

Mặc dù nghịch ngợm và hiếu động như con trai nhưng Bằng vẫn là một thực nữ biết thêu thùa, may vá, biết nấu nướng, và biết làm công việc nhà.

Nếu Bằng không muốn làm gì thì thôi, còn một khi Bằng muốn, Bằng sẽ làm bằng được.

Bản tính ương bướng và không sợ chết của Bằng, cộng thêm tính cách bèn gan đã biến những việc tưởng chừng gây khó khăn cho Bằng thành những công việc bình thường.

Ăn xong, Phúc xoa tay vào bụng, được ăn ngon, lại do đích thân vợ của ông chủ xuống bếp nấu nên Phúc chưa bao giờ cảm thấy hưng phấn và vui vẻ như thế.

Tinh thần của ông ta hôm nay xem ra cũng rất tốt.

Lúc đầu ông ta dự định sẽ không ăn gì, mà chỉ ngồi im chờ Bằng ăn xong rồi cùng đi, nhưng thật không ngờ chính mình còn ham ăn hơn cả một đứa trẻ.

Tuy là hơi ngượng nhưng được vợ nấu cho ăn thế này, lại nấu ăn rất ngon, ông ta vui mừng còn không kịp, lấy tâm trí và hơi sức đâu để, để ý đến chuyện khác.

Thấy cả hai đã ăn xong, Bằng bưng bát đĩa vào trong bếp.

__Chào chú ! Con đi đây !

__Ừ, nhớ lần sau lại ghé đến đây.

__Dạ, con biết rồi.

Mặc dù vẫn muốn biết hai người kia có quan hệ gì với Bằng, nhưng thấy Bằng không muốn nói nên lại thôi.

Bằng lững thững đi ra khỏi quán.

Ông ta định trả tiền cho ông Tư, Bằng ngăn lại.

__Tôi đã trả tiền rồi. Chúng ta đi thôi.

Ông ta nheo mắt nhìn Bằng.

__Bữa ăn này là do cô mời ?

__Đúng, có việc gì sao ?

Bằng hung hăng hỏi.

Phúc hết quay sang nhìn sắp, rồi lại quay sang nhìn Bằng.

Rõ ràng lúc này vẫn còn rất vui vẻ, sao giờ này lại cãi nhay và gây sự với nhau rồi?

Thấy vợ phồng mồm, trợn mắt với mình, dáng hung hăng như muốn đánh nhau, ông ta vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô vợ trẻ con này đúng là không coi ông ta vào đâu cả.

Tự nhủ là người lớn không chấp trẻ con, ông ta cố nén giận không mắng Bằng nữa.

__Đi thôi !

Ông ta quay lưng bỏ đi.

Bằng lẩm bẩm.

“Tên đáng ghét, mất công mình nấu cho ăn, còn mời miễn phí một bữa, thế mà ông ta không thèm cảm ơn mình một tiếng, ông ta còn lạnh lùng tỏ vẻ không cần”

“Tên kia ! Cũng có ngày tôi cho anh biết tay”

“Dám chọc tức bốn cô nương hả ? ”

Để minh họa cho sự tức giận, cho câu cuối thêm phần giá trị và sinh động, Bằng dơ nắm đấm lên, chân hung hăng đá vào không khí.

Cũng may Phúc còn mãi đi nhanh cho kịp với ông ta nên không nhìn thấy mấy hành động kì quái của Bằng, nếu không Phúc sẽ bị sặc mà chết.

Đi được một đoạn ông ta quay lại.

_Chứu mắng chán chưa ? Nếu chán rồi thì mau lên xe đi !

Bằng chợt dạ, không hiểu bằng cách nào mà ông ta biết được mình đang chứu thăm ông ta ?

Nhìn điệu bộ phụng phịu, hờn dỗi kiểu trẻ con của Bằng, ông ta phì cười.

Lúc này trông Bằng rất đáng yêu và dễ thương.

Nếu không có Phúc ở đây, nếu hai người đang ở nhà, nếu không nghĩ mình cần giữ khoảng cách và không nên có tình cảm với Bằng, ông ta đã chạy lại ôm lấy Bằng, bẹo má Bằng, hôn Bằng, và ăn Bằng sạch sẽ rồi.

Càng nghĩ ông ta càng kêu khổ.

Không ngờ chỉ trải qua có một đêm, và nụ hôn lúc trưa ở trước cổng trường, ông ta đã muốn chạm vào Bằng rồi.

Kiểu này, khi thời gian trôi qua đi, càng ở gần bên cạnh Bằng, ông ta càng chuốc thêm khổ sở vào thân.

Muốn không có tình cảm với Bằng, không yêu Bằng nhưng liệu ông ta có làm được không ?

Hay là càng ở gần bên Bằng, ông ta càng nhận ra mình không thể sống thiếu Bằng?

_Vào !

Bằng chạy nhanh đến gần xe ô tô, tự mở cửa xe, Bằng chui đầu vào.

_Rầm !

Cánh cửa xe bị Bằng đóng mạnh lại.

Đã quen với tính khí thất thường của Bằng nên ông ta không nói gì.

Chờ ông ta trèo lên xe, Phúc lái xe ra trục đường chính.

_Mấy giờ rồi ?

Ông ta hỏi Phúc.

Nhìn đồng hồ đang đeo trên tay, Phúc đáp.

_Thưa anh, hơn một giờ rồi.

_Chiều nay, mấy giờ có cuộc hẹn với phía công ty Hùng Đông ?

_Ba giờ.

Quay sang nhìn Bằng, ông ta thấy Bằng đang chống tay lên cằm, mắt đang quan sát bên vệ đường, dáng vẻ suy tư, đầu đang tính toán chuyện gì đó ?

_Chiều nay cô có phải đi đâu không ?

Bằng mắt vẫn không rời khỏi những hình ảnh bên vệ đường, miệng trả lời ông ta.

_Không, chiều nay tôi ở nhà.

_Lái xe đến tiệm may Á Âu.

_Vâng, thưa anh.

Bằng không thấy ông ta hỏi gì mình, nên cũng im lặng không đáp.

Bằng tưởng ông ta bảo Phúc lái xe đến tiệm may Á Âu vì ông ta cần may quần áo ỉnh mình, nên không lên tiếng phản bác.

Nếu Bằng biết được chiều nay ông ta bắt mình trở thành một thực nữ, có lẽ Bằng đã phi thân khỏi xe, sau đó nhất quyết chạy trốn rồi.

Đến tiệm may Á Âu, Phúc dừng xe lại.

Băng vẫn ngồi im trên xe, ngỡ tưởng rằng chỉ cần ông ta và Phúc đi vào là được rồi, nào ngờ.

__Xuống xe đi !

__Tại sao ?

Băng quay lại nhìn ông ta bằng ánh mắt không hiểu.

Thấy vợ tròn xoe mắt nai nhìn mình, thậm chí khuôn mặt còn ngơ ngác dễ thương như một con thỏ con đang chập chững bước đến gần con sư tử, ông ta háng giọng.

__Tôi bảo cô xuống thì cô xuống đi. Sao lúc nào cô cũng có nhiều thắc mắc muốn hỏi như thế ?

__Nếu ông không nói rõ, tôi nhất định không xuống.

Ông ta cười nhạt.

__Cô muốn tôi bế cô xuống chứ gì ?

Băng nghiêng răng.

__Ông đừng bắt nạt người khác quá đáng. Tôi đã nói là tôi không muốn đi.

Ông ta không nói gì.

Phương pháp đối phó với nữ nhân không nghe lời là mặc kệ muốn nói gì thì nói, muốn hung hăng phản đối thế nào cũng mặc, chỉ cần cứ thế mà vác đi là được rồi.

Băng tưởng ông ta sẽ để mình ngồi yên trên xe, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cánh cửa xe mở ra, bàn tay ông ta đã nắm lấy cánh tay mình rồi kéo ra.

Băng tức muốn điên lên, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hét.

__Không đi ! Buông ra !

Nếu phải người khác khi thấy vợ kêu toáng lên thế nào cũng giận dữ, và đỏ mặt vì ngượng khi thấy nhiều người chú ý đến mình, nhưng ông ta bình thản như không có chuyện gì.

Phản đối của Băng vô hiệu.

Lấy phải ông chồng lúc nào cũng lạnh lùng như băng, sợ rằng dù có bị kè dao vào cổ cũng chưa chắc khiến ông ta đỏ mặt, mặt biến sắc và lên tiếng xin tha mạng nói gì đến việc con con này.

Phúc nhanh chóng mở cửa kính cửa hàng Á Âu cho Băng và ông ta đi vào trong.

Mùi thơm của dầu gội đầu, mỹ phẩm, mùi thơm của vải vóc, của nước hoa bay vào mũi Băng.

Băng kinh ngạc nhìn cách trang trí của cửa hàng trước mặt.

Đây là cửa hàng sang trọng và xa hoa nhất mà Băng từng nhìn thấy.

Nếu nói đây là một cửa hàng thời trang cũng không đúng, mà cũng không hoàn toàn sai.

Cửa hàng này không chỉ phục vụ bán quần áo thượng hạng cho khách hàng, còn chăm sóc da và những dịch vụ khác, có thể đây là cửa hàng chăm sóc toàn diện về sắc đẹp cho khách hàng.

Cửa hàng gồm ba tầng, mỗi tầng có những dịch vụ và có cách bày trí khác nhau.

Nhân viên nam và nhân viên nữ ở đây đều rất lịch sự, phong cách phục vụ chuyên nghiệp và trông rất bắt mắt.

Băng không hiểu ông ta mang mình đến đây làm gì, việc ông ta muốn may mặc, sẩm sửa, chăm sóc da hay cắt tóc cũng không cần gọi mình vào đây ?

Băng còn đang ngơ ngác đánh giá xung quanh, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi bước lại gần Băng.

Cô ta quan sát Băng từ đầu xuống chân, thấy còn chưa đủ, cô ta xoay Băng một vòng.

Băng vừa tức vừa bực mình.

Băng có phải là người mẫu của họ đâu mà họ đối xử và ngắm nhìn Băng từ trên xuống dưới như thể đang đánh giá bộ quần áo trên người Băng có thừa chỗ nào và có rộng quá không ?

__Tôi giao cô ấy cho chị, hơn bốn giờ chiều tôi sẽ quay lại đây đón cô ấy.

Cô nhân viên vui vẻ gật đầu.

__Cậu yên tâm, tôi sẽ biến cô ấy thành một nàng công chúa.

Băng trợn mắt nhìn cô ta.

Chỉ nghe hai từ “Công chúa” cũng đủ khiến Băng dị ứng, nếu nói sẽ biến Băng thành một thám tử hay có vụ án nào mà cho Băng khám phá, Băng sẽ hào hứng và vui sướng mà hét to lên.

Còn “Công chúa” chỉ khiến Băng thêm chán ghét, và tức tối.

Biết người phụ nữ, hơn ba mươi tuổi, vóc dáng chuẩn giống như người mẫu, làn da trắng hồng, khuôn mặt hoàn hảo, tóc và quần áo thời trang này là chủ ở đây, cũng là người quen biết với ông ta chỉ đang làm nhiệm vụ của mình, nên Băng phải cố kìm nén tức giận vào trong lòng.

__Cảm ơn chị, nhưng không cần đâu, em không muốn thay đổi.

Liếc nhìn ông ta bằng ánh mắt còn sắc hơn dao cạo, Băng quay người định bỏ đi.

Ông ta lạnh lùng lên tiếng.

__Đừng chống đối tôi, nếu cô bắt tôi phải bỏ dỡ dự án lần này để ngồi đây canh chừng cô, hậu quả do cô gây ra sẽ không lường trước được đâu.

Băng trừng mắt nhìn ông ta, mặt vênh lên.

__Tôi làm sai gì sao ? Tôi đã nói là tôi không cần mua váy, cũng không muốn thay đổi.

Không thèm cãi nhau lời thôi với Băng, ông ta quay người bỏ đi.

39. Chương 39

Băng bị ông ta chọc cho tức chết, không cần biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình và đang quan sát mình.

Băng chạy thật nhanh về phía ông ta, miệng gọi to.

__Hoàng Trọng Quân.

Nhân viên, khách hàng trong cửa hàng tái mặt, mồ hôi bắt đầu rịn ra, lòng nơm nớp lo sợ, và thấp thỏm không yên vì sợ ông ta nổi cơn thịnh nộ ở đây.

Mặc dù ông ta ít lên mặt báo nhưng danh tiếng của ông ta không ai là không biết.

Ông ta không chỉ nổi tiếng vì là một doanh nhân thành đạt, một người giàu có, thông minh và nhạy bén, ông ta còn nổi tiếng vì tính cách lạnh lùng và vô cảm của mình.

Ở trên đời này, người đắc tội với ông ta rất ít, họ không có dũng khí gây sự và đối đầu với ông ta, vì họ sợ con người của ông ta.

Thế mà nay, cô vợ nhỏ bé không hiểu chuyện kia hết lần này đến lần khác chọc giận ông ta, bây giờ còn dám gọi to tên ông ta trước mặt bao nhiêu người.

Băng hình như càng ngày càng coi người chồng như ông ta là bọt khí nên không có chút trọng lượng nào.

Từ từ, chậm chạp, ông ta quay đầu nhìn Băng, mắt ông ta lạnh lẽo âm u, mặt ông ta lạnh băng.

__Cô muốn nói gì ?

Băng bước lại gần về phía ông ta.

Mọi người trong cửa hàng nín thở dõi theo từng bước chân của Bằng.

Họ đang hồi hộp chờ xem hậu quả do hành động của Bằng gây ra là gì.

Mắt ông ta vẫn không rời khỏi khuôn mặt Bằng.

Lúc này ông ta đang tức giận phùng phùng.

Nếu Bằng mà còn dám gây náo loạn thêm nữa, ông ta sẽ không nể nang gì mà trừng phạt Bằng.

Đứng ở bên cạnh, Phúc thầm lo lắng cho Bằng.

Chỉ tiếp xúc có mấy lần và ba ngày quen biết, nhưng Phúc đã mến Bằng.

Phúc cầu mong là ông ta không làm gì quá đáng với Bằng.

Thân là người là một nhân viên dưới quyền, Phúc không được phép can thiệp vào chuyện đời tư của sếp, nhưng Bằng là một cô gái dễ thương và tốt bụng, Phúc không muốn Bằng bị thương tổn.

Càng đi đến gần ông ta, mặt Bằng càng ngày càng đỏ, sắc hồng đang lan khắp hai má, ánh mắt long lanh, mắt ngập tràn si mê và một làn khói mỏng.

Ông ta ngẩn ngơ nhìn Bằng, mặt từ lạnh băng chuyển sang bối rối.

Ông ta cứ ngỡ tưởng rằng Bằng sẽ nổi điên lên mà hét toáng lên ở đây, không ngờ cô vợ trẻ con lại có biểu hiện của một khuê nữ đang nhìn thấy tân lang của mình.

Mỗi lần Bằng biến thành một yêu nữ, ông ta lại lúng túng không biết nên ăn nói, và nên cư xử với Bằng như thế nào cho phải.

Thân người ông ta cứng đờ, miệng mím chặt.

Trong con mắt của mọi người, khi quan sát biểu hiện lạnh lùng trên mặt ông ta, họ cho rằng ông ta đang tức giận nhưng hoàn toàn không phải, ông ta chỉ giả vờ thế thôi, bên trong ông ta đang rầu rĩ vì càng ngày càng bị con tiểu yêu này cuốn hút.

Đứng gần sát vào ông ta, mắt nhìn thẳng vào mặt ông ta, môi nở một nụ cười tươi như hoa nở, Bằng ngập ngừng hỏi.

_Tại sao ông lại muốn mua quần áo cho tôi ?

Không ngờ Bằng lại hỏi mình câu này, nhất thời ông ta cứng miệng.

_Sao ông không nói gì ?

_Điều này cũng cần phải giải thích hay sao ?

Bằng gật đầu, miệng hổi thức.

_Ông nói đi.

_Cô là gì của tôi ?

Ông ta luôn luôn thế, không bao giờ ông ta trả lời người khác ngay mà muốn người khác tự tìm câu trả lời ịnh.

_Vợ ông.

_Nếu đã là vợ của tôi, cô thấy lý do mua quần áo của tôi có cần phải nói rõ ra không ?

Bằng im lặng không đáp.

Lúc nào Bằng cũng không cãi lý nổi với ông ta.

Đúng ! Bằng là vợ của ông ta nên ông ta mua quần áo cho Bằng là việc bình thường và đương nhiên.

Nếu Bằng là một cô gái thích chưng diện, thích mặc váy và là một thực nữ, Bằng sẽ không ngần ngại mà hét lên, hay ôm lấy cổ ông ta rồi hôn lên môi ông ta, thì thậm chí cảm ơn vài tai ông ta, tặng cho ông ta nụ cười xinh đẹp nhất của mình.

Nhưng Bằng là một cô gái nghịch ngợm và hiếu động, làm sao Bằng chịu đựng được cảnh ngày nào mình cũng phải mặc váy, còn phải đi giày cao gót.

Bằng nhăn mặt, nghĩ rằng từ nay mình không còn được chạy nhảy lung tung và leo trèo nữa, mà phải đi đứng cẩn thận, phải ra dáng một tiểu thư yếu điệu thực nữ, Bằng chỉ muốn chết ngay tại chỗ.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của vợ, hiểu vợ không thích mặc váy, cũng không muốn bị gò bó trong khuôn mẫu của một người vợ dịu dàng, ông ta thương hại muốn buông tha cho Bằng.

Nhưng nghĩ đến mấy hình ảnh nhảy nhót, leo trèo như khỉ của Bằng sáng nay, ông ta lại càng thêm quyết tâm bắt Bằng phải thay đổi.

__Không còn gì để nói nữa chứ ?

Bằng thở dài lắc đầu.

__Không.

Mắt Bằng tiu nghỉu như một con mèo bị chủ mắng oan.

Ông ta phì cười nhưng không dám cười trước mặt Bằng và mọi người ở đây.

__Nếu không còn gì để nói, thì mau đi vào trong và làm theo lời tôi đi, chiều tôi quay lại đón. Nhớ kĩ là không được bỏ trốn. Cô không trốn thoát khỏi lòng bàn tay tôi đâu, cũng đừng vọng tưởng là có thể chống đối được tôi. Cô nên nhớ cô không phải chỉ có một mình, mà còn có bạn bè của cô và cả cái cô nhi viện mà cô lớn lên nữa.

Khi nói những lời tàn nhẫn này, giọng ông ta lạnh lùng không có một chút tình cảm.

Giống như một con quỷ ban tội chết cho nạn nhân của nó, ánh mắt ông ta còn lạnh lẽo và sắc bén hơn cả dao.

Mắt Bằng đỏ hoe, chưa đầy hai câu nói của ông ta, Bằng rơi lệ.

Tâm tư u uất, lòng buồn chán và cô đơn.

Bằng căm hận ông ta, khinh ghét ông ta.

Sao lúc nào ông ta cũng dùng giọng nói lạnh lùng và tàn nhẫn của mình để chà đạp lên lòng tự trọng của Bằng ?

Bằng là một con bé con chưa trưởng thành, chỉ cần hù dọa một chút, chỉ cần thương tổn đến tình cảm của Bằng, Bằng sẽ sụt sịt khóc liễn.

Quẹt nước mắt trên má, hằm hằm nhìn ông ta, Bằng căm phẫn hết to.

__Tôi ghét ông !

Sau đó Bằng bỏ chạy vào trong.

Mọi người bàng hoàng nhìn cả hai.

Họ ngỡ ngàng không hiểu gì cả. Từ lúc ông ta xuất hiện cùng với Bằng, có lẽ nửa mọi người ở đây thắc mắc muốn biết mối quan hệ thật sự giữa ông ta và Bằng là gì?

Qua mấy câu nói chuyện giữa ông ta và Bằng. Họ nhận ra, tuy rằng ông ta vẫn lạnh lùng, vẫn vô cảm nhưng đối với Bằng, ông ta đã hết mực cưng chiều và nhún nhường.

Nếu không, bằng vào tính cách của ông ta, Bằng đã gặp họa từ lâu rồi.

Phúc càng ngày càng bị ông ta làm cho nửa mê nửa tỉnh.

Trên môi Phúc xuất hiện một nụ cười khó hiểu.

Phúc biết từ lúc lấy Băng, sếp mới thay đổi và không còn là chính mình.

Thấy sếp vì một cô gái thay đổi tính cách và quan điểm sống, đã tìm thấy được niềm vui trong cuộc sống, Phúc mừng cho ông ta.

Đứng im nhìn vào trong một lúc, ông ta ngơ ngẩn rời khỏi cửa hàng Á Âu.

Trên môi ông ta không biết từ lúc nào đã có một nụ cười tuy chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ xua tan đi đám mây mù trên bầu trời.

Băng phóng thẳng vào phòng vệ sinh sau khi hỏi một cô nhân viên trong cửa hàng.

Thấy một phòng trống, Băng nhanh chóng bước vào trong.

__Rầm.

Cánh cửa bị Băng trút giận nên đóng mạnh vào bản lề.

Mấy phòng bên cạnh, bị Băng dọa cho sợ chết khiếp.

Họ vừa đi vệ sinh, vừa nơm nớp lo sợ Băng sẽ phá cửa và xông vào đánh họ. Họ tưởng Băng là một người bị bệnh thần kinh.

Sau khi đi vệ sinh xong, Băng đá mạnh lên cái bồn cầu.

__Cho ông chết ! Chết đi ! Tôi căm ghét ông !

Đá liên tiếp hai cái nữa, Băng lại chửi tiếp.

__Anh tưởng là tôi sợ anh hả ? Cứ chờ đấy, cũng có ngày tôi sẽ cho anh biết tay.

__Rắc ! Rầm ! Hự !

Những tiếng kêu khủng bố trong phòng vệ sinh của Băng không ngừng truyền ra bên ngoài.

Mấy phòng vệ sinh bên cạnh hốt hoảng quá, họ nhanh chóng giải quyết, thậm chí có người còn không dám ngồi xuống bồn cầu để đi vệ sinh mà đã vọt lẹ như bị ma đuổi.

Khi đã trút hết tức giận và bực tức lên cái bồn cầu tội nghiệp, Băng mới ung dung và thông thả đi ra bên ngoài.

Lúc Băng ra đến nơi, tất cả mọi người trong nhà vệ sinh nữ đều biến mất.

40. Chương 40

Cả đời Băng cũng chưa từng trải qua những khổ hình như thế.

Đầu tiên họ không nể nang gì Băng mà hung hăng bước lại lột hết đồ trên người Băng, họ thấy thể vẫn còn chưa đủ khiến cho Băng sợ chết khiếp, họ bắt Băng phải đi tắm, đi mát xa.

“Hu hu hu !”

Băng hét khóc, rồi lại gào lên, họ cũng mặc, cũng không quan tâm.

Mệnh lệnh và yêu cầu của ông ta là Trời nên họ không thể không tuân theo.

Tắm xong cho Băng, họ bắt đầu tiến hành lột da mặt, tẩy lông và bôi những thứ mà Băng phải bịt mũi và kêu ầm lên vì không chịu đựng được những hương thơm nồng nặc xông lên mũi mình.

Trước kia dù có bị đánh thâm tím thân thể, và quần một trận với bọn trẻ ở cô nhi viện, Băng cũng không một thể này.

Băng phải ngồi hơn một tiếng đồng hồ dưới máy hấp dầu, da đầu đau điếng vì Băng vắn vẹo mãi không yên.

Băng là khách hàng kì lạ nhất mà họ từng gặp.

Trong khi các quý cô khác vui sướng và hạnh phúc vì được chăm sóc đến tận răng, Băng lại tưởng họ đang mang mình ra xẻo từng miếng thịt trên cơ thể.

Sau khi làm xong cái việc được gọi là tu bổ và nâng cao nhan sắc, Băng bị họ ướm thử hết bộ đồ này đến bộ váy khác.

Băng nghiêng răng ken két, lòng không ngừng nguyên rửa và chữu thâm Hoàng Trọng Quân.

Nếu ánh mắt, khuôn mặt và những lời oán hận của Băng có thể giết người và có thể bay xa hàng vạn dặm, Băng đã giết chết ông ta không dưới một nghìn lần.

Bốn giờ chiều, Băng đã biến thành một công chúa mỹ lệ.

Trong khi bốn cô nhân viên tận tình phục vụ và chăm sóc Băng cả một buổi chiều hoan hỉ và sung sướng cười tươi ngấm ngấm công sức tác phẩm hoàn hảo của mình.

Băng lại mệt phờ người, mặt ỉu xiu như bị mắng oan.

Đẩy Băng đứng trước tấm gương lớn ở giữa phòng, một cô nhân viên vui vẻ bảo Băng.

_Em ngắm thử xem.

Băng mệt mỏi mở mắt nhìn cô gái đang đứng im nhìn mình trong gương.

Phản ứng đầu tiên của Băng là hét to lên.

_Yêu quái !

Bốn cô nhân viên bị tiếng hét lãnh lốt của Băng làm cho sợ chết khiếp.

Đầu tiên họ hốt hoảng ngó xung quanh xem có con yêu quái nào lạc ra từ bộ truyện “Liêu Trai Chí Dị” của Bồ Tùng Linh không ?

Sau khi xác minh là không có, họ thở phào nhẹ nhõm.

Băng run run chỉ tay vào hình bóng của mình trong gương.

_Ai...ai kia ?

Bốn cô nhân viên bây giờ mới hiểu người mà Băng khiếp sợ chính là hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, họ che miệng cười khúc khích.

Không ngờ Băng lại trẻ con và đáng yêu như thế.

Lẽ ra khi thấy mình bỗng dưng trở nên xinh đẹp quyến rũ đến mê người thế này, Băng phải vui sướng và hạnh phúc mới đúng ?

Tại sao Băng lại khiếp sợ, lại hét toáng lên như gặp phải quỷ ?

Lẽ nào Băng thích hình dáng lôi thôi, lếch thếch của mình trước kia ?

Băng không chỉ là một khách hàng kì lạ, mà còn là một cô gái có sở thích ăn mặc và có kiểu suy nghĩ khác người hiếm có.

Băng cúi xuống nhìn chiếc váy màu xanh dương dài ngang gối, đang thướt tha khua nhẹ gấu váy, nhìn chiếc giày cao gót màu trắng của mình mà ớn, mà than thầm, mà kêu than.

_Quần áo của em đâu ?

Băng nén giận hỏi.

_Chị đã mang đi bỏ ngoài thùng rác rồi.

_Sao ?

Băng hét lên thất thanh.

Ông lấy đầu, Băng chán nản hỏi.

_Sao chị lại ném bỏ đồ của em ?

Chị nhân viên phì cười đáp.

_Ông Hoàng dặn bọn chị là không được để em mặc bộ đồ đó đi ra khỏi cửa hàng, nếu không ông ấy sẽ đuổi việc hết bọn chị.

Lúc đầu mấy cô nhân viên còn mỉm cười, nhưng ngay sau đó họ lại buồn rầu nhìn Bằng như mong và hy vọng Bằng hiểu cho hoàn cảnh của họ.

Họ chỉ là nhân viên dưới quyền, chỉ là người đi làm công, nếu không làm hài lòng chủ nhân, họ có nguy cơ bị tống ra ngoài đường.

Bằng là một cô gái tốt bụng và lương thiện, Bằng làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn người khác vì mình mà bị liên lụy và bị mắng oan.

_Cửa hàng này là của Hoàng Trọng Quân ?

_Đúng, em không biết sao ?

Chị nhân viên có khuôn mặt tròn trĩnh như cái bánh rán nghi hoặc hỏi Bằng.

_Em không biết.

Bằng kêu khổ.

Xem ra không nghe lời ông ta cũng không được nữa rồi.

Nhìn bốn chị nhân viên dễ thương, vui tính và tốt bụng đang đứng im nhìn mình thế này, Bằng không nỡ khiến trái tim nhỏ bé của họ bị vắng ra ngoài khi mình cứ cố tình làm trái lời của ông ta đến cùng.

Bằng chán ngán nhìn kĩ hình ảnh của mình trong gương.

Ngay cả chính mình, Bằng cũng không nhận ra. Bằng bây giờ khác quá.

Khuôn mặt được đánh một lớp phấn mỏng, do nước da của Bằng đã trắng hồng rồi nên không cần phải trang điểm nhiều, đôi lông mày thanh tú, mắt long lanh, đôi môi được tô một ít son bóng, mái tóc suôn mềm buông rũ xuống bờ vai.

Nhìn Bằng lúc này, mọi người phải thốt lên hai từ “mỹ nhân”, còn Bằng sau khi nhận xét sắc đẹp của mình, Bằng chỉ thấy mình giống yêu quái hơn giống người.

Tiếng kêu lãnh lút của một cô nhân viên trong cửa hàng.

_Ông Hoàng đến rồi !

Bằng giật mình quay lại nhìn người đàn ông đang đứng phía sau lưng mình.

Khi bắt gặp ánh mắt ông ta đang nhìn mình chằm chằm, Bằng đỏ bừng mặt, ánh mắt bối rối vội cụp xuống, trái tim đập thật nhanh.

Cả đời Bằng, cũng chưa có lúc nào cảm thấy xấu hổ và bối rối như lúc này.

Bằng cảm thấy mình chẳng khác gì một món hàng để người ta đem ra sờ mó và mua bán.

Cảm giác lúc này của ông ta là sống sờ không dám tin.

Ông ta đã từng gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp và quyến rũ nhưng một cô gái có khí chất thanh cao và tao nhã giống như Bằng thì ông ta chưa từng gặp bao giờ.

Tuy Bằng đứng ở ngay trước mắt, mà ông ta lại tưởng Bằng chỉ là ảo ảnh, là hình bóng không có thực.

Công chúa !

Đúng ! Lúc này Bằng là cô công chúa nhỏ bé, là cô vợ mà ông ta không muốn yêu, nhưng không thể điều khiển được con tim của mình.

Ông ta đã rung động, đã mê say.

Càng ngắm nhìn Bằng, ông ta càng không thể rời mắt khỏi khuôn mặt và chiếc váy đang ôm khít lấy thân hình nhỏ bé và quyến rũ của Bằng.

Quá đẹp !

Trái tim ông ta đang không ngừng đập nhanh lên, mặt ông ta cũng bắt đầu chuyển màu, ngay cả ánh mắt cũng không thể lạnh lẽo mà nhìn Bằng.

Ông ta đang nhìn Bằng bằng ánh mắt si mê và ngưỡng mộ.

Thấy ông ta cứ nhìn mình mãi mà không chịu mở miệng nói gì, vừa bực mình, vừa tức giận vì bị hành cả ngày hôm nay và bị ông ta bắt phải làm những việc mà từ trước đến nay mình chưa từng làm, vừa xấu hổ vì bốn cô gái kia cứ che miệng cười khúc khích mãi.

Chịu hết nổi, Bằng dùng dùng bỏ đi.

Ông ta giật mình, vội thu ánh mắt và khuôn mặt đang nhìn vợ như một thằng ngố của mình lại, ông ta lên tiếng hỏi một cô nhân viên đứng gần.

_Bà chủ đâu ?

_Dạ, Bà chủ đang chờ ông ở dưới lầu.

Ông ta tự sỉ vả bản thân mình, chỉ vì muốn nhìn thấy Bằng, muốn xem Bằng thay đổi như thế nào khi mặc váy, ông ta đã hỏi ngay căn phòng mà Bằng đang được chăm sóc, rồi đi lên như một thằng ngố, để rồi nhận ra bản thân mình đang hành động không giống với ngày thường một chút nào.

Than chán, bực mình chán, ông ta quay lưng đi tìm bà chủ của cửa hàng Á Âu này.

Thực ra cửa hàng này là của ông ta, do ông ta đầu tư tiền và vốn vào, nhưng người quản lý là một người khác.

Ông ta là người làm ăn lớn, một người như ông ta làm sao có thể hạ mình đi quản lý một cửa hàng nhỏ.

Tuy không cần thiết nhưng chỉ cần có tiền, ông ta có thể thuê ỉn một nhân viên giỏi thay mặt ông ta quản lý cửa hàng.

Người mà ông ta thuê là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, cô ta là Lý Mộ Hương, một người nổi tiếng trong giới thời trang và một người mẫu được nhiều hãng mỹ phẩm thuê để quảng cáo cho sản phẩm của họ.

Lẽ ra cô ta vẫn tiếp tục con đường biểu diễn thời trang của mình, nhưng nhận thấy nghề người mẫu không bền lâu, lại là người yêu gia đình hơn yêu sàn catwalk nên từ bỏ sự nghiệp biểu diễn thời trang để trở thành một người vợ đảm đang của một doanh nhân và một nhân viên xuất sắc của ông ta.

Lý do vì sao cô ta không chịu ở nhà hưởng vinh hoa phú quý và an nhàn sung sướng mà lại muốn đi làm thì chỉ có mình cô ta mới giải thích nổi.

Ngay cả ông chồng dù có thuyết phục vợ cũng vô ích.

Lý Mộ Hương là một người phụ nữ sống có nguyên tắc và chung thủy nên ông chồng dù có không hài lòng cho vợ đi làm cũng không lo sợ bị vợ cho cảm sừng.

41. Chương 41

Ông ta gõ nhẹ vào văn phòng làm việc của Lý Mộ Hương.

_Vào đi !

Thấy ông ta, Mộ Hương cười tươi.

_Cậu đến đón vợ à ?

Ông ta gật đầu đáp.

_Đúng. Chị đã làm theo những yêu cầu của em cho cô ấy rồi chứ ?

—Cậu yên tâm, đích thân chị chọn đồ cho cô ấy thì không thể nào nhầm lẫn được.

Ông ta đón lấy tách cà phê trên tay Mộ Hương.

Ngồi đối diện với ông ta, mắt nhìn ông ta đăm đăm, Lý Mộ Hương cười nhẹ.

—Xem ra lần này cậu rất nghiêm túc về chuyện tình cảm.

Ông ta bình thản đáp.

—Sao chị cho rằng em đang nghiêm túc ?

—Đừng có chối. Nếu cậu không quan tâm đến cô ấy, cậu sẽ không dành nhiều ưu ái và lo lắng cho cô ấy nhiều như thế.

Quan sát biểu hiện trên khuôn mặt ông ta, Lý Mộ Hương nói tiếp.

—Vợ cậu là một cô bé dễ thương và đáng yêu. Mặc dù chỉ vừa mới gặp, nhưng tôi rất thích cô bé.

Ông ta im lặng không nói gì, đầu nghĩ ngợi lung tung.

—Chuyện đã trôi qua rồi, cậu không thể quên đi để tiếp tục sống trong vui vẻ và trân trọng hạnh phúc hiện tại của mình được sao ?

Ly cà phê trên tay ông ta khẽ run một cái, mặt ông ta lạnh băng.

Thấy ông ta cứ cố chấp không chịu hiểu, Lý Mộ Hương buồn rầu khuyên can.

—Cô bé là một cô gái tốt bụng và vô tội, tôi thấy cậu cũng đã bắt đầu có tình cảm với cô ấy, đừng tự làm khổ bản thân, đừng vì những những kí ức không tốt đẹp mà phá tan đi hạnh phúc của chính mình.

Ông ta không nói gì, cũng không có phản ứng gì.

Ông ta luôn luôn thế, ít khi nào ông ta nổi điên lên khi bị người khác chọc tức, hay nhắc đến những chuyện mà ông ta không muốn nghe, càng chọc giận ông ta, ông ta lại càng không nói gì và mặt lại càng lạnh lùng hơn.

Người duy nhất có thể khiến ông ta sống giống như một con người là Băng.

Chỉ đáng tiếc một điều là bóng ma trong quá khứ của ông ta không thể dễ dàng gỡ bỏ được.

Người buộc chuông là ông ta, người gỡ chuông cũng phải là ông ta.

Nếu ông ta không muốn, không một ai có thể giúp ông ta làm được điều đó.

Thấy ông ta không muốn nhắc đến chuyện này, Lý Mộ Hương hiểu ý liền chuyển sang chủ đề khác.

—Bao giờ bố mẹ về, cậu có biết không ?

—Bấy giờ sáng mai.

Lúc này ông ta mới ngẩng đầu nhìn Lý Mộ Hương bằng ánh mắt kinh ngạc, xen lẫn tò mò.

—Tại sao chị lại biết ?

—Anh trai cậu nói cho tôi biết.

—Ra thế. Em lại tưởng chị có thể đoán được ra.

Nghe giọng trêu đùa của ông ta, Lý Mộ Hương mỉm cười.

—Cậu định giới thiệu con dâu cho bố mẹ thế nào đây ?

—Thì cứ bình thường mà làm, chỉ cần nói cho bố mẹ biết cô ấy là vợ của em là được rồi.

—Cậu đang đùa hả ? Cậu có biết cậu đang nói gì không ? Dù gì gia đình chúng ta cũng là một đại gia tộc, làm sao chuyện kết hôn của cậu chỉ cần đưa nhau đi đăng kí kết hôn là xong.

Nghe ông ta nói chuyện hôn nhân đại sự cả đời của mình mà như đang nói về một ai khác khiến Lý Mộ Hương diên tiết giảng dạy một hồi.

Cũng may đối với người chị dâu nhiệt tình và tốt bụng này, ông ta không cảm thấy chán ghét nếu không, Lý Mộ Hương đã gặp đại họa khi dám nói nặng lời với ông ta rồi.

—Em không muốn nói nhiều, dù sao chuyện này cũng là việc riêng của em.

Lý Mộ Hương bực mình bảo ông ta.

—Cậu đúng là thằng ngốc.

Ông ta không coi mấy lời nói hung hăng của Lý Mộ Hương vào đâu.

—Chị hãy lo nghĩ ngơi và an dưỡng đi, đừng nóng giận nếu đứa bé trong bụng lại quấy đạp, anh trai em mà trách tội, em không gánh nổi đâu.

Nghe nhắc đến đứa con, mặt Lý Mộ Hương bừng sáng, ánh mắt long lanh hạnh phúc, bàn tay bắt giắc sờ nhẹ vào bụng mình, một nụ cười tươi tắn nở trên môi.

Chỉ nhìn sơ qua cũng biết Lý Mộ Hương yêu và mong chờ đứa con này ra đời đến mức độ nào.

Nhìn biểu hiện hạnh phúc trên khuôn mặt Lý Mộ Hương, bỗng chốc mắt ông ta tối xầm, bao nhiêu ý nghĩ tốt đẹp đều tan biến hết cả.

Nếu chuyện đó không xảy ra, có lẽ ông ta đã không đau khổ và phải sống cô độc như bây giờ.

Ngồi đợi ông ta trên xe ô tô, Băng buồn chán không nói một câu với Phúc.

Mặc bộ váy này khiến Băng vừa bực mình, vừa cảm thấy không quen, lại vừa cảm thấy xấu hổ không dám nhìn mặt ai.

Tất cả cũng tại ông chồng lạnh lùng và cao ngạo của Băng ép Băng phải làm những việc mà Băng không muốn.

Chống tay lên cằm, mắt nhìn ra bên vệ đường, đầu bốc khói vì giận, mắt mở trừng trừng nhìn cây phượng không chớp mắt.

Băng đang trút hết mọi tức giận và bực mình lên cái cây tội nghiệp, bằng cách ban cho nó những ánh mắt giết người của mình.

Một lúc sau từ trong cửa hàng Á Âu, ông ta ung dung và thong dong bước về phía xe ô tô.

Phúc nhanh chóng làm bổn phận của mình.

Băng mãi ngắm cây phượng bên đường một cách say mê đến nỗi không hay không biết là ông ta đã trèo lên xe và đang ngồi bên cạnh mình.

Đến khi chiếc xe chuyển bánh, Băng cũng vẫn chìm vào trong suy nghĩ mông lung.

Ông ta vốn là người ít nói, lại lạnh lùng nên không lên tiếng hỏi Băng.

Nhưng tự dưng thấy cô vợ hôm nay đột nhiên đổi tính, nên đành phải lên tiếng hỏi.

—Cô đang nghĩ gì thế ?

Không có tiếng trả lời.

Băng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi suy tư của mình.

Ông ta bắt đầu quan sát khuôn mặt đang chìm trong mộng tưởng của Băng.

Một lần nữa, ông ta lại ngây người ra để ngắm Băng.

Một vẻ đẹp ngây thơ, trong sáng và thuần khiết. Vẻ đẹp này không thể dùng những từ thô thiển của nhân gian để miêu tả.

Tuy không thể ví Bằng là tiên nữ, là mỹ nhân có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng đủ để một con người lạnh lùng và vô cảm như ông ta phải rung động, phải si mê và phải từ bỏ đi tính cách cao ngạo của mình.

Ông ta nói là ông ta không muốn yêu, nhưng hình như càng trốn tránh, lại càng dễ dàng rơi vào bẫy tình hơn.

Bằng ngược mắt lên nhìn ông ta.

Khi ánh mắt Bằng và ánh mắt ông ta giao hòa với nhau.

Xung quanh họ có một tiếng sét xẹt ngang qua.

Mặt Bằng đỏ bừng, trái tim đập thật nhanh, mắt bối rối vội cup ngay xuống, đôi môi mọng đỏ vội mím chặt lại.

Không dám nhìn ông ta thêm cái nào nữa, Bằng quay mặt đi.

Biểu hiện nửa tỉnh nửa say của Bằng đã thu hút ánh mắt của ông ta.

Ông ta tham lam muốn được chiêm nghiệm khuôn mặt tuyệt mỹ của Bằng, muốn đắm chìm vào trong ánh mắt long lanh trong sáng như nước trong hồ vào mùa thu của Bằng.

Bàn tay ông ta đỏ mồ hôi vì phải cố kiềm chế không dám đụng vào người Bằng.

Ngay lúc này ông ta muốn chạm vào tóc Bằng, muốn vuốt ve từng sợi tóc suôn mềm, muốn vuốt ve hai gò má mịn màng và trắng hồng của Bằng.

Ông ta còn tham lam muốn hôn Bằng.

Hốt hoảng, sợ hãi, ông ta không dám nhìn Bằng thêm cái nào nữa.

Ông ta bắt đầu không điều khiển được chính mình.

Ông ta nhận ra sai lầm của bản thân khi bắt Bằng phải thay đổi.

Trong bộ váy xanh dương ôm sát người, mái tóc, khuôn mặt hoàn hảo, trước kia ông ta đã có tình cảm với Bằng, nay Bằng biến thành một mỹ nhân, trái tim ông ta theo đó cũng đập lên những nhịp điệu rộn ràng, ngay cả ánh mắt cũng si mê và tham luyến nhìn Bằng.

Bằng đã phải cố nén giận từ chiều đến giờ, ông ta không biết điều nói vài câu, ông ta còn im lặng nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu khiến Bằng điên lên.

_Ông muốn gì ?

Bằng khiêu khích hỏi.

_Tôi không muốn gì cả.

_Có thật là ông không muốn gì ?

Cô vợ trẻ con bắt đầu chất vấn.

_Đúng. Chẳng phải tôi đã nói rất rõ ràng rồi sao ?

Bằng nghiêng chặt răng.

_Ông bắt tôi làm những việc mà tôi không thích, ông chỉ nói được thế thôi à ?

Miệng ông ta nhếch lên.

_Cô muốn tôi xin lỗi cô ?

_Không cần.

Ông ta nhìn thẳng vào mặt Bằng.

_Nếu không muốn tôi xin lỗi cô, cô muốn tôi làm gì ?

Băng đón nhận ánh mắt đáng sợ của ông ta.

__Ông sẽ xin lỗi tôi khi tôi yêu cầu sao ?

__Không.

Ông ta trả lời mà không cần suy nghĩ đến lấy một giây.

Băng cười nhạt.

__Nếu đã biết là mình không thể, tại sao ông lại hỏi tôi một câu kì cục như thế ?

Miệng lưỡi của Băng càng ngày càng lợi hại.

Dám cãi lý và cãi tay đôi với ông ta, xem ra trong mắt Băng, ông ta đích thực là một ông chồng không có trọng lượng.

Trước khi nổi điên lên, ông ta phải tự an ủi bản thân là không nên chấp trẻ con nếu không có bao nhiêu phong ba bão táp, ông ta đều trút hết lên đầu Băng.

42. Chương 42

Không muốn cãi nhau với trẻ con, ông ta chọn cách nhắm mắt dưỡng thần, chọn cách im lặng là vàng.

Băng là một đứa trẻ con chưa trưởng thành, đột nhiên thấy người lớn lơ mình đi, thấy ông ta không nói chuyện với mình nữa, Băng nhất quyết phải tìm cách cho ông ta mở miệng và chịu nói chuyện với mình.

Để túi sách sang một bên, Băng ngồi nhích lại gần ông ta, miệng dịu dàng gọi.

__Hoàng Trọng Quân !

Ông ta giật thót, trái tim lỡ mất hai nhịp, lòng lại lằm rằm kêu khổ.

Cô vợ trẻ con lại sắp biến thành yêu nữ.

Ông ta im lặng không đáp.

Băng không cho thế là buồn, là chán nản mà ngược lại chính sự im lặng và lạnh lùng của ông ta đã khiến Băng càng quyết tâm trêu đùa ông ta hơn.

Băng vuốt ve má ông ta, đầu dựa lên vai ông ta, miệng cười thâm.

“Hoàng Trọng Quân ! Ông tưởng là ông có thể bình yên mà nghỉ ngơi hả ?”

“Nếu tôi mà không phá được ông, không quấy cho phát điên lên, không trả được mỗi hận này, tôi thề sẽ không làm người”

“Quân tử có thú tất phải báo, có ân tất phải trả. Ông là kẻ thù của tôi, nếu để cho ông sống yên, thì còn gì là thiên lý nữa”

Lòng đã quyết, chí đã bền, Băng quyết tâm hành động.

Ngồi lên lòng ông ta, tay bầu vào cổ ông ta, môi gần như chạm vào môi ông ta, Băng cười càng lúc càng tươi.

Đầu tiên, Băng hung hăng ôm siết lấy ông ta, Băng muốn nghiền ông ta thành cám.

Biết rằng cơ thể mình quá nhỏ bé, nên không thể nghiền nát được ông ta, Băng chuyển sang kế hoạch khác.

Mắt nhìn vào khuôn mặt đang giả vờ say ngủ của ông ta. Cái đầu linh hoạt và nghịch ngợm của Băng không ngừng tính toán, không ngừng bày mưu tính kế.

Cuối cùng, Băng áp môi mình vào môi ông ta.

“Tên kia ! Để xem khi người giả vờ ngủ, ta chiếm tiện nghi của người trước xem người còn hung hăng mà tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra nữa không ?”

Môi Băng vừa chạm vào môi ông ta, ông ta run lên một cái.

Thật lạ, dù gặp phải bất cứ tình huống nào ông ta cũng không rung mình, cũng không lo sợ, cũng không cảm thấy bối rối đến mất cả phương hướng, thế mà nay chỉ một cái chạm nhẹ vào môi của Băng, ông ta đã run lên rồi.

Cơ thể ông ta bắt đầu thả lỏng, ngay cả trái tim cũng không điều khiển được nhịp đập của mình.

Nụ cười trên môi Băng càng ngày càng mở rộng.

Thay vì dùng những lời lẽ bất bình và tức giận để chọc tức ông ta, Băng lại khôn ngoan dùng mỹ nhân kế với ông ta.

Băng sờ má ông ta, vuốt ve mắt, mũi, và lùa vào tóc ông ta, miệng thì thâm vào tai ông ta.

__Sao anh không nói gì ?

Ông ta nuốt nước bọt, lòng kêu khổ.

Trước đây, dù con gái có cởi đồ trước mặt ông ta, ông ta tuyệt đối cũng không biến sắc, không có cảm giác gì.

Tại sao cô vợ trẻ con chỉ cần động chạm vào người, thì thắm nói chuyện, và cười rất ngây thơ, ông ta đã không chịu đựng được nữa rồi ?

Ông ta có cảm giác mình đang ngồi bên cạnh một cái lò lửa.

Ngay lúc này ông ta muốn ôm chặt lấy Băng, hôn Băng, và chiếm lấy Băng.

Băng không biết rằng ông ta càng lúc càng không thể không chế được dục vọng của bản thân, Băng vẫn cứ vô tư nghịch và trêu đùa ông ta.

Băng giống như một đứa trẻ con đang thể hiện tình cảm của mình bằng cách hôn lên khắp mặt ông ta, năm ngón tay nhỏ bé đang nghịch mái tóc đen mượt của ông ta.

Cúi xuống khuôn mặt đẹp trai và tuấn tú của ông ta, ngón trỏ của Băng quét nhẹ lên môi ông ta.

Băng dùng răng cắn nhẹ vào môi ông ta.

Mặt ông ta đỏ dần lên, điều buồn cười là ông ta không còn dũng khí để cho Băng muốn làm gì thì làm nữa mà nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác.

Trùng mắt nhìn Băng, giọng khàn khàn, ông ta quát nhỏ.

__Ngồi yên đi !

Nếu để ý kỹ sẽ thấy, ông ta không còn vẻ mặt lạnh lùng và vô cảm nữa, mà thực sự đã bị cô tình nhân nhỏ bé làm cho phát điên và phát cuồng lên rồi.

Băng cười khì khì, Băng không coi mấy lời nói hung hăng và hàm chứa đe dọa của ông ta vào đâu.

Băng tiếp tục trò chơi của mình.

Ôm lấy khuôn mặt ông ta, Băng bắt ông ta phải nhìn vào mặt mình.

Mắt Băng nheo lại đầy tình nghịch, khuôn mặt đỏ bừng e lệ, đáng vẻ mười phần rung động lòng người và mê say.

Ông ta ngẩn ngơ nhìn.

Xong !

Lúc này ông ta đã thực sự bị con yêu nữ quyến rũ, bị làm ê loạn.

Băng áp môi mình vào môi ông ta.

Không biết Băng lấy đâu ra nhiều dũng khí và gan dạ như thế.

Băng không cần biết là mọi người có cảm giác gì, sẽ đánh giá mình ra sao ?

Băng chỉ cần biết là phải tìm đủ mọi cách để quyến rũ ông chồng lạnh lùng và vô cảm này.

Khi nhìn vào mắt ông ta Băng cảm nhận được nỗi đau, cảm nhận được sự cô đơn và buồn chán của ông ta.

Băng muốn làm một làm một ngọn lửa nhỏ sưởi ấm cho tâm hồn lạnh giá và cô đơn của ông ta.

Mặc dù không hiểu thế nào là hôn, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng khi hôn ông ta, con tim, cơ thể của Băng đã hướng dẫn Băng làm điều đó.

Lúc đó ông ta mặc Băng muốn làm gì thì làm, nhưng dần dần không biết từ lúc nào, vòng tay của ông ta đã ôm siết lấy eo Băng, ông ta còn hôn Băng cuồng nhiệt hơn cả Băng.

Ngay sau khi cảm nhận được không khí xung quanh mình bị cướp mất, cảm nhận đôi môi mình đang bị ông ta hôn như muốn nuốt mình vào bụng, Băng hốt hoảng vội đẩy ông ta ra.

Nhưng Băng không còn đường lui nữa rồi, chính Băng là người khơi mào trước, nên ông ta bắt Băng phải chịu trách nhiệm cho những gì mà Băng đã gây ra.

Thấy ông ta không chịu buông mình ra, mà càng lúc ông ta càng hôn mình cuồng nhiệt hơn.

Băng nhất định không chịu thua, Băng cũng cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của ông ta.

Cứ như thế cả hai không biết hôn nhau bao lâu, hôn nhau đến trời đất quay cuồng, hôn đến nỗi không còn kiểm chế được những cảm xúc mãnh liệt đang cuộn trào trong lòng mình.

Ông ta là một con người giỏi kiểm chế và làm chủ hoàn cảnh của mình như thế, có thể điều khiển được bản thân trước bất cứ tình huống nào, nay lại bị thua bởi một cô vợ trẻ con vốn không hiểu ái tình là gì.

Đến lúc ông ta buông Băng ra, Băng dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình trong ngực áo của ông ta, môi Băng đã sưng đỏ vì ông ta hôn cuồng nhiệt quá.

Cả hai im lặng lắng nghe nhịp đập rộn ràng trong trái tim của nhau.

Không ai nói gì, cũng không ai lên tiếng phá tan đi không khí ngọt ngào và hoan ái mà cả hai vừa mới tạo ra.

Từ xa, ngôi biệt thự của ông ta thấp thoáng sau hàng cây.

Băng ngồi thẳng dậy, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc và bối rối, mặt Băng vẫn đỏ bừng, sắc hồng trên má làm cho Băng càng thêm phần kiều diễm và quyến rũ.

Chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ làm cho ông ta đông cứng.

Ông ta không còn là chính mình nữa, đã được nếm mùi vị của ái tình, nếu bảo ông ta quên đi làm sao ông ta có thể quên được, còn nếu bảo ông ta cố kìm nén, ông ta liệu có làm được không khi cô vợ trẻ con thỉnh thoảng lại thích biến thành một yêu nữ.

Ông ta tự sỉ vả bản thân.

Biết rằng mình không nên để Băng đến gần, biết rằng mình đang bị Băng quyến rũ, tại sao không tránh xa Băng ra, mà ngược lại còn muốn Băng đến gần mình, quyến rũ mình ?

Thở dài buồn chán, ông ta không dám nghĩ thêm gì nữa.

Càng nghĩ ông ta càng thấy mình là một kẻ vô dụng, là một thằng ngu ngốc.

Không yêu, không có ái tình, ông ta trước kia cảm thấy mình vẫn sống được, nhưng thật không ngờ trái tim ông ta lại mong manh và yếu đuối đến như thế.

Tự mở cửa xe, Băng ung dung bước xuống xe.

Chiếc giày cao gót làm cho Băng đau chân.

Cáu giận, Băng liền cúi xuống.

Đang đi, ông ta dừng lại, thấy vợ hành động kì quái, ông ta muốn xem Bằng định làm gì.

Bằng cởi bỏ đôi guốc màu trắng đang đi trên chân. Một tay xách giếp, một tay cầm quai túi sách, Bằng tung tăng đi vào trong nhà.

Vượt qua ông ta, nghiêng đầu cười với ông ta một cái, tiếp theo sau đó lười le ra, mắt chớp chớp tỏ vẻ không hiểu và trẻ con, Bằng chạy biến vào trong nhà.

Ông ta đứng im một chỗ, mặt ông ta đang đỏ dần lên, mắt ông ta ngập tràn hình ảnh nhỏ bé của Bằng.

Trong nắng vàng, trong sắc lá của hoa và của cây, ông ta ngỡ tưởng Bằng là tiên nữ.

Trên môi ông ta xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, một nụ cười đẹp nhất từ trước đến nay.

Vuốt tóc, ông ta bối rối không nói nên lời, cũng không hiểu chính mình nữa.

Lúc này vừa mới bảo bản thân là hãy tránh xa Bằng ra nhưng chỉ bằng mấy cử chỉ đáng yêu của Bằng, ông ta hoàn toàn quên sạch những gì mà mình vừa mới nghĩ, cũng quên luôn lý do vì sao mình lại lấy Bằng, mà chỉ cần biết Bằng là vợ của mình, là người đã inh những cảm xúc mãnh liệt và rung động.

Phải chăng ông ta đã bị điên rồi ?

Chạy vọt lên lầu, vứt túi sách lên giường. Bằng phóng thẳng vào phòng tắm.

Lúc này Bằng chỉ có một nguyện ước duy nhất là có thể gột bỏ hết những mỹ phẩm vào mùi nước hoa mà bốn cô gái ở cửa hàng Á Âu đã bôi lên cơ thể mình.

Vừa tắm Bằng vừa hát nho nhỏ, tiếng ca lạnh lớt, dễ thương và ngọt ngào vang lên.

Nếu như vào những ngày khác, ông ta thế nào cũng phải uống xong ly cà phê mới lên lầu, nhưng kể từ khi lấy Bằng, hình như thói quen này đang dần thay đổi, ông ta thích dành nhiều thời gian ở bên Bằng hơn.

43. Chương 43

Nếu để ý kĩ sẽ thấy, ông ta không còn vẻ mặt lạnh lùng và vô cảm nữa, mà thực sự đã bị cô tình nhân nhỏ bé làm cho phát điên và phát cuồng lên rồi.

Bằng cười khi khi, Bằng không coi mấy lời nói hung hăng và hàm chứa đe dọa của ông ta vào đâu.

Bằng tiếp tục trò chơi của mình.

Ôm lấy khuôn mặt ông ta, Bằng bắt ông ta phải nhìn vào mặt mình.

Mắt Bằng nheo lại đầy tình nghịch, khuôn mặt đỏ bừng e lệ, đáng vẻ mười phần rung động lòng người và mê say.

Ông ta ngẩn ngơ nhìn.

Xong !

Lúc này ông ta đã thực sự bị con yêu nữ quyến rũ, bị làm ê loạn.

Bằng áp môi mình vào môi ông ta.

Không biết Bằng lấy đâu ra nhiều dũng khí và gan dạ như thế.

Bằng không cần biết là mọi người có cảm giác gì, sẽ đánh giá mình ra sao ?

Bằng chỉ cần biết là phải tìm đủ mọi cách để quyến rũ ông chồng lạnh lùng và vô cảm này.

Khi nhìn vào mắt ông ta Bằng cảm nhận được nỗi đau, cảm nhận được sự cô đơn và buồn chán của ông ta.

Bằng muốn làm một làm một ngọn lửa nhỏ sưởi ấm cho tâm hồn lạnh giá và cô đơn của ông ta.

Mặc dù không hiểu thế nào là hôn, mặc dù không có kinh nghiệm nhưng khi hôn ông ta, con tim, cơ thể của Bằng đã hướng dẫn Bằng làm điều đó.

Lúc đó ông ta mặc Băng muốn làm gì thì làm, nhưng dần dần không biết từ lúc nào, vòng tay của ông ta đã ôm siết lấy eo Băng, ông ta còn hôn Băng cuồng nhiệt hơn cả Băng.

Ngay sau khi cảm nhận được không khí xung quanh mình bị cướp mất, cảm nhận đôi môi mình đang bị ông ta hôn như muốn nuốt mình vào bụng, Băng hốt hoảng vội đẩy ông ta ra.

Nhưng Băng không còn đường lui nữa rồi, chính Băng là người khơi mào trước, nên ông ta bắt Băng phải chịu trách nhiệm cho những gì mà Băng đã gây ra.

Thấy ông ta không chịu buông mình ra, mà càng lúc ông ta càng hôn mình cuồng nhiệt hơn.

Băng nhất định không chịu thua, Băng cũng cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của ông ta.

Cứ như thế cả hai không biết hôn nhau bao lâu, hôn nhau đến trời đất quay cuồng, hôn đến nỗi không còn kiểm chế được những cảm xúc mãnh liệt đang cuộn trào trong lòng mình.

Ông ta là một con người giỏi kiểm chế và làm chủ hoàn cảnh của mình như thế, có thể điều khiển được bản thân trước bất cứ tình huống nào, nay lại bị thua bởi một cô vợ trẻ con vốn không hiểu ái tình là gì.

Đến lúc ông ta buông Băng ra, Băng dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình trong ngực áo của ông ta, môi Băng đã sưng đỏ vì ông ta hôn cuồng nhiệt quá.

Cả hai im lặng lắng nghe nhịp đập rộn ràng trong trái tim của nhau.

Không ai nói gì, cũng không ai lên tiếng phá tan đi không khí ngọt ngào và hoan ái mà cả hai vừa mới tạo ra.

Từ xa, ngôi biệt thự của ông ta thấp thoáng sau hàng cây.

Băng ngồi thẳng dậy, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc và bối rối, mặt Băng vẫn đỏ bừng, sắc hồng trên má làm cho Băng càng thêm phần kiều diễm và quyến rũ.

Chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ làm cho ông ta đông cứng.

Ông ta không còn là chính mình nữa, đã được nếm mùi vị của ái tình, nếu bảo ông ta quên đi làm sao ông ta có thể quên được, còn nếu bảo ông ta cố kìm nén, ông ta liệu có làm được không khi cô vợ trẻ con thỉnh thoảng lại thích biến thành một yêu nữ.

Ông ta tự sỉ vả bản thân.

Biết rằng mình không nên để Băng đến gần, biết rằng mình đang bị Băng quyến rũ, tại sao không tránh xa Băng ra, mà ngược lại còn muốn Băng đến gần mình, quyến rũ mình ?

Thở dài buồn chán, ông ta không dám nghĩ thêm gì nữa.

Càng nghĩ ông ta càng thấy mình là một kẻ vô dụng, là một thằng ngu ngốc.

Không yêu, không có ái tình, ông ta trước kia cảm thấy mình vẫn sống được, nhưng thật không ngờ trái tim ông ta lại mong manh và yếu đuối đến như thế.

Tự mở cửa xe, Băng ung dung bước xuống xe.

Chiếc giày cao gót làm cho Băng đau chân.

Cáu giận, Băng liền cúi xuống.

Đang đi, ông ta dừng lại, thấy vợ hành động kì quái, ông ta muốn xem Băng định làm gì.

Băng cởi bỏ đôi guốc màu trắng đang đi trên chân. Một tay xách giếp, một tay cầm quai túi sách, Băng tung tăng đi vào trong nhà.

Vượt qua ông ta, nghiêng đầu cười với ông ta một cái, tiếp theo sau đó lướt le ra, mắt chớp chớp tỏ vẻ không hiểu và trẻ con, Băng chạy biến vào trong nhà.

Ông ta đứng im một chỗ, mặt ông ta đang đỏ dần lên, mắt ông ta ngập tràn hình ảnh nhỏ bé của Băng.

Trong nắng vàng, trong sắc lá của hoa và của cây, ông ta ngỡ tưởng Băng là tiên nữ.

Trên môi ông ta xuất hiện một nụ cười hạnh phúc, một nụ cười đẹp nhất từ trước đến nay.

Vuốt tóc, ông ta bối rối không nói nên lời, cũng không hiểu chính mình nữa.

Lúc này vừa mới bảo bản thân là hãy tránh xa Băng ra nhưng chỉ bằng mấy cử chỉ đáng yêu của Băng, ông ta hoàn toàn quên sạch những gì mà mình vừa mới nghĩ, cũng quên luôn lý do vì sao mình lại lấy Băng, mà chỉ cần biết Băng là vợ của mình, là người đã ỉnh những cảm xúc mãnh liệt và rung động.

Phải chăng ông ta đã bị điên rồi ?

Chạy vọt lên lầu, vớt túi sách lên giường. Băng phóng thẳng vào phòng tắm.

Lúc này Băng chỉ có một nguyện ước duy nhất là có thể gột bỏ hết những mỹ phẩm vào mùi nước hoa mà bốn cô gái ở cửa hàng Á Âu đã bôi lên cơ thể mình.

Vừa tắm Băng vừa hát nho nhỏ, tiếng ca lạnh lót, dễ thương và ngọt ngào vang lên.

Nếu như vào những ngày khác, ông ta thế nào cũng phải uống xong ly cà phê mới lên lầu, nhưng kể từ khi lấy Băng, hình như thói quen này đang dần thay đổi, ông ta thích dành nhiều thời gian ở bên Băng hơn.

Tiếng hát hòa lẫn tiếng nước chảy trong phòng tắm làm ông ta chú ý.

Mặc dù đã từng một lần nghe Băng vừa hát vừa tắm nhưng ông ta vẫn thấy ngạc nhiên và hiếu kì.

Lúng túng không biết mình nên làm gì, ông ta đành bước lại gần cửa sổ rồi dôi mắt ra bên ngoài ngắm khu vườn ở phía dưới.

Vò đầu, ông ta không hiểu tại sao mình lại lúng túng, lại bối rối, lại không tài nào phán đoán được chính xác cảm giác của mình lúc này là gì ?

Tại sao ông ta lại có hành động rụt rè và ngượng ngùng như một tân nương bước vào phòng hoa chúc thế này ?

Đây chẳng phải là căn phòng ông ta vẫn sống, vẫn ngủ ở đây hay sao ?

Từ trong phòng tắm Băng bước ra ngoài.

Do không biết là ông ta đang đứng ở trong phòng và đang nhìn mình từ vị trí gần cửa sổ.

Băng vô tư bước gần đến tủ quần áo.

Lúc này Băng chỉ có ý nghĩ duy nhất là gột rửa hết những mùi vị khó chịu trên cơ thể nên không kịp mở tủ lấy quần áo, thành ra Băng chỉ quần độc một chiếc khăn tắm quanh mình, cùng với một chiếc khăn đang vắt tóc ở trên đầu.

Chân trần, Băng sải bước trên nền gạch trông giống như một cô người mẫu đang quảng cáo một sản phẩm sữa tắm của một hãng mỹ phẩm nào đó.

Cầm tay nắm cửa, Băng cố mở cửa tủ.

Một giây, hai giây, ba giây, Băng càng cố cánh cửa tủ càng không mở được.

Vốn không phải thực nữ, lại nghĩ trong phòng ngủ không có ai, nên Băng dơ chân lên đạp mạnh vào cánh cửa tủ quần áo, miệng rì rầm.

_Tủ quần áo chết tiệt ! Có mau mở ra cho bản cô nương lấy quần áo không hả ?

Đứng ở cuối phòng gần cửa sổ, đầu tiên ông ta tròn xoe mắt nhìn vợ, khuôn mặt hơi đỏ khi thấy vợ trong chiếc khăn tắm quyến rũ và kêu gọi, sau khi thấy vợ hành động giống như một tiểu cô đồng, miệng ông ta dần dần nhếch lên thành một nụ cười nhẹ.

Băng càng đá, càng chửi, ông ta càng buồn cười, bây giờ nụ cười đã gần rộng mở đến tận mai tai.

Không dám làm phiền đến nhã hứng của vợ, ông ta bịt miệng, tiếng cười bị giữ chặt trong cổ họng.

Khi nụ cười nở rộng trên môi ông ta, khuôn mặt ông bừng sáng rực rỡ như ánh bình minh trong nắng chiều.

Nếu ai bắt gặp ánh mắt, khuôn mặt và nụ cười của ông ta bây giờ lại tưởng mình đang trông thấy một thiên thần.

44. Chương 44

Bằng càng cố, cánh cửa càng bị kẹt, cuối cùng Bằng ôm lấy đầu, do dùng tay vò lại rút rút, cuối cùng mái tóc được hấp dầu, được cắt tỉa một cách sành điệu và thời trang buông xõa xuống vai.

Nhìn nghiêng, lại được ánh nắng chiếu vào, trông Bằng cũng quyến rũ và xinh đẹp không kém gì ông ta.

Từng chút, từng chút một mọi biểu hiện, hành động, khuôn mặt, sắc thái biểu cảm của Bằng đều lọt vào mắt ông ta.

Ông ta cứ si, cứ say mà ngắm nhìn Bằng, như đang chiêm ngưỡng một bông hoa mới nở trong sớm mai.

Không mở được, hoàn toàn không mở được.

Bằng chán nản ngồi xổm trên sàn nhà, mắt trừng trừng nhìn tủ quần áo trước mặt.

Lần này ông ta không còn chịu đựng hơn được nữa, một tiếng cười trầm ấm vang lên.

Bằng giật mình vội quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười.

Khi biết kẻ đáng ghét và phá rối, kẻ dám ngồi nhìn và quan sát mình từ lúc nãy đến giờ là ông ta, Bằng hầm hầm quát to lên.

_Ông cười cái gì thế hả ?

Ông ta im lặng không đáp, ông ta chỉ cười và cười.

Bằng phòng mồm trợn mắt.

_Ông có im đi không ?

Ông ta vẫn cứ cười, thậm chí còn cười rất tươi, cười rất ngọt ngào, cười đến mê say.

Nếu bình thường, Bằng sẽ ngây người, sẽ đỏ mặt tía tai, sẽ bất động mà nhìn, mà ngắm ông ta, thậm chí có thể mất hồn vì nụ cười của ông ta.

Nhưng bây giờ Bằng đang tức giận phùng phùng nên không thèm chú ý đến nụ cười của ông ta, thậm chí cũng quên luôn mình chỉ đang quần tằm một cái khăn tắm quanh người, còn bên trong hoàn toàn không mặc gì.

Bằng đứng bật dậy, mắt nhìn ông ta như muốn bắt ông ta ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Thấy ông ta cứ cười và cười mãi thôi, Bằng hết chịu nổi rồi.

Bằng siết chặt hai tay, tư thế, dáng đi như đang chuẩn bị đánh cho ông ta một trận nên thân vì dám chọc giận mình.

Nhìn dáng đi, điệu bộ, khuôn mặt tức giận trông rất buồn cười và trẻ con của Bằng, không nhịn được cười, ông ta còn cười tươi, và ngọt ngào hơn cả lúc này.

Tức cha chả là tức !

Bằng đã bị ông ta chọc giận đến đỉnh điểm rồi.

Bước lại gần ông ta, Bằng hung hăng nhắm mắt tay dơ một cú đấm vào bụng ông ta, bàn chân nhỏ bé và yếu đuối cũng ráng phối hợp với bàn tay phải đá vào chân ông ta.

Điệu bộ đánh người của Bằng mới khôi hài làm sao.

Nếu đã muốn đánh người khác, muốn đánh trúng mục tiêu ít ra phải mở mắt, phải nhắm đúng đích mới ra tay, đằng này Bằng lại nhắm mắt như thể chính mình mới là người bị đánh.

Bàn tay Bằng nhanh chóng bị tay ông ta nắm chặt, eo còn bị ông ta ôm siết lấy, chỉ bằng một động tác, ông ta đã gần như nhấc bổng lên.

Do tâm trạng vui vẻ, và khuôn mặt của Bằng quá đáng yêu nên ông ta không chấp, cũng không còn dùng thái độ lạnh lùng và vô cảm để nói chuyện với Bằng nữa, mà ông ta đang cười, đang dùng giọng vui đùa để hỏi Bằng.

__Thế nào, cô đã thỏa mãn rồi chứ ?

Bằng hung hăng giãy giụa, chiếc miệng nhỏ xinh hét lên.

__Buông tôi ra ! Đồ xấu xa ! Tôi ghét ông !

Mặc cho Bằng hét, Bằng gào, ông ta vẫn ông cứng lấy Bằng.

__Mau buông tôi xuống ! Tôi nói gì ông có nghe không ?

__Cô đang ra lệnh cho tôi đấy à ?

Bằng đâm liên tiếp vào ngực ông ta, giọng trẻ con hờn dỗi vang lên.

__Ông là kẻ thói tha, vì ông mà cả buổi chiều hôm nay tôi bị hành gần chết, vì ông mà tôi phải mặc váy, vì ông mà tôi không còn được sống thoải mái nữa, vì ông mà tôi...tôi... !

Bằng bí lý, đang hùng hồn nói một hơi, tự dưng không biết còn lý do gì nữa để nói cho hả.

Ông ta bật cười.

Cô vợ trẻ con này thật thú vị, ngay cả lúc giận dỗi cũng đáng yêu không chịu nổi.

__Sao không nói tiếp nữa đi !

Bằng vênh mặt lên nhìn ông ta.

__Ông hãy chờ đấy, cũng có ngày tôi cho ông biết tay.

Giãy giụa chán mà ông ta không chịu thả lỏng, Bằng cảm tức hỏi.

__Ông muốn gì ?

__Không muốn gì cả.

__Nếu không muốn gì, tại sao còn không buông tay ?

__Buông ra để cho cô đánh tôi à ?

Bằng cắn môi, ánh mắt nhìn ông ta không rời.

__Tôi thề, chỉ cần ông đồng ý thả cho tôi đi, tôi sẽ không đánh ông nữa ?

Nhìn ánh mắt ngây thơ và hồn nhiên của Bằng, nhìn khuôn mặt đỏ hồng quyến rũ và xinh đẹp của Bằng, lại nhìn xuống chiếc khăn tắm quấn hờ ngang người của Bằng, mặt ông ta bắt đầu chuyển màu, vòng tay từ từ nới lỏng rồi buông hẳn ra.

Ông ta vừa mới buông tay, Bằng điên tiến đâm ngay cho ông một quả vào bụng.

Tuy không làm đau được ông ta, nhưng cũng đủ cho Bằng cao hứng cười như nắc nẻ, hai tay chống sườn, lưỡi le ra, mặt vênh lên nhìn ông ta đầy thách thức.

__Cho đáng đời ông, ai bảo ông dám trêu tức tôi.

Ông ta sững sờ nhìn Bằng, càng ngày ông ta càng thấy cô vợ trẻ con của mình quá ngây thơ, quá trong sáng, và quá hồn nhiên.

Tâm hồn của Bằng là một trang giấy trắng.

Vui, buồn, nóng giận đều thể hiện hết cả bên ngoài.

Lúc này còn tức giận phùng phùng thế mà nay, chỉ vì đánh được một cú coi như xả giận đã cười ngay lên được.

Ông ta ước giá mà ông ta có thể vui vẻ và vô tư được như Bằng thì tốt biết mấy.

Thấy ông ta không nói gì, mà chỉ đứng im nhìn mình bằng đôi mắt khó hiểu, Bằng lại tưởng ông ta bị mình đánh đau quá nên tức giận không thêm bảo mình thế nào.

Tự xét bản thân mình cũng hơi quá đáng khi đánh ông ta, Bằng rụt rè hỏi.

__Ông không sao chứ ?

Ông ta im lặng không đáp.

Bằng không hiểu là ông ta đang nghĩ đến chuyện khác, không phải là đang tức giận mình, nên Bằng đứng gần sát vào người ông ta, nắm ngón tay thon dài và trắng muốt dơ lên bẹo nhẹ vào má ông ta.

__Ông đang nghĩ gì thế ?

Ông ta không trả lời, mắt ông ta nhìn Bằng đắm đắm.

Bằng gãi đầu, cử chỉ bối rối vì không hiểu ông ta đang nghĩ gì.

Dùng hai tay, Bằng kéo miệng ông ta ra.

__Chồng yêu ! Cười lên một cái xem nào ?

Ông ta vừa bực mình, vừa buồn cười, cô vợ trẻ con dám đối xử với ông ta như một đứa bé con.

Bằng không muốn trêu đùa ông ta nữa.

Xoa đầu ông ta, Bằng cười khì.

__Cứ đứng ở đây tận hưởng không khí trong lành và hít khí trời đi nhé, tôi đi đây.

Bằng cười hăng hắc, sau đó quay mình bỏ đi.

Đi được mấy bước chân, do vừa đi, vừa nhún nhảy như một con khỉ con nên Bằng bị xước chân.

Cả thân người Bằng lao về phía trước, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Bằng thất thanh gọi tên ông ta.

__Hoàng Trọng Quân.

Bằng không biết tại sao lúc mình gặp nguy hiểm người đầu tiên mình nghĩ đến lại là ông ta, Bằng chỉ biết người mà mình hy vọng có thể cứu và ình hy vọng là ông ta.

Nghe tiếng kêu của Bằng, ông ta sợ hãi vội ôm lấy eo của Bằng từ phía sau.

Do quá hốt hoảng Bằng đã nhắm tịt mắt lại, cơ thể không ngừng run rẩy.

Khi cảm nhận được hơi thở, nhịp đập trong trái tim, vòng tay của ông ta, biết mình đã được ông ta đỡ cho khỏi ngã, Bằng mới dám mở mắt ra nhìn.

Quay lại nhìn ông ta, mặc dù mặt vẫn còn lấm tẩm mồ hôi vì sợ, nhưng nụ cười trên môi Bằng đã xán lạn như ánh dương.

__Cảm ơn ông.

Bằng chân thành nói câu cảm ơn ông ta.

Ông ta tức điên lên.

__Cô không thể đi đứng được bình thường hay sao ? Cô có biết là suýt chút nữa cô đã bị ngã bầm dập rồi không ?

Lần đầu tiên ông ta mới nổi nóng, mới mắng chửi và quan tâm đến người khác, còn đâu, ông ta lúc nào cũng lạnh lùng như một lãnh nhân.

45. Chương 45

Băng chu miệng.

_Tôi có bị làm sao đâu mà ông mắng tôi ?

_Cô còn nói nữa, nếu tôi không đỡ được cô, cô nghĩ bây giờ cô còn hơi sức để mà cãi lý với tôi hả ?

Băng vòng qua cổ ông ta, miệng cười tươi.

_Thôi mà đại ca, tiểu đệ biết lỗi rồi. Đại ca có thể buông tay cho tiểu đệ đi thay quần áo được không ?

_Cô... !

Từ cô vừa phát ra khỏi miệng, ông ta im bật.

Lắc đầu thở dài, ông ta đã bó tay chịu thua tính cách có một không hai của cô vợ trẻ con này rồi.

Ông ta không biết mình lấy vợ hay là nhận con nuôi nữa ?

_Còn không mau buông tay đi.

Băng bắt đầu nổi cáu.

_Từ nay tôi không muốn cô chạy nhảy lung tung nữa.

Ông ta lạnh lùng tuyên bố.

_Tại sao ?

Băng nghiêng răng chất vấn ông ta.

_Cô bao nhiêu tuổi rồi.

_20.

_Thế mà tôi tưởng cô chỉ mới có 15 tuổi ?

Ông ta nhếch mép nhìn Băng, giọng cực kì tức tối và bực mình.

_Ông dám khi dễ tôi ?

Băng hung hăng ôm siết lấy cổ của ông ta, Băng muốn bóp cổ cho ông ta chết luôn.

_Nếu cô không muốn tôi khi dễ cô, thì từ nay cô nên đi đứng, nói năng và cư xử cho giống với một người trưởng thành đi.

_Ông cụt non.

Băng lập tức chửi ông ta là ông cụt non mà không úy kị hay sợ sệt gì cả.

_Cô dám ?

Ông ta trừng mắt nhìn Băng, răng ông ta sít lại.

Nhìn ông ta lúc này rất giống một hung thần đang dọa nạt một đứa trẻ con.

_Tại sao lại không ? Ông dám chê tôi, tôi phải đáp lễ thì mới hòa chứ ?

Ông ta cười khở.

Nếu tiếp tục nói chuyện và cãi nhau với Băng chẳng khác gì ông ta đang đi tranh chấp hơn thua với một đứa trẻ.

Nếu chuyện này mà lộ ra ngoài, thì còn gì là mặt mũi và danh tiếng của ông ta nữa.

Cổ kìm nén tức giận, ông ta phải buông cho Băng đi.

Băng cười chiến thắng.

Thấy ông ta biết điều, Bằng cũng không có ý định đùa dai nữa.

Nắm lấy tay ông ta, Bằng kéo ông ta đi theo mình.

Ông ta bực mình hỏi Bằng.

__Cô còn muốn gì nữa ?

__Mở dùm tôi cánh cửa tủ quần áo.

Ông ta càng lúc càng thấy mình giống như một người cha của Bằng, còn Bằng là con gái của ông ta.

Trên đời này, không có cặp vợ chồng nào kì lạ như ông ta và Bằng.

Một người mặc dù tuổi không còn là thiếu nữ, cơ thể cũng đã trưởng thành nhưng tính cách thì vẫn mãi như một tiểu hài nhi.

Còn ông ta lại già trước tuổi, mặc dù mới có hơn ba mươi nhưng tính cách lại chín chắn và lạnh lùng giống như một ông lão bảy mươi tuổi.

Họ đúng là một sự kết hợp hoàn hảo, đây là kiểu kết hôn theo quy luật bù trừ.

Mặc dù không muốn trở thành một tên nô dịch của vợ nhưng khi thấy vợ nhìn mình bằng ánh mắt hy vọng, lại thấy vợ ân mặc khêu gợi như thế này, ông ta làm sao có dũng khí để cho vợ gọi người khác lên giúp đỡ.

Cuối cùng ngậm bồ hòn làm ngọt, ông ta giúp Bằng mở cửa.

Chỉ một cái hẩy nhẹ, cánh cửa tủ dễ dàng mở ra.

Bằng kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn, Bằng nhìn đến ngây dại, vô đầu mấy cái, Bằng không hiểu vì sao cánh cửa lại được mở ra một cách dễ dàng như thế.

__Xong rồi chứ ?

Ông ta hồ hững hỏi.

Bằng không trả lời ông ta, đẩy ông ta đứng gọn sang một bên, Bằng bắt đầu động thủ.

Đến lượt Bằng mở, Bằng không tài nào mở được ra.

Trông điệu bộ nghiêng răng, nghiêng lợi của Bằng, ông ta phì cười.

Nắm lấy tay Bằng, ông ta nhẹ nhàng bảo.

__Cô mở như thế sẽ không mở được đâu.

__Nếu thế tôi phải làm thế nào ?

Bằng nhìn ông ta bằng ánh mắt như đang dò hỏi.

Khi bắt gặp đôi mắt tròn xoe không hiểu và cảm thấy kì quái của Bằng, tự dưng tức giận và bực mình của ông ta tan đi mấy phần.

Ông ta kiên nhẫn giải thích cho Bằng hiểu lý do vì sao.

Khi đã hiểu được rồi, Bằng vỗ hai tay vào nhau, chân nhảy lên, Bằng ôm chặt lấy ông ta, chiếc miệng nhỏ xinh còn hôn ông ta hai cái vào má.

Bỏ ông chồng đứng ngẩn ngơ, tìm đập thành thịch, mặt đỏ bừng một chỗ.

Lấy một quần áo yêu thích và quen thuộc của mình, Bằng phóng vào phòng tắm.

Thêm một lần nữa, ông ta không tự chủ được lại nở một nụ cười quẩn rữ và khó hiểu của mình.

Nhớ rõ giờ này hôm qua, còn cùng ông ta ngắm hoàng hôn trên sân thượng, thay xong quần áo, Bằng không thêm chú ý gì đến lời đe dọa của ông ta là không cho phép mình chạy nhảy mà phải đi đứng như một thực nữ.

Bằng chạy thật nhanh ra khỏi phòng tắm, nắm lấy tay ông ta, miệng giục.

__Mau lên !

Ông ta cảm thấy kì quái nên hỏi.

__Đi đâu ?

__Lên sân thượng.

Vừa mới nghe, ông ta đã biết cô vợ muốn gì.

Trên môi ông ta nhẹ điểm một nụ cười.

__Cô đi một mình đi, tôi hơi mệt nên không có hứng thú ngắm hoàng hôn với cô.

Băng cau mày, miệng chu lên.

__Mệt ? Ông làm gì mà mệt ?

Ông ta bực mình nhìn Băng.

Cô vợ trẻ con này có hiểu là cả ngày hôm nay ông ta không được nghỉ ngơi một chút nào, vừa phải lo cho Băng, lại lo giải quyết công việc ở công ty, tuy không phải vận động tay chân nhiều nhưng vận động trí óc có khi còn mệt hơn dùng cơ bắp.

Ông ta không thèm bảo Băng câu nào mà từ từ gỡ tay Băng ra khỏi tay mình, ông ta định lấy quần áo sau đó đi tắm.

Băng đứng chắn trước mặt ông ta, miệng mỉm cười thật tươi, ánh mắt cầu khẩn nhìn ông ta, giọng nũng nịu van xin như một đứa trẻ đòi cha mua quà cho.

__Đi mà ! Làm ơn ! Một mình tôi ngắm hoàng hôn thì còn hứng thú gì nữa !

Để cho lời nói của mình thêm phần giá trị, Băng ôm lấy cánh tay ông ta, tặng ông ta nụ cười xinh đẹp và tươi tắn nhất của mình, Băng chớp mắt nhìn ông ta.

__Nếu ông cùng tôi đi lên sân thượng ngắm hoàng hôn, tôi sẽ nấu cơm tối cho ông ăn. Thế nào, ông đồng ý không ?

Nhớ lại mấy bán bún riêu mà mình được Băng nấu cho ăn vào buổi sáng và buổi trưa nay, không tự chủ được dạ dày ông ta bắt đầu sôi sục đòi ăn.

Cuối cùng vì cái dạ dày thân yêu của mình, ông ta đành phải nhượng bộ.

__Thôi được rồi. Đúng là mệt với cô.

__Thật chứ ?

Băng hào hứng kêu lên.

__Thật !

__Cảm ơn !

Băng vội lôi ông ta đi luôn.

Sức nhỏ bé của Băng làm sao lôi nổi một con sư tử như ông ta nếu như chân ông ta không chịu cất bước.

Cũng may Băng còn có khả năng để đem ra trao đổi với ông ta, nếu không, Băng đành tiu nghỉu đi ngắm hoàng hôn một mình hay chịu khó nằm im trên giường giận dỗi không thèm ăn cơm theo kiểu trẻ con.

Là một cô gái ham hoạt động, lại không phải là thực nữ nên mặc dù thân thể nhỏ bé nhưng Băng rất nhanh nhẹn và hoạt bát.

Chỉ một loáng Băng đã phóng lên được mấy bậc cầu thang, vừa chạy nhảy, Băng vừa hào hứng giục ông ta.

__Mau lên ! Nếu không mặt trời lại lặn mất bây giờ.

Thấy vợ tràn đầy sức sống và năng lượng, trên môi ông ta lại nở một nụ cười.

Có một cô vợ trẻ con và nghịch ngợm thật thú vị, lúc nào cũng được cười và cảm thấy thoải mái.

Mỗi lần cãi nhau, gây sự, hay làm một việc gì đó cùng với Băng, ông ta chưa bao giờ cảm thấy thanh thản và bình yên như thế.

Băng là một cô gái hồn nhiên, vô tư, tâm hồn trong sáng và thuần khiết, nên lời nói và hành động ngoài khiến người khác buồn cười và thả lỏng thân thể ra, không còn cảm giác nào khác.

Cả đời ông ta tranh đấu, và để phòng người khác hại mình, luôn phải vận dụng trí tuệ và tâm cơ để bảo vệ bản thân, nay lấy được một cô gái thuần khiết và trong sáng, ông ta mới hiểu mỹ vị của cuộc sống là gì.

Lên đến sân thượng, ông ta còn chưa kịp đặt chân lên sân thượng, Băng đã hét toáng lên.

__May quá ! Mặt Trời vẫn còn chưa lặn.

Nắm tay ông ta, Băng gấp gáp vừa đi vừa chạy, miệng vừa hồi thúc nhanh lên.

Ông ta cảm thấy mình cũng háo hức giống như Băng.

Đây là lần đầu tiên ông ta mới có cảm giác hưng phấn và tràn đầy nhiệt huyết như thế này.

Trước đây, tuy đã từng lên đây ngắm mặt trời lặn không biết bao nhiêu lần, nhưng ông ta chưa từng cảm thấy vui, chưa từng cảm nhận được cái đẹp và ý nghĩa của cuộc sống.

Nay thấy cô vợ trẻ con hứng thú và vui sướng hét ầm lên, ông ta mới thấy rằng thật ra mình ngoài tiền bạc, công thành danh toại, mình chưa bao giờ biết tận hưởng niềm vui của cuộc sống.

Đứng vào vị trí ngày hôm qua, Băng đan năm ngón tay nhỏ xinh của mình vào năm ngón tay lạnh giá và cô đơn của ông ta, đầu dựa vào vai ông ta, mắt vui sướng nhìn cảnh mặt trời lặn, miệng cười thật tươi.

__Đẹp quá !

Băng hét to lên, tay trái không ngừng chỉ trỏ như một đứa trẻ con lần đầu tiên được bố mẹ cho đi ra ngoài khám phá những điều mới lạ của cuộc sống.

Xa xa một quả cầu rực lửa đang lặn dần về phía cuối chân Trời, những ánh đèn chớp chờn mà Băng đã từng được thưởng thức và ngắm nhìn vào buổi chiều tối hôm qua lại xuất hiện.

Băng ngậy người, lòng sáng khoái hát vang, trên miệng Băng không biết lúc nào đã hát một bài hát mà Băng yêu thích.

Bài hát rất phù hợp với tâm trạng hưng phấn và hạnh phúc của Băng lúc này.

Băng hát bằng cả trái tim và tấm lòng của mình.

Người ta nói một khi ai đó dùng trái tim và linh hồn của mình để cảm nhận mọi vật, cảm nhận mọi thứ, bao giờ con người cũng đạt được những thăng hoa và cảm xúc mà mình chưa từng có bao giờ.

Trong ánh nắng chớp choạng sắp tắt, trong gió, trong hoa, hòa trong tiếng ca lời hát ngọt ngào đắm say của Băng, hòa trong cảnh vật rực rỡ sắc màu và đẹp đẽ của cảnh vật xung quanh, ông ta đang tan ra, đang bay, đang cảm thấy bao nhiêu phiền muộn trong lòng mình phút chốc tan biến, lúc này lòng ông ta hoàn toàn trống rỗng, ông ta quên mình là ai, quên hết những đau khổ và phiền muộn mà mình phải chịu đựng, cũng quên luôn những trách nhiệm vô hình và hữu hình mà mình phải đảm nhận.

Ông ta đã cảm nhận được ý nghĩa sâu sắc của nhân sinh, cảm nhận được cảnh đẹp, cảm nhận được những hương vị mới mà ông ta chưa từng được nếm trải.

Giờ phút này, ông ta muốn mình bị điên, bị khùng, muốn nghĩ rằng mình không nên để cho cô vợ trẻ con này ảnh hưởng đến mình, nhưng trái tim và lý trí của ông ta đang dần tách ra làm hai.

Có thể vĩnh viễn ông ta là người lạnh lùng và vô cảm, là người có thể dùng cái đầu lạnh của mình để giải quyết hết tất cả mọi việc.

Nhưng trái tim ông ta đã, đang và sẽ dành một chỗ trống cho Băng.

Ông ta không thể phủ nhận điều đó, cũng không thể chạy thoát vận mệnh của chính mình.

Ông ta phải học cách đón nhận và chấp nhận Bằng bước vào cuộc đời mình, cũng như học cách điều khiển những cảm xúc không tên đang ồ ạt tràn vào suy nghĩ.

46. Chương 46

Chờ mặt Trời khuất hẳn, chờ nhà nhà lên đèn, phố xá ngập tràn trong ánh đèn đầy đủ sắc màu, cả hai người mới bình tĩnh.

Mỗi ngày được sống bên cạnh nhau, nhìn thấy nhau, nói chuyện, cãi nhau, ăn cơm cùng nhau, họ hiểu ra rằng càng ngày, họ càng bị cuốn hút vì nhau nhiều hơn.

__Trời đã tối rồi ! Đi xuống thôi.

Bằng giật mình đáp.

__Vâng.

Thêm một lần nữa, Bằng vô thức ngoan ngoãn làm theo lời của ông ta mà không biết mình đang biến thành một cô vợ hiếu thuận và dịu dàng với chồng.

Ông ta đi trước, Bằng lững thững bước theo sau.

Hình bóng cao cao, cô độc và lạnh lùng của ông ta đổ nghiêng theo từng bước chân của ông ta.

Bằng chăm chú nhìn, chăm chú quan sát, vốn là một cô bé nghịch ngợm, Bằng bịt mũi, miệng há thật to, lưỡi le ra giống như một con hề.

Bằng muốn chọc tức ông ta từ phía đằng sau.

Bằng không hay rằng, ông ta đang đi đột nhiên dừng lại rồi quay lại nhìn về phía sau.

Tất cả mọi hành động, cử chỉ và biểu hiện kì quái của Bằng đều lọt vào mắt của ông ta.

Phải ứng đầu tiên của ông ta là tròn xoe mắt, sau đó cười nhẹ, cuối cùng là bật cười thật to.

Ánh mắt ông ta ngập tràn niềm vui và hạnh phúc, khuôn mặt nhờ nụ cười rục rỡ như nắng mai cũng bừng sáng và tươi vui.

Ông ta vốn là một tuấn tú nam tử, nay còn điểm thêm một nụ cười quyến rũ và hạnh phúc nên Bằng phải đỏ bừng mặt, trái tim đập thật nhanh, mắt ngây dại nhìn ông ta.

Phải mất mấy giây, Bằng mới lấy lại được tự chủ.

__Ông cười cái gì ?

Ông ta không trả lời Bằng, mà tiếp tục cười.

Bằng xấu hổ quá, ông ta càng cười, Bằng càng đỏ mặt, càng ngẩn ngơ nhìn ông ta, trái tim càng đập thật nhanh.

Nhiệt độ trong cơ thể Bằng không ngừng tăng lên.

Không được !

Nếu còn tiếp tục, Bằng sợ rằng mình sẽ biến thành một quả bom, sau đó tự nổ tung mà chết.

Nhanh chóng, Bằng lách qua người ông ta.

Hung hăng nhìn ông ta, Bằng le lưỡi.

__Lêu lêu ! Để xem ai sẽ là người đi xuống trước.

__Hấp ! Vào !

Bằng chẳng thêm chú ý đây là tầng thứ mấy mà ngồi ngay lên lan can cầu thang, đặt mông lên, tay bấu chặt, Bằng cứ thế trượt xuống dưới như một vận động viên chuyên nghiệp.

Trong khi Bằng hạnh phúc và sung sướng cười như nắc nẻ vì khả năng có một không hai của mình.

Mặt ông ta tái nhợt, mồ hôi ròng ròng, mắt tối xầm nhìn Bằng, mỗi lần thấy Bằng nhảy lên rồi lại nhảy xuống, trái tim ông ta bị bóp nghẹt, ông ta tưởng mình sắp chết.

Khi thấy cô vợ an toàn đáp xuống sàn nhà, ông ta mới yên tâm thở ra một hơi.

Vuốt mắt mấy cái cho tỉnh táo, mặt ông ta lạnh lẽo như bóng đêm.

Ngay lúc này, ông ta muốn lôi Bằng ra đánh và mắng ột trận.

Bằng muốn ông ta phải chết vì lo lắng cho sự an toàn của mình, Bằng mới hài lòng hay sao mà hết lần này đến lần khác, Bằng không thể yên phận làm một người vợ hiền thực và dịu dàng của mình ?

Càng nghĩ ông ta càng điên lên.

Ông ta thề, ông ta phải tìm đủ mọi cách để hạn chết bớt tính cách nghịch ngợm và không coi mạng sống của mình vào đâu của Bằng.

Chúa ơi !

Ông ta than thở, nếu bị ngã từ trên lầu ba này xuống đất, Bằng làm sao có thể còn sống ở trên đời này nữa.

Ý nghĩ từ nay mình sẽ vĩnh viễn mất Bằng, khiến cho ông ta nhất thời hóa đá, mũi không thở được, cổ họng khô đắng.

Biết mình bị điên, bị khủng, biết mình là một thằng ngu khi có tình cảm với người con gái mà mình muốn lấy vì trả thù, nhưng nhân duyên và chuyện tình cảm vốn không ai nói trước được điều gì.

Mặc kệ mai sau, chuyện này sẽ đi đến đâu, ông ta chỉ biết mình tuyệt đối không muốn nhìn thấy Bằng bị thương tổn, hay xảy ra bất cứ chuyện gì.

Ông ta muốn Bằng là cô vợ hồn nhiên, trong sáng và thuần khiết của riêng mình.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta chuẩn bị đi tắm sau đó xuống bếp ăn cơm do Bằng nấu.

Nghĩ đến lúc nữa được ăn ngon, lòng ông ta cũng nhẹ bớt ưu tư và tức giận

Sau khi dọa cho ông chồng sợ chết khiếp, Bằng nhanh chóng đi thực hiện lời hứa của mình.

Bằng là một cô gái rất trọng nghĩa khí.

Bất cứ ai đối xử tốt và chân thành với Bằng, Bằng sẽ cố gắng báo đáp lại ân tình của người đó, dù cho người đó không cần và không muốn, Bằng cũng muốn thực hiện bằng được.

Gặp bà giúp việc trong bếp, Bằng vui vẻ chào hỏi.

_Chào Dì ! Dì đang nấu gì thế ?

_Chào cháu ! Cháu đã đói rồi à ?

Bằng xoa bụng, miệng cười tươi.

_Vâng, cháu đói rồi.

_Chờ Dì một chút, Dì sắp nấu xong rồi đây.

Bà giúp việc rất thích và quý Bằng.

Thấy Bằng hồn nhiên, lễ phép, lại tốt bụng và thân thiện, mặc dù theo bốn phận và địa vị của mình, bà phải gọi Bằng và xưng hô với Bằng là bà chủ nhưng bà thích gọi Bằng là cháu và xưng hô là Dì hơn.

Bằng cũng thích và yêu mến bà giúp việc nên xưng hô như hai Dì cháu.

_Dì nghỉ ngơi đi ! Bữa tối này để cháu nấu cho.

Bằng gợi ý.

_Cháu muốn nấu ăn à ?

__Vâng.

__Ông chủ muốn ăn bún riêu nữa chứ gì ?

Bà giúp việc vui mừng hỏi.

__Dạ.

Băng bèn lên trả lời.

Lẽ ra bà phải buồn vì thức ăn do mình nấu mặc dù ngon nhưng ông ta chưa bao giờ khen ngon và chưa bao giờ hào hứng ăn nhưng bà vẫn mừng vì tình cảm của Băng và ông ta ngày càng tốt đẹp hơn.

Bà giúp việc thật sự rất kính trọng và ngưỡng mộ ông ta.

Tuy tính ông ta lạnh lùng và vô cảm nhưng đối xử với bà rất tốt.

Ít khi nào ông ta trách mắng, hay bực bội bà nên bà dần dần cũng sinh ra lòng ngưỡng mộ và tôn sùng ông ta.

Bà coi ông ta như một ông chủ thực sự của mình. Dù ông ta không trả tiền và thưởng cho bà hàng tháng, bà vẫn tình nguyện ở lại đây và hầu hạ ông ta suốt đời cho đến lúc bà chết.

Ông ta là người ân oán phân minh, lại biết trọng dụng nhân tài, luôn phân biệt rạch ròi giữa việc công và việc tư nên chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, thì không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì nữa.

Bà giúp việc thôi không còn đứng bếp nữa, bà nhường vị trí đầu bếp cho Băng.

Bây giờ bà đóng vai phụ bếp cho Băng.

Băng đeo tạp dề, tóc buộc gọn. Băng bắt đầu trở tài nấu nướng.

Nhờ bà giúp việc giúp mình chuẩn bị thực phẩm tươi sống, Băng yên tâm hoàn thành nghĩa vụ và trách nhiệm đầu bếp của mình.

Biết ông ta thích ăn bún riêu nên Băng cẩn thận và chu đáo nấu hủn cho ông ta một nồi bún riêu, ngoài ra Băng còn nấu những món ăn khác.

Nhìn rau dưa trên rổ, tính cách nghịch ngợm trong Băng trỗi dậy, dùng dao Băng bắt đầu cắt tỉa và tạo thành những bông hoa đẹp mắt.

Đứng bên cạnh, bà giúp việc tròn xoe mắt nhìn Băng, bà nhìn Băng bằng còn mắt ngưỡng mộ và kinh ngạc.

Bà không ngờ được rằng, Băng có thể nấu ăn ngon và thành thạo như một đầu bếp chuyên nghiệp như thế.

Lúc ông ta xuống đến nơi, ông ta thấy cô vợ trẻ con của mình đang say sưa nấu nướng và tập trung vào món ăn đến nỗi quên hết cả hiện tại và xung quanh.

Tự động kéo ghế rồi ngồi xuống bàn, mắt ông ta nhìn và quan sát Băng như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật.

Cảm giác của ông ta lúc này rất lạ, tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy phụ nữ vào bếp vì ngày nào bà giúp việc cũng nấu cơm sáng cho ông ta ăn, nhưng khi thấy Băng đang say sưa nấu ăn, đáng điệu suy tư và chăm chú, ông ta mới cảm nhận hết được cảm giác ngọt ngào và hạnh phúc của một gia đình trọn vẹn.

Đây là hình ảnh mơ ước của nhiều cặp vợ chồng trẻ, người chồng nào cũng thích có được một cô vợ biết nấu ăn, biết cách chăm sóc và chiều chuộng chồng.

Nếu nói giống như họ, chẳng phải ông ta đã được như ý nguyện ?

Bà giúp việc giúp Băng dọn tất cả món ăn lên bàn.

Ông ta ngẩng người nhìn mấy món ăn do Băng nấu, nhìn mấy đĩa rau do Băng cắt tỉa thành những bông hoa và thành hình thù những con chim trông thật bắt mắt và hấp dẫn, dạ dày ông ta bắt đầu sôi lên.

Ở giữa bàn, Băng đặt một nồi lẩu.

Mỉm cười thật tươi, trên người vẫn đeo tạp dề, Bằng lịch sự mời theo kiểu một nhân viên đang phục vụ trong một nhà hàng sang trọng và cao cấp.

__Mời quý khách dùng bữa.

Ông ta bật cười.

Càng ngày ông ta càng thấy, cô vợ trẻ con của mình có rất nhiều tài năng và bí ẩn chưa được khám phá ra.

Ông ta tin rằng khi sống với nhau đủ lâu và đủ để hiểu tính cách của đôi bên, cả hai sẽ tìm được tiếng nói chung.

Bà giúp việc lấy một chai rượu ngoại và một cái ly rồi đặt trước mặt ông ta.

Ông ta định mở nắp rồi rót ra một ly, Bằng liền nắm lấy tay ông ta.

__Khoan đã !

__Có chuyện gì sao ?

Ông ta chăm chú nhìn Bằng như dò hỏi.

__Ông có muốn uống rượu pha chế không ?

Ông ta phải mất mấy hai giây mới hiểu cô vợ mình đang nói gì.

Miệng ông ta nhếch lên, mười ngón tay đan xen vào nhau, tay chống cằm, ông ta mỉm cười thú vị hỏi Bằng.

__Cô đang đùa đúng không ? Trông cô không giống một nhân viên pha chế rượu ở quầy bar.

Bằng vuốt tóc, dáng vẻ thong dong tự tại, mắt rực sáng, khuôn mặt biểu hiện vẻ tự tin không dấu giếm.

__Ông có muốn thử không ?

Ông ta nghĩ mất một ly rượu cũng không có đáng gì, hai nữa nếu Bằng không biết pha chế rượu và không thể uống được thì đem đổ bỏ đi, biết đâu nhờ lần này lại thêm được một trận cười thỏa mãn và hứng thú nữa thì sao.

47. Chương 47

Ông ta gật đầu khuyến khích Bằng.

__Cô làm đi.

Do nhà ông ta không có đồ dùng của nhân viên pha chế rượu giống như ở quầy bar, nên Bằng phải dùng thứ khác để pha chế.

Bằng cẩn thận hòa mấy thứ rượu trên kệ tủ của nhà ông ta lại với nhau, sau đó Bằng mở tủ lạnh lấy mấy thứ hoa quả có sẵn, Bằng bắt đầu pha chế.

Bà giúp việc nín thở đứng nhìn Bằng thuần phục pha chế rượu như một nhân viên pha chế chuyên nghiệp và có kiến thức sâu sắc về mùi vị của từng loại rượu khác nhau.

Riêng ông ta cười thầm.

Buổi tối hôm qua, ông ta đã chứng kiến được khả năng uống rượu của Bằng.

Là một người không biết uống rượu, cũng không biết thưởng thức rượu như Bằng thì làm gì có khả năng pha chế rượu.

Pha chế rượu không hề đơn giản, ngoài việc phải am hiểu về rượu, biết phân biệt mùi vị của các loại rượu, còn phải hiểu tác dụng của các loại rượu khi trộn lẫn với nhau cùng với các loại đồ uống và thực phẩm khác sẽ cho ra mùi vị gì, sẽ mang lại cảm giác gì khi người khác uống loại rượu do mình pha chế.

Một người mù tịt về rượu như Bằng có thể pha chế được một ly rượu ngon sao ?

Ngay cả một sành sỏi và biết thưởng thức rượu như ông ta cũng không thể pha chế được một ly rượu ngon nói gì đến Bằng.

Càng nghĩ ông ta càng cười thầm, càng cho rằng Bằng không có khả năng.

Đặt ly rượu trước mặt ông ta, Bằng chìa tay mời.

—Ông uống thử đi.

Ông ta nheo mắt nhìn Bằng.

—Cô chắc thứ này uống được chứ ?

Bằng vuốt tóc.

—Đây không phải thuốc độc, cũng không phải nước lã. Tại sao ông nghĩ là không uống được ?

Cãi nhau và hỏi Bằng cũng bằng không. Nếu còn đôi co nữa, ông ta sợ rằng mình sẽ biến thành một đứa trẻ con trước mặt bà giúp việc nên không nói gì nữa.

Bằng thấy ông ta còn chần chừ, Bằng nói thêm.

—Uống nhanh đi ! Nếu ông không uống, tôi sợ rằng ông sẽ hối hận, lần sau tôi sẽ không pha chế rượu cho ông uống nữa đâu.

Nếu Bằng không nói, ông ta còn có nhã hứng thử, nhưng vì Bằng nói nên ông ta thận trọng không dám uống ngay, ông ta sợ phải chạy vào phòng tắm để nôn hết ra những thứ mà Bằng đã pha để tạo nên ly rượu cho ông ta uống.

Bằng im lặng nhìn ông ta, mặt Bằng bình thản, dáng vẻ kiên nhẫn chờ ông ta uống thử.

Cực chẳng đã, ông ta đành bắt đầu dĩ động vai một người thử rượu.

Hít một hơi thật sâu, thân người cứng đờ, chậm chạp, tay cầm lấy ly rượu, ông ta cho lên môi.

Bà giúp việc nín thở theo dõi từng động tác hết sức đẹp mắt và tao nhã của ông ta.

Bằng vẫn giữ nguyên nụ cười tràn đầy tự tin và bình thản của mình.

Không dám uống nhiều sợ phải đi vệ sinh nhiều lần nên ông ta chỉ nhấp nháp một chút trên đầu lưỡi.

Mùi vị rượu thơm nồng quyến rũ, ngọt, cay, lại hơi béo đang tan chảy xuống cổ họng.

Không kìm nén được sức hút từ ly rượu, ông ta uống thêm một chút, rồi một chút, cứ như thế, ông ta đã uống được gần một nửa ly rượu.

Lúc này ông ta mới đặt ly rượu xuống bàn, mặt ông ta biểu hiện sự kinh ngạc, hưng phấn, tò mò và thỏa mãn vì chưa bao giờ được uống một ly rượu nào ngon như thế.

Ông ta không ngờ được rằng vợ của mình đã thực sự pha chế được một ly rượu mà một người vốn khó tính và kén chọn ăn uống như ông ta cũng phải gật đầu khen ngon.

—Thế nào, uống được chứ ?

Bằng cười tươi hỏi.

Nhìn vẻ mặt của ông ta, không cần phải hỏi cũng có thể đoán ra được tâm trạng của ông ta lúc này.

—Tốt.

Chỉ một tiếng tốt của ông ta thôi, cũng khiến nụ cười trên môi Bằng thêm tươi thắm và quyến rũ, khuôn mặt Bằng tràn ngập tự hào và hạnh phúc.

Kéo ghế, ngồi xuống, Bằng nói đùa.

—Từ lần sau, ông có muốn uống rượu do tôi pha chế không ?

—Có.

Miệng vừa trả lời, ông ta vừa uống nốt ly rượu của mình.

Ông ta cảm thấy tiếc khi ly rượu pha chế trên tay mình đã hết.

Nhìn vẻ mặt đáng thương và tiếc nuối của ông ta, Bằng bật cười.

__Nếu ông chịu mở miệng nhờ tôi pha thêm một ly rượu nữa, tôi sẽ làm. Thế nào ông có muốn không ?

Một đề nghị rất hấp dẫn, chỉ cần một câu nói, ông ta sẽ thỏa mãn được cái dạ dày luôn muốn được thưởng thức những ly rượu thơm ngon của mình.

Ông ta không lên tiếng, Bằng cũng không gượng ép.

Bằng vô tư gấp một miếng chả nem, sau đó cho vào miệng rồi nhai ngon lành.

Ông ta nhìn chai rượu đắt tiền của mình mà ngán.

Tuy rằng là rượu thượng hạng nhưng không thể ngon và sánh bằng ly rượu pha chế có một không hai của Bằng.

Cuối cùng ông ta đành dẹp bỏ lòng tự trọng của mình sang một bên để cầu xin Bằng pha thêm ình một ly nữa.

__Phiền cô.

Ông ta chỉ nói đơn giản như thế nhưng ông ta phải đấu tranh tâm lý dữ dội mới mở miệng cầu xin người khác.

Từ trước đến nay ông ta chưa từng cầu xin ai, lại càng không bao giờ nói làm ơn, hay làm phiền, xin lỗi và cầu xin người khác lại càng không.

Thế mà nay, ông ta phải mở miệng nói câu này cũng đủ thấy, đối với Bằng ông ta thực sự rất coi trọng.

Bằng đứng lên pha cho ông ta thêm hai ly rượu nữa.

Bữa tối hôm nay, ông ta lần đầu tiên mới hiểu mỹ tửu và thức ăn nhất dạ đế vương là gì.

Phụ giúp bà giúp việc dọn bàn và rửa chén bát xong, Bằng phóng thật nhanh lên phòng ngủ.

Không cần gõ cửa, Bằng tự nhiên mở cửa rồi đi thẳng vào trong.

__A...a...a...a !

Đứng gần giường, ông chồng của Bằng đang thay quần áo, tuy rằng ông ta chỉ cởi trần, còn phía dưới vẫn mặc một chiếc quần short nhưng Bằng vẫn đỏ bừng mặt, người hóa đá, tay bịt mắt, miệng hét lên thất thanh.

Ông ta vừa buồn cười, vừa tức giận.

Nhớ lại buổi tối hôm qua, rõ ràng Bằng đã biến thành yêu nữ, sao đột nhiên hôm nay lại thẹn thùng và ngượng ngùng giống như một cô nương lần đầu tiên mới nhìn thấy con trai bỏ trần thế kia ?

Cô vợ này đúng là không thể nào hiểu nổi.

Buộc lại đai dây áo, ông ta bảo.

__Xong rồi. Cô không cần phải bịt mắt nữa.

Bằng hé ra dần dần, khi biết chắc là ông ta đã mặc lại áo choàng tắm chỉnh tề, Bằng hung hăng hét nhỏ.

__Từ lần sau mỗi lần thay quần áo, ông làm ơn đi vào phòng tắm thay cho tôi.

__Cô đang ra lệnh cho tôi đấy à ?

__Ông còn nói như thế được nữa sao ? Ông nên nhớ trong căn phòng này không chỉ có mình ông ngủ ở đây mà còn có cả tôi nữa.

Bằng cười gian hởi.

—Hay là ông cho tôi ngủ ở một phòng khác ?

Nhìn khuôn mặt sung sướng và thích thú của vợ khi hỏi xin một căn phòng khác trong biệt thự để ngủ, ông ta lạnh lùng không nói câu nào.

Ông ta không phủ nhận là mình muốn được ngủ cùng với Bằng, thậm chí còn thích làm những chuyện mà ông ta không nên làm.

Nhưng cơ thể của ông ta không ngừng đòi hỏi nên lý trí của ông ta đành ngủ yên, đành để cho cơ thể muốn làm gì thì làm.

Mỗi lúc động chạm vào Bằng, ý nghĩ của ông ta hoàn toàn trống rỗng, ông ta không nghĩ và không cảm nhận được gì ngoài hơi thở, nhịp đập trong trái tim Bằng, cảm nhận được mùi hoa hồng quyến rũ, cảm nhận được làn da mịn màng và mềm mại của Bằng.

Cảm nhận được nhịp đập gấp gáp trong trái tim mình, thấy được những cảm xúc mãnh liệt đang ồ ạt tràn vào cơ thể.

Ông ta có thể nghĩ được gì, làm được gì, khi chính mình đầu hàng chính mình.

Điều duy nhất mà ông ta có thể làm là tự an ủi bản thân rằng chẳng qua Bằng là một cô gái bẩm sinh có sức hút đối với người khác quá lớn nên ông ta không thể cưỡng lại được, còn về tình yêu thì vĩnh viễn là không thể xảy ra.

Bằng không chú ý đến ông ta, cũng không thềm cãi nhau với ông ta nữa.

Tiến đến tủ quần áo, lấy mấy cuốn sách trong va ly.

Đi đến chiếc bàn gần cửa sổ, Bằng ngồi xuống.

Giở mấy trang sách đầu tiên, Bằng bắt đầu đọc.

Lúc này, Bằng coi ông chồng đang đứng ở giữa phòng kia là không khí, nên không thể lọt vào tầm mắt của mình.

Tối hôm nay, cả hai đều có công việc riêng nên không đi ngủ sớm.

Bằng lo học bài, ông ta lấy laptop, lấy mấy hợp đồng kinh tế, ông ta cũng bắt đầu chìm vào thế giới công việc của riêng mình.

Hai tiếng sau, Bằng đã đọc xong cuốn sách kinh tế, cũng làm xong mấy bài tập.

Vốn là một cô gái thông minh, nên mấy bài tập do thầy giáo giao cho này không thể làm khó được Bằng.

Quay sang nhìn ông chồng, thấy ông chồng nhăn trán nhíu mày, tất cả tâm trí đều tập trung vào màn hình máy tính, Bằng bỗng thấy lòng mình thật thanh thản và hạnh phúc.

Ngay lúc này, Bằng thực sự rất cảm kích ông ta.

Tuy rằng vẫn không thể tha thứ cho hành động cưỡng ép và bắt buộc mình kết hôn với ông ta, nhưng từng ngày sống bên cạnh nhau đã cho Bằng thấy ông ta không phải là một người xấu, mà ông ta rất tốt, cũng rất đáng yêu.

Nghĩ đến hành động dành ăn của ông ta ngày hôm nay, Bằng cười nhẹ.

Đứng lên, không muốn làm phiền cảm hứng làm việc của ông ta, Bằng rời khỏi phòng.

Đi xuống lầu, Bằng lững thững đi vào nhà bếp.

Bây giờ đã hơn mười giờ đêm, nên bà giúp việc đã đi ngủ.

Nhớ ông ta rất thích uống cà phê, Bằng quyết định sẽ pha cho ông ta một ly cà phê, đồng thời cũng pha thêm một ly sinh tố trái cây.

Lòng đã quyết, ý đã định, Bằng bắt tay vào thực hiện.

Đầu tiên Bằng pha cà phê cho ông ta.

Ly cà phê này, không phải chỉ cần cho bột cà phê vào là xong, mà Bằng còn cho thêm sữa, và những loại thực phẩm khác.

Bằng là một đầu bếp thiên tài và pha chế chuyên nghiệp nên thức ăn trên đời này chỉ cần Bằng muốn làm, Bằng sẽ biến tất cả thành một món ngon có một không hai.

Mười lăm phút sau, Bằng bưng một ly cà phê có hương thơm nồng nàn quyến rũ và ly sinh tố trái cây ngọt ngon lên lầu.

Đặt ly cà phê quyến rũ và hấp dẫn trước mặt ông ta, Bằng mời.

__Ông uống đi.

Ông ta giật mình nhìn ly cà phê trước mặt, lại ngược mặt lên nhìn Bằng.

Ông ta tập trung vào công việc quá nên không biết là cô vợ đã rời khỏi phòng ngủ từ lúc nào, nghe Bằng lên tiếng và đặt ly cà phê có mùi thơm nồng nàn muốn say trước mặt mình ông ta mới hay.

__Uống đi, ông còn nhìn gì nữa ?

Biết tài vợ không chỉ nấu ăn ngon, mà còn có khả năng pha chế ra những loại đồ uống tuyệt hảo.

Ông ta sung sướng vội bưng cà phê lên miệng và nhấp một ngụm, mà không cần vợ nhắc đến lần thứ hai.

Cà phê vừa trôi xuống cổ họng, mặt ông ta bừng sáng, đầu óc tỉnh táo.

48. Chương 48

Mùi vị cà phê cho ông ta cảm giác muốn say, muốn tan chảy, cho ông ta cảm giác giống như lúc ông ta đang hôn Bằng.

Mặt ông ta hơi đỏ khi nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ khi uống cà phê, nhưng cảm giác này rất quen thuộc.

Cô vợ trẻ con, có nhiều tài này đang định hành hạ thể xác và tinh thần của ông ta đây mà.

Nếu tình trạng này mà cứ kéo dài, ông ta sẽ phải giữ Bằng thật chặt, giữ mãi mà không chịu buông.

Mất đi cô vợ có khả năng nấu ăn ngon, pha chế đồ uống giỏi, cùng khả năng chiều và quyến rũ chồng thiên tài, ông ta biết tìm đâu ra một người giống như Bằng.

Càng nghĩ, ông ta vừa sợ, vừa lo lắng, vừa phản kích.

Sợ vì mình đang dần yêu, đang muốn có Bằng suốt cuộc đời, lo lắng vì nếu Bằng phát hiện ra được sự thật, Bằng sẽ hận mình và bỏ mình đi, phản kích vì hàng ngày sẽ được thưởng thức tài nghệ của Bằng.

Cảm giác hỗn độn mang lại cho ông ta những trải nghiệm ông ta chưa từng biết đến.

Ông ta không biết nên cảm ơn chính mình, hay nên tự trách bản thân đây ?

Tuy lấy Bằng vì mục đích muốn trả thù nhưng lại không ngờ được rằng, nhờ Bằng, ông ta đã tìm lại được những thứ mà ông ta đã chôn vùi từ lâu.

__Uống được không ?

Bằng tò mò hỏi.

Nhìn đôi mắt tròn xoe long lanh vui sướng của Bằng, ông ta thành thật đáp.

__Rất ngon.

Bằng cười toe toét.

__Nếu lần sau, ông muốn uống tiếp, chỉ cần ông nói một tiếng, tôi sẽ pha cho ông.

Ông ta luôn muốn biết tại sao một cô gái ông thích uống cà phê, cũng không am hiểu về rượu như Bằng có thể pha được một ly cà phê và pha chế ra một ly rượu tuyệt hảo như thế.

Nhìn khuôn mặt đầy dấu hỏi chấm của chồng, Bằng cười nhẹ.

__Ông đừng hiểu lầm, một người chỉ cần có cái tâm, có ước muốn và khát vọng sẽ làm được mọi việc. Tuy rằng tôi không thích uống cà phê, cũng không thể uống được rượu, nhưng đâu có nghĩa là tôi không thể pha được một ly cà phê và một ly rượu ngon.

Ông ta im lặng không đáp, ánh mắt ông ta nhìn Bằng đầy trìu mến và thương yêu.

Lúc này ông ta muốn ôm và hôn Bằng.

Bằng dựa đầu vào vai ông ta.

Nhấp một ngụm sinh tố trái cây trong ly, Bằng tò mò hỏi.

__Ông đang làm gì thế ?

__Nghiên cứu dự án mới của công ty.

__Tôi có thể xem qua một chút được không ?

Ông ta ngập ngừng không đáp.

Dự án lần này rất lớn, sự thành bại của một công ty đòi hỏi người lãnh đạo cũng như nhân viên trong công ty phải hết sức bảo mật những thông tin quan trọng.

Nếu thông tin này lộ ra ngoài và rơi vào tay đối thủ chẳng những hại công ty không thể kí kết được hợp đồng, mà có khi còn bị phá sản và dẫn đến sụp đổ.

Thấy ông ta im lặng ông đáp, hiểu ông ta cũng cảm thấy khó xử nên Bằng không ép ông ta.

Suy nghĩ mấy giây, ông ta đưa cho Bằng xem.

Ông ta không biết tại sao tự dưng mình lại tin tưởng Bằng, tự dưng lại muốn Bằng làm tri kỉ của mình, ông ta chỉ biết bằng vào tính cách ngây thơ, trong sáng và hồn nhiên của Bằng, Bằng sẽ không bao giờ bán đứng ông ta, huống hồ Bằng còn là một người trọng nghĩa khí, hành động vì bạn quên mình của Bằng, đã chứng minh cho ông ta thấy, Bằng là một cô gái như thế nào.

Bằng mỉm cười thật tươi, mặt háo hức giở từng trang ra đọc.

Bằng say mê đọc và nghiên cứu đến nỗi, chỉ sau có hai giây nhìn vào hợp đồng trước mặt, Bằng hoàn toàn quên mất ông chồng đang vừa thưởng thức ly cà phê thơm ngon vừa nhìn mình chăm chú ở bên cạnh.

Đọc xong, vẫn không ngẩng đầu lên nhìn ông ta, Bằng hỏi.

__Ông muốn mua khu đất này để xây dựng khách sạn ?

__Đúng.

Ông ta bình thản trả lời.

Ông ta muốn biết Bằng định nói gì.

__Cô có ý kiến gì sao ?

__Tôi cho rằng dự án lần này không khả thi.

Ly cà phê trên tay ông ta dừng lại trên môi, đang định uống thêm một ngụm nhưng nghe vợ nói, ông ta vội đặt ly cà phê xuống bàn.

Phải nói là lời nhận xét của Bằng, khiến cho ông chấn động không ít.

Đường đường là công tử nhà họ Hoàng, là người có đầy đủ trí tuệ và dũng khí, một khi đã quyết định làm bất cứ việc gì, cũng đều tính toán hết tất cả các khả năng, rủi ro và tình huống có thể xảy ra.

Dự án lần này, ông ta đã phải mất hơn một tháng nghiên cứu và cho người đi khảo sát thị trường, ông ta đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tại sao cô vợ trẻ con vừa mới xem xong, đã phán ngay một câu là không có khả thi ?

—Cô có thể giải thích rõ hơn được không ?

Ông ta mặc dù không phục và không muốn chấp nhận sự thật mình đang bị dao động, nhưng vẫn phải cố trấn tĩnh để hỏi Bằng.

Mượn máy tính của ông ta, Bằng đánh một địa chỉ của một trang web mà Bằng đã đọc vào chiều nay.

Dùng chuột bôi đen một đoạn trên một trang tin tức, Bằng chỉ cho ông ta xem.

—Ông đọc đi.

Ông ta vội làm theo lời Bằng nói.

Sau khi đọc xong, ông ta chống hai tay xuống bàn, mười ngón đan xen vào nhau, mặt lạnh lùng, đầu óc ông ta cũng tỉnh trí được vài phần.

—Cô cho rằng chỉ vì vài tin tức này mà dự án lần này không có khả năng thành công ?

Bằng vừa lắc đầu lại vừa gật đầu.

Ông ta phì cười.

—Rút cuộc, cô cho rằng kết quả sẽ như thế nào ?

—Tôi cho rằng dự án lần này không có khả thi.

—Chẳng phải cô đã nói rồi sao ? Cô phải giải thích rõ ràng, tôi mới hiểu được chứ ?

Bằng nheo mắt nhìn ông ta.

—Ông tin là tôi có khả năng phán đoán hay sao ?

Ông ta nghiêm túc bảo Bằng.

—Đối với tôi, ý kiến nào tôi cũng muốn nghe. Làm ăn kinh tế không phải là một trò chơi, chỉ cần cô nói đúng, phân tích hợp lý và chính xác, tại sao tôi lại không tiếp thu ?

Thái độ chân thành biết lắng nghe ý kiến và tôn trọng người khác của ông ta, khiến cho Bằng càng thêm ngưỡng mộ ông ta.

Bây giờ Bằng đã hiểu vì sao ông ta lại nhanh chóng thành công như thế.

Một người luôn biết lắng nghe, luôn muốn học hỏi kinh nghiệm và kiến thức của người khác như ông ta, làm sao ông ta không nhanh chóng đưa công ty của nhà họ Hoàng trở thành một tập đoàn lớn mạnh như hiện nay.

—Cô nói đi.

Ông ta giục Bằng.

—Tôi nói dự án lần này của ông không có khả thi không phải là do lô đất mà ông muốn mua có vấn đề mà là do kiến trúc sư của khu đất này có vấn đề.

Ông ta kinh ngạc nhìn vợ không chớp mắt.

—Cô thấy vấn đề nằm ở chỗ nào ?

Bằng lại đánh một địa chỉ của trang web.

Ông ta chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, thấy cô vợ đang tìm một trang web của nước ngoài, trang web này toàn tiếng Ý.

Càng ngày ông ta càng không hiểu cô vợ mình rút cuộc là ai ? Tại sao lại có nhiều tài năng như thế ?

Vuốt mặt, ông ta cảm thấy chính mình mới là một thằng ngốc, mới là một kẻ không hiểu gì, còn Bằng cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu.

_Tìm được rồi.

Bằng vui mừng thông báo.

Chỉ trên màn hình, Bằng giải thích.

_Ông thấy căn nhà này không ?

_Thấy.

_Ông có nhìn ra điểm giống và khác nhau giữa bản thiết kế xây dựng khách sạn của ông và căn nhà này không ?

Ông ta bắt đầu quan sát.

Sau khi xem xong, ông ta sửng sốt khi phát hiện ra cả hai đều rất giống nhau.

Tuy rằng chưa được xây dựng nhưng nếu có khả năng quan sát và hình dung sẽ nhận ra cả hai không có gì khác biệt.

Bằng tự nhiên uống một ngụm trong ly sinh tố trái cây, rồi nói tiếp.

_Chắc ông cũng hiểu tôi đang muốn nói gì ?

_Cô muốn nói đây là... !

_Đúng.

Bằng ngắt lời của ông ta.

_Nếu cho xây dựng, ông có nguy cơ phải đối mặt với bản quyền trí tuệ và kiện tụng. Tôi chỉ sợ chưa kịp khánh thành và thi công, ông đã phải ra tòa đối chất rồi.

Mặt ông ta xám ngoét, ông ta dành lấy máy tính, là người thông minh, nhưng không phải cái gì ông ta cũng biết.

Tiếng Ý ông ta không rành lắm nên quay sang bảo Bằng.

_Cô có hiểu không ?

_Có.

Ông ta ngậy người nhìn Bằng.

Ông ta không dám tin và không dám thừa nhận là vợ của mình còn thông minh và hiểu biết hơn cả mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc so đo tính toán chuyện ai thông minh và hiểu biết hơn ai, mà cần giải quyết cho xong dự án lần này.

Bằng ngồi sát vào người ông ta, Bằng bắt đầu dịch và giải thích cho ông ta hiểu.

Ba mươi phút sau, ông ta đã hiểu được toàn bộ vấn đề.

Chết tiệt !

Ông ta chửi thề.

49. Chương 49

Khu đất mà ông ta muốn mua, ông ta đã mất hơn một tháng, phải dùng đủ mọi cách mới mua được.

Vui mừng vì mua được đất, ông ta liền ời ngay mấy chuyên gia thiết kế ỉnh một khách sạn bốn sao, nhưng ai ngờ bọn họ dám qua mặt ông ta, dám ăn cắp bản vẽ của nước ngoài.

Tức giận, ông ta ném bản dự án sang một bên.

Vuốt mặt mấy cái, ông ta không ngờ được rằng, một người có thể nhìn xa trông rộng như mình, cũng có lúc bị nhân viên dưới quyền sở mũi.

Tuy rằng sớm hay muộn ông ta cũng phát hiện ra nhưng vừa nhìn đã biết ngay là đồ ăn cắp như Băng, thì thật hiếm thấy.

Bây giờ trong đầu ông ta hiện lên hàng ngàn hàng vạn dấu hỏi.

Ông ta không biết có thật là Băng được sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện không ?

Tại sao thứ gì Băng cũng biết ?

Thấy ông ta tức giận hằm hằm, Băng vỗ vai an ủi.

__Ông đừng tức giận quá, chẳng phải ông đã biết sự thật còn gì, chỉ cần ông hủy bỏ dự án lần này đi là được.

Quay sang nhìn Băng chăm chăm, ông ta hỏi.

__Tại sao cô lại biết ? Tôi nhớ chuyên ngành của cô không phải là kiến trúc ?

Băng cười tươi, mắt lấp lánh như hai vì sao.

__Đúng. Chuyên ngành của tôi là kinh tế thương mại, nhưng cũng đâu có luật cấm tôi không được học thêm về những thứ khác.

Miệng lưỡi của Băng bây giờ còn sắc hơn cả dao.

Ông ta hoàn toàn bí lý.

Cuối cùng, ông ta cũng gặp phải đối thủ lợi hại nhất.

Xem ra cô vợ trẻ con này của ông ta không hề đơn giản một chút nào.

Lúc đầu ông ta còn cho rằng, Băng chẳng qua chỉ là một cô bé con, nhưng càng ngày ông ta càng thấy mình đang nhầm lẫn vì Băng chẳng những có tài về nấu ăn, pha chế, mà kiến thức cũng rất sâu rộng.

Thật hứng thú, có được một cô vợ có nhiều bí ẩn và tài năng như thế, cuộc sống gia đình của ông ta về sau này sẽ rất thú vị.

__Vì cô có công giúp tôi không phải đền bù và ra tòa hầu kiện, cô muốn tôi thưởng cho cô thứ gì ?

Ông ta chân thành và cảm kích hỏi.

__Ông muốn thưởng cho tôi ?

Băng nghi ngờ nhìn ông ta.

__Đúng. Tôi không nói đùa, cũng không có ý định lừa cô.

__Tốt thôi. Ông muốn thưởng cho tôi thứ gì ?

Băng hồ hững hỏi lại ông ta.

Ông ta bắt đầu câu.

__Tôi có phải là cô dâu, làm sao tôi biết cô thích gì, cần gì để mua cho cô ?

__Tôi tưởng ông biết ?

Băng không nhanh cũng không chậm lại khiêu khích ông ta.

__Cô muốn chết ?

Ông ta nghiêng răng.

__Chính ông muốn thưởng cho tôi còn gì ? Ông thật độc ác, tôi có công giúp ông nhiều việc như thế, ông không cảm ơn tôi lấy một tiếng thì thôi, ông còn muốn giết tôi là sao ?

Ông ta dở khóc dở cười.

Nhìn Băng hờn dỗi nhìn mình, trên môi ông ta bắt giác nở một nụ cười.

Ông ta đã hoàn toàn gục ngã rồi, ông ta không chỉ bị cuốn hút bởi vẻ bề ngoài, bởi tính cách dễ thương và đáng yêu của Băng, ông ta cũng bị tài năng của Băng làm cho tâm phục, khẩu phục.

Một cô gái có đầy đủ cả nội tâm lẫn hình thức bề ngoài như Băng, ông ta tìm đâu thấy.

Thấy ông ta mỉm cười nhìn mình, bắt giác mặt Băng đỏ bừng, Băng cũng mỉm cười đáp lại nụ cười của ông ta.

Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau, thời gian như ngừng trôi, con tim của cả hai cùng đập, cùng hòa quyện lấy nhau.

Băng ôm lấy cổ của ông ta, miệng cười ngọt ngào bảo.

—Ông xã, em muốn đi ngủ.

Ông ta ngây người, mặt ông ta đỏ bừng, trái tim đập dữ dội trong lồng ngực.

Lúc này ông ta bối rối và ngập ngừng như con gái.

Chết tiệt !

Ông ta lại chừu thẳm.

Kiểu này, dù ông ta có muốn không có tình cảm với Băng và không thích Băng cũng không được.

Ông ta đã bị Băng làm cho thất điên bát đảo rồi. Ông ta không còn có thể chạy đi đâu được nữa.

Băng ôm chặt lấy cổ của ông ta, môi áp lên môi ông ta, mắt nhắm lại.

Đây là kiểu yêu nữ quyền rũ chồng.

Mặc kệ ông chồng có muốn hay không, Băng cũng quyết tâm chinh phục ông chồng cao ngạo và lạnh lùng như ông ta bằng được.

Băng không phải lo nghĩ nhiều vì chỉ năm phút sau, Băng và ông ta đã không còn khoảng cách.

Băng dụi đầu vào ngực ông ta, giống như một con bé con, Băng trèo lên người ông ta rồi vô tư chìm vào giấc ngủ với một nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn trên môi.

Ông ta kêu khổ nhưng không dám đẩy Băng nằm xuống giường, từ từ ông ta ôm lấy tấm lưng trần và mịn màng của Băng.

Bây giờ những ý nghĩ thù hận và lạnh băng không còn tồn tại trong đầu ông ta nữa.

Mà dù ông ta có muốn nghĩ, cũng nghĩ không nổi.

Băng đã làm cho ông ta bay lên chín tầng mây rồi, ông ta không có khả năng để chống đỡ sức hút của Băng.

Ông ta phải ngoan ngoãn mà phục tùng nữ hoàng tình ái của mình, nếu không cô nàng mà giận, cô nàng bắt ông ta phải ngủ ở ngoài phòng khách thì khổ cho ông ta quá.

Lần đầu tiên trong đời, ông ta được hưởng trọn vẹn một ngày thật sự hạnh phúc và sống thật với chính mình.

Sáng hôm sau khi thức dậy, cảm giác đầu tiên của ông ta là muốn bay, muốn nhảy.

Ông ta có một mong muốn mãnh liệt là có thể nhìn thấy Băng.

Sờ tay sang bên cạnh, ông ta thấy bên cạnh trống không, hơi lạnh làm bàn tay ông ta khẽ run lên.

Sự lạnh giá cho ông ta thấy, Băng đã rời giường được một lúc lâu rồi.

Biết vợ luôn có sở thích dậy sớm và tắm vào buổi sáng nên ông ta yên tâm nhắm mắt nằm thêm một lúc nữa.

Đã mười phút trôi qua, cũng không thấy vợ từ trong phòng tắm bước ra, cũng không nghe thấy tiếng nước chảy, ông ta không còn nằm yên được nữa.

Cầm áo choàng tắm, ông ta mặc nhanh vào người.

Đi chân trần, ông ta chậm chạp đi về phía phòng tắm.

__Cộc ! Cộc !

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Không thấy Băng bảo gì, ông ta đành lên tiếng.

__Băng ! Cô có ở trong đó không ?

Bên trong vẫn im lặng như không có người.

Ông ta hốt hoảng tưởng Băng bị làm sao, nên vội đẩy mạnh cánh cửa.

Cánh cửa không hề khóa nên dễ dàng mở ra.

Bật điện, ông ta thấy phòng tắm vốn không có người, mà từ lúc nãy đến giờ chỉ có mình ông ta độc diễn và độc thoại với chính mình.

Vừa bực mình, vừa buồn cười, ông ta nghĩ chắc giờ này Băng đang nấu cơm dưới bếp.

Ông ta đi đánh răng, rửa mặt, tắm rửa, sau đó đi thay quần áo.

Lúc mở tủ quần áo, ông ta mới phát hiện va ly quần áo của Băng đã biến mất một cách bí ẩn.

Mặt ông tái lại, linh cảm có chuyện không hay, ông ta chạy nhanh ra đến cửa phòng.

Đang đi ông ta đột nhiên nhìn xuống chiếc khăn tắm quấn quanh người mình, ông ta không ngờ cũng có lúc mình bị rơi tình trạng quần trí đến không còn biết gì thể này.

Vội mặc quần áo trong thời gian ngắn nhất, ông ta đi nhanh xuống lầu, ông ta muốn kiểm tra xem Băng có đang nấu ăn ở dưới bếp không ?

Vừa đi ông ta vừa cầu nguyện là Băng không bỏ đi, không rời khỏi ông ta, mà đang nấu bữa sáng cho ông ta ăn.

Càng đi gần đến nhà bếp, trái tim ông ta càng nằng trịu, lòng ông ta nóng như lửa đốt, còn bước chân tựa như đang đeo đá.

Vừa mới tắm xong, ông ta lại có cảm giác mình vừa mới chạy việt dã ở ngoài trời nắng.

Cuối cùng cái gì đến cũng phải đến, ông ta chỉ nhìn thấy có duy nhất một mình bà giúp việc đang lo chuẩn bị bữa sáng ở trong bếp.

__Bà có nhìn thấy Băng đâu không ?

Ông ta run giọng hỏi.

50. Chương 50

Lúc này ông ta không còn là ông chủ uy nghiêm và lạnh lùng nữa, mà đã biến thành một người bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

__Không, tôi không thấy.

__Sáng nay, bà cũng không thấy cô ấy sao ?

Bà giúp việc khó hiểu nhìn ông ta.

__Vâng, từ lúc ăn cơm xong vào tối hôm qua, tôi không hề trông thấy cô ấy.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt và hốt hoảng của ông ta, bà giúp việc tự nhiên thấy cũng lo lắng cho ông ta.

—Thưa ông ! Có chuyện gì sao ?

Ông ta im lặng không đáp.

Quay người, ông ta vội đi thật nhanh lên lầu.

Mở cửa phòng ngủ, ông ta tiến đến tủ quần áo.

Lúc này do ông ta vội vã bỏ đi nên không kịp đóng cánh cửa tủ lại.

Quan sát và lục lọi một hồi, ông ta cũng không tìm thấy bất cứ đồ vật gì của Bằng.

Căn phòng cho ông ta cảm giác như Bằng chưa từng tồn tại và chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của ông ta.

Vò đầu, bứt tóc, ông ta trông thật thiếu não và đáng thương.

Nhìn lướt qua chiếc bàn tối hôm qua cả hai còn ngồi vai kề vai cùng nhau thảo luận công việc làm ăn, ông ta thấy có một phong bì màu trắng và một phong thư màu hồng nhạt.

Không nghĩ nhiều, ông ta biết chắc chắn phong thư và phong bì kia là do Bằng để lại cho ông ta.

Đầu tiên ông ta run run cầm Phong thư màu hồng nhạt lên trước.

Ngồi thụp xuống ghế, ông ta gắng gượng xé bao bì nghiêm phong ở miệng phong thư ra.

Những dòng chữ thẳng hàng, đẹp mắt và bay bướm xuất hiện trước mắt ông ta.

Mùi mực thơm nức mùi nước hoa hồng giống hệt như mùi thơm trên tóc và trên cơ thể Bằng.

Đôi mắt ông ta vô hồn, mặt ông ta lạnh băng, tay ông ta nổi gân xanh.

Chỉ cần nghĩ đến việc Bằng dám bỏ trốn, dám chạy thoát khỏi vòng tay của mình, ông ta đã hận không thể đem Bằng ra để giết chết.

Hít một hơi thật sâu ông ta bắt đầu đọc.

“Hoàng Trọng Quân !

Chào ông ! Tôi biết khi đọc những dòng chữ này, ông chắc sẽ hận tôi lắm, có khi ông còn căm ghét tôi, còn muốn đem tôi ra để giết chết, để băm vằm ra hàng trăm hàng nghìn mảnh.

Không biết tôi đoán có đúng không, nhưng vẻ mặt của ông lúc này chắc là rất khó coi.

Nếu có thể hận được, căm ghét được, thì ông hãy cứ hận, cứ ghét, cứ nguyện rửa tôi đi.

Tôi chấp nhận để cho ông hận tôi, căm ghét tôi, thậm chí là hận tôi suốt kiếp.

Tôi không xứng với ông, cũng không thể nào làm một người vợ tốt và hoàn hảo của ông được.

Ông có biết rằng, ngay từ lúc mới sinh ra, tôi đã nguyện ước rằng, cả đời này tôi sẽ không lấy chồng, cũng sẽ không yêu ai.

Hai mươi năm qua, tôi đã được sống giống như ý nguyện của mình, tôi tưởng rằng suốt cả cuộc đời này, tôi cũng sẽ được sống bình an như thế.

Nhưng ông xuất hiện, ông bắt tôi phải lấy ông, bắt tôi phải kí vào tờ giấy đăng kí kết hôn, bắt tôi trở thành vợ của ông, bắt tôi sống một cuộc đời mà tôi không muốn nên tôi phải ra đi, phải chạy trốn.

Sống với ông được năm ngày, tôi đã bắt đầu thích ông, có tình cảm với ông.

Lần đầu tiên tôi mới hiểu thế nào là xao xuyến, xúc động, ngưỡng mộ và mê say.

Tôi đã chăm chú ngắm nhìn ông mỗi lúc ông đang suy tư và đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Tôi đã cố gắng làm hài lòng ông, tôi còn có ý nghĩ là sẽ làm mọi chuyện để cho ông vui, ông hạnh phúc.

Từ trước đến nay, tôi chỉ nấu cơm cho tôi ăn, bạn tôi ăn, và cho bố mẹ tôi ăn, tôi chưa từng có ý nghĩ là sẽ nấu cơm ột người đàn ông ăn.

Nhưng tôi đã làm điều đó vì ông , tôi thậm chí còn bộc lộ cho ông thấy nhiều khía cạnh bên trong con người tôi.

Theo từng ngày, tôi giật mình nhận ra tôi đang thay đổi, đang sống khác đi, đang dần có tình cảm với ông.

Tôi sợ, tôi hốt hoảng, tôi hoang mang.

Có nhiều lúc tôi tự hỏi, ông có thích, ông có yêu tôi không ?

Tôi đã cầu mong là ông sẽ yêu tôi, sẽ thích tôi nhưng hóa ra cuộc hôn nhân này đều là do ông cố tình sắp xếp, cố tình giăng bẫy tôi.

Ông không hề yêu tôi, cũng không hề thích tôi.

Ông lấy tôi chỉ vì ông muốn trả thù, chỉ vì ông đang mơ tưởng đến một người con gái khác.

Ông thấy đem một cô gái vô tội như tôi đây ra làm trò đùa, ra làm một con tốt thí thân thì vui lắm sao ?

Ông có biết rằng khi hiểu ra mục đích của cuộc hôn nhân này tôi đã đau khổ nhiều như thế nào không ?

Lẽ ra tôi không nên khóc, cũng không nên đau lòng vì ông, nhưng tôi lại thích ông, có tình cảm với ông.

Tôi hận ông, khinh ghét ông !

Tại sao ông dám đùa cợt tình cảm của tôi. Tại sao ông dám dùng tôi để thay thế cho người con gái đã chết, đã phản bội lại ông ?

Phải chăng vì không có được cô gái ấy, không được sống cùng cô gái ấy nên ông mới nhớ, mới mong, mới yêu, mới hận, mới cho rằng ngoài cô ấy ra ông không thể yêu, cũng không thể sống với bất kì một ai khác ?

Tôi đã xem ảnh của cô gái ấy rồi, cũng biết cô gái ấy là ai, biết cô ấy có quan hệ gì với mình.

Tôi nên làm gì với chính mình đây, cũng không biết mình nên đau khổ, nên vui mừng, hay nên hận chính mình ?

Vì tôi có khuôn mặt giống cô ấy, có ngoại hình giống cô ấy nên ông mới muốn kết hôn với tôi bằng được đúng không ?

Cho đến cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra trong lòng ông, tôi vốn chỉ là người thay thế cô ấy, chỉ là một cái xác, một người vốn không có ý nghĩa gì.

Ông bắt tôi phải thay đổi, bắt tôi phải mặc váy, phải ăn nói nhỏ nhẹ, bắt tôi phải cắt tóc cũng chỉ vì người con gái của ông mặc váy, đi giày cao gót, hay cười, hay nũng nịu, dịu dàng gọi tên ông, vì cô ấy có kiểu tóc giống như mái tóc mới của tôi bây giờ.

Ông quan tâm đến tôi, để ý đến tôi có bao nhiêu phần trăm là thật, có bao nhiêu phần trăm là giả, hay tất cả chỉ vì tôi giống cô ấy nên ông mới làm thế ?

Tôi nguyện rửa ông, tôi căm ghét ông !

Tôi không hối hận vì đã có tình cảm với ông, nhưng chấp nhận ở bên cạnh ông chỉ vì tôi trông giống cô ấy thì vĩnh viễn không.

Cảm ơn ông đã cho tôi những ngày tháng vui vẻ và hạnh phúc, cho tôi những phút giây và cảm giác mà tôi không bao giờ quên được.

Tôi hy vọng mai sau khi ông yêu ai và muốn lấy ai làm vợ, mong ông hãy yêu cô ấy thật lòng, mong ông lấy cô ấy vì thực lòng ông muốn thế, không phải lấy vì trả thù và lấy vì cô ấy trông giống người con gái đã mất của ông.

Tôi có một chút ghen tị với cô ấy.

Cô ấy thật hạnh phúc và sung sướng khi được ông thật lòng yêu, thật lòng muốn lấy làm vợ, thật lòng trân trọng tình cảm của cô ấy.

Tuy rằng cô ấy tiếp cận ông vì tài sản của gia đình ông nhưng cô ấy đã yêu ông, hy sinh vì ông.

Nếu có thể quên được thì ông hãy quên đi, vụ tai nạn đó không phải lỗi của ông, cũng không phải do lỗi của bố mẹ cô ấy.

Tôi tin rằng, ở trên thiên đường, cô ấy cũng không muốn ông vì muốn trả thù mà ngay cả bố mẹ của cô ấy cũng không buông tha.

Ông thử nghĩ xem vì cái gì một cô gái hiền lương và tốt bụng như cô ấy lại chấp nhận dùng mỹ nhân kế đối với ông ?

Cô ấy làm thế không phải vì cô ấy là một người con hiếu thảo và biết nghe lời sao ?

Ông hại bố mẹ của cô ấy, chẳng phải càng khiến cô ấy đau lòng thêm sao ?

Đây chỉ là mấy lời khuyên của tôi dành cho ông thôi, còn lựa chọn thế nào là tùy ông.”

Đọc đến đâu, ông ta tái mặt đến đấy.

Sau khi đọc xong một trang giấy, mặt ông ta không còn một huyết sắc, mồ hôi đầm đìa, ngay cả tay cầm bức thư cũng run run như người bị bệnh động kinh hay bị rét quá độ.

Ông ta không còn cảm giác mình đang sống nữa.

Cuối cùng, sự lo sợ và hốt hoảng của ông ta cũng thành sự thật.

Băng đã biết hết tất cả rồi, thậm chí Băng còn hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Mặc dù ông ta không công khai chuyện cá nhân của mình trên mặt báo, Băng vẫn cứ biết, vẫn cứ hiểu.

Ông ta càng ngày càng thắc mắc, rút cuộc Băng là ai, Băng có phải là em gái sinh đôi của Lã Thu Nguyệt không hay là một người hoàn toàn không phải, không có quan hệ họ hàng hay ruột thịt gì ?

Thấy vẫn còn một tờ giấy nữa, ông ta tiếp tục đọc.

“Chắc là bây giờ ông đang thắc mắc xem tôi là ai và tại sao tôi lại biết tất cả mọi chuyện đúng không ?

Ông cũng muốn biết tôi và Lã Thu Nguyệt có mối quan hệ gì chứ gì ?

Ngay từ đầu, ông đã đoán đúng tôi và Lã Thu Nguyệt là hai chị em sinh đôi.

Tôi và cô ấy sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện.

Cả hai chị em chúng tôi đều là hai cô nhi.

Ông có biết vì sao chỉ mình cô ấy được bố mẹ tôi đón về nuôi mà tôi lại không được không ?

Bởi vì bố mẹ hiện giờ của chị ấy vốn không phải là bố mẹ ruột của chúng tôi”

Ông ta gần như ngã ngửa ra sau ghế, mặt ông ta không còn thấy khuôn mặt của con người nữa, mắt ông ta đỏ hoe, tay ông ta run run theo từng nhịp đập yếu ớt trong trái tim.

Vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, ông ta gắng gượng đọc tiếp.

Ông ta đã gần hóa đá rồi.

Không ngờ cô vợ nhỏ của ông ta lại có nhiều bí mật như thế.

“Tôi còn nhớ ngày hai người đó đến đón chị gái tôi đi, tôi đã khóc rất nhiều, khóc như chưa bao giờ được khóc.

Chưa có lúc nào tôi lại thấy sợ hãi và cảm thấy cô độc như thế.

Tôi luôn quen có chị gái ở bên cạnh.

Tuy rằng chị ấy yếu đuối và mỏng manh nhưng chỉ cần có chị ấy, cuộc sống cô nhi và thiếu thốn của tôi không có gì đáng sợ, không u buồn.

Mất chị ấy, tôi đã mất đi chính mình, mất đi ý nghĩa của cuộc sống.

Tôi đã buồn khổ, đã khóc lóc đúng một tuần. Tôi muốn được đi cùng với chị ấy, chỉ vì tính cách nghịch ngợm, hiếu động và ương bướng nên tôi không được nhận nuôi.

Cặp vợ chồng ấy cũng không thích nuôi hai đứa trẻ con, với họ có một đứa con cho vui cửa vui nhà là đã mãn nguyện lắm rồi.

Sau khi nghe lời khuyên can của các sư trong tu viện, lại nhìn thấy chị gái mình vì mình mà bỏ mất một cơ hội được đổi đời nên tôi đã gắng gượng vui, gắng gượng động viên để cho chị ấy đi, cho chị ấy có một cuộc sống khác.

Chị ấy đã đi, đã rời khỏi tôi.

Lúc đầu hai chị em tôi còn thư từ qua lại nhưng dần dần chị ấy không còn viết thư hay thỉnh thoảng gọi điện cho tôi nữa, dường như chị ấy đã quên mất người em gái còn đang sống ở trong tu viện là tôi đây.

51. Chương 51

Vì lo chị ấy bị ốm, hay bị ông bà kia đối xử không ra gì nên tôi đã cố gắng đi làm thuê, cố gắng dành dụm tiền để mua vé tàu.

Tôi đã đến thăm chị ấy sau một năm xa cách.

Nhìn tòa nhà sang trọng và cao cao trước mặt tôi hiểu ra rằng khoảng cách giữa hai chị em càng ngày càng xa.

Dù chỉ là con nuôi nhưng chị gái tôi là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có, còn tôi vẫn chỉ là một con bé mồ côi không tiền, không nhà cửa, và không có gì cả.

Chị ấy không dám ra gặp tôi mà chỉ bảo người giúp việc ra nhắn với tôi rằng chị ấy vẫn khỏe, vẫn sống tốt, bảo tôi cứ yên tâm, và không cần phải đến tìm chị ấy nữa.

Ngay lúc ấy, tôi đã biết cánh cổng màu xanh nhạt kia đã vĩnh viễn chia lìa hai chị em chúng tôi.

Tôi không trách chị ấy vì giàu sang quên em gái, quên đi thân phận thật sự của mình.

Tôi ra về, lòng quặn đau, nước mắt dâng tràn.

Tôi tự hỏi, tôi đã làm gì sai, tại sao chị gái tôi lại tuyệt tình và lạnh lùng như thế ?

Từ lần đi thăm ấy, tôi không còn đến thăm chị ấy nữa, tôi tự nhủ với lòng rằng, chỉ cần chị ấy sống tốt, sống vui vẻ, tôi sẽ tha thứ cho chị ấy vì đã quên tôi, và cũng cầu chúc cho chị ấy được bình an.

Năm tháng thắm thoát trôi qua đi, tôi nghe tin chị ấy lấy chồng.

Mặc dù chị ấy không cần đến sự có mặt của tôi trong ngày cưới, cũng không muốn nhìn thấy mặt tôi, nhưng tôi không thể không đến.

Tôi đã lén lút đứng ở đằng sau lễ đường, tôi muốn tận mắt chứng kiến ngày vui của chị gái mình.

Khi nhìn thấy ông mặt mày rạng rỡ, môi nở nụ cười hạnh phúc cùng chị gái tôi bước vào lễ đường, tôi đã biết chị gái tôi nhất định sẽ được hạnh phúc, được ông chăm sóc và bảo vệ suốt đời.

Lòng tôi thanh thản, tôi không còn mong muốn nào nữa.

Chị gái tôi không phải sống khổ sở như tôi, lại lấy được người mà mình yêu, tôi có thể yên tâm rời khỏi, yên tâm sống cho chính mình.

Tôi ngỡ tưởng rằng ông và chị gái tôi sẽ bách niên giai lão mà sống bên cạnh nhau, nhưng thật không ngờ, chị ấy lại bị tai nạn.

Ngày chị ấy mất, tôi đã khóc rất nhiều, đã gào khóc, đã gọi tên chị ấy đến khản cả cổ họng.

Chị ấy không nhớ đến tôi, cũng không quan tâm đến sự sống chết của tôi. Nhưng tôi không thể làm như thế, cũng không thể quên mình vẫn còn có một người chị gái.

Đứng từ xa, thấy ông mặt tái nhợt, thân hình lão đảo quỳ khóc bên linh cửu của chị ấy, tôi hiểu ông yêu chị ấy nhiều như thế nào, cũng biết rằng trong lòng ông, vĩnh viễn chỉ có mình chị ấy.

Tôi cũng yêu chị ấy, thương chị ấy, cũng mong chị ấy được sống hạnh phúc và vui vẻ, nhưng ông trời đã nỡ cướp mất chị ấy của tôi.

Là một người em gái, tôi cảm tạ ông, biết ơn ông, tôi đã từng mong có thể chia sẻ và có thể xóa tan đi một phần nỗi đau trong lòng ông.

Nhưng tôi đã sai rồi.

Yêu ông, thích ông là tôi không đúng, tôi chỉ đang tự lừa dối chính mình.

Ông không hề yêu tôi, cũng không hề thích tôi, người mà ông yêu, ông thích là chị gái Lã Thu Nguyệt của tôi.

Tôi vĩnh viễn và mãi mãi chỉ là người thế thân của chị ấy.

Năm ngày đã trôi qua, năm ngày được trọn vẹn làm một cô vợ nhỏ của ông.

Tôi thật sự cảm thấy rất hạnh phúc và mãn nguyện.

Mọi chuyện sớm muộn gì cũng phải kết thúc, sớm muộn gì chúng ta cũng phải nói câu tạm biệt nhau.

Tôi không muốn chia tay trong nước mắt, cũng không muốn lún quá sâu vào tình cảm của ông, cũng không muốn yêu ông quá nhiều, không muốn hy vọng vào tình cảm của ông để rồi phải thất vọng.

Ông hãy cứ yêu, cứ nhớ đến chị gái của tôi. Chỉ có chị ấy mới xứng với ông, mới là người cho ông trao cả con tim và tình yêu của mình.

Còn tôi, tôi chỉ là một bông hoa nhỏ ở bên vệ đường.

Tạm biệt ông, tạm biệt những ngày tháng sống trong mơ đã qua.

Chúng ta hãy ly hôn đi !

Tôi biết một người cao ngạo và lạnh lùng như ông sẽ không chấp nhận chia tay nhưng đó là giải pháp duy nhất, là con đường giải thoát cho chúng ta khỏi phải đau khổ và tự dẫn vật lộn nhau.

Tôi xin ông, hãy làm theo yêu cầu này của tôi.

Xin ông đừng bắt tôi phải sống trong khổ đau, phải hận ông và căm ghét ông.

Tôi không muốn thay thế những kí ức ngọt ngào và hạnh phúc trong mấy ngày qua bằng cảm giác chán ghét và căm hận ông.

Hãy cho tôi nhớ về ông, yêu ông bằng ánh mắt, bằng nụ cười quyến rũ và mê say lòng người của ông.

Đừng đi tìm tôi, cũng đừng đảo lộn cuộc sống của chính mình vì tôi.

Tôi và ông thuộc hai thế giới khác nhau, chúng ta vốn không thể sống chung với nhau, cũng không thuộc về nhau.

Ông lấy tôi vì muốn trả thù, còn tôi vốn không có gì cho ông, ông nghĩ chúng ta còn lý do gì để níu kéo cuộc hôn nhân giả tạo này mãi hay sao ?

Là một người thông minh và hiểu biết chắc ông hiểu tôi đang nói đến vấn đề gì.

Tuy tôi không phải là người con gái ông yêu, cũng không phải là bạn của ông nhưng ông có thể nghe tôi khuyên ông vài câu được không ?

Ông hãy uống ít cà phê thôi, mỗi ngày ông chỉ nên uống một tách cà phê vào buổi sáng và buổi tối trước trước khi đi ngủ.

Ông cũng nên chú ý giữ gìn sức khỏe.

Đừng chỉ biết đến có công việc mà quên mất mình cũng cần nghỉ ngơi và cần thư giãn đầu óc.

Tôi mong ông sớm tìm được người con gái có thể khiến cho ông thực sự rung động và thực sự yêu.

Cuối cùng tôi muốn nói với ông là tên thật của tôi không phải là Lâm Nhã Băng.

Từ lâu tôi đã đổi tên rồi, nên đăng kí kết hôn của chúng ta không thể coi là thật.

Ông đừng trách tôi, ngay từ đầu tôi biết ông lấy tôi vì ông muốn dùng tôi để thay thế cho chị gái tôi nên tôi phải dùng CMND cũ để đi đăng kí kết hôn với ông.

Ông đã hiểu rồi chứ, chúng ta không hề có giá trị pháp lý, cũng không phải là vợ chồng.

Trên giấy tờ, và pháp luật cũng không thể chứng minh ông là chồng của tôi.

Bây giờ ông có ép tôi ở lại bên ông cũng vô ích thôi.

Tiện thể, tôi cũng nói luôn cho ông biết.

Trường đại học mà ông cố tình muốn chuyển tôi đến học cũng không phải là trường học thật sự mà tôi đang học.

Thật ra tôi đã tốt nghiệp đại học năm tôi mười tám tuổi, tôi đã đi làm được hơn một năm nay rồi.

Ông nghĩ rằng có thể dùng cô bạn thân của tôi để khống chế tôi sao ?

Ông đã nhầm to rồi, cô bạn tôi là một cao thủ kiếm thuật, chẳng qua hai chúng tôi chỉ đang diễn với ông thế thôi.

Ông đừng hy vọng là có thể tìm được tôi hay đến những nơi mà ông cho rằng có thể tìm kiếm được một chút thông tin về tôi.

Tôi phải nói trước cho ông biết, ông càng cố càng thất vọng hơn mà thôi.

Ngay từ đầu chúng ta chỉ là đang diễn với nhau, chỉ là đang lừa dối lẫn nhau, nay có thể giải thoát cho nhau khỏi bể khổ, và có thể chấm dứt được chuyện này thì ông hãy cho nó qua luôn đi.

Chỉ có một điều tôi không ngờ được là tôi lại có tình cảm với ông.

Lẽ ra tôi sẽ không bỏ đi, không rời xa ông, nhưng tôi biết, ông vĩnh viễn không thể quên được chị gái tôi, biết ông lấy tôi chỉ vì muốn trả thù, muốn tôi thay thế chị ấy vì tôi là chị em sinh đôi với chị ấy nên tôi phải ra đi, phải rời xa ông.

Tôi không có niềm tin, không có dũng khí là có thể khiến ông yêu tôi, chấp nhận tôi vì tôi là chính tôi nên tôi đã sớm đoán ra được đến một lúc nào đó tôi sẽ phải ra đi.

Ra đi vội vàng thế này, tôi rất đau khổ nhưng không còn cách nào khác.

Chiều tối hôm qua, tôi đã nghe trọn vẹn cuộc nói chuyện giữa ông và Lý Mộ Hương.

Lúc đó tôi đã rơi lệ, đã muốn xông vào đánh ông một trận, nhưng tôi đã cố kìm nén để không làm thế.

Coi như buổi tối hôm qua là lần đầu tiên tôi pha rượu cho ông uống, cũng là lần cuối cùng.

Khi uống ly rượu do tôi pha, ông có cảm nhận gì không ?

Ly rượu ấy là tình cảm của tôi dành cho ông.

Hy vọng mai sau lúc nào buồn và cô đơn, ông vẫn còn nhớ đến tôi, nhớ đến một cô gái được ông lấy về, được ông ban ột chút tình cảm.

Đối với tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên ông.

Ông yên tâm, mặc dù tôi ra đi không một lời từ biệt nhưng tôi cũng không quên là tôi nợ tiền ông.

Bên cạnh bức thư này là một tờ ngân phiếu hai trăm triệu.

Hy vọng là tôi đã trả đủ ông số tiền mà ông muốn tôi phải trả cho ông.

Tạm biệt ông.”

Ông ta ngồi ngây như một xác chết.

Cứ ngỡ tưởng rằng, chính mình là người có thể điều khiển được Bằng nhưng thật không ngờ Bằng mới là người làm chủ trò chơi.

Càng ngày ông ta càng không hiểu Bằng là ai ?

Tại sao mọi việc Bằng đều biết hết ?

Và tại sao mặc dù biết mình đang bị lợi dụng Bằng vẫn chấp nhận lấy mình ?

Ông ta cầm tờ phong bì màu trắng bên cạnh, tờ ngân phiếu hai trăm triệu đập vào mắt ông ta chẳng khác gì lấy dao đâm vào tim ông ta.

Ông ta đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Bằng tuyệt đối không phải là một cô gái không có tiền, mà ngược lại Bằng có rất nhiều tiền.

Bây giờ ông ta mới hiểu, lý do vì sao mặc dù không biết uống cà phê, không biết uống rượu mà Bằng vẫn pha được một cà phê, pha chế được một rượu ngon và hấp dẫn như thế.

Ông ta cũng giải thích được luôn lý do vì sao Bằng có thể thông thạo hiểu về kiến trúc, có thể nói và dịch lưu loát tiếng Ý.

Tốt nghiệp đại học năm 18 tuổi ?

Bằng tuyệt đối không phải đang học ở trong nước, vì Việt nam không có vượt rào theo kiểu này, nếu có ông ta đã sớm biết, và lòi về công ty ông ta làm việc rồi.

Thần thờ, kinh ngạc, bị sốc, bị khủng hoảng, phần nộ, tức giận, hốt hoảng, lo sợ, bao nhiêu cảm xúc dồn nén lại thành một mớ hỗn độn trong lòng ông ta.

Lần đầu tiên ông ta mới nếm mùi cảm giác bị sỏ mũi và đem ra làm trò hề là gì ?

52. Chương 52

__Lâm Nhã Bằng ! Cô hãy chờ đây ! Dù có phải lục tung cả cái hành tinh này lên tôi cũng phải tìm ra cô.

Ông ta cảm giận nhất chính là hóa ra ngay từ đầu, ông ta đã bị Bằng lừa dối.

Kết hôn từ thật hóa ra lại thành giả, cứ tưởng rằng có thể giam giữ Bằng cả đời ở bên cạnh mình, bây giờ ông ta mới biết CMND đó của Bằng chỉ là đồ giả.

__Ha ha ha !

Ông ta cười như điên, cười như chưa bao giờ được cười, cười ra nước mắt.

Ông ta quyết tâm lần này ông ta phải lòi bằng được Bằng về, phải tìm hiểu xem Bằng là ai, và phải bắt Bằng cam lòng chịu khuất phục trước ông ta thì thôi.

Gần như vò nát phong thư và phong bì trong bàn tay sắt thép của mình, mắt lộ ra sát khí và khuôn mặt lạnh lùng không còn sinh khí, ông ta nghiêng chặt răng.

__Lâm Nhã Bằng ! Mặc kệ cô là ai ? Cô tên thật là gì ? Cô có phải là vợ của tôi không. Tôi nhất định phải tìm bằng được cô, phải khiến cho cô ngoan ngoãn quay về với vai trò làm vợ của cô. Cô tưởng cô có thể chạy thoát được sao ? Trước đây, tôi không biết cô là ai thì thôi, bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, đã rõ ràng, tôi phải giữ chặt lấy cô, phải biến cô thành của tôi vĩnh viễn.

Ông ta muốn xé nát hai lá thư và tờ ngân phiếu trị giá hai trăm triệu nhưng sau hai giây suy nghĩ, ông ta cẩn thận đút lại vào bao thư và phong bì.

Dù sao đây cũng là kỉ vật duy nhất còn lưu lại của Bằng, nên ông ta không nỡ xé bỏ đi.

Cầm điện thoại, ông ta gọi ngay cho Phúc.

_Chào sếp !

Phúc lịch sự lên tiếng trước.

Chỉ cần thấy số điện thoại của sếp, thì dù có bận đến đâu, đang nói chuyện với ai, Phúc cũng nhanh chóng bắt máy và nhanh miệng chào sếp.

_Bạn đang ở đâu ?

_Em đang trên đường đến nhà sếp.

_Nhanh lên, tôi có việc muốn nhờ cậu.

_Vâng, anh chờ em trong vòng năm phút nữa, em sẽ đến nơi.

Ông ta cúp máy.

Nhìn lại bức thư và phong bì lần cuối, ông ta đút vào trong ngăn bàn.

Ông ta muốn mỗi ngày sẽ mang ra đọc lại, sẽ nghiền ngẫm từng câu từng chữ trong hai bức thư mà Bằng đã viết ỉn.

Qua bức thư của Bằng, ông ta đã hiểu ra một điều.

Ngay từ đầu, Bằng đã biết ông ta là ai ? Biết lý do vì sao, ông ta muốn kết hôn với mình ?

Chỉ cần nghĩ, cô vợ nhỏ biết hết tất cả nhưng vẫn giả vờ không biết gì, vẫn giả vờ ngoan ngoãn làm theo lời mình, ông ta hận không thể tự tay đánh cho Bằng một trận.

Thêm một lần nữa, ông ta lại gầm lên.

_Lâm Nhã Bằng ! Cô thật sự muốn chết đây mà ? Được lắm, để xem cô có thể chạy trốn đến đâu. Cô hãy chờ đấy, khi nào tìm được cô, tự tay tôi sẽ mang cô về, sẽ dạy dỗ cho cô hiểu, tốt nhất là cô không nên đem tôi ra để đùa giỡn.

Nghĩ lại năm ngày được sống bên cạnh Bằng, cũng Bằng trải qua những giây phút êm đềm, vui vẻ và hạnh phúc, bất giác ông ta cảm thấy đau lòng, cảm thấy nhớ nhung và luyến tiếc.

_Chết tiệt ! Sao cô lại khiến tôi có tình cảm với cô ?

Ông ta đã rõ ràng một điều, buổi tối ngày hôm qua, khi trông thấy Bằng nhảy lên nhảy xuống trên lan can cầu thang, ông ta đã hốt hoảng, đã lo sợ như thế nào, đã có cảm giác khủng khiếp ra sao ?

Cảm giác ấy giống hệt cảm giác khi trông thấy Lã Thu Nguyệt – người con gái mà ông ta yêu chết trên tay mình.

Không ! Ngàn vạn lần không !

Ông ta không thể lừa dối chính mình nữa, ông ta lấy Bằng không phải chỉ vì muốn trả thù, chỉ vì Bằng là em gái sinh đôi của Lã Thu Nguyệt, mà bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông ta đã bị thu hút bởi tính cách nghịch ngợm, hiếu động, tính cách ương bướng và lì lợm, bị thu hút bởi đôi mắt to tròn đen láy và trong sáng của Bằng.

Lã Thu Nguyệt cho ông ta cảm giác đang được chạm vào một thiên thần mong manh yếu đuối, chạm vào một cảnh liêu yếu đuối cần được chăm sóc và bảo vệ.

Lâm Nhã Bằng lại cho ông ta cảm giác an toàn, hạnh phúc, bình an và êm đềm.

Ở bên cạnh Bằng, ông ta có thể làm những gì mà ông ta thích, có thể sống thật với chính mình, có thể trải qua những giây phút thật sự vui vẻ và hạnh phúc.

Chỉ có năm ngày ngắn ngủi sống bên cạnh Bằng, cảm giác của ông ta khác hoàn toàn cảm giác khi ở bên cạnh Lã Thu Nguyệt.

Không ! Ông ta không hề nhầm, cũng không coi Bằng là Lã Thu Nguyệt.

Vì ngoài khuôn mặt và vóc dáng giống hệt Lã Thu Nguyệt, tính cách, giọng nói, cử chỉ, điệu bộ, dáng đi của Bằng đều khác hoàn toàn Lã Thu Nguyệt.

Từ trước đến nay, chưa một cô gái nào có trí tuệ và kiến thức sâu rộng như Bằng.

Một cô gái có tài sắc vẹn toàn như Bằng, ông ta có thể tìm đâu ra một người vợ toàn vẹn như thế.

Ông ta không hề hối hận, không hề cảm thấy tiếc nuối, mà ông ta phải cảm ơn mục đích kết hôn ban đầu của mình.

Nếu không phải do Bằng giống Lã Thu Nguyệt, nếu không phải tưởng Bằng là con gái của nhà họ Ngô, ông ta sẽ không phát hiện ra rằng mình vẫn có thể yêu, vẫn có thể tìm thấy được hạnh phúc.

Ông ta mặc kệ, Bằng hận ông ta thế nào, tìm cách chống đối lại ông ta ra sao, và chạy trốn đến phương trời nào ?

Ông ta chỉ biết một điều là bằng mọi giá, ông ta phải tìm bằng được Bằng và bắt Bằng quay về với vai trò làm vợ của mình.

Lần này ông ta sẽ không dấu giếm như lần trước nữa, cũng không chỉ đơn giản là đi đăng kí kết hôn.

Ông ta sẽ công bố ọi người biết, Bằng là người vợ mà ông ta chọn, là người con gái mà ông ta yêu, là người vợ mà ông ta sẽ trân trọng suốt cuộc đời.

Năm phút sau, Phúc đến nơi.

Bà giúp việc nhanh chóng ra mở cổng cho Phúc vào.

Chưa kịp lên tiếng hỏi sắp đâu, Phúc đã thấy ông ta đi từ trong nhà ra ngoài cổng.

_Đi thôi.

Ông ta giục.

_Vâng.

Mặc dù cảm thấy kì lạ vì không thấy Bằng đâu, nhưng mệnh lệnh của sếp là Trời nên không thể không làm theo.

Gật đầu và mỉm cười chào bà giúp việc, Phúc vội mở cửa xe cho sếp trèo vào trong, sau đó khởi động máy, lùi xe, Phúc lái xe ra khỏi cổng.

Bà giúp việc thở dài.

Không cần ông ta nói gì, bà cũng biết Bằng thực sự đã bỏ trốn rồi.

Nghĩ từ nay không còn được gặp, nói chuyện, và ăn cơm cùng với Bằng nữa, tự dưng bà cảm thấy chán chường, nhớ thương và cô đơn.

Bằng giống như cháu gái của bà, nay cháu gái bỏ đi mất, bảo nào bà không buồn, không nhớ, không lo lắng cho Bằng.

53. Chương 53

_Thưa anh ! Chúng ta đi đâu đây ?

Phúc đột ngột lên tiếng hỏi.

Thấy từ lúc lên xe, sếp chỉ im lặng, tâm tư nặng nề, mặt mày lạnh băng.

Trông sếp bây giờ rất đáng sợ, nhìn sếp giống hệt một người sắp cầm dao giết chết ai đó.

_Cậu biết nhà trọ nơi mà Hoa ở chứ ?

_Dạ, em biết.

— Lái xe đến đó.

— Vâng.

Lái xe đến đèn đỏ, Phúc dừng lại.

Mười giây sau, chờ đèn chuyển sang màu xanh, Phúc quay đầu xe.

Phúc càng lúc càng không hiểu, tại sao sắp lại muốn đến nhà trọ mà Hoa đang thuê vào sáng sớm thế này ?

Phải chăng cả đêm hôm qua Bằng ngủ ở đó, nên sáng nay sắp mới bảo mình lái xe đến đó để đón Bằng về ?

Cho là mình đoán đúng, nên Phúc không còn suy nghĩ và thắc mắc gì nữa.

Phúc có biết đâu, thật ra Bằng đã trốn mất rồi, mà ngay cả Hoa cũng không thấy đâu.

Cả hai giống như hai con chim đang tự do sải cánh tung băng trên bầu trời.

Tuy rằng ông ta có thể giam giữ con chim ấy trong một thời gian ngắn nhưng khi được sổ lồng, ông ta không thể nào lần ra dấu vết của con chim nhỏ nhưng kiên cường ấy.

Nếu muốn Bằng quay về bên cạnh ông ta, trừ phi Bằng tự nguyện và Bằng muốn, còn nếu không, ông ta vĩnh viễn sẽ mất Bằng, sẽ không tìm được Bằng.

Nhưng trường hợp này không phải là quá khó khăn, chỉ cần ông ta giỏi hơn Bằng, khả năng phán đoán cao hơn Bằng, ông ta sẽ sớm tìm được Bằng, và bắt Bằng quay về bên mình.

Đến nhà trọ của Hoa, Phúc dừng xe lại.

Nhanh chóng mở cửa xe cho sắp, Phúc kiên nhẫn chờ ông ta bước xuống xe.

Ông ta có một hy vọng mãnh liệt là có thể hỏi được Hoa nơi ở của Bằng, cũng như tìm thấy Bằng ở đây.

Ông ta cầu mong, Bằng sẽ không bỏ đi quá xa, cũng như đi mà không báo cho cô bạn thân biết mình đang ở đâu và đang làm gì ?

Nếu như cả đời này không tìm được Bằng, mất Bằng, ông ta sẽ sống mà như chết.

Tình cảm của ông ta dành cho Bằng không phải là thương hại, cũng không phải là do ý muốn trả thù nên mới bắt Bằng quay về với mình bằng được, mà là ông ta đã thực sự yêu và rung động vì Bằng.

Yêu một người, muốn chăm sóc và bảo vệ một người bằng tấm lòng chân thật và xuất phát từ con tim của mình đâu có tội, đâu đáng trách.

Có thể ý muốn ban đầu của ông ta là sai, nhưng sống ai mà chẳng có sai lầm, chỉ cần ông ta biết sai mà sửa, biết quý trọng hạnh phúc và tình yêu của chính mình, ông ta xứng đáng có cơ hội lần thứ hai để sửa chữa những gì mà ông ta đã gây ra.

Hai nữa, khi sống với nhau, ông ta chưa từng đối xử lạnh lùng và tàn nhẫn với Bằng, về điểm này Bằng không thể trách ông ta, cũng không thể hận ông ta.

Có thể vì cảm động trước sự quan tâm và tình cảm của ông ta, nên Bằng mới yêu, mới thích và mới rời khỏi ông ta.

Bằng sợ càng sống bên cạnh ông ta, mình càng yêu ông ta nhiều hơn, càng đau khổ vì yêu đơn phương, nên Bằng mới sớm ra đi trước thời hạn.

Còn nếu không, Bằng đã không đột ngột bỏ đi mà không báo trước cho ông ta biết.

Đúng là không nên đem ái tình ra để đùa bỡn.

Đích thân ông ta bấm chuông cửa nhà Hoa, thái độ nôn nóng và lo sợ thấy rõ.

Tiếng chuông cửa kêu dai dẳng mãi mà không thấy ai ra mở cửa.

Mỗi một phút, một giây trôi qua, trái tim ông ta càng thêm nặng trĩu, hy vọng mong manh tựa như làn khói.

Mặt của ông ta vốn lạnh, nay càng lạnh lùng hơn, mắt của ông ta vô hồn giống như một xác chết, giống như một người sống mà không có linh hồn.

Bà chủ nhà thấy hai người đàn ông trong hai bộ vét sang trọng và đắt tiền, lại thấy người đàn ông đang bấm chuông cửa quá đẹp trai, quá phong độ và uy nghiêm.

Bà vừa ngưỡng mộ, vừa khiếp sợ, bà vội lên tiếng hỏi.

__Xin hỏi, cậu đang tìm ai thế ?

Phúc đáp lời bà ta.

__Cô có biết cô gái thuê căn nhà này đã đi đâu rồi không ?

Bà chủ nhà liếc mắt nhìn ông ta một cái, khi bắt gặp ánh mắt đáng sợ và lạnh lùng của ông ta, bà vội cụp ngay mắt xuống, bà không dám nhìn ông ta thêm cái nào nữa.

__Cô bé đó, cùng cô gái thuê trước đây đã dọn nhà đi từ hôm qua rồi.

__Bà bảo sao ?

Phúc kích động kêu to.

__Họ dọn nhà đi từ hôm qua ? Bà có biết họ dọn đi lúc mấy giờ không ?

__Sáng hôm qua lúc mười giờ, họ đã trả lại tôi tiền phòng tháng này, sau đó mang hành lý đi.

Ông ta nghiêng chặt răng, mặt tái nhợt, môi bị răng cắn gần như bật máu.

Kiểu này, Băng đã tính toán rất kỹ, Băng đã có dự định ra đi từ trước nên đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy.

Chỉ có ông ta ngu ngốc nên mới tin tưởng tuyệt đối vào kế hoạch của chính mình, mới không tính đến trường hợp cô vợ trẻ con không phải là một cô gái có đầu óc đơn giản mà là quá thông minh, cô ấy đã biết hết được mọi chuyện, thậm chí cô ấy còn sớm dự liệu được kết quả tất yếu của ngày hôm nay.

Xem ra, để tìm được ra Băng không hề đơn giản.

Ông ta sợ rằng, bây giờ có đến trường đại học cũ nơi mà Băng học, cùng với cái cô nhi viện nơi mà Băng sống và lớn lên cũng vô ích.

Tất cả mọi thông tin mà ông ta thu thập được đều là giả, Băng đã sớm xóa hết bỏ mọi dấu vết và mọi chuyện có liên quan đến mình rồi.

Băng đã không dọa suông, cũng không tuyên bố trước điều gì mà không có căn cứ.

Bây giờ ông ta đã tin, đã thấm thía được sự lợi hại của Băng.

Trong cuộc chiến này, ngay từ đầu ông ta đã khinh thường địch thủ của mình nên mới bị thua.

Tuy rằng người ra đi trước, người bỏ trốn là Băng nhưng không hiểu tại sao hành động của Băng, còn khiến ông ta đau khổ hơn việc Băng cứ trách mắng ông ta, cấm hận ông ta, chửi và nguyền rủa ông ta trước mặt.

Chỉ cần Băng ở bên cạnh, ông ta còn có cơ hội để chuộc lại lỗi lầm của mình, nhưng nay Băng đã bỏ đi đâu không biết, ông ta làm sao còn có thể hy vọng rằng mình còn có cơ hội lần thứ hai nữa.

Phải chăng khi không sống thật với chính mình, nên ông ta mới bị quả báo như thế này ?

Chán nản, thất vọng, đau khổ đang dày vò tâm can, ông ta không còn sinh khí để làm việc, và không còn hứng thú với bất cứ thứ gì nữa.

Cô vợ nhỏ biến mất, cũng đã lấy luôn đi niềm vui sống của ông ta.

Cổ trắn trĩnh, cổ lấy lại tự chủ và bình thản, ông ta hỏi bà chủ nhà.

__Bà có biết họ đi đâu không ?

Nghe giọng lạnh lùng, vô cảm và uy nghiêm của ông ta, bà chủ nhà hơi rùng mình và cảm thấy sự lạnh giá đang ủa vào cơ thể.

Ông ta là một người đàn ông nguy hiểm.

Không dám nhìn vào mắt ông ta, bà chủ nhà trả lời.

__Họ chỉ trả tiền nhà và căn nhà cho tôi. Còn đi đâu thì họ không chịu nói.

Hỏi thêm mấy câu nữa, ông ta lững thững đi ra xe.

Phúc ngơ ngác nhìn sếp.

Thấy sếp suy sụp và buồn chán, không cần phải nghĩ nhiều, Phúc cũng đã đoán được nguyên nhân.

Nhất định Bằng đã trốn cùng với Hoa rồi.

Không ngờ hai cô gái này lại có dũng khí và can đảm như thế.

Từ trước đến nay, chưa có ai dám thách thức trí tuệ, tính cách và con người của ông ta.

Thế mà nay, hai cô gái nhỏ bé lại dám làm. Chắc là họ vẫn còn chưa biết ông ta là ai ?

Đi ra đường chính, quan sát vẻ mặt khủng bố của sếp, Phúc than khổ.

Kiểu này, nếu không sớm tìm được Bằng, sếp sẽ trút hết mọi tức giận, bực bội và khó chịu trong lòng lên đầu nhân viên, đối tượng đầu tiên cho ông ta trút giận chính là Phúc.

Phúc là người luôn sát cánh bên cạnh ông ta, lúc nào cũng làm việc cùng với ông ta nên người phải chịu thiệt nhiều nhất không ai khác ngoài Phúc ra.

Không muốn lên tiếng hỏi cũng không được, Phúc đành phải nén sợ hãi trong lòng để lên tiếng hỏi.

__Thưa anh ! Bây giờ chúng ta đi đâu ?

Ông ta không trả lời Phúc vội, mà hỏi ngược lại Phúc.

__Cậu đã đến trường đại học Thiên Hùng ?

__Vâng.

54. Chương 54

__Ngoài bộ hồ sơ của cô ấy, cậu có hỏi được gì không ?

Biết sếp đang hỏi gì, Phúc lựa lời trả lời cho hợp lý.

__Theo yêu cầu của sếp, em đã tìm gặp hiệu trưởng Cao Thiên Lãnh ở văn phòng của ông ấy. Em có hỏi qua ông ấy về xuất thân và những thông tin về cô ấy, ngoài bộ hồ sơ và thông tin mà cô ấy điền vào, ông ấy không biết gì về cô ấy cả.

Ông ta thất vọng thất rõ.

__Thật sự là ông ta không biết gì ?

__Vâng.

Vò đầu, vuốt mặt, ông ta giao phó.

__Chiều nay, cậu thay mặt tôi đến tu viện nơi mà cô ấy đã từng sống, cậu cố tìm hiểu xem hiện giờ cô ấy đã đi đâu và làm gì. Cậu cố gắng thu thập được càng nhiều thông tin về cô ấy càng tốt.

__Em biết rồi.

Phúc lễ phép trả lời.

Vừa lái xe, Phúc vừa quan sát vẻ mặt đáng sợ của ông ta mà toát mồ hôi vì sợ.

Lúc này, ông ta không còn năng lượng và ý muốn làm bất cứ điều gì nữa.

Trong đầu ông ta chỉ có một mong muốn duy nhất là tìm bằng được Bằng.

Bằng giống như một báu vật, khi còn sống ở bên cạnh ông ta không biết nâng niu quý trọng, không biết rằng mình đã tìm được một nửa, cũng không nói rõ tình cảm của mình cho Bằng biết.

Đến khi Bằng bỏ đi, ông ta mới cuống cuồng đi tìm, mới biết rằng mình đã ngu ngốc, đã dại khờ đến mức độ nào.

Ông ta sợ rằng, nếu không sớm tìm ra được Bằng, ông ta sẽ vĩnh viễn mất Bằng.

Chỉ cần nghĩ trong thời gian xa cách, Bằng có thể tìm được tình yêu mới, ông ta đã muốn bóp chết chính mình rồi.

Là một người có tính sở hữu mạnh mẽ, ông ta không cho phép, không muốn bất cứ ai động vào đồ vật và người phụ nữ của cuộc đời mình.

Ông ta phải làm sao, phải làm gì để tìm được Bằng, và cầu xin Bằng quay về bên cạnh mình ?

Chỉ cần đi sai một nước, tính sai thời điểm để tỏ tình ông ta đã làm tổn thương cả hai.

Bằng là một con chim nhỏ, cho đến thời điểm này, Bằng hoàn toàn tự do.

Giữa Bằng và ông ta không thể gọi là quan hệ vợ chồng, họ đã đi đăng kí kết hôn, nhưng Bằng đã dùng CMND giả để đi đăng kí với ông ta.

Bằng là một cô gái táo tợn và không sợ chết.

Bằng dám thách thức một kẻ cao ngạo, lạnh lùng và đáng sợ như ông ta.

Chẳng lẽ Bằng thật sự không biết ông ta có thể làm được gì và không quan tâm mình sẽ bị ông ta xử phạt ra sao nên mới ngông cuồng như thế ?

Hay là Bằng thực sự đã nắm chắc được phần thắng trong tay ?

Câu trả lời không ai biết, cũng không ai dự đoán được kết quả.

Vì bây giờ cả hai vẫn còn đang ở trong giai đoạn giằng co dữ dội và mãnh liệt.

Cuộc chiến của họ chỉ mới bắt đầu, nên cần phải có thời gian để quan sát và phân tích.

Không thấy sếp lên tiếng bảo mình đi đâu, mà chỉ thấy sếp đang chìm vào suy tư.

Phúc ngập ngừng nửa muốn hỏi, nửa lại không dám.

Cuối cùng vì không muốn lãng phí thời của sếp, cũng không muốn bị mắng oan, nên Phúc đành phải hỏi.

__Thưa anh ! Anh muốn em lái xe về công ty, hay ra sân bay đón bố mẹ anh ?

Ông ta giật mình đáp.

__Ra sân bay.

__Vâng.

Phúc vội ngoặt tay lái, con đường Hoàng Văn Thụ hiện ra trong tầm mắt.

Không hiểu tại sao ông ta lại có cảm giác nhất định mình sẽ gặp được Bằng ở sân bay, có cảm giác mất mát và đau khổ ở trong lòng.

Chẳng lẽ Bằng thật sự ra đi, thật sự muốn rời khỏi ông ta mãi mãi ?

Càng nghĩ, mặt ông ta càng tái lại, đôi mắt u buồn không sức sống, đôi mắt lạc lòng trong cô đơn và buồn chán.

Thở dài, ông ta đang tự dày vò chính bản thân mình.

Biết rằng tất cả mọi lỗi lầm, mọi sai trái đều là do ông ta gây ra, nhưng chẳng lẽ Bằng không thể tha thứ cho ông ta, không hiểu ra một điều là ông ta cũng thích Bằng, và có tình cảm với Bằng ?

Nếu không thích và không có tình cảm với Bằng, ông ta đã không phải hạ mình, không phải nhọc công làm nhiều việc cho Bằng như thế.

Trước đây, kể từ khi Lã Thu Nguyệt mất, ông ta chưa từng đối xử tốt và chân thành với một cô gái nào như Bằng.

Ông ta đã làm những việc mà ông ta chưa từng làm.

Lẽ ra Bằng nên hiểu, nên biết, nên nói chuyện thẳng thắn với ông ta, Bằng không nên chạy trốn, không nên để lại hai bức thư, và một phong bì tiền rồi biến mất.

Bằng có biết rằng, trong lòng ông ta lúc này đang đau, đang sầu khổ, đang thét gào gọi tên Bằng.

Là nam nhi, lại lạnh lùng và vô cảm nên ông ta không thể khóc, cũng không thể rơi lệ, hay hành động giống như một kẻ mất trí.

Nhưng nếu có thể, ông ta cũng muốn khóc, muốn gào, muốn phát điên mà phóng xe khắp nơi để đi tìm Bằng.

Ra đến sân bay, Phúc mở cửa xe cho ông ta xuống.

Bố mẹ ông ta nói trong fax là chín giờ sáng nay, họ sẽ đến nơi.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ, nhưng ông ta lại muốn Phúc lái xe đưa ông ta đến đây sớm hơn dự định.

Ông ta là người ghét chờ đợi, nhưng chỉ cần tìm thấy Bằng, ông ta không còn quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, cũng không cần biết mình là ai.

Chính vì chỉ quan tâm đến cảm nghĩ của bản thân mình, nên ông ta mới phải hốt hoảng, và đau khổ như thế này đây.

Đã hai lần mất đi người con gái quan trọng cuộc đời mình, ông ta không muốn lập lại sai lầm này thêm nữa.

Cảm giác kì lạ và thôi thúc ông ta hãy mau đi vào trong, chỉ cần đi vào nhất định ông ta sẽ gặp được Bằng càng lúc càng lớn dần trong ông ta.

Mong muốn này mãnh liệt đến nỗi, ông ta đi gần như là chạy, đi gần như là sắp gặp được Bằng đến nơi.

Dường như linh cảm này của ông ta là một thứ cảm giác, một ước nguyện không thể nói nên lời, ông ta không thể cưỡng lại được.

Chỉ cần tìm thấy Bằng, thì dù có phải đi bao xa, bao lâu, ông ta cũng sẽ đi, cũng sẽ chờ.

Thấy sắp bỏ đi, Phúc cũng nhanh chóng đi theo sắp.

Trong sân bay, tiếng nói chuyện, tiếng cười, tiếng gọi nhau í ới làm ồn ào và náo nhiệt cả một góc trời nhỏ.

Ông ta không chú ý đến bất cứ một thứ gì, mắt ông ta bắt đầu lướt qua từng người một.

Ông ta đang tìm kiếm một hình bóng nhỏ bé, đáng yêu và tình nghịch của mình.

Tìm kiếm hình bóng đã khắc sâu vào trái tim của ông ta.

Nếu có thể tìm thấy Bằng ở đây, ông ta sẽ ôm chầm lấy Bằng, hôn Bằng, nói rằng ông ta yêu Bằng, và cầu xin Bằng hãy ở lại, hãy làm vợ của ông ta.

Lần này ông ta không coi Bằng là Lã Thu Nguyệt, không lấy Bằng vì trả thù mà ông ta thực lòng muốn thế.

Phúc thấy sắp ngỡ ngác như một người mất hồn, mắt như đang tìm kiếm một ai đó nên vội hỏi.

—Anh đang tìm ai thế ?

Ông ta quay lại nhìn Phúc, đặt tay lên vai Phúc, ông ta run giọng.

—Cậu...cậu có nghĩ rằng sáng nay cô ấy sẽ bay đến một nơi thật xa không ?

Phúc kinh ngạc nhìn ông ta.

Ông ta không còn là ông chủ uy nghiêm và lạnh lùng nữa, mà đã biến thành một kẻ điên vì tình, một kẻ lạc lõng và cô đơn.

Hình như ông ta đang khổ và thất vọng lắm khi không tìm thấy Băng, nên mắt ông ta đã không còn sức sống, mặt ông ta xám ngoét, ngay cả tay chân của ông ta cũng vô lực.

Phúc đau xót và thương thay cho ông ta.

Không muốn dập tắt hy vọng mong manh của ông ta, Phúc gật đầu nói.

—Em không biết sáng nay cô ấy có đến đây không nhưng mà chúng ta cứ đi tìm cô ấy đi, biết đâu có thể tìm thấy cô ấy thì sao ?

—Cậu cũng nghĩ như tôi à ?

—Vâng.

Mắt ông ta rục rịch sáng.

Biết rằng mong manh, biết rằng cơ hội này gần như là bằng không nhưng ông ta vẫn hy vọng, vẫn mong suy đoán của mình là hiện thực.

Thấy sắp quần trí, thấy sắp vì mất Băng mà không thể làm được bất cứ việc gì, ngay cả suy nghĩ cũng không còn minh mẫn.

Phúc thở dài.

Cả hai chia nhau ra hai hướng, họ vì không biết Băng đi chuyến bay nào, và đi đến đâu nên đi tìm lung tung.

55. Chương 55

Ông ta vừa đi tìm Băng, vừa ngơ ngẩn giống như một kẻ mất trí, dáng vẻ ảo não và sầu khổ.

Trông thấy bất cứ một cô gái nào có vóc dáng và cách ăn mặc gần giống như Băng, ông ta cũng vội chạy lại gần, rồi gọi tên Băng nhưng ông ta chỉ nhận được một sự thất vọng và buồn chán.

Đã gần một tiếng, Phúc và ông ta vẫn không tìm thấy Băng.

Hình như Băng đã thật sự biến mất, thật sự không còn tồn tại ở trên cuộc đời này.

Hay là ông ta đã phán đoán sai, Băng không có đến sân bay, không đi đâu cả, mà đang ở một chỗ nào đó ?

Không ! Ông ta không hề đoán sai.

Băng thực sự có đến đây, có bay đến Úc trong vòng ba mươi phút nữa.

Có lẽ hai người có duyên nhưng không có phận nên không nhìn thấy nhau.

Theo lời khuyên của cô bạn thân, Băng đã cố gắng đóng cho đạt vai trò làm vợ của mình, cũng cố gắng tạo dựng một gia đình hạnh phúc với ông ta.

Nhưng hàng ngày thấy ông ta cầm di ảnh của chị mình, rồi gọi tên của chị ấy, Băng biết rằng ông ta vĩnh viễn không thể quên được chị ấy, nên Băng đã chọn cách ra đi, chộc cách rời xa ông ta.

Đêm mà ông ta lục lọi đồ của mình, Băng đã giả vờ ngủ để xem ông ta làm gì.

Hành động không hay đó của ông ta vào ngay đêm tân hôn đã khiến cho Băng đau khổ, Băng hận ông ta.

Biết rằng, ông ta làm thế cũng chỉ vì thù hận và vì quá yêu chị gái mình, nhưng Bằng là một cô gái vô tội, Bằng không đáng bị ông ta đối xử như thế.

Lẽ ra ngay sáng hôm sau, Bằng định bỏ đi luôn, nhưng thấy bỏ đi bây giờ thì quá vội vã, Bằng đã inh và cho ông ta một cơ hội để bắt đầu lại mọi chuyện.

Theo từng ngày, được sống bên cạnh ông ta, được trải qua những giây phút vui vẻ và hạnh phúc, Bằng đã dần quên đi lý do vì sao ông ta lại muốn lấy mình.

Bằng đã trao thân cho ông ta, đã thực sự muốn có một gia đình, muốn cùng ông ta sống với nhau cho đến đầu bạc răng long, thậm chí Bằng còn có ý muốn buồn cười là sẽ sinh cho ông ta mấy đứa con.

Cả hai sẽ ân ân ái ái mà sống với nhau cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Nhưng lời nói của ông ta vào chiều tối hôm qua đã dập tắt hết mọi hy vọng của Bằng.

Bằng đã phải cố gắng tạm biệt cô bạn thân, cố gắng để anh cô ấy bay về nước tiếp tục công việc và dự án đang dở của mình, nhưng thật không ngờ hôm nay Bằng đã phải đi cùng với Hoa.

Bằng không còn dũng khí và niềm tin để sống bên cạnh ông ta nữa.

Nếu Bằng không thích và không yêu ông ta, Bằng sẽ tiếp tục trò chơi, tiếp tục sống mà như không biết gì.

Ngay từ khi nhìn thấy ông ta đau khổ, suy sụp vì cái chết của chị gái mình, Bằng đã muốn bù đắp và an ủi ông ta.

Có lẽ chính vì ước nguyện này, nên Bằng mới đồng ý lấy ông ta, mới chịu ở bên cạnh ông ta.

Nhưng vì yêu, vì thích ông ta, Bằng đã phải ra đi sớm hơn dự định.

Thôi thì hãy coi tất cả chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mộng đẹp.

Mai sau có gặp lại nhau, cũng coi như hai người bạn, hai người tri ân, hai người có duyên nhưng không có phận.

Bằng thật sự cầu chúc cho ông ta được hạnh phúc, và có thể tìm được một người con gái cho ông ta thực lòng yêu và thực lòng rung động.

Bằng yêu ông ta, nhưng cũng có tôn nghiêm và tự trọng của riêng mình.

Bằng không chấp nhận chỉ là một người thay thế, một cái bóng của một người con gái khác, dù người con gái đó có là chị gái của mình đi chăng nữa.

Chín giờ, loa phát thanh vang lên tiếng thông báo.

__Mời quý khách đi chuyến bay 007 hãng Việt nam Airlines đến Úc đến cửa chính. Chuyến bay sẽ cất cánh trong vòng mười phút nữa.

Từ xa, có một cô gái mặc quần Jean màu xanh bạc màu; rách gối, áo phông màu xanh dương, mũ lưỡi trai đội lệch sang một bên, giày màu trắng hiệu thể thao, áo khoác buộc ngang eo, tay lỏm một chiếc va ly nhỏ, tay bên kia cầm vé máy bay, visa, tiến đến cánh cửa kính màu xám.

Phía sau, một cô gái nước da màu xanh tái giống như màu lá non, mái tóc buông xõa, trên người mặc một chiếc váy hoa, chân đi giày mềm màu trắng, đang mỉm cười nói chuyện với một chàng trai có khuôn mặt baby, nước da trắng nõn như con gái, đôi môi hồng như tô son.

Họ là Bằng, Hoa và Trọng Sinh.

Hôm nay cả ba sẽ bay về Úc.

Bố mẹ của Hoa là bố mẹ nuôi của Bằng, đồng thời là bố mẹ ruột của Trọng Sinh và Hoa.

Họ là ba chị em trong một gia đình.

Khi nghe tin, chị gái mình lấy chồng, Bằng đã bay về Việt nam cùng với Hoa và Trọng Sinh.

Băng có một ước muốn và nguyện vọng duy nhất là có thể trông thấy chị gái trong bộ váy cưới, trông thấy chị gái được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Nếu không vì vụ tai nạn kia, nếu không phải vì bố mẹ nuôi của chị ấy quá tham lam, nếu không có vụ cãi nhau đó thì có lẽ chị gái của Băng vẫn sống khỏe mạnh và hạnh phúc bên cạnh ông ta.

Chỉ vì lòng tham của con người đã đẩy người khác vào bế khổ, vào kiếp sống lầm than lạc lối.

Dù chị gái yêu ông ta là thật, nhưng ông ta vẫn không thể nào tha thứ ục đích tiếp cận ông ta vì tiền bạc và địa vị của chị ấy.

Giữa yêu và hận, giữa trả thù và không trả thù đã dày vò và hành hạ ông ta gần một năm nay.

Kể từ ngày chị ấy mất, Băng vẫn ở lại đây, vẫn âm thầm chăm lo cho phần mộ của chị ấy, vẫn cố gắng tìm cách hóa giải mối bất hòa giữa ông ta và gia đình bố mẹ nuôi của chị ấy.

Băng đã sai lầm khi cho rằng mình có thể thay thế được chị ấy trong lòng ông ta.

Người ta thường nói thứ gì không có được bao giờ cũng quý, cũng tốt đẹp.

Tuy rằng ông ta hận chị ấy, nhưng càng hận, ông ta lại càng yêu chị ấy nhiều hơn.

Băng là người đến sau, là người thế thân cho chị ấy, Băng không thể nào sánh bằng được chị ấy trong lòng ông ta.

Từng bước, từng bước Băng tiến đến gần cửa chính, lòng Băng nặng trĩu, nỗi đau đang dày vò thân thể, đang dày vò tinh thần và tình cảm của Băng.

Băng yêu ông ta, Băng sẽ không thể nào quên, cũng quên không được.

Cũng giống như chị gái mình, Băng đã yêu ông ta thật lòng, yêu ông ta sâu đậm.

Mất Băng đỏ hoe, Băng ước giá mà mình có thể gặp được ông ta sớm hơn thì hay biết mấy.

Nếu có thể, Băng muốn được chiếm trọn vẹn trái tim của ông ta.

Nhưng trên đời này đâu phải chỉ cần có ước muốn là được.

56. Chương 56

Người ra, người đi vào.

Chỉ một khắc, chỉ vì một cú va chạm, Băng và ông ta đã vĩnh viễn rời xa nhau.

Từ xa ông ta thấy thấp thoáng bóng dáng một cô gái có vóc dáng, cách ăn mặc và cử chỉ giống hệt Băng.

Trái tim ông ta đập thật nhanh, mặt ông ta bừng sáng, ông ta bất chấp thân phận của mình, cũng không quan tâm người khác nghĩ như thế nào.

Ông ta chạy thật nhanh theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái kia.

Đáng tiếc, ông ta đã chậm mất một bước.

Lúc ông ta chạy lên đến nơi, cô gái ấy đã hoàn toàn biến mất.

Thật ra Băng không đi đâu cả, Băng chỉ cúi xuống buộc lại dây giày.

Vì ông ta chạy nhanh, lại chỉ nhìn về phía trước, nên không hay Băng đang bị bốn người nước ngoài cao to, cùng với hành lý của họ che khuất.

Đến khi Băng đứng lên, ông ta đã chạy tút ở phía đằng kia.

Xem ra ông ta và Băng đúng là không có duyên với nhau.

__Đi thôi ! Đến giờ rồi !

Trọng Sinh giục Băng và Hoa.

_Ừ.

Băng thần thờ trả lời.

_Bây giờ cậu hối hận vẫn còn kịp. Hãy quay về đi !

Hoa chân thành khuyên cô bạn thân.

Quẹt nước mắt trên má, môi nở một nụ cười ảm đạm, Băng lắc đầu.

_Không đâu. Mình đã suy nghĩ kĩ rồi. Mình và anh ấy chỉ có thể làm bạn tốt, không thể làm vợ chồng. Anh ấy không yêu mình, người mà anh ấy yêu là chị gái của mình.

_Sao mình lại thấy, anh ấy có tình cảm với cậu.

Băng thở dài, mắt long lanh lệ.

_Đừng nói gì nữa cả. Mình không muốn nghe cậu nhắc đến tên của anh ấy nữa. Hãy để cho quá khứ ngủ yên. Ra đi lúc này là hay nhất, ít ra mình còn giữ lại được những kỉ niệm đẹp, mình không muốn mai sau mới ra đi, mình sợ lúc đó mình sẽ đau khổ và buồn rầu hơn, vì cho đến cuối cùng kết quả cũng chỉ có một mà thôi, anh ấy không yêu mình.

Lôi hành lý, Băng nhất quyết tiến đến cánh cửa dẫn ra sân bay, nộp hộ chiếu, vé máy bay, chờ nhân viên kiểm tra xong, Băng quay lại nhìn lại lần cuối nơi đã in những cảm giác đắm say và hạnh phúc rồi chậm chạp, từ từ, Băng cất bước ra đi.

Khi hình bóng Băng khuất sau cánh cửa kính, ông ta đau khổ, thần thờ quay lại tìm nhưng Băng đã không còn thấy đâu nữa.

Ông ta có muốn tìm Băng cũng không tìm được.

Băng không phải là tên thật của Băng, dù mọi người gọi là Băng nhưng trên giấy tờ, Băng mang một tên khác.

Bây giờ ông ta có lục tung hết cả cái sân bay này lên cũng không thể tìm được Băng, vì máy bay đến Úc đã cất cánh, tên đăng ký mua vé cũng không phải là Lâm Nhã Băng.

Ông ta đành phải tạm biệt Băng, vĩnh viễn mất Băng.

Có lẽ Băng nói đúng, ông ta và Băng chỉ có duyên không có phận.

Từ trong cánh cửa kính màu xám, một cặp vợ chồng già vui tính vừa đi vừa cười đùa bước ra ngoài.

Người đàn ông khoảng bảy mươi, bảy mươi mốt tuổi, da đồi mồi, cặp kính màu trắng trông trí thức và tươi trẻ như một cậu thanh niên mới lớn đang đeo trên mắt, ông ta mặc một chiếc quần short màu xám dài ngang gối, áo hoa như kiểu người dân ở đảo Hawaii, cao 1m72, dáng người thon gầy, nhưng lúc nào cũng tràn đầy sức sống và năng lượng.

Đi bên cạnh là một quý bà năm mươi sáu tuổi, mặc dù đã vượt qua lứa tuổi trung niên nhưng ngắm nhìn bà cho người ta cảm giác như đang nói chuyện với một quý cô hơn ba mươi tuổi, làn da bà rám nắng khỏe mạnh, khuôn mặt đẹp như trăng rằm, sống mũi cao, mắt huyền long lanh, môi đỏ thắm.

Nhìn sơ qua cũng biết vẻ đẹp nam tính của ông ta được thừa hưởng từ mẹ.

Có lẽ trước kia bà cũng có nước da trắng bóc như trứng gà, chỉ vì bà phơi nắng nhiều, lại thích có một màu da khỏe mạnh nên không ngần ngại chịu tắm nắng để được như ý nguyện.

Không biết họ nói chuyện gì với nhau, mà trông họ vui vẻ và hạnh phúc như một cặp vợ chồng mới đi hưởng tuần trăng mật về.

Ông ta vì không tìm được Băng, nên đau khổ, thất vọng, buồn chán và cô đơn ngồi một chỗ trên hàng ghế chờ người thân.

Lúc này mọi người, mọi tiếng động, âm thanh không ảnh hưởng gì đến cảm giác và tâm tư của ông ta.

Thậm chí ngay cả mục đích đến đây để đón bố mẹ của mình, ông ta cũng quên mất.

Nếu như chị dâu và anh trai không đến đón bố mẹ, có lẽ họ phải tự đón tắc xi về nhà

Tìm không thấy Bằng, cũng không thấy bóng dáng sếp, Phúc bắt đầu sốt ruột.

_Quái lạ ! Bằng biến mất đi tìm không thấy đã mệt muốn chết, mà ngay cả sếp cũng biến mất theo là sao ?

Phúc vò đầu, chân cũng đã muốn rã cả ra vì mệt mỏi.

Đang đi, Phúc bất chợt thấy Hoàng Trọng Toàn đang ôm chầm lấy một cặp vợ chồng già, không cần đoán, Phúc cũng biết đó là bố mẹ của ông ta.

Đã thấy bố mẹ, anh trai và chị dâu của ông ta, sao đến giờ này ông ta cũng không thấy đâu ?

Chẳng lẽ không tìm thấy Bằng, nên ông ta cũng biến mất luôn ?

Phúc nhanh chóng tiến lại gần.

Lý Mộ Hương thường xuyên gặp Phúc, nên mỉm cười chào.

_Chào cậu ! Sếp của cậu đâu ?

57. Chương 57

Phúc thở dài đáp.

_Em cũng không biết nữa. Lúc này em còn thấy sếp, còn bây giờ, em không biết sếp đang ở chỗ nào.

_Cô ấy có đi cùng với cậu và Quân không ?

Phúc lúng túng không biết nói thế nào ?

Biết rằng sớm muộn gì Lý Mộ Hương cũng biết, nhưng đây là chuyện cá nhân và riêng tư của sếp nên không dám xen vào.

_Chuyện này chị nên hỏi anh ấy. Em chỉ là Trợ lý của anh ấy nên không dám bình luận gì.

Thấy Phúc lảng tránh không nhắc đến chuyện này, lại hiểu tính cách của cậu em chồng nên cũng không ép.

Ông Hoàng vốn là người vui tính và hay đùa nên quay sang nói chuyện với Phúc.

_Cậu là gì của thằng con trai tôi ?

Cũng may Phúc là người không phải là mặt mỏng nếu không nghe câu hỏi này, Phúc phải đỏ bừng mặt.

Chúa ơi !

Phúc nhăn mặt.

Có ai hỏi người khác bằng câu hỏi kì cục như vậy không hả trời ?

Mặc dù hơi bất mãn và buồn cười, nhưng Phúc đã từng nghe qua về tính cách hay đùa và hay chọc người khác của ông bà Hoàng nên gượng cười đáp.

_Chào chú ! Cháu là Trợ lý của anh Quân.

Ông Hoàng vuốt cằm.

_Thằng con trai của tôi đâu rồi ? Sao tôi không thấy ?

_Dạ, anh ấy... !

Phúc chưa nói hết câu, bà Hoàng vui mừng kêu lên.

_Con trai !

Bà chạy lại ôm chầm lấy ông ta, thậm chí bà còn hôn nhẹ vào má ông ta.

Chứng kiến cảnh cưng con này của bà Hoàng, Phúc há hốc mồm, mắt mở to.

Cả đời Phúc cũng chưa từng thấy một gia đình nào lại kì lạ như gia đình nhà họ Hoàng.

Không chỉ mình ông ta có tính cách khác người, mà ngay cả bố mẹ ông ta cũng quái chiêu không kém.

Để cho đủ và cân bằng, bà Hoàng vừa mới tặng ông ta nụ hôn ở bên má phải, ông bố thân yêu cũng tặng cho ông ta một nụ hôn ở bên trái.

Họ vỗ vào má ông ta, thi nhau hỏi và nói chuyện với ông ta.

Mặc dù ông ta không nói không rằng, ánh mắt vẫn lạnh lùng và vô cảm nhưng sự nhiệt tình và vui vẻ của họ vẫn không giảm.

Hình như họ đã quen với tính cách lạnh lùng của ông ta nên họ không cảm thấy mất hứng, mà ngược lại họ còn hạnh phúc kể vai, bá vào cổ ông ta như hai tiểu hài nhi.

Bố mẹ ông ta đúng là còn trẻ hơn cả Băng.

Đây là lý do vì sao ngay từ khi còn nhỏ, ông ta lại tưởng mình mới là bố mẹ, là người chăm sóc và bảo vệ họ, còn họ là con cháu của ông ta.

Anh trai Hoàng Trọng Tuấn tuy không có tính cách trẻ con, và hay đùa nghịch như bố mẹ mình, nhưng rất dễ chịu và vui vẻ.

Họ khác hẳn một người lúc nào cũng lạnh lùng và ít nói như ông ta.

Mỗi lúc gia đình họp mặt, hay cùng ăn cơm, ông ta chỉ ngồi im ăn, thường thức cà phê, ông ta mặc kệ họ muốn nói, muốn cười đùa, hay muốn làm gì thì làm.

Có thể nói ngay cả một cụ già hơn bảy mươi tuổi như ông Hoàng cũng không khó tính và ít nói như ông ta.

Lý Mộ Hương, thấy ông ta chỉ đi cùng với Phúc ra sân bay mà không thấy Băng đâu nên hỏi nhỏ.

__Cô ấy đâu ?

Nghe nhắc đến Băng, mặt ông ta không còn một chút huyết sắc, ánh mắt vô cảm và lạnh lùng của ông ta càng ngày càng sâu.

Ông ta không trả lời, cũng không muốn nghe ai nhắc đến Băng nữa.

Mặc kệ bố mẹ mình đang vui vẻ nói cười bên cạnh, ông ta quay người bỏ đi.

__Chờ đã ! Con định đi đâu thế ?

Bà Hoàng vội hỏi.

Ông ta đi mà không thèm quay đầu lại.

Bà Hoàng tuy tính cách trẻ con, nhưng là người rất nhạy cảm và tinh tế, chỉ cần quan sát vẻ mặt và biểu hiện khác lạ của thằng con trai, bà có thể đoán ra được tâm sự u uất và đau khổ trong lòng ông ta.

__Nó đã gặp phải chuyện gì đúng không ?

Bà nhìn thẳng con trai cả bằng ánh mắt tò mò.

Trọng Tuấn cười khổ.

__Mẹ cũng biết tính cách của cậu ấy rồi, một khi cậu ấy không muốn nói thì có hỏi cũng vô ích.

__Có thể chuyện này liên quan đến cô gái đó.

Mộ Hương suy đoán.

__Cô gái nào ?

Bà Hoàng sáng mắt hỏi.

Chỉ cần biết thằng con trai út chịu đi bước nữa, chịu lập gia đình và yêu người khác thì dù có là bất kì ai, bà cũng chấp nhận.

__ Là em gái của Lã Thu Nguyệt.

__ Thật sao ?

Bà Hoàng kích động kêu lên.

__ Tại sao mẹ không nghe nó nói gì ? Có phải thằng Quân đã yêu con bé đó rồi đúng không ?

__ Con cũng không biết nữa, nhưng hai người đó đã đi đăng kí kết hôn.

Bà Hoàng và ông Hoàng ngơ ngác nhìn nhau.

Sau hai giây nụ cười vui sướng và trẻ con của họ xuất hiện rạng rỡ ở trên môi.

Bà lập tức kéo ông Hoàng đi thật nhanh theo ông ta. Bà muốn hỏi cho rõ ngọn ngành.

Vậy là tâm nguyện của hai ông bà đã thành hiện thực.

Tuy chưa từng gặp em gái của Lã Thu Nguyệt, nhưng ông bà tin rằng, chắc chắn cô gái đó cũng xinh đẹp và dịu dàng giống như chị gái.

Tuy không thật sự thích một cô con dâu liễu yếu đào tơ nhưng chỉ cần thằng con trai yêu và muốn lấy làm vợ, ông bà mừng còn chưa kịp, ông bà làm gì còn tâm trí và hơi sức đâu để phản đối và nói có đồng ý hay không ?

Mà dù có nói cũng vô ích, vì ông ta không phải là một thằng con trai dễ bảo và nghe lời.

Mọi chuyện lớn nhỏ, ông ta đều tự quyết định và tự tìm ra cách để giải quyết.

Ngay từ khi còn nhỏ, ông ta đã thể hiện là một đứa con độc lập và có chí hướng lớn.

Hai nữa, bố mẹ của ông ta lại là người hay ỉ nại, hay có tính cách bỏ của chạy lấy người nên họ càng thấy anh em ông ta tự lập, họ càng vui sướng.

Bố mẹ ông ta là một tiểu hài nhi nên chỉ thích vui chơi, và làm những việc mà cả hai thích.

Kinh doanh, làm chủ một tập đoàn lớn khiến cho họ buồn chán và ngán ngẩm.

Họ thích dành mấy tháng, thậm chí là mấy năm để đào mộ và nghiên cứu những dấu tích của những thời đại xa xưa, hơn là đi bằng xe ô tô, ăn ngon mặc đẹp, ngủ trong một căn nhà sang trọng và đắt tiền.

Có bố mẹ kì lạ như thế, nên cũng phải có một đứa con trai kì lạ như ông ta mới xứng.

Ngồi trong xe, ông ta im lặng không nói gì, dáng vẻ suy tư và mệt mỏi.

Ông ta đang tự đặt ra hàng trăm hàng nghìn câu hỏi.

Ông ta muốn biết giờ này Băng đang ở đâu, đang làm gì ?

Có đúng là Băng vẫn đang ở Việt nam hay là Băng đã bay ra nước ngoài rồi ?

Nhớ lại hình dáng một cô gái mà ông ta bất chợt nhìn thấy lúc nãy, ông ta có linh cảm người con gái đó là Băng.

Lúc đó trái tim ông ta đã đập dữ dội trong lồng ngực, thậm chí niềm tin của ông ta còn mãnh liệt đến nỗi suýt chút nữa ông ta đã hét gọi tên Băng thật to.

Lẽ ra lúc đó, ông ta nên gọi, nên hét tên Băng.

Nếu ông ta làm thế, biết đâu Băng đã quay đầu lại nhìn ông ta, đã chấp nhận nghe lời cầu xin của ông ta, rồi cùng ông ta quay về, cả hai sẽ làm lại từ đầu và sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng đó là chỉ là câu chuyện cổ tích, còn đời sống thực sự đâu có dễ dàng và suôn sẻ như thế.

Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, ông ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Chỉ cần nghĩ đến hình bóng của cô gái ấy, trái tim ông ta như có ai đang xé đang cào, lòng quặn thắt vì đau, vì buồn khổ.

_Có chuyện gì đúng không con ?

Ngồi bên cạnh, bà Hoàng quan tâm hỏi.

_Không có gì cả.

Ông ta lạnh lùng trả lời.

Bà Hoàng cầm lấy tay ông ta, bà mỉm cười.

_Con đừng dẫu mẹ. Tuy rằng mẹ biết tính của con hay lạnh lùng, vô cảm lại ít nói, nhưng biểu hiện này của con giống hệt một người thất tình và cô đơn. Nếu có chuyện gì, con cứ nói, mẹ sẽ chăm chú lắng nghe và cho con lời khuyên.

Ông ta nhìn người mẹ trẻ con và dễ thương của mình.

Tính cách của bà cũng giống hệt như tính cách của Bằng.

Nếu ông ta lấy Bằng, cũng không khác gì bố mẹ của ông ta .

Bất giác, ông ta xiu xuống, cơ thể cứng đờ từ từ thả lỏng, lòng bàn tay đượm mồ hôi.

_Con đã lấy vợ.

Ông ta thông báo.

_Mẹ đã biết.

58. Chương 58

Ông ta cau mày nhìn bà Hoàng.

Sau khi nghĩ kĩ, biết thế nào chuyện này cũng là do Lý Mộ Hương nói nên không còn thắc mắc nữa.

_Mẹ cũng biết cô ấy là em gái của Lã Thu Nguyệt ?

_Mẹ biết.

Bà Hoàng vừa cười vừa trả lời.

Hình như bà đang chờ ông ta nói tiếp. Xem ra, bà cũng là một bà mẹ rất kiên nhẫn và biết lắng nghe.

_Mẹ còn biết gì nữa không ?

Lần này ông ta không kể tiếp, mà hỏi ngược lại bà Hoàng.

Đây là kiểu nói chuyện quen thuộc của ông ta.

Ông ta không bao giờ nói chuyện với người khác quá mười câu, ông ta chỉ nói vài câu đơn giản, còn đâu luôn đặt câu hỏi cho người khác tự trả lời.

Biết tính của thằng con trai, nên bà Hoàng nói luôn.

_Mẹ biết con và cô ấy chỉ đi đăng kí kết hôn.

_Đúng.

Ông ta gật đầu xác nhận.

_Tại sao hai đứa không tổ chức lễ cưới mà chỉ đi đăng kí kết hôn ?

Bà Hoàng nêu ra thắc mắc của mình.

_Mẹ cho là cần thiết sao ?

Không nhanh, cũng không chậm, ông ta lại hỏi vặn ngược lại câu hỏi của bà Hoàng.

Bà Hoàng bật cười thú vị, đã lâu rồi không còn được tranh luận cùng thằng con trai út, bà gần như quên mất cảm giác hưng phấn, xen lẫn bức mình khi nói chuyện với một lãnh nhân như ông ta.

__Tại sao lại không cần thiết ? Con nên nhớ hôn là chuyện đại sự cả đời, dù con không thích phô trương nhưng cũng không thể làm qua loa cho xong chuyện.

Bà Hoàng lên tiếng dạy bảo thằng con trai.

__Mẹ cho rằng con đang làm sai ?

Ông ta vô thức hỏi.

__Mẹ không hiểu con đã suy nghĩ gì khi chỉ đi đăng kí kết hôn, nhưng nếu là mẹ, mẹ muốn có một bữa tiệc nhỏ, muốn được chung vui cùng bạn bè và người thân.

Về mặt của ông ta lúc này rất khó coi.

Ông ta đang hối hận, đang thấy mình là một tội đồ.

Nhớ lại khuôn mặt buồn khổ, đầy nước mắt của Băng khi đi đăng kí kết hôn, ông ta biết Băng không hề muốn, không hề cảm thấy vui.

Lúc đó chắc Băng đã hận ông ta, cũng căm ghét ông ta nhiều lắm.

Ông ta đã làm sai rồi, lẽ ra ông ta không nên chỉ vội vàng qua loa, càng không nên ép Băng lấy mình bằng được.

Nhưng nghĩ lại nếu không ép Băng lấy mình, ông ta làm sao được trải qua những phút giây đầy mật ngọt và đam mê như thế, làm sao ông ta biết được rằng Băng không phải là Lã Thu Nguyệt.

Có thể Lã Thu Nguyệt đã từng là người con gái mà ông ta yêu hơn cả mạng sống của chính mình, nhưng quá khứ vẫn mãi chỉ là quá khứ.

Hiện tại người con gái mà ông ta yêu không phải là Lã Thu Nguyệt, mà là Lâm Nhã Băng.

Nhưng đã muộn mất rồi, khi nhận ra được sự thật này, ông ta đã để lạc mất Băng.

Không để ý đến vẻ mặt khó coi của ông ta, bà Hoàng vô tư nói tiếp.

__Mẹ nghĩ chắc là vợ con cũng có mong ước giống như mẹ.

Vỗ vai ông ta, bà Hoàng tò mò hỏi.

__Cô ấy tên là gì ?

__Lâm Nhã Băng.

Giọng ông ta yếu ớt như một người vừa mới ốm dậy.

__Cái tên rất đẹp. Cô ấy bao nhiêu tuổi ? Con và cô ấy kết hôn với nhau lâu chưa ?

Ông ta im lặng không đáp.

Ông ta đang chìm vào trong mộng tưởng.

Từng hình ảnh, cử chỉ, vóc dáng của Băng hiện lên trong kí ức của ông ta.

Nhớ đến nụ cười thơ ngây, hồn nhiên và trong sáng của Băng, ông ta bất giác nở một nụ cười khó hiểu.

Ông ta có cảm giác sục sôi, có ý muốn dâng trào mãnh liệt khi nghĩ về Băng.

Nhắm mắt lại, người ngã ra sau ghế xe, ông ta ngồi im lắng nghe nhịp đập trong trái tim mình, lắng nghe tiếng nói từ sâu thẳm trong lòng mình.

Ông đang tự hỏi, mình làm như thế có sai không, có đúng không khi đem một cô gái vô tội ra làm vật thể thân cho kế hoạch trả thù của mình ?

Nhưng có một điều ông ta biết rõ rất ràng, thật ra ngay từ đầu người làm sai không chỉ có mình ông ta mà còn có cả cô vợ nhỏ của ông ta nữa.

Nếu Bằng đã biết ông ta lấy mình vì muốn trả thù và muốn mình thay thế chị gái Lã Thu Nguyệt, tại sao Bằng vẫn chấp nhận, vẫn đồng ý sống bên cạnh ông ta ?

Tuy không thể ép Bằng lấy mình, vì dù có đưa được Bằng đi đăng kí kết hôn, đó cũng chỉ là một cái tên giả cùng với một CMND hết hiệu lực.

Nhưng từng ngày sống bên cạnh nhau như một cặp vợ chồng thật sự, ông ta đã ngỡ tưởng rằng mình đang có một gia đình, đang tìm lại được những kí ức ngọt ngào và đắm say mà mình đã đánh mất.

Năm ngày trôi qua, Bằng cho ông ta cảm giác đang ở sống trên thiên đường, năm ngày sau, Bằng đã khiến ông ta rơi xuống địa ngục của đau khổ.

Từ nay kể về sau, chỉ khi nào tìm được Bằng, khiến Bằng chấp nhận tha thứ tình và chấp nhận lấy mình, ông ta mới nở được một nụ cười hạnh phúc và xua tan đi được đám mây mù trên đầu, nếu không, suốt cả cuộc đời này ông ta sẽ sống trong u buồn, sống trong cô độc và đau khổ.

Ông ta hy vọng là chiều nay khi đến cô nhi viện, Phúc sẽ tìm được thông tin gì đó liên quan đến Bằng, hy vọng có thể sớm tìm ra được Bằng.

Đêm nay, ngày mai, rồi mai sau, biết đến bao giờ, căn biệt thự rộng lớn và lạnh giá của ông ta mới tràn ngập tiếng cười và hơi ấm của Bằng ?

Do nhà họ Hoàng giàu có nên anh em ông ta mỗi người đều có nhà riêng, bố mẹ ông ta cũng có một căn nhà ở vùng ngoại ô.

Ông bà Hoàng thường xuyên sống ở nước ngoài nên căn nhà ở ngoại ô sáu năm nay đều do một người giúp việc và một ông quản gia chăm sóc và lau chùi.

Lần này về nước, không biết hai ông bà sẽ ở trong nước bao lâu những căn nhà đó sẽ không còn bị bỏ hoang nữa, vì chỉ cần ông bà Hoàng sống ở đâu, nơi đó sẽ rất náo nhiệt và rộn vang tiếng cười.

Từ xa căn nhà bốn tầng sơn màu xanh nhạt hiện lên trong nắng vàng, trong gió, trong màu xanh của lá và của cây.

Hơn một năm nay, ông ta mới quay lại đây.

Buổi chiều, Phúc đến tu viện nơi mà Bằng đã từng sinh sống theo lệnh của ông ta.

Do còn nhiều công việc nên ông ta không thể đi, ngoài ra cũng do tin tưởng vào khả năng giải quyết công việc của Phúc nên ông ta yên tâm hoàn thành xong nốt dự án của công ty.

Nhờ sự gợi ý và phát hiện của Bằng, ông ta đã biết được dự án lần này có vấn đề, có nguy cơ dẫn đến phải bồi thường và phải ra hầu tòa.

Ông ta kiên quyết xa thải ngay mấy nhân viên dám đem ông ta ra làm trò đùa ngay vào buổi chiều hôm nay.

Ba nhân viên trong tổ dự án không ngờ được rằng chỉ vừa mới nộp dự án cho ông ta đã bị ông ta phát hiện ra bản dự án có vấn đề, phát hiện ra họ đã ăn cắp dự án của nước ngoài.

Họ run cầm cập khi bị ông ta chiếu tướng, bị nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Bằng biến mất, tâm trạng của ông ta hôm nay rất xấu.

Bình thường, ông ta còn bình tĩnh và lạnh lùng mà phán xét họ, nhưng hôm nay giọng của ông ta giống như một mũi dao cứa sâu vào da thịt của họ.

— Thế nào, các cậu có gì để giải thích không ?

Ném cuốn dự án xuống giữa bàn, nhìn họ bằng ánh mắt giết người, ông ta cảm phẫn hờn.

Ba người trong tổ dự án mồ hôi đầm đìa, ngay cả ngược mắt lên nhìn ông ta, họ cũng không dám.

Miệng họ khô đắng, khả năng nói và phản biện bay sạch ra khỏi đầu họ.

_Sao không nói gì đi ?

Từ đầu đến cuối, ông ta vẫn nhìn họ bằng ánh mắt giết người.

_Rầm !

Ông ta tức giận đập bàn, mặt lộ sát khí.

_Đừng chọc tức tôi. Nếu các cậu không giải thích được, thì hãy mau về thu dọn đồ đạc rồi nghỉ việc luôn đi.

Người nọ đùn đẩy người kia, cuối cùng không ai dám lên tiếng nói gì.

Ông ta cười nhạt.

_Như vậy đã rõ, hành vi ăn cắp tác phẩm của các cậu không cần phải giải thích nữa. Các cậu có thể đi được rồi.

Ông ta phất tay ra hiệu cho hai vệ sĩ đi con và cao to của mình.

Ba kiến trúc sư kia chỉ là những con chuột nhắt làm sao họ dám chống cự và so sánh được với hai vệ sĩ của ông ta.

Chỉ cần nhìn thấy ông ta, bị ông ta tra hỏi trong căn phòng Tổng giám đốc này cũng đủ khiến cho họ tim đập chân run, mồ hôi ròng ròng rồi, họ còn sức lực đâu để nói và kháng nghị nữa.

Mặc dù đã trút đi được một gánh nặng nhưng ông ta không thể vui nổi.

Mà ngược lại nỗi buồn trong lòng ông ta càng ngày càng đậm sâu.

Ông ta đang nhớ đến Băng, đang buồn, đang cô đơn.

Cầm điện thoại di động trên tay, ông ta nong nóng chờ thông báo kết quả của Phúc.

Ông ta cầu mong lần này Phúc sẽ thu thập được một chút tin tức nào đó về Băng.

Nếu tình trạng này cứ kéo dài mãi, ông ta sẽ phát điên lên mất.

Trong khi sắp đang lo lắng, đang bồn chồn, đang vò đầu bứt tóc ở trong văn phòng, Phúc đã lái xe đến nơi.

Tu viện là một tòa nhà đã bị gió mưa bào mòn, màu gạch đã hiện rõ trong nắng vàng.

Nếu không biết đây vốn là một tu viện chuyên nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi, Phúc lại tưởng nơi đây là một tòa lâu đài bị bỏ hoang.

Phúc có thể thấy được những dấu vết huy hoàng và sang trọng lúc mới xây của tu viện.

59. Chương 59

Tu viện đã được xây dựng và tồn tại được hơn hai mươi năm, trải qua nhiều lần tu sửa nên vẫn còn vững vàng cho đến ngày hôm nay.

Xung quanh được rào bằng một tường bao loan màu trắng.

Bên trong tu viện là những hàng cau thẳng hàng, những khóm cây, khóm hoa được trồng theo hàng, theo một quy tắc nhất định.

Tu viện có thể nói là xanh sạch đẹp, không khí thoáng mát và dễ chịu.

Hoa cau rơi rải rác trên nền gạch.

Nhìn những khóm hoa cúc, hoa mười giờ đang rung rinh trong nắng, trong gió, Phúc có cảm tưởng mình đang được gột rửa sạch bụi trần ra khỏi cơ thể, đang được thanh tịnh.

Tiếng cười đùa, tiếng nói chuyện và gọi nhau í ới của bọn trẻ làm không khí vốn yên tĩnh và bình yên trong tu viện bỗng chốc tràn đầy sinh khí và sức sống.

Có một đứa bé hơn mười tuổi chạy về phía Phúc, một đứa bé gái hơn tám tuổi đang đuổi theo thằng bé.

Thằng bé liền núp ngay sau lưng Phúc, miệng suyt nhỏ như thầm bảo Phúc hãy đứng yên.

Mặc dù không hiểu thằng bé định làm gì nhưng Phúc cũng đứng yên theo lời của thằng bé.

Một lúc sau, cô bé đuổi ra đến nơi.

Mắt đảo dác ngó xung quanh, cô bé đang tìm thằng bé đang núp phía sau lưng Phúc.

Phúc phì cười vì không ngờ mình lại tham gia vào trò chơi của trẻ con.

Con bé tròn xoe mắt nhìn Phúc, nó tò mò hỏi.

_Chú có thấy một thằng bé có nước da bánh mật chạy qua đây không ?

Phúc thấy bàn tay thằng bé đang bầu chặt lấy vạt áo phía sau lưng mình.

Hình như thằng bé đang sợ Phúc sẽ khai ra là nó đang đứng ở phía sau lưng mình.

Phúc kêu khổ.

Nếu nói là không biết, hóa ra Phúc đang dạy bọn trẻ nói dối, còn nếu nói là biết nhất định thằng bé sẽ giận mình.

Phúc không biết nên làm thế nào cho phải ?

_Kìa chú ! Sao chú không trả lời cháu ?

Con bé bắt đầu sốt ruột.

Thở hắt ra một hơi, Phúc tự an ủi rằng dù sao đây cũng chỉ là một trò chơi trẻ con nên không cần phải câu nệ tiểu tiết quá.

_Chú thấy cậu bé chạy ra đằng kia rồi.

Phúc dơ tay lên rồi chỉ đại về một góc của tu viện.

Con bé cười toe toét.

Trước khi chạy đi tìm cậu bé kia, con bé tặng cho Phúc một nụ cười thật dễ thương, kèm theo một câu cảm ơn thật đáng yêu.

_Cảm ơn chú !

Nói xong con bé chạy biến đi.

Phúc gãi đầu.

Phúc cảm thấy có lỗi với cô bé đáng yêu đó. Chỉ vì bao che cậu bé, Phúc đã trở thành một kẻ nói dối.

Cô bé vừa chạy khuất sau một gốc cây, cậu bé lập tức rời khỏi chỗ nấp phía sau lưng Phúc.

Cậu bé mỉm cười sung sướng và nhìn Phúc bằng ánh mắt biết ơn.

Khi bắt gặp ánh mắt của cậu bé, Phúc thấy coi như mình đã không làm việc xấu vì cô bé kia và cậu bé này đều rất đáng yêu.

_Chú đến đây tìm người thân à ?

Cậu bé nhìn Phúc bằng ánh mắt quan sát và đánh giá.

_Cháu có biết phòng của mẹ bề trên ở đâu không ?

Phúc dụi dằm hỏi thằng bé.

Tuy dùng giọng nói này để hỏi một đứa trẻ con thì hơi kì nhưng vì đang cần biết mẹ bề trên ở đâu nên Phúc phải lịch sự, phải xuống giọng năn nỉ thằng bé.

Trẻ con tuy dễ giận rồi lại quên nhưng không nên chọc giận bọn trẻ nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.

_Chú tìm mẹ bề trên làm gì ?

Thằng bé bắt đầu lên giọng chủ nhà.

_Chú muốn hỏi mẹ bề trên về cô Lâm Nhã Băng.

_À, chị Lâm Nhã Băng. Chú có quen chị ấy sao ?

Khi nghe Phúc nhắc về Lâm Nhã Băng, mắt thằng bé sáng lên, mặt háo hức nhìn Phúc.

Phúc thấy nhất định bọn trẻ trong tu viện đứa nào cũng rất thích Băng.

Tính cách hồn nhiên, ngây thơ, và trong sáng của Băng cũng không khác gì bọn trẻ ở đây.

_Có. Chú có biết cô ấy.

Thấy Phúc quen biết Băng, lại ăn nói và ăn mặc lịch sự, thằng bé nhiệt tình chỉ phòng của mẹ bề trên cho Phúc.

_Chú cứ đi thẳng, đến gốc cây cau thứ ba ở bên phải, chú đi thêm hai mét nữa là tới.

_Cảm ơn cháu.

Phúc cúi xuống xoa đầu thằng bé, tặng cho thằng bé nụ cười cảm ơn của mình, Phúc rời đi.

Đi theo hướng của thằng bé chỉ, Phúc dễ dàng tìm được phòng của mẹ bề trên.

Đây là phòng chung nên không có đóng cửa.

Phúc gõ nhẹ vào cánh cửa.

Mẹ bề trên đang ngồi trên bàn, tay cầm một cuốn sách mỏng, mắt chăm chú đọc từng trang sách.

Nghe tiếng gõ cửa, mẹ ngẩng mặt nhìn Phúc.

_Mời vào.

Mẹ bề trên hiền từ nhìn Phúc.

Mặc dù không tin có thần thánh, không tin có chúa ở trên đời, nhưng khi nhìn vào mắt mẹ, Phúc tưởng mình đang gặp một vị thánh sống.

Đôi mắt mẹ bề trên thật hiền, thật phúc hậu.

Mẹ năm nay hơn sáu mươi tuổi, dáng người cao gầy, làn da rám nắng, trông mẹ rất khỏe mạnh.

Phúc tưởng một người suốt ngày ở trong nhà đọc kinh cầu nguyện phải có làn da trắng bệch, nhưng khi gặp mẹ bề trên, Phúc phải thay đổi suy nghĩ của mình.

Đặt cuốn sách xuống bàn, rót nước mời Phúc, mẹ bề trên mỉm cười hỏi.

_Con tìm ta có việc gì không ?

Cách xưng hô của mẹ bề trên rất tự nhiên.

Phúc cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với mẹ.

Đón ly nước trên tay mẹ, Phúc nhấp một ngụm.

_Con đến đây tìm Lâm Nhã Băng.

_Con quen cô ấy ?

_Cô ấy là vợ của sếp con.

Mẹ bề trên không hề kinh ngạc một chút nào, mà hình như mẹ đã biết được chuyện gì rồi.

Dù không được sắc bén và có thể nhìn thấu được tâm tư người khác như ông ta nhưng ba năm đi theo ông ta, kinh nghiệm và khả năng quan sát của Phúc cũng khá dần lên.

Vừa nhìn thấy biểu hiện bình thản trên mặt của mẹ bề trên, Phúc đoán nhất định Bằng đã nói ẹ bề trên biết chuyện mình đã đi lấy chồng.

__Mẹ biết cô ấy bây giờ đang ở đâu không ?

Mẹ bề trên nhấm một ngụm nước trà.

Uống xong, mẹ bề trên đặt ly nước xuống bàn.

__Xin lỗi nhưng chuyện này ta không thể giúp con. Chuyện tình cảm của cả hai hãy để cho họ tự giải quyết với nhau.

Phúc thất vọng, mắt nhìn mẹ bề trên bằng ánh mắt cầu xin và van nài.

__Mẹ làm ơn, anh ấy đã đi tìm Bằng ở khắp mọi nơi, hiện giờ anh ấy đang đau khổ, đang quẫn trí, nếu không sớm tìm được Bằng con sợ anh ấy sẽ nhanh chóng suy sụp.

Thay vì trả lời Phúc, mẹ bề trên đưa cho Phúc một phong thư.

__Đây là phong thư mà Bằng dặn ta đưa cho người đến đây tìm hiểu thông tin về cô ấy, con hãy đưa phong thư này cho Hoàng Trọng Quân, khi đọc xong, chắc cậu ta sẽ biết phải làm gì.

Mẹ bề trên khuyên bảo Phúc.

__Từ lần sau con cũng không cần phải nhọc công đến đây tìm ta nữa. Chuyện tình cảm giữa con người với con người còn cần phải có một chữ duyên, nên không thể cưỡng cầu mà được. Trong trái tim của Hoàng Trọng Quân vẫn chưa thể xác định được là có thật sự yêu Bằng không, nên hãy để cho thời gian trả lời cho họ. Nhiều khi chính khoảng cách sẽ giúp cho họ hiểu và trân trọng nhau hơn. Nhấn lại với Hoàng Trọng Quân rằng, đừng đi tìm cô ấy nữa, vì một khi cô ấy đã muốn đi thì dù có tìm được, cô ấy cũng sẽ trốn đi. Giữ được thân thể một người rất dễ, nhưng có thể khiến cho người đó chấp nhận ở bên cạnh mình cả đời, và chấp nhận yêu mình mới khó.

Nói xong mấy lời từ đáy lòng, mẹ bề trên không nói thêm một lời nào nữa.

Cầm cuốn sách đang đọc dang dở ở dưới bàn lên, mẹ bắt đầu đọc.

Phúc ngẫm nghĩ lại lời nói của mẹ bề trên, Phúc thấy mẹ nói không hề sai.

Phúc cũng mong Bằng sớm quay lại, mong cả hai không còn tự làm khổ và dằn vò nhau nữa.

Ngồi một lúc, cúi đầu chào mẹ bề trên, cầm phong thư, Phúc lững thững ra về.

Tuy rằng không hỏi được nơi ở của Bằng, không biết Bằng đã đi đâu, về đâu, không biết Bằng thật sự là ai nhưng Phúc đã mang được đáp án về cho ông ta, coi như Phúc đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình.

Đáp án mà Bằng gửi cho ông ta chỉ là một tờ giấy trắng màu hồng nhạt, mùi nước hoa trên tờ giấy cũng giống như mùi thơm trên tóc và trên cơ thể Bằng.

Ở giữa tờ giấy, Bằng chỉ ghi duy nhất một dấu hỏi chấm.

Bằng không khuyên ông ta có nên đi tìm mình hay không, cũng không nói cho ông ta biết mình là ai, đang ở đâu và đang làm gì ?

Tất cả chỉ có duy nhất một dấu hỏi chấm giống như đang thách thức ông ta và cho ông ta quyền lựa chọn từ bỏ hay tiếp tục đi tìm mình.

Bằng không phải là một cô gái có đầu óc đơn giản.

Bằng quá thông minh và quá khôn ngoan.

Bằng đã dùng chính cách thức của ông ta để đối lại ông ta.

Nhớ mỗi lần nói chuyện với ông ta, ông ta luôn trả lời hai câu sau đó hỏi vặn lại người khác.

Bằng đã dùng dấu hỏi chấm đầy bí ẩn và thách thức này làm đáp án cho ông ta.

Ông ta đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Bằng không chỉ xứng đáng làm tri kỉ, làm đối thủ, mà còn xứng đáng làm người vợ có một không hai của ông ta.

Có được một cô vợ thông minh và lanh lợi như thế này, ông ta làm sao dám buông tay để cho người khác cuồn mắt.

Bằng mọi giá, bằng mọi cách, ông ta nhất định phải tìm bằng được Bằng.

Ông ta không quan tâm Bằng có chấp nhận lời xin lỗi của ông ta không, có chấp nhận làm vợ và yêu ông ta không ? Ông ta phải giữ chặt lấy Bằng, và giam giữ Bằng ở bên cạnh mình suốt đời.

Lòng đã quyết, ý đã định, ông ta nắm chặt lấy tờ giấy đáp án của Bằng trong tay.

Lâm Nhã Bằng ! Cô hãy chờ đây ! Khi nào tìm được cô, chính tay tôi sẽ xử cô, sẽ dạy và giáo huấn cô, sẽ biến cô thành một người vợ ngoan ngoãn và biết nghe lời.

Tờ giấy bị ông ta vò nát nên trông rất thảm hại.

Giống như hai bức thư và tờ ngân phiếu trị giá hai trăm triệu kia, ông ta muốn xé nát, nhưng ngay sau đó, cổ trấn tĩnh, ông ta ngồi xuống, đặt tờ giấy xuống bàn, ông ta cẩn thận vuốt tờ giấy cho thật thẳng, gấp lại theo vết gấp của Bằng, ông ta đút lại vào phong bì.

Đút phong thư vào túi áo khoác, ông ta tự nói với lòng.

Lần này, dù có phải đuổi theo Bằng đến tận chân trời góc bể, ông ta cũng nhất định phải tìm ra Bằng.

Kiếp này, đời này, vị trí bà chủ trong ngôi nhà, trong trái tim ông ta, ngoài Bằng ra ông ta nhất định sẽ không chọn bất kì một ai khác.

Đúng ! Ông ta đã làm theo tiếng gọi của con tim mình.

Không một ngày nào, một phút nào, một giây nào ông ta không đi tìm Bằng, nhưng đáng tiếc ông ta vẫn không tìm được Bằng.

Đầu tiên ông ta cố gắng hết sức, dùng hết khả năng nói chuyện và thuyết phục của mình để cầu xin mẹ bè trên nói cho ông ta biết Bằng đang ở đâu.

Lúc đầu, mẹ bè trên không nói, ông ta phải mất gần sáu tháng, mẹ bè trên mới siêu lòng nói cho ông ta biết.

Khi biết được rằng Bằng đang ở Úc, đang ở với bố mẹ Hoa, ông ta mừng rỡ vội mua ngay vé máy bay rồi bay sang tìm Bằng.

Nhưng cũng giống như lần trước, ông ta đã chậm một bước, khi ông ta sang tìm, Bằng đã không còn sống cùng với nhà họ Phan nữa.

Ông ta có hỏi họ, nhưng họ cũng không biết Bằng đang ở đâu, đang làm gì ?

Điều khiến ông ta cảm thấy đau khổ nhất là ngay cả cô bạn thân Hoa, và cậu em trai dễ thương Trọng Sinh cũng không biết Bằng đang ở đâu.

60. Chương 60

Cho rằng, họ đang cố tình che dấu không chịu nói nhẽ biết Bằng đang thực sự ở đâu nên ông ta cho người theo dõi họ.

Nhưng càng làm thế, ông ta càng thất vọng hơn, vì mấy tháng trôi qua, họ cũng không có động tĩnh hay có dấu hiệu gì cho thấy họ biết Bằng đang ở đâu và đang làm gì ?

Nguồn thông tin của ông ta đến đây là đi vào ngõ cụt.

Bạn bè, người thân, thậm chí ngay cả cô bạn thân nhất là Hoa cũng không biết, ông ta còn biết hỏi ai.

Không tin rằng ngay cả một cô vợ nhỏ bé cũng không tìm được, ông ta bắt đầu cho đăng báo và tìm Băng trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Một tháng trôi qua, hai tháng, ba tháng, năm tháng, một năm, mặc ông ta kiên trì đến mức độ nào, Băng vẫn bất tăm.

Ông ta đã phát điên, đã đau khổ và hầu như không thể ăn ngon ngủ ngon.

Bây giờ ông ta mới thấm thía nỗi đau yêu mà không được yêu, muốn tìm được người mà không tìm được là gì.

Hàng ngày, hàng đêm ông ta gọi thầm tên Băng, nhớ về Băng, chờ Băng, mong Băng nhanh quay về bên cạnh ông ta.

Mỗi khi làm việc về nhà mệt rồi đi ngủ ngay thì không sao, còn nếu không cả đêm hôm ấy ông ta thức trắng, râu ria cũng không buồn cạo.

Nhìn ông ta lúc này, không còn là một tuấn tú nam tử nữa, mà đã trở nên gầy mòn và tiều tụy.

Từ khi Băng bỏ đi, ông suốt ngày vui đầu vào công việc, ông ta không thiết ăn uống, cũng không muốn nghỉ ngơi.

Công việc chính là liều thuốc giúp cho ông ta tạm quên đi Băng, tạm quên đi đau khổ, cô đơn và nhớ thương trong lòng mình.

Ông ta sợ rằng có thể Băng đã thật sự biến mất, thật sự không còn sống trên cuộc đời này nữa nên Băng mới biến mất lâu như thế, mới không đáp lại những tin tức mà ông ta đã kiên trì cho đăng kiểm tìm mình hơn một năm qua.

Phải chăng Băng đã tìm được tình yêu mới, đã hoàn toàn quên ông ta rồi, nên Băng mới không thèm quay về, cũng không thèm hiểu là ông ta đã yêu và nhớ Băng nhiều như thế nào ?

Hai năm đã trôi qua đi, hai năm rồi Băng biến mất, Băng ra đi không một lời từ biệt, cũng không có bất cứ một tin tức gì.

Trái tim, cơ thể của ông ta cũng rệu rã cả rồi, ông ta sợ rằng nếu Băng vĩnh viễn không về, ông ta sẽ không còn đủ sức để mà tiếp tục chống cự nữa.

Thấy ông ta suy sụp, đau khổ, buồn chán, cô đơn, làm việc như điên bất chấp sức khỏe của mình.

Hết anh trai, chị dâu, bố mẹ ông ta, rồi Phúc khuyên và can ngăn ông ta nhưng ông ta không nghe họ, cũng không để ý đến họ.

Nỗi đau, và sự nhớ thương trong lòng ông ta dành cho Băng quá lớn nên ông ta không coi nỗi đau thể xác và tinh thần của mình vào đâu.

Có nhiều lúc, ông ta ước giá mà ông ta có thể chết đi, hay có thể nằm mê man trên giường thì hay biết mấy.

Tuy biết như thế là hèn, là nhu nhược, nhưng ít ra, ông ta sẽ không phải cố giả vờ như không có việc gì, cố bình thần mà sống như không cần đến ai, và cố tỏ ra mình là một ông chủ yêu công việc và gương mẫu.

Trong hai năm Băng bỏ đi, ông ta đã làm việc như điên, làm việc cả ngày lẫn đêm nên công ty càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng giàu có.

Nhưng cơ thể, trái tim, linh hồn ông ta càng ngày càng yếu đuối, càng ngày càng suy nhược.

Bây giờ ông ta đã giống như một người bị bệnh tương tư quá nặng.

Nếu Băng không sớm trở về, sợ rằng ông ta sẽ phải nằm trong viện rất lâu, sợ rằng căn bệnh này của ông ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ chữa khỏi được.

Sau một tháng thảo luận và thương thuyết, hai tập đoàn lớn nhà họ Hoàng và nhà họ Đào quyết định bắt tay hợp tác xác nhập mấy khách sạn năm sao trong nước thành một hệ thống chung.

Ông ta đã dành gần một năm mới có thể đưa tập đoàn của nhà họ Hoàng sánh ngang bằng nhà họ Đào về công việc kinh doanh hệ thống khách sạn nên không thể bỏ qua cơ hội lần này.

Chín giờ sáng nay, tại khách sạn năm sao Đệ Nhất, hai bên sẽ hẹn gặp nhau.

Hai năm qua, Phúc vẫn làm việc cho ông ta, vẫn là một trợ lý mẫn cán và là một người bạn tốt của ông ta.

Tuy ông ta ít nói nhưng một khi thực sự hiểu được tính cách của ông ta, mọi người sẽ thấy rằng ông ta thực sự là một con người rất tốt.

Hai năm qua, Phúc vẫn giúp ông ta đi tìm Bằng, giúp ông ta đăng tin tìm kiếm Bằng trên các phương tiện thông tin đại chúng.

Bằng giống như một con chim được sổ lồng, một khi được dang rộng đôi cánh trên bầu trời, thì sẽ bay đi mãi, sẽ không còn muốn quay trở về cái lồng tù túng và giam cầm mình nữa.

Phúc đã âm thầm ở bên cạnh ông ta, động viên an ủi ông ta trong thầm lặng.

Biết ông ta là người cao ngạo, lạnh lùng và không thích nói nhiều nên Phúc không dám nói gì, cũng không dám động chạm đến nỗi đau của ông ta.

Phúc cố gắng làm tròn bổn phận của mình, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ do ông ta giao phó.

Đối với ông ta mà nói, như thế cũng đã đủ để cho ông ta hiểu tấm lòng thành kính của Phúc dành cho ông ta rồi.

Dự án lần này rất lớn, lại có liên quan đến nhiều vấn đề nên ông ta đã phải mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu và tính toán hết tất cả mọi khả năng, rủi ro và các sự cố phát sinh trong quá trình thi công cũng như xác nhập mấy khách sạn năm sao thành một hệ thống kinh doanh khách sạn chung.

Điều làm ông ta cảm thấy khó hiểu và tò mò là không biết người sẽ đứng ra thương thuyết, thảo luận và kí kết hợp đồng với ông ta lần này là ai.

Nghe nói chủ tịch của tập đoàn Đào Thị là một cô gái rất trẻ.

Vì ông Đào tuổi già sức yếu nên nhường chiếc ghế chủ tịch lại cho cháu gái.

Ông ta đối với cô gái này cũng có một chút hiếu kì và ngưỡng mộ.

Một người trẻ tuổi như thế có thể lãnh đạo được một tập đoàn lớn như Đào Thị không phải là một cô gái bình thường, mà phải là một người có đầu óc thông minh và sắc bén mới lãnh đạo nổi, mới khiến cho các lão thành trong tập đoàn tâm phục, khẩu phục đi theo mình.

Ông ta đánh ra cao đối thủ lần này, nên đã mất một tuần nghiên cứu lại bản hợp đồng, nghiên cứu lại các điều khoản hai bên sẽ kí kết với nhau.

Mặc dù kinh nghiệm và kiến thức về thương trường ông ta có thừa, và hơn hẳn cô gái mới có hơn hai mươi tuổi kia nhưng ông ta vẫn cẩn thận đề phòng trường hợp tuổi trẻ tài cao, ông ta không muốn thất bại.

Nếu vì chủ quan, ông ta để thua một con nhóc, ông ta còn mặt mũi nào để nhìn người khác, còn dũng khí nào để tiếp tục lãnh đạo tập đoàn Hoàng Thị nữa.

Chín giờ kém năm phút, ông ta cùng Phúc và cô thư kí bước vào tiền sảnh khách sạn Đệ Nhất.

Ba tầng của khách sạn được bao trọn, được nhân viên an ninh canh gác cẩn thận nên chỉ có nhân viên của hai tập đoàn nhà họ Đào và nhà họ Hoàng mới được vào.

Nhân viên thấy ông ta, họ vội cúi đầu và lễ phép chào hỏi.

Từ lúc Bằng bỏ đi, cả ngày nếu không cần phải nói gì, ông ta tuyệt đối không mở miệng nói ra một câu.

Tuy không đến nỗi đầu tóc rối bù, râu ria không cạo, quần áo xộc xệch, nhưng vẻ mặt của ông ta còn đáng sợ hơn cả một người sắp chết.

Ông ta vẫn đẹp trai, vẫn phong độ, vẫn cuốn hút, vẫn khiến người khác phải kính nể nhưng khi nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo, vô cảm, không có cảm giác của ông ta, không ai có dũng khí nhìn quá năm giây.

Họ đều bị ông ta dọa cho sợ chết khiếp.

Khách sạn Đệ Nhất được xây dựng cách đây năm năm, tuy rằng so với các nước khác không là gì nhưng ở trong nước, khách sạn Đệ Nhất là khách sạn thuộc tiêu chuẩn năm sao, khách sạn đứng đầu về trang thiết bị, phòng ốc sang trọng và hiện đại.

Khách sạn này thuộc quyền quản lý của nhà họ Đào.

Hôm nay họ muốn ông ta đến đây để kí kết hợp đồng với họ, đồng thời cũng muốn ông ta xem xét đến khả năng xây dựng mấy khách sạn giống như khách sạn Đệ Nhất, hay nói một cách khác tập đoàn Đào Thị muốn lấy khách sạn Đệ Nhất làm tiêu chuẩn chung.

Hiểu rõ mục đích của công ty đối thủ nên ông ta đã nghiên cứu kĩ khách sạn này, đồng thời cũng cho người bí mật điều tra về tình hình kinh tế, và phương thức kinh doanh của khách sạn Đệ Nhất, cũng như tập đoàn Đào Thị.

Người ta nói biết mình, biết ta trăm trận trăm thắng, nên ông ta không thể bỏ qua bất cứ khả năng và nguy cơ nào.

Căn phòng dùng để đàm phán là một căn phòng rộng hơn ba chục mét vuông, ở giữa có một chiếc bàn dài, chiếc bàn được thiết kế theo kiểu giống như hồ bơi, ước chừng có hơn ba mươi chiếc ghế, mỗi một chiếc ghế đối xứng với vị trí trên bàn có một micro phone có chân đế.

Trên bục cao có một bảng chiếu dùng để cho nhân viên hai bên lên trình bày dự án của mình.

Nhìn liếc sơ qua căn phòng này, ông ta không thể phân nản, hay lên tiếng kêu ca họ không tôn trọng mình.

Mà chính căn phòng sang trọng và uy nghiêm này lại khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi và lo lắng.

Xem ra đối thủ lần này của ông ta không phải là người đơn giản.

Ở giữa bàn hội nghị có đặt mấy cây cảnh và chậu hoa thật đẹp mắt, trên bàn còn được nhân viên bưng nước uống cho nhân viên thuộc về phía hai công ty.

Ông ta không ngồi xuống bàn hội nghị ngay, mà mắt lơ đãng ngắm mấy lọ hoa để gần bên cửa sổ.

Nhìn mấy lọ hoa hồng ông ta lại nhớ đến mùi hương trên tóc và trên cơ thể Băng.

Càng nhớ về Băng, ông ta lại càng đau khổ, càng buồn chán, càng cô đơn.

Không biết giờ này Băng đang ở đâu, đang làm gì ?

Chẳng lẽ Băng vĩnh viễn không tha thứ cho ông ta, cũng không chịu quay về bên cạnh ông ta ?

Thở dài náo nức, mặt u buồn đau khổ, mắt ông ta vô hồn.

Bây giờ không có một thứ gì thu vào mắt của ông ta nữa.

Mắt Băng, coi như ông ta đã gần như mất tất cả.

Tiền, địa vị, danh lợi, cũng không khiến ông ta vui, mà càng ông ta càng thấy mình cô độc và đau khổ hơn.

Giống như một ông vua ở trên cao, tuy rằng có thể khiến người khác khiếp sợ, kính trọng, ngưỡng mộ mình nhưng vĩnh viễn không bao giờ có thể tìm thấy tình yêu, một người có thể khiến tình yêu và rung động.

Một người con gái thướt tha trong bộ váy màu trắng, mái tóc đen dài mềm mại buông xõa xuống hai vờ vai, chân đi một đôi hài màu trắng, một tay dắt vào túi quần, một tay cầm một bộ hồ sơ màu hồng nhạt, cô ta chậm chạp, uyển chuyển vào phòng như một con bướm đang chậm rãi bay trên những cánh hoa.

Mùi hoa hồng trên cơ thể và trên tóc cô ta tung bay theo gió ùa vào mũi ông ta.

Ông ta vẫn đứng im ngắm mấy chậu hoa hồng nên không hay có một đôi mắt to tròn đen láy đang nhìn mình.

Cô gái đó vừa lạ vừa quen, vừa đáng yêu vừa tinh nghịch, nửa là một đứa trẻ con nửa lại muốn trở thành người lớn, nửa thành thạo biết hết mọi thứ nửa lại ngây thơ không hiểu gì.

Cô ấy đẹp như nắng mai, rực rỡ như một bông đỏ thắm, từ vóc dáng cho đến khí chất đều thanh cao và tao nhã, đều thanh thoát như một tiên nữ.

Cô gái ấy chính là Lâm Nhã Băng.

61. Chương 61

Đứng bên cạnh ông ta, tay chạm nhẹ vào những cánh hoa, môi nở một nụ cười hạnh phúc và vui vẻ, Băng dịu dàng hỏi.

_Ông đang nghĩ gì thế ?

Ông ta đang chìm đắm vào thế giới riêng tư của mình nên không hay người con gái mà mình ngày nhớ, đêm mong đang đứng ở bên cạnh.

Thấy ông ta chỉ đứng lặng nhìn mấy lọ hoa hồng như một kẻ mất hồn, Băng đau xót ngấm nhìn kĩ khuôn mặt của ông ta.

So với hai năm trước, ông ta gầy đi nhiều quá, khuôn mặt đã không còn tươi thắm, ánh mắt đã không còn linh hoạt như trước.

Nhìn ông ta giống như một người bị mắc bệnh u uất lâu ngày, một người không bao giờ cười, cũng không bao giờ được sưởi nắng.

Băng rơi lệ.

Hai năm qua, Băng biết ông ta đã đi tìm mình, cũng hiểu được tình cảm của ông ta dành mình là gì ?

Băng hạnh phúc, và vui sướng khi biết ông ta thực sự có tình cảm với mình, cũng nhớ mình và cũng yêu mình.

Lẽ ra Băng đã xuất hiện sớm hơn, cũng muốn quay về bên cạnh ông ta sớm hơn.

Nhưng cuộc sống có nhiều chuyện đôi khi không xảy ra theo ước nguyện.

Băng phải nén lòng nhớ thương, nén nỗi đau của mình lại để tiếp tục kiên trì hoàn thành cho xong mục tiêu của mình.

Khi đã làm được rồi, ngày hôm nay, Băng mới dám xuất hiện trước mặt ông ta, dám cùng ông ta so tài trên thương trường.

Băng là một cô gái hiếu thắng, lại có lòng tự trọng cao nên Băng nhất quyết phải làm được một thứ gì đó để xứng đáng với ông ta.

Băng nhất định không chịu thua và không chịu lép vế ông ta.

Trong cuộc chiến tình cảm hay trên thương trường, Băng đều muốn công bằng.

Mặc kệ mọi người ở trong phòng, mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh.

Băng chạm nhẹ vào má ông ta, nhìn ông ta bằng ánh mắt yêu thương nồng cháy và đắm say, Băng thì thầm gọi tên ông ta.

_Hoàng Trọng Quân !

Lúc này ông ta mới giật mình, mới ngược nhìn người con gái đang đứng trước mắt mình.

Trong vòng hai giây, ông ta hóa đá, mắt ông ta đục ngầu, mặt tái nhợt, ông ta thấy lồng ngực mình co thắt lại, ông ta không thở nổi.

Lâm Nhã Băng !

Cuối cùng ông ta cũng tìm được người con gái khiến cho ông ta phát điên vì yêu, vì nhớ thương.

Ông ta im lặng không nói gì, bàn tay buông thõng.

Ông ta không dám tin đây là sự thật, không dám nghĩ rằng Băng đang thực sự hiện diện trước mắt mình.

Hai năm qua, ông ta đã mơ tưởng, đã gọi thầm tên Băng hằng đêm.

Hình bóng của Băng đã khắc sâu vào trong trái tim ông ta.

Băng đã khiến cho ông ta ăn không ngon, ngủ không được, thậm chí có nhiều lúc ông ta ước mình chết đi, ước mình không còn tồn tại ở trên đời này nữa.

Chỉ có năm ngày sống bên nhau, năm ngày ngắn ngủi, ông ta đã phải đánh đổi hai năm cuộc đời sống mà như đã chết, sống mà tưởng mình sắp hóa điên, sắp nổ tung vì nhớ thương, hối hận và đau khổ.

Hai năm qua ông ta đã nhận ra một điều tình cảm mà ông ta dành cho Lã Thu Nguyệt tuyệt đối không phải là tình yêu, nếu Lã Thu Nguyệt không chết cũng chưa chắc ông ta đã thực sự có được hạnh phúc, và trọn vẹn trao cả trái tim mình cho cô ấy.

Chỉ có Băng mới khiến cho ông ta sống khổ sống sở thế này.

Ông ta hận Băng, căm ghét Băng, muốn giết chết Băng

Băng có biết ông ta đau khổ, ông ta sống hai năm trong bóng tối, trong dằn vặt, trong nhớ thương Băng nhiều như thế nào không ?

Ông ta cứ ngây người, cứ ngẩn ngơ mà ngắm Băng.

Ngay lúc này, ông ta tưởng rằng mình thực sự đã chết, đã không còn tồn tại, đã hoàn toàn biến mất.

Cảm giác của ông ta lúc này là mãn nguyện, là hạnh phúc, là muốn giải thoát cho chính mình ra khỏi bể khổ.

Mắt ông ta đỏ hoe, mặt ông ta dần có sinh khí, tay ông ta từ từ nâng lên, ông ta chạm nhẹ vào má Băng.

Băng vừa khóc vừa cười.

__Ông chồng ngốc ! Tại sao lại không nói gì ?

Lúc này ngoài Băng ra ông ta không chú ý đến ai, cũng không quan tâm đến bất cứ vấn đề gì, ông ta chỉ biết người con gái mà ông ta yêu đã về rồi, đã chịu xuất hiện trước mặt ông ta.

Bây giờ dù có bảo ông ta chết, ông ta cũng mãn nguyện.

Khi cảm nhận được làn da mịn màng, cảm nhận được hơi ấm và nhịp đập trong trái tim Băng, ông ta mới tỉnh táo lại dần dần.

Bàn tay ông ta vuốt ve má Băng, mũi Băng, mắt Băng, môi Băng.

Khi chạm vào đôi môi mọng đỏ và mềm mại của Băng, bất giác bàn tay ông ta run run giữ nguyên không di chuyển.

Từ đầu đến cuối, ông ta không nói một câu, mắt ông ta nhìn Băng không rời.

Ánh mắt ông ta ngập tràn si mê, ngưỡng mộ, âu yếm và bối rối.

Nhìn vào ánh mắt của ông ta, Băng biết cho đến tận lúc này, ông ta vẫn không dám tin là mình đang đứng trước mặt ông ta.

__Anh nói gì đi chứ ?

Băng run giọng hỏi.

Ông ta ôm chầm lấy Băng, vòng eo của Băng bị siết chặt.

Nhân viên hai bên công ty kinh ngạc nhìn cả hai.

Họ sửng sốt không dám tin là Tổng giám đốc Hoàng thị và chủ tịch tập đoàn Đào Thị có tình cảm với nhau. Nếu chuyện này là thật, dự án lần này sẽ dễ dàng được giải quyết.

Băng bị ông ta ôm đến nghẹt thở.

Băng hung hăng đánh vào lưng ông ta.

__Buông ra ! Ông định giết người hả ?

Băng càng nói, ông ta càng ôm chặt.

Băng cảm tưởng mình sắp bị ông ta làm cho ngất xỉu vì thiếu ô xy, ông ta mới chịu buông ra.

Băng chưa kịp nói được câu nào, môi của Băng bị môi của ông ta chiếm giữ.

Nhân viên của hai công ty một lần nữa lại há hốc mồm nhìn cả hai.

Họ không ngờ vị lãnh đạo của hai bên lại tự nhiên hôn nhau trước mặt họ như thể họ là không khí, hay không hề tồn tại.

Kiểu này, xem ra cả hai đã yêu nhau quá sâu đậm nên mới không kìm nén được như thế.

Băng đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

Băng tưởng rằng sau khi thảo luận và kí kết xong hợp đồng, cả hai mới nói chuyện với nhau, nào ngờ ông ta lại hôn mình trước mặt bao nhiêu người thế này.

Sử dụng móng vuốt mèo cào của mình, Băng dấm lung tung vào người ông ta.

Vô ích, ông ta vẫn kiên trì không chịu buông Băng ra, mà nụ hôn càng lúc càng sâu, càng mãnh liệt, càng cuồng nhiệt.

Đắm đuối ông ta một lúc, Băng không còn sức để mà phản kháng nữa, Băng đã bị ông ta hút cạn hết tất cả sinh lực.

Nụ hôn sau hai năm, hai năm ông mới được chạm vào Băng.

Ông ta muốn trút tất cả nhớ thương, giận hờn, đau khổ lên môi Băng.

Bao nhiêu cảm xúc trong ông ta như thác nước vỡ bờ, ông ta không muốn kìm nén nữa mà muốn trút hết tất cả ra, muốn Băng phải gánh hậu quả do hành động bỏ trốn của mình gây ra.

Ông ta hôn Băng cuồng nhiệt quá đến nỗi khi ông ta buông Băng ra, Băng đứng không còn vững nữa, đầu óc Băng ngu ngơ, lúc này Băng không thể suy nghĩ được gì, cũng không còn khả năng để đàm phán với ông ta.

Xem ra Băng đã phải nhận thua rồi.

Bây giờ Băng giống như một con thỏ con tự đem dâng nạp chính mình cho sư tử ăn thịt nên không thể chạy thoát.

Từ lúc Băng bỏ trốn, ông ta đã thề với lòng rằng chỉ cần tìm thấy Băng thì dù có phải dùng bất cứ cách nào ông ta cũng phải giữ bằng được Băng ở bên cạnh mình.

Vác Băng trên vai, ông ta bảo mấy nhân viên thuộc hai công ty.

__Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút. Lúc nữa chúng tôi sẽ quay lại.

Mấy người kia bị cả hai làm cho sốc quá nên họ vẫn còn bàng hoàng, vẫn còn làm cho điên điên khùng khùng.

Cánh cửa được Phúc mở ra cho ông ta vác Băng ra ngoài.

Phúc mừng cho sắp, đã vất vả đi tìm Băng hai năm nay, bây giờ mới thấy, Phúc hy vọng lần này cả hai sẽ biết trân trọng những gì mà họ đang có, hy vọng họ không làm khổ và dẫn dắt nhau như hai năm qua nữa.

Tuy đầu óc trống rỗng và rối loạn nhưng chỉ cần nhìn sơ vào căn phòng, ông ta cũng đoán được một phần nào.

Nhớ lại tờ ngân phiếu trị giá hai trăm triệu do Băng để lại, ông ta đoán thân phận của Băng không hề nhỏ.

Hôm nay Băng lại xuất hiện ở đây, dù Băng không phải là cháu gái của chủ tịch Đào cũng là một người giữ chức vụ cao trong tập đoàn.

Chiếc ghế chủ tịch do một cô gái hơn hai mươi tuổi đảm nhận ?

Càng nghĩ ông ta càng phát điên lên.

Không cần phải đoán nhiều nữa, ông ta cũng biết người con gái đó nhất định là Băng.

Băng vừa tức vừa thẹn, tay chân đầm đìa liên tục vào người ông ta như một đứa trẻ con.

__Mau thả tôi xuống ! Ông có biết ông đang làm gì không ?

Nhân viên canh gác cửa kinh ngạc nhìn cả hai.

Dù biết ông ta đáng sợ như thế nào, nhưng vì hai người diễn cảnh sống động và kì lạ quá nên họ phải chờ đợi ra mà nhìn.

Ông ta không thèm bảo Băng câu nào, cũng không có ý định buông Băng xuống và thả cho Băng đi.

Phải khổ cực tìm Băng trong hai năm qua, lần này tìm được ông ta không dại gì mà để cho Băng đi.

__Còn phòng trống nào không ?

Ông ta hỏi một nhân viên trực ở quầy lễ tân.

Cô nhân viên đỏ bừng mặt khi thấy Tổng giám đốc Hoàng Thị vác vai chủ tịch của mình.

__Dạ, còn sáu phòng thượng hạng ở lầu năm.

__Mau lấy cho tôi một phòng.

__Vâng, thưa ông .

Ông ta lạnh lùng đứng chờ cô nhân viên đưa chìa khóa phòng inh.

Mặt Băng càng lúc càng đỏ bừng.

Chúa ơi !

Hai nhân vật quan trọng của hai tập đoàn đi thuê phòng trước bao nhiêu con mắt thế này.

Băng ôm lấy má, quá xấu hổ, Băng lại hung hăng đánh mạnh vào người ông ta.

Nhưng hình như người ông ta làm bằng sắt thép nên không có cảm giác gì.

62. Chương 62

Băng đánh chán, đấm chán, thấy ông ta không nói một câu mà tựa như ông ta chỉ coi mấy cú đấm và mấy cú đá của mình chẳng qua chỉ là mấy cái gói bông, nên Băng mệt mỏi phải dừng tay lại.

Băng bị ông ta vác trên vai như đang vác một con heo con.

Đường đường là chủ tịch của nhà họ Đào, Băng lại bị ông ta khinh dễ thế này. Lúc nữa quay lại họp, Băng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Ông ta càng ngày càng bá đạo, càng ngày càng không coi Băng ra gì.

Bước vào thang máy, bấm nút lên lầu năm, ông ta im lặng giống như một lãnh nhân.

Trong khi cô vợ nhỏ, nói và hét không ngừng mồm, ông ta lại không có phản ứng gì.

Băng đã thua rồi.

Thấy hung hăng không được, Bằng đành xuống nước cầu xin.

__Làm ơn ! Mau buông em xuống !

Ông ta đứng im, bàn tay đặt trên eo Bằng càng lúc càng siết chặt.

Bằng nhăn nhó vì đau.

Đây là cách mà ông ta trả thù Bằng.

Dám bỏ ông ta đi, dám đi mà không chịu trở về, đi mà không chịu nói gì, cũng không để lại tin tức gì, dám dẫu ông ta thân phận thật của mình, dám lừa ông ta !

Bao nhiêu tội của Bằng dồn lại thành một nỗi đau, một sự hận thù, dày vò và đau khổ trong hai năm qua.

Bằng có hiểu thấu tình cảm mà ông ta dành cho Bằng nhiều như thế nào không ?

Nhìn cô vợ của mình vẫn trẻ con, vẫn hiếu động, khỏe mạnh và nghịch ngợm như xưa, thực lòng ông ta rất vui.

Ông ta muốn từ nay về sau, Bằng sẽ không bỏ đi đâu nữa mà vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ông ta cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay thì thôi.

Chờ cánh cửa thang máy mở ra, ông ta nhanh chóng bước ra ngoài.

Tìm kiếm căn phòng mang biển số 0506, ông ta dứt chìa vào ổ khóa.

Một tiếng tách vang lên, ông ta mở rộng cánh cửa.

__Rầm.

Cánh cửa bị chân phải của ông ta đóng mạnh lại.

Bằng thót tim vì sợ.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm của ông ta, Bằng có cảm giác mình sắp bị ông ta giết chết.

Đúng ! Ngay lúc này, ông ta muốn giết chết Bằng, muốn đánh Bằng, muốn chửi Bằng.

Bằng đã hành hạ, đã dày vò cả con tim và thể xác của ông ta.

Ông ta đã phải chịu đựng trong hai năm qua, lần này ông ta muốn dạy cho Bằng một bài học, muốn Bằng cảm nhận được một phần nỗi đau và nỗi nhớ của ông ta.

Ném Bằng xuống giường, ông ta trừng mắt nhìn Bằng.

Bằng nhăn nhó vì đau, chiếc miệng nhỏ xinh hét lên.

__Ông bị điên hả ? Tại sao ông lại mang tôi lên đây, ông nên nhớ chúng ta còn phải kí kết hợp đồng nữa.

Trước khi Bằng kịp nói thêm lời nào nữa, ông ta đã ồ ập xuống người Bằng.

Bằng sợ hãi vội né sang một bên, chân cuống cuống muốn bỏ trốn.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, ông ta mặc kệ dự án lần này lớn đến đâu, có quan hệ thế nào, ông ta không quan tâm, cũng không để vào mắt.

Tìm được cô gái khiến mình chết đi sống lại, điều quan trọng bây giờ là hảo hảo dạy dỗ Bằng.

Sau khi thu phục được con mèo nhỏ đầy móng vuốt này chấp nhận ở bên cạnh mình, ông ta mới yên tâm và có tâm trí để làm việc, còn nếu không, ông ta sẽ phát điên lên mà phá tan cái khách sạn năm sao này.

Đè Bằng nằm xuống giường, ông ta ngấu nghiến hôn Bằng.

Ông ta muốn nghiền nát Bằng, muốn nuốt Bằng vào bụng, muốn Bằng không còn sức để mà chạy trốn nữa.

Bằng đánh mạnh vào tay ông ta.

Bằng đã cố, đã thử rồi mà không có tác dụng nên đành ngoan ngoãn để cho ông ta muốn làm gì thì làm.

Giữ chặt hai tay Bằng ở trên đầu, đôi môi ông ta không ngừng hôn lên đôi môi Bằng, chiếc lưỡi của ông ta quần lấy chiếc lưỡi nhỏ bé của Bằng.

Ông ta hôn Bằng đến quên trời quên đất, hôn đến đảo điên, đến không còn thở được nữa.

Bằng đã bị ông ta làm ất hết cảm giác, mất hết khả năng kháng cự.

Từ từ, Bằng ôm chặt lấy ông ta, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của ông ta.

Hai năm xa cách, hai năm sống trong nhớ thương và dằn vặt, nay tìm được nhau nên họ muốn hôn nhau, muốn ôm nhau cho thỏa ước mong.

Bàn tay của ông ta lần mò vào trong áo Bằng.

Một chiếc cúc bị gỡ bỏ, hai chiếc, cho đến khi không còn chiếc nào, ông ta dễ dàng lột bỏ chiếc áo vét mặc bên ngoài của Bằng.

Bằng bị đắm chìm trong nụ hôn của ông ta nên đầu hay, ông chồng của mình đang lộng hành trên cơ thể.

Đến khi Bằng cảm nhận được, cơ thể đã không còn mặc gì.

Bằng đỏ bừng mặt, vội đẩy ông ta ra, Bằng ôm chặt lấy chiếc chăn mỏng.

Ông ta vẫn ôm siết lấy Bằng.

Lần này, ông ta không cho phép Bằng phản kháng lại ông ta nữa.

Ông ta phải giữ chặt lấy Bằng, hung hăng mà chiếm lấy Bằng, hàng ngày, hàng đêm dạy cho Bằng cách chiều chồng.

Môi Bằng lại bị ông ta cướp mất, ông ta dùng khả năng chinh phục và quyến rũ của mình để đưa Bằng vào mê hồn trận, vào một vòng xoáy không có lối thoát.

Bằng hoàn toàn đầu hàng, hoàn toàn bị ông ta khống chế.

Lúc đầu Bằng còn yếu ớt chống lại ông ta nhưng sau đó, Bằng không còn sức lực nữa, Bằng ôm chặt lấy tấm lưng trần của ông ta.

Nhắm mắt lại, Bằng để nỗi nhớ trong hai năm hóa tan thành những cái ôm, những cái hôn say đắm và đam mê.

Quyết tâm làm cho cô vợ trẻ con mệt đến không thể bước xuống giường thì thôi, nên ông ta không buông tha cho Bằng, cho đến khi Bằng không chịu đựng hơn được nữa, mà lăn ra ngủ trong vòng tay mình, ông ta mới buông Bằng ra.

Hôn lên môi Bằng, vuốt nhẹ gò má mịn màng và mát rượi của Bằng, trên môi ông ta nở một nụ cười hạnh phúc và sung sướng.

Cấn nhẹ vào tai Bằng, ông ta nghiêng răng.

_Nhóc con ! Để xem lần này cô có thể chạy đi đâu được nữa ?

Thấy cô vợ đã ngủ say, lại không thể nhắc nổi mi mắt, ông ta hài lòng bước xuống giường.

Cầm điện thoại di động, ông ta gọi điện cho Phúc.

_Chào sếp !

Mặc dù đã cố tỏ ra trang nghiêm nhưng giọng của Phúc vẫn không dấu được nụ cười đang trực sẵn ở trên môi.

Ngắm nhìn Bằng ngủ, mặt ông ta hơi đỏ khi nghĩ đến những việc mà mình vừa mới làm lúc này.

_Cậu bảo nhân viên công ty của hai bên là chiều nay lúc hai giờ chiều sẽ kí kết hợp đồng.

_Vâng, thưa sếp.

Phúc ho nhẹ.

Không cần chứng kiến toàn bộ khuôn mặt và biểu hiện của Phúc lúc này, ông ta cũng biết Phúc đang cười, đang bịt chặt miệng, đang cố nén tiếng cười trong cổ họng.

Ông ta hừ một tiếng tỏ vẻ tức giận rồi mới cúp máy.

Coi như chuyện công ty đã được giải quyết xong, đặt điện thoại xuống bàn, ông ta trèo lên giường ngủ.

Nhất quyết hành Băng cho hả, ông ta véo nhẹ vào má Băng, quấy rối không cho Băng ngủ yên.

Băng hất tay ông ta ra khỏi má, kéo chăn đắp kín đầu, miệng làu bàu.

_Để yên cho người ta ngủ !

Ông ta cười gian.

_Muốn ngủ sao ? Em tưởng rằng bây giờ là lúc nào thế ?

Lúc này ông ta mới chịu mở miệng nói chuyện tử tế với Băng.

Lôi chăn ra khỏi đầu Băng, ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Băng, ông ta ngơ ngẩn cười.

Căn bệnh tương tư của ông ta nhờ sự xuất hiện của Băng đã được chữa khỏi hoàn toàn.

Trái tim đã lấy lại được những nhịp đập rộn ràng, sức sống, sinh khí đang ủa vào cơ thể.

Ông ta thấy mình lại đang sống, đang có những mộng ước, có những đam mê và khát vọng.

Ông ta yêu Băng, nhớ Băng, chờ Băng về, cuối cùng ông ta cũng làm được.

Người con gái đang say ngủ trong lòng ông ta đây, chính là cô gái mà ông ta ngày nhớ đêm mong suốt hai năm qua.

Véo mũi Băng, nghịch tóc Băng, cắn nhẹ vào tai Băng, vuốt má Băng.

Không ! Ông ta không muốn Băng được ngủ ngon, mà nhất định phải phá, phải quấy rối, phải làm cho Băng hiểu ông ta đã chờ mong giây phút này như thế nào ?

Nghĩ là làm, môi ông ta lướt nhẹ vào gò má trắng mịn của Băng, rồi lặn xuống cổ Băng.

Băng lắc đầu to vẻ không đồng ý.

Ông ta phì cười trước cử chỉ trẻ con của Băng.

_Úm... !

Băng vừa mới mở miệng, môi ông ta đã bịt kín miệng Băng.

Tay chống vào ngực ông ta, Băng lười biếng mở mắt nhìn ông ta.

_Anh muốn làm gì ?

_Em nghĩ anh muốn làm gì ?

Mặt Băng đỏ bừng, sắc hồng đã lan khắp khuôn mặt.

Ông ta ngây dại ngắm nhìn Băng.

Dáng vẻ e thẹn, ngượng ngùng và bối rối của Băng càng khiến ông ta thêm yêu, thêm mê say, thêm phần cuốn hút.

Ông ta lại áp môi mình vào môi Băng.

Mọi chuyện hãy để cho nó qua đi, giây phút này ông ta không muốn nghĩ gì nữa, ông ta chỉ muốn tận hưởng thời gian hạnh phúc và êm đềm bên cạnh Băng.

Ông ta cứ như thế, cứ dày vò thể xác và tinh thần Băng cho Băng thấm hiểu cảm giác của ông ta trong hai năm qua thế này ?

Ông ta vừa hôn Băng, vừa mỉm cười sung sướng.

“Nhóc con ! Em hãy chờ đây, chờ xem anh sẽ làm gì em. Ngày tháng hãy còn dài, về sau này, anh sẽ hành hạ em, dày vò em cho em biết tay”

“Hừ ! Dám bỏ đi biệt trong hai năm trời, dám khiến anh sống không được mà chết cũng không xong”

“Anh nhất định phải trả thù em, phải dạy bảo em thật cẩn thận”

“Nếu có phải chặt chân em, anh cũng làm.”

“Chạy đi ! Chạy thật nhanh vào !”

Mỗi một lời thốt ra trong đầu ông ta, ông ta liền cắn nhẹ khắp cơ thể Băng.

Băng xấu hổ quá, mặt Băng đã không còn chỗ nào màu trắng nữa, mà đã đỏ hồng như bị say rượu rồi.

Băng phải van xin ông ta, nếu ông ta mà còn hành hạ kiểu này nữa, Băng sợ mình sẽ chết ngất vì xấu hổ.

__Em...em mệt. Em muốn nghỉ ngơi.

Lời ngọt ngào và dịu dàng của Băng vừa mới phát ra từ đôi môi anh đào, ông ta liền chồm lên hôn Băng.

Vừa hôn Băng, ông ta vừa hung hăng nói.

__Cứ van xin đi, cứ cầu khẩn đi. Anh đã hứa lần này nếu tìm được em, anh sẽ từ từ dạy bảo em và tận hưởng thành quả của chính mình.

Băng vội nhắm tịt mắt lại, lòng không ngừng than khổ.

Xem ra ông chồng của Băng đã tính toán rất kĩ và rất cẩn thận rồi, nên lần này Băng đừng hòng mà chạy thoát.

Biết càng van xin, càng xin tha, càng bị ông ta được nước lần tới, Băng liền chủ động ôm lấy cổ của ông ta, môi áp lên môi ông ta.

Tuy đã mệt, đã bị ông ta dày vò đến nỗi không thể bò xuống giường nhưng mà Băng không phải là một liễu yếu đào tơ.

Nở một nụ cười thật đẹp, ánh mắt Băng rực sáng, mặt e thẹn nhìn ông ta.

Ông ta ngậy người ngấm Băng, trên môi nở một nụ cười quyến rũ và say đắm.

Chỉ chờ có thế, Băng liền đẩy ông ta nằm xuống giường, tay đánh liên tiếp vào ngực ông ta.

__Anh định giết chết em chứ gì ? Anh có biết là nhân viên của hai công ty đang chờ chúng ta không hả ?

__Lâm Nhã Băng !

Ông ta gầm lên.

Băng hốt hoảng không dám đánh ông ta nữa.

Túm lấy cánh tay Băng, ông ta kéo Băng nằm xuống giường, ngồi lên bụng Băng, ông ta trầm giọng hỏi.

__Nói ! Rút cuộc em là ai ?

Đôi mắt của ông ta lúc này rất lạnh, mặt ông ta bừng lên phần nộ và tức giận.

Chỉ cần nghĩ suốt hai năm qua, cô vợ trẻ con này không thêm quan tâm gì đến cảm giác của mình mà bỏ đi biệt, ông ta đã muốn điên lên.

Băng im lặng không đáp, mắt lo sợ nhìn ông ta.

Nhìn ông ta giống như một sát thủ đang chuẩn bị giết người.

__Sao em không chịu nói gì ? Có phải anh nên đến tận tập đoàn Đào thị để hỏi chủ tịch Đào về em đúng không ?

Ông ta đang đe dọa Băng.

__Không...không cần.

Băng hốt hoảng vội đáp lại.

__Nếu không muốn, tốt nhất em nên thành thật khai báo đi.

__Anh có thể ngồi xuống được không, em không thở được ?

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của Băng, ông ta vội ngồi xuống giường, siết chặt lấy tay Băng, mắt ông ta vẫn không rời khỏi khuôn mặt Băng.

Thấy lần này mà không khai thật, thế nào ông ta cũng tìm đến nhà mình gây khó dễ nên Băng đành phải ngoan ngoãn khai hết.

__Anh cũng biết tên của em rồi, em là Lâm Nhã Băng.

Mắt ông ta lạnh lùng nhìn Băng, ông ta hừ một tiếng.

Bất khê run lên một cái khi thấy ông ta đang hầm hầm chuẩn bị giáng sấm sét và thiên lôi xuống đầu mình.

Băng cười hì hì.

__Anh đừng nóng, mọi chuyện đâu còn có đó.

Ông ta im lặng không đáp, cũng không thêm nói rằng.

“Em đang nói dối”

63. Chương 63

Mà mặc kệ Băng muốn nói hươu nói vượn thế nào thì nói.

Lần này ông ta không vội, cũng không nổi giận, ông ta biết một khi Băng đã chịu xuất hiện, nhất định Băng đã có đáp án cho ông ta.

Người con gái này không hề đơn giản, mà quá thông minh và quá lanh lợi.

Chính vì Băng quá thông minh và quá lanh lợi nên mới hại ông ta khổ sở đi tìm suốt hai năm qua.

Băng nhìn khuôn mặt không có sức sống của ông ta, nhìn đôi mắt vô hồn lạc lối đang nhìn mình.

Tự dưng Băng không còn muốn trêu đùa ông ta nữa.

Hai năm qua, ngày nào Băng cũng đọc báo, cũng xem ti vi, ngày nào cũng thấy bản tin đăng tìm mình được loan truyền khắp nơi.

Băng tưởng chỉ cần mấy tháng mình không xuất hiện, ông ta sẽ không tiếp tục đi tìm mình nữa, nhưng thật không ngờ đã hai năm trôi qua, ông ta vẫn kiên trì, vẫn cố gắng đi tìm mình.

Băng không muốn chạy trốn nữa, cũng không muốn dằn vò cả hai nữa.

Nếu đã có thể làm lại từ đầu, từ hôm nay Băng sẽ cho cả hai cơ hội lần thứ hai.

Băng ngồi dậy, vuốt ve gò má hao gầy của ông ta, Băng đau xót bảo ông ta.

__Anh gầy quá !

Ông ta ôm lấy bàn tay Băng, giữ tay Băng trên má mình, mắt ông ta đỏ hoe.

__Em thật độc ác. Em không biết là anh đã đi tìm em suốt hai năm qua hay sao ?

Băng hồi hận, giọng nhỏ xiu.

__Em...em xin lỗi. Em thật sự không muốn làm cho anh khổ, cũng không muốn dằn vò chính mình. Em biết em ngu, em đại khờ, nhưng em mong anh hiểu cho em. Em không dám tin là anh có tình cảm với em. Em tưởng rằng anh cho người đi tìm em chẳng qua anh muốn em vĩnh viễn thay thế chị gái Lã Thu Nguyệt trong lòng anh.

Ông ta ôm chặt lấy Bằng, giọng khàn khàn.

—Em đừng nói lung tung. Nếu anh thực sự coi em là Lã Thu Nguyệt, anh đã chẳng phải khổ sở như bây giờ. Em có biết rằng anh không thể ngủ được ngon giấc, không thể ăn được gì, anh đã làm việc như điên, có lúc anh còn mong mình chết đi. Lẽ nào em cảm hận anh nhiều như thế, em không yêu anh, cũng không thích anh ?

Bằng khóc nức nở trong vòng tay của ông ta.

Đắm nhẹ vào lưng ông ta, Bằng đau khổ nói.

—Anh mới nói lung tung. Ngay từ đầu em đã thích anh, sống với anh năm ngày em đã chuyển từ thích sang yêu anh. Em đã muốn sống bên cạnh anh suốt đời, muốn cùng anh tạo dựng một gia đình hạnh phúc, nhưng chính miệng anh nói rằng trong lòng anh lúc nào cũng chỉ yêu duy nhất một mình chị gái em. Anh lấy em vì anh muốn trả thù, muốn em thay thế chị ấy là gì ?

Vòng tay ông ta càng ngày càng siết chặt.

—Anh xin lỗi, là anh sai, anh không đúng, anh hồ đồ. Ngay từ đầu, anh đã cho rằng chỉ vì em giống cô ấy nên anh mới lấy em, nhưng thực ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã biết em mới thực sự là một nửa của anh.

—Anh nói dối ! Em không tin anh !

Bằng đắm liên tiếp vào lưng ông ta, miệng gào lên.

—Nếu anh có tình cảm với em, sao anh không nói gì, sao anh cứ để cho em hiểu lầm anh. Anh có biết rằng, em sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa nếu như không phải ngày nào em cũng đọc báo do anh cho đăng hình của em không ?

Bằng dẫu khuôn mặt đầy nước mắt vào ngực áo của ông ta.

Ông ta hết sức vỗ về, thì thầm những câu nói đầy yêu thương và tỏ tình vào tai Bằng.

Bây giờ, ông ta không còn là một con người cao ngạo và lạnh lùng nữa, mà đã bị ái tình làm cho thất điên bát đảo rồi.

Thế mới biết, không ai là có thể tránh được tiếng sét ái tình khi tình yêu đến, khi thực sự tìm được một nửa của đời mình.

Sau khi thấy Bằng đã nguôi giận và không còn khóc nữa, ông ta bắt đầu thăm vấn Bằng.

—Thế nào, bây giờ em có thể nói cho anh biết em là ai được rồi chứ ?

Quệt nước mắt trên má, phồng mồm, Bằng đáp.

—Tại sao em phải nói cho anh biết ?

Ông ta cúi đầu lên.

—Hai năm qua em hành anh vẫn còn chưa đủ hay sao mà bây giờ em vẫn còn muốn dẫu anh tiếp ?

—Anh muốn biết tên thật của em, muốn biết em là ai để làm gì ? Dù sao chúng ta cũng không phải là vợ chồng thật, anh không yêu em, nên em và anh về cơ bản không liên quan đến nhau.

Đúng !

Bằng nói không hề sai, mà lý lẽ rất sắc bén, rất đúng đắn.

Lẽ ra khi nghe Bằng đưa ra lý do hợp lý như thế, ông ta phải thấy buồn cười và thấy cô vợ này thật biết cách bắt bí người khác.

Nhưng sự phủ nhận trắng trợn của Bằng, dám nhắc đến vụ lừa ông ta bằng CMND hết hiệu lực và tên giả để đi đăng ký kết hôn với ông ta, khiến ông ta hận không thể đánh Bằng một trận, hay đem Bằng ra để băm vằm ra hàng trăm, hàng nghìn mảnh,

_Đừng có chọc tức anh. Biết điều em nên nói ngay đi !

Ông ta gầm lên như một con sư tử bị chọc cho phát điên.

Con thỏ con không những không sợ oai hùm của con sư tử, cũng như không sợ bị con sư tử ăn thịt mà còn vênh mặt lên thách thức.

_Để xem anh làm gì được em. Nói trước là bây giờ em không còn sợ anh như ngày trước nữa đâu.

_Em chắc chứ ?

_Chắc.

Từ “chắc” vừa mới thoát ra khỏi miệng, ông ta liền đẩy Băng ngã xuống giường.

Hiểu ông ta định làm gì, mặt Băng đỏ bừng, cơ thể nóng rực, Băng vội la lên.

_Em biết lỗi rồi. Tha cho em ! Em sẽ nói ! Nói ngay đây !

Ông ta nở một nụ cười chiến thắng.

Cô vợ trẻ con không sợ chết và ương bướng này luôn luôn khiến ông ta điên đầu.

Biết vợ nói nặng không sợ, mà lại thích nói nhẹ nên thay vì dọa nạt, quát tháo và ra lệnh, ông ta lại nghĩ ra được một cách nhất cử lưỡng tiện.

Cứ mỗi lần Băng không chịu nghe lời, ông ta sẽ trút giận lên thân thể Băng, để xem cô vợ trẻ con này chống cự được bao lâu.

Bình thường Băng là một cô gái hay cả thẹn và đỏ mặt nên không dám để cho ông ta ôm hôn.

Ông ta lợi dụng điều này để gây khó dễ cho Băng.

_Nói đi !

Ông ta giục.

_Anh phải hứa với em là anh không được giận, không nổi nóng và trách mắng em, em mới dám nói.

Băng rụt rè yêu cầu.

Nhìn đôi mắt tròn xoe và hy vọng của vợ, mặc dù đang giận phùng phùng nhưng ông ta cũng đành phải xiêu xuống, phải cố nín nhịn.

_Được.

_Anh hứa rồi đấy nhé.

Băng vui vẻ cười tươi.

Ông ta gạt đầu.

Thấy vợ vui vẻ, ông ta cũng vui lây.

Xoa xoa hai bàn tay vào nhau, Băng vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của ông ta.

Hình như Băng rất sợ ông ta sẽ nổi giận mà đánh mình.

_Em...em là...là....!

Băng ngập ngừng không dám nói tiếp.

_Là ai ?

Ông ta nhất quyết không buông tha cho Băng. Ông ta quyết tâm phải biết tên thật của Băng, tìm hiểu mối quan hệ giữa Băng và tập đoàn nhà họ Đào là gì ?

_Em là cháu gái của chủ tịch Đào.

_Cái gì !

Ông ta hét thật to.

Dù ông ta đã lỡ mờ nhận ra Băng có một vai trò quan trọng trong tập đoàn Đào Thị nhưng không ngờ Băng lại chính là cô cháu gái của chủ tịch Đào, là người mà ông ta ngưỡng mộ và tò mò muốn gặp mặt từ lâu.

Hay thật !

Ông ta cười cay đắng.

Bây giờ thì ông ta đã hiểu ra toàn bộ mọi chuyện, đã hiểu vì sao Băng có thể kí ngay một tờ séc trị giá hai trăm triệu để trả cho ông ta, lý do tại sao vừa mới nhìn bản dự án của ông ta, Băng đã biết ngay là đồ ăn cắp, cũng phát hiện ra nguyên nhân vì sao Băng có thể pha chế rượu và pha cà phê, tại sao Băng có thể nói và dịch lưu loát tiếng Ý, có thể nấu được mọi món ăn.

Băng còn tốt nghiệp đại học năm mười tám tuổi.

Xem ra, ông ta mới là người không xứng với Băng.

Còn Băng, Băng có mọi thứ, Băng tuy sinh ra và lớn lên trong cô nhi viện, nhưng hiện tại Băng là một cô gái nắm trong tay một tập đoàn lớn, là người tài giỏi và thông minh, nhất định nay mai Băng sẽ đưa tập đoàn Đào Thị thành một tập đoàn hùng mạnh và giàu có hơn hẳn tập đoàn Hoàng Thị.

Ông ta không biết mình nên khóc nên hay cười đây?

Ai cũng mong mình lấy được một cô gái thông minh, giàu có, nhưng ông ta lại chẳng vui một chút nào.

Ông ta thích Băng là một cô vợ nhỏ hiền ngoan bên cạnh ông ta hơn.

Hai năm qua ông ta đã thấm thía cảm giác cô đơn và sầu khổ của mình.

Ông ta không muốn Băng thông minh quá, giàu có quá.

Vì Băng quá thông minh, quá giàu có nên ông ta mới khó tìm ra được Băng, khó tìm cách khiến Băng chịu ở lại bên cạnh mình.

Chẳng lẽ suốt cả cuộc đời này, ông ta vĩnh viễn không có được Băng ?

Lòng ông ta đau nhói, ông ta không muốn khóc, không muốn mình rơi lệ, cũng không muốn mình cầu xin Băng hãy quay về, không muốn bộc lộ con người yếu đuối bên trong cho Băng biết, nhưng ông ta đau lòng quá, trái tim ông ta cơ hồ không còn chịu đựng hơn được nữa.

Tại sao ông trời cứ hết lần này đến lần khác đùa giỡn tình cảm chân thành của ông ta ?

Trước đây, khi lấy chị gái của Băng, ông ta đã hạnh phúc, đã vui sướng, đã tin tưởng tuyệt đối vào người con gái cho ông ta cảm giác muốn ôm, muốn hôn, muốn tạo dựng một gia đình hạnh phúc.

Nhưng khi lấy về rồi, ông ta mới phát hiện ra, cô gái ấy lấy ông ta chẳng qua cũng chỉ vì tiền và địa vị của mình.

Một người giàu có và quyền lực như ông ta chẳng lẽ không thể lo nổi cho vợ và cho gia đình vợ ?

Tuy rằng ông ta thừa khả năng, thậm chí ông ta có thể cho vợ ông ta tiêu thỏa mái cũng không thể hết được tiền của mình, nhưng ông ta vẫn cứ đau, vẫn cứ hận.

Khi người ta đến với nhau không phải bằng một tình cảm trong sáng và thuần khiết, dù mai sau có thực lòng yêu, cũng không thể xua tan đi được bóng đen lúc nào cũng lơ lửng trôi ở trên đầu.

64. Chương 64

Ông ta là người có tính cách sở hữu mạnh, khi đã yêu ai rồi, ông ta yêu cầu người con gái ấy phải tuyệt đối yêu ông ta.

Chỉ đáng tiếc một điều là hạnh phúc mà ông ta mới được nếm trải chưa được mấy ngày, ông ta đã vĩnh viễn mất đi người con gái ấy chỉ vì một trận cãi nhau, chỉ vì một sự thật phũ phàng mà ông ta mới phát hiện ra.

Ông ta đã hối hận, đã dày vò mình rất nhiều.

Lẽ ra ông ta không nên trách mắng chị gái Băng, cũng không nên bỏ đi mấy ngày để rồi khi trở về ông ta nhận được một tin đau đớn và khủng khiếp là vợ mình đã bị tai nạn giao thông.

Ông ta chỉ kịp chạy vào bệnh nhìn mặt vợ mình lần cuối.

Cô ấy đã nắm chặt lấy tay ông ta, mỉm cười yếu ớt, rồi mãi mãi lìa xa khỏi ông ta.

Ông ta đã gào khóc, đã gọi tên cô ấy, đã khóc rất nhiều, cũng đã đau khổ rất nhiều.

Một tháng sau cái chết của cô ấy, ông ta không thể ăn, cũng không thể ngủ, hàng ngày ông ta giống như một cái bóng, giống như một cái xác, ông ta tự nhốt mình ở trong phòng, ngay cả công việc cũng không khiến ông ta vui lên hay muốn rời khỏi nhà.

Cái cảm giác đau khổ tột cùng ấy đã cho ông ta lầm tưởng rằng, chỉ có mình cô ấy mới là người con gái cho ông ta yêu suốt đời.

Nhưng sau khi gặp Băng, và yêu Băng, ông ta nhận ra rằng thật ra đó là cảm giác hối hận, tự dằn vặt xen lẫn cảm giác tiếc nuối và mất mát nên ông ta đã tự lừa dối chính mình.

Trái tim của con người rất kì diệu, dù có đau khổ nhiều như thế nào chỉ cần mở rộng lòng mình và chấp nhận đón nhận tình cảm của người khác, sẽ nhận ra rằng trên đời này không có con đường nào dẫn đến ngõ cụt, mà vẫn luôn có một cánh cửa khác mở ra khi có một cánh cửa đóng lại.

Ông ta yêu cả hai chị em Băng.

Hai chị em đều khiến ông ta rung động, khiến ông ta tương tư và mơ tưởng hằng đêm.

Trước đây là chị gái của Băng lừa dối ông ta, còn nay ông ta là người lừa dối Băng.

Nếu nói rằng Băng là nạn nhân của ông ta thì hoàn toàn không đúng, vì ngay từ đầu Băng đã biết là ông ta đang lừa dối mình.

Trong trò chơi này cả hai đều là nạn nhân, cũng đều là thủ phạm.

Họ dám đem ái tình ra để đùa giỡn nên mới tự làm khổ chính mình.

Nhìn Băng bằng ánh mắt đau khổ, buồn chán và cô đơn, ông ta đã trút mọi nhớ thương và sầu hận qua ánh mắt cho Băng hiểu tình cảm của ông ta trong hai năm qua.

Băng không thể chịu đựng được ánh mắt vô hồn và thiếu sức sống của ta.

Ôm lấy khuôn mặt tái nhợt của ông ta, mắt nhòe nhoẹt nước, Băng dịu dàng hỏi.

__Sao anh không nói gì ?

__Em thật sự là cháu gái của chủ tịch Đào ?

Ông ta vô thức lên tiếng.

Hình như lúc này linh hồn và tâm trí của ông ta đều đã bay theo gió theo mây rồi, ông ta đang đau khổ tột cùng.

Cảm giác mình không thể có được Băng, không thể sở hữu được Băng khiến ông ta không thể thở được.

Ngay lúc này ông ta muốn mình biến mất, biến mất vĩnh viễn.

Ông ta đã thấu hiểu được cảm giác đau là gì, nhớ thương và bất lực là gì ?

Một cô gái thông minh và có tất cả như Băng liệu có chấp nhận ở bên cạnh ông ta cả đời, có chấp nhận để cho ông ta điều khiển ?

Bằng vào tính cách cao ngạo và hiếu thắng hàng ngày của mình, ông ta sẽ tìm đủ mọi cách để biến Băng thành của mình bằng được.

Nhưng ông ta không muốn Bằng hận mình, không muốn lần này, Bằng sẽ bỏ đi và không bao giờ còn muốn quay về bên cạnh mình nữa.

Rút cuộc, ông ta phải làm sao cho vẹn toàn cả đôi đường đây ?

Thấy ông ta cứ ngơ ngẩn, đăm đăm nhìn mình bằng ánh mắt lạc lõng và cô đơn mà không chịu nói gì, Bằng bắt đầu lo sợ.

__Anh đang giận em đúng không ?

Bằng vuốt nhẹ lên má ông ta.

__Anh đừng giận em nữa, em hứa từ bây giờ trở đi có chuyện gì em cũng nói cho anh biết.

Cầm chặt lấy tay Bằng, ông ta vội hỏi.

__Em nói rằng từ nay về sau em sẽ không rời xa anh nữa ?

Bằng vừa lắc đầu, lại vừa gật đầu.

Ông ta bực mình.

__Ý của em là gì ?

Bằng che miệng cười.

__Em chỉ nói là từ nay về sau em không nói dối anh, không lừa gạt anh, em không hề nói là em sẽ không bỏ đi.

Ông ta bóp tay Bằng thật mạnh.

__Em muốn chết ? Em có biết là anh đã luôn chờ mong em về bên cạnh anh, luôn muốn cho em biết tình cảm của anh dành cho em là gì. Em đã bỏ đi hai năm rồi, em trừng phạt, hành hạ, dày vò và hành hạ như thế vẫn còn chưa đủ hay sao ? Hay là em muốn anh phải quỳ xuống xin lỗi em, em mới hài lòng ?

__Hoàng Trọng Quân !

Bằng gọi tên ông ta.

__Anh cho rằng hai năm qua em sống vui vẻ và sung sướng lắm sao ? Anh là một tên ngạo mạn, một kẻ lạnh lùng đáng ghét. Em yêu anh ! Anh có nghe em nói gì không ? Hai năm qua ngày nào em cũng nhớ đến anh, gọi tên anh hằng đêm. Em đã phát điên lên vì nhớ anh và vì yêu anh. Đã bao nhiêu lần em muốn đi tìm anh, quay về làm một cô vợ nhỏ của anh nhưng em cũng có tự trọng và tự tôn của riêng em, em không muốn là vật thể thân của người khác cho dù cô gái ấy có là chị gái của em đi chăng nữa.

Lệ trần khoe mi, Bằng nói tiếp.

__Em yêu anh và vẫn mãi yêu anh. Nếu được sống bên cạnh anh cả đời này, với em mà nói, em không còn mong ước và mong muốn nào nữa, nhưng em không thể ở bên cạnh anh, vì anh không hề yêu em, người mà anh yêu là chị gái Lê Thu Nguyệt của em.

Nghe Bằng bộc bạch tâm tình, nghe Bằng thổ lộ là đã yêu mình, đã nhớ và sầu khổ vì mình thế nào ?

Trong lòng ông ta có một cảm giác sung sướng và hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời.

Chỉ bằng mấy câu nói này của Bằng, ông ta không còn phải sống trong lo lắng và bất an nữa.

Bằng đã yêu ông ta, đã thú nhận muốn cùng ông ta tạo dựng nên một gia đình hạnh phúc đúng như mong ước bấy lâu của ông ta.

Nở một cười mãn nguyện, quyến rũ và hạnh phúc, ông ta ôm chầm lấy bằng.

Có bao nhiêu điều muốn nói, có bao nhiêu nỗi nhớ mong, ông ta đều trút hết tất cả ra.

__Em cho rằng anh không yêu em sao ? Em đã nhầm rồi ! Anh yêu em ! Có thể trước đây người con gái mà anh yêu là chị gái của em, nhưng bây giờ em mới là người con gái anh yêu. Anh không muốn lừa dối chính

mình, cũng không muốn chạy trốn sự thật nữa. Nếu em đã tha thứ cho anh, đã hiểu rõ tình cảm của anh dành cho em thế nào, em có thể bỏ qua cho anh, có thể đồng ý làm vợ của anh được không ?

Bằng ngồi ngây người, câu tỏ tình của ông ta khiến ọi giác quan trong cơ thể Bằng đông cứng, lúc này Bằng không có cảm giác gì, cũng không thể nghĩ được gì.

Nước mắt làm ướt đầm bờ mi.

Bằng khóc không phải vì buồn khổ, mà khóc vì vui sướng và hạnh phúc.

Cuối cùng Bằng cũng đã được như ý nguyện, Bằng đã có được trọn vẹn trái tim của Hoàng Trọng Quân.

Dù mai sau có xảy ra chuyện gì , Bằng cũng không còn lo sợ nữa vì bên cạnh Bằng đã có Hoàng Trọng Quân.

Cả hai ôm chặt lấy nhau.

Một lúc sau, ông ta đẩy nhẹ Bằng ra.

Nhìn Bằng bằng ánh mắt yêu thương nồng nàn, ông ta bối rối hỏi Bằng.

_Em có thể chấp nhận lời cầu hôn của anh không ?

Bằng đỏ mặt, mắt ngơ ngẩn nhìn ông ta.

_Chuyện này anh có thể cho em suy kĩ lại được không ?

_Không !

Ông ta kích động hét lên.

_Anh đã cho em suy nghĩ hai năm rồi, anh không còn muốn chờ đợi thêm nữa.

_Anh bá đạo vừa thôi. Ít ra, anh cũng phải cho em thêm thời gian để thu xếp mọi chuyện chứ ?

Bằng bất bình phản đối.

_Em định thu xếp việc gì ?

Ông ta quan tâm hỏi Bằng.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này ông ta không dám dùng giọng lạnh lùng để bắt ép Bằng.

Ông ta muốn chăm chú lắng nghe Bằng nói, sau đó sẽ tìm cách thuyết phục Bằng chấp nhận lời cầu hôn của mình.

_Anh cũng biết rồi hiện giờ vì ông nội em sức khỏe không được tốt nên mới giao lại công ty cho em. Em còn rất nhiều gánh nặng và trách nhiệm trên vai, nên em không thể đi lấy chồng vào lúc này được.

Nghe Bằng nói xong, ông ta cười thật tươi, mắt ông ta nheo lại.

Nhìn biểu hiện kì lạ của ông ta, Bằng ngơ ngác không hiểu gì cả.

_Anh cười cái gì thế ?

_Anh thấy lí do mà em đưa ra rất hợp lí.

Bằng có chút hơi đau lòng, không ngờ ông ta lại dễ dàng chấp nhận lí do này của mình,

_Vậy là anh đồng ý ?

Bằng buồn rầu hỏi ông ta.

_Tại sao lại không ? Anh thấy chính vì em có nhiều nghĩa vụ và trách nhiệm trên vai nên em càng phải sớm đi lấy chồng.

Bằng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

Về mặt không hiểu và kinh ngạc của Bằng, khiến ông ta phì cười.

Bẹo vào má Băng, ông ta giải thích.

—Anh lấy em vì anh yêu em, không phải vì tài sản của gia đình em, dù em không có gì anh vẫn muốn em làm vợ của anh. Anh nói gì, chắc là em đã hiểu.

Nhìn thật sâu vào trong mắt của ông ta, Băng gật đầu.

—Vâng.

Thấy Băng tin tưởng mình, ông ta hài lòng nói tiếp.

—Em và anh đều là hai người lo sản nghiệp của gia đình nên rất vất vả, có quá nhiều trách nhiệm và áp lực mà hai chúng ta phải đối mặt. Biết em không phải là một cô gái giống như những cô gái bình thường khác nên anh không cấm em không được đi làm, hay không được tự do phát triển tài năng và sở thích của mình, mà ngược lại, anh đồng ý để cho em đi làm. Nói thật, anh rất thích có một tri kỷ và một đối thủ tài năng như em. Anh tin rằng khi hai chúng ta cùng nhau làm việc, cùng nhau giải quyết, mọi chuyện sẽ nhanh chóng có kết quả. Anh là Tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Thị, còn em là chủ tịch của tập đoàn Đào Thị, mặc dù mai sau có lấy nhau, hai chúng ta cũng là hai đối thủ trên thương trường. Anh thật sự rất thích đấu với em.

Ôm Băng vào lòng, ông ta vừa cười vừa nói.

—Em không nghĩ là sẽ tuyệt lắm sao khi hàng đêm chúng ta cùng nhau ngồi sánh vai bàn công chuyện làm ăn, cùng nhau tranh luận và tìm ra giải pháp cho rắc rối của đôi bên.

65. Chương 65

Cẩn nhẹ vào tai Băng, ông ta dùng tài ăn nói và khả năng quyến rũ chết người của mình để thuyết phục Băng lấy mình.

—Căn phòng tân hôn của hai chúng ta, kể từ khi em đi anh không hề ngủ ở đó một đêm nào, mỗi lần đặt chân vào căn phòng, anh lại nhớ đến em. Em lần ơn đừng hành hạ, đừng dày vò anh thêm nữa. Chẳng phải em nói là em hận anh, căm ghét anh là gì, nếu em bỏ đi làm sao em có thể trút giận lên đầu anh. Càng vì nguyên nhân đó, em càng nên lấy anh mới đúng. Anh tình nguyện dành cả cuộc đời này để bù đắp cho em, anh chỉ xin em cho anh cơ hội được sửa chữa lại sai lầm của mình.

Lời nói của ông ta quá ngọt ngào, quá đắm say.

Ngay một người khó tính nhất, một người đang giận phừng phừng cũng phải chăm chú nghe ông ta nói, phải mỉm cười và xiêu lòng, nói gì đến một kẻ đang yêu như Băng.

Mặc dù ngoài mặt mỉm cười nhưng bên trong ông ta đang lo lắng, đang hốt hoảng.

Ông ta sợ Băng sẽ từ chối và không đồng ý lấy ông ta.

—Em nghĩ là.. !

Đang nói, Băng bỗng dừng lại.

Trái tim của ông ta vì câu nói lấp lửng của Băng đã gần như rút ra ngoài.

Băng đúng là rất biết cách trêu đùa trái tim vốn đã yếu đuối và mong manh của ông ta.

—Em muốn ăn cơm.

—Sao !

Ông ta bực mình hét to lên.

—Em muốn chết hả ? Có phải em bắt anh sống trong thấp thỏm và lo âu thì em mới hài lòng ?

Nhìn khuôn mặt giận dữ và u buồn của ông ta, Băng không còn dám trêu đùa ông ta nữa.

—Có thật là anh yêu em, muốn lấy em làm vợ ?

Băng run giọng hỏi ông ta, ánh mắt hoang mang bối rối.

Cho đến tận lúc này Băng vẫn không dám tin là ông ta yêu và muốn lấy mình, Băng cho rằng đó chỉ là một giấc mơ đẹp.

Hai năm nay ngày nào Băng cũng mơ đến giây phút này, nên khó trách Băng đang nhầm tưởng hiện thực chỉ là một giấc mộng.

Cầm lấy tay Băng, nhìn thẳng vào mắt Băng, ông ta dịu dàng xác nhận lại tình cảm chân thật của mình.

__Đúng ! Anh yêu em. Anh thực lòng muốn lấy em làm vợ. Chỉ cần em đồng ý, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới ngay trong ngày hôm nay.

__Anh sẽ không hối hận chứ ?

__Không bao giờ ! Lấy được em là hạnh phúc và ước mơ của cả cuộc đời anh. Tại sao anh phải hối hận ?

Ông ta đau khổ nhìn Băng.

__Hay là em đã tìm được tình yêu mới ỉnh rồi ?

Nở một nụ cười tươi rói, ánh mắt lấp lánh niềm vui và hạnh phúc, Băng vuốt lại mái tóc suôn mềm của mình.

__Anh nói đúng em đã tìm được tình yêu mới ỉnh, hiện giờ em đang sống rất hạnh phúc với thiên thần nhỏ bé của em.

Mặt ông ta không còn một chút huyết sắc, trái tim ông cơ hồ như đã ngừng đập, mắt ông ta là một mảng màu tối không có một chút ánh sáng.

Sự lo sợ của ông ta cuối cùng cũng đã đến, Băng đã tìm được tình yêu mới ỉnh.

Ông ta thấy ghen tị với chàng trai may mắn ấy.

Được Băng yêu, được Băng trao trái tim trong trắng và thuần khiết của mình cho người đó.

Chắc hẳn anh ta phải sung sướng và hạnh phúc lắm ?

Từ từ bàn tay nắm lấy tay Băng buông thõng, ông ta không dám động chạm vào người Băng nữa.

Tuy là ông ta đau đến nổi, ông ta sợ rằng mình có thể ngã ra ở đây, có thể bị đột quỵ mà chết, nhưng ông ta vẫn lo lắng cho Băng.

Ông ta sợ hành động không hay của mình sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của Băng và người đàn ông kia.

Ông ta tự sỉ vả mình ngu khi đi nhường Băng cho tình địch, còn lo sợ hai người cãi nhau vì mình, nhưng ông ta yêu Băng bằng tình yêu chân thành.

Ông ta muốn Băng được sống hạnh phúc, muốn nhìn thấy Băng cười, ông ta không muốn Băng khóc, Băng rơi lệ vì mình.

Cầm lấy bộ vét của mình, ông ta mặc vào người, hành động và cử chỉ của ông ta cứng nhắc như một con Rôbốt được lập trình.

Ông ta phải cố gắng che dấu nội tâm đau đớn và sắp vỡ nát của mình.

Ông ta không dám trách Băng, cũng không dám hận Băng vì Băng không làm chuyện gì có lỗi với ông ta cả.

Ngay từ đầu người làm sai là ông ta, lẽ ra ông ta nên thành thật với chính mình, nên nói rõ tình cảm của mình cho Băng biết.

Xem ra, mọi chuyện đã quá muộn màng rồi, dù ông ta có tổ tình, có cầu hôn Băng cũng vô ích vì Băng đã yêu, đã thích người khác, mà cũng có khi họ cũng đã tính đến chuyện kết hôn.

Thế mới biết chỉ một lần làm sai và đi sai một nước cờ, cả hai đã vĩnh viễn mất nhau.

Thấy ông ta im lặng không nói gì, mặt mày trắng nhợt như một xác chết, Bằng sợ hãi hỏi.

__Anh không sao chứ ?

Mặc xong quần áo, ông ta chuẩn bị rời đi.

Hốt hoảng, kinh sợ vì thái độ kì lạ của ông ta. Bằng vội ôm chầm lấy ông ta từ phía sau.

__Anh định đi đâu ?

Ông ta không trả lời câu hỏi của Bằng.

Cả người ông ta đông cứng vì vòng tay của Bằng.

Sợ rằng mình sẽ đánh Bằng, mắng Bằng vì dám phụ tình cảm của mình, ông ta gắng gượng gỡ tay Bằng ra khỏi eo.

Bằng ôm chặt lấy eo ông ta, chuyển từ đứng phía sau lên đứng trước mặt ông ta, vừa khóc Bằng vừa hỏi ông ta.

__Anh đã hối hận vì đã nói yêu em và cầu hôn em rồi sao ?

Nhìn đôi mắt ngập tràn lệ của Bằng, mắt ông ta đỏ hoe, ông ta đau khổ quá.

Yêu một người, muốn chăm sóc, bảo vệ và muốn người đó sống bên cạnh mình cả đời, tại sao lại quá khó khăn, có quá nhiều gian nan thử thách và nước mắt như thế này ?

Phải chăng ông ta là người không bao giờ có được hạnh phúc, mà phải sống cô độc cả đời ?

Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt Bằng, cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau.

Dù không muốn chạm vào người Bằng vì sợ không thể kiềm chế nỗi lòng mình, nhưng nước mắt của Bằng đã khiến lòng ông ta trùng xuống.

Hai ngón tay thon dài và quyến rũ của ông ta từ từ nâng lên, ông ta lau nước mắt cho Bằng.

Bằng tròn xoe mắt nhìn ông ta.

Bằng không hiểu mình đã nói gì sai ?

Sao đột nhiên mặt ông ta lại chuyển sắc và muốn bỏ đi mà không thềm nói với mình một lời nào ?

__Anh nói đi, có phải là anh đang hối hận ?

Tay ông ta buông thõng, ông ta lại chuẩn bị rời đi.

Quệt nước mắt trên má, môi run run, Bằng nhìn ông ta bằng đôi mắt oán trách.

__Tất cả đều là dối trá đúng không, cho đến cuối cùng anh vẫn không yêu em, mà chỉ đang đùa giỡn tình cảm của em thôi. Em thật ngu khi cho rằng anh cũng yêu em, và thực lòng muốn lấy em làm vợ.

Tính trẻ con và hờn dỗi của Bằng nổi lên, Bằng hung hăng đánh túi bụi vào ngực ông ta.

Ông ta vẫn đứng yên cho Bằng đánh.

Đánh chán tay, Bằng túm cổ áo của ông ta.

__Hoàng Trọng Quân ! Anh nói đi ! Anh có yêu tôi không ?

__Điều đó quan trọng với cô lắm sao ?

Cuối cùng ông ta cũng chịu lên tiếng trả lời Bằng.

__Tại sao lại không ? Tôi yêu anh, nên dĩ nhiên tôi phải biết anh có yêu tôi không ?

Ông ta nhếch mép.

__Yêu tôi ? Không ngờ cho đến tận lúc này, cô vẫn còn dám nói là cô yêu tôi, chẳng phải hiện giờ cô đang yêu và đang sống hạnh phúc bên cạnh thiên thần nhỏ của cô là gì ?

Giọng của ông ta toàn mùi giấm chua, ông ta đang ghen tuông dữ dội.

Sau hai giây sững sờ và kinh ngạc, cuối cùng Bằng cũng đã hiểu được lý do vì sao đột nhiên ông ta lại lạnh lùng muốn bỏ đi mà không thêm bảo mình thế nào.

Hóa ra ông ta đang ghen, đang tức giận.

Bằng cười toe toét, mặc dù lệ vẫn còn vương trên má, nhưng nụ cười trên môi Bằng đã rực rỡ và ấm áp như nắng mai.

Thấy cô vợ trẻ con không những không biết điều xin lỗi hay động viên mình vài câu mà lại cười sung sướng và khoái trá.

Ông ta tức giận hằm hằm, ông ta nhất quyết bỏ đi luôn.

Ông ta biết mình hèn, mình nhu nhược khi không dám đánh Bằng, cũng không dám trách mắng Bằng mà chỉ biết âm thầm bỏ đi, chỉ biết chúc phúc cho Bằng và người con trai kia.

Ông ta không muốn khóc, cũng không muốn rơi lệ, nhưng hình như lần này nỗi đau trong lòng ông ta quá lớn, vết thương trong trái tim ông ta quá sâu nên ông ta đã khóc.

Hai giọt lệ trong veo rơi trên má, quay đầu, ông ta chậm chậm bước đi.

Ông ta đang khóc thương ột cuộc tình không bao giờ có được một cái kết hạnh phúc và ấm áp mà sống vui vẻ bên nhau, nên một nam nhi lạnh lùng và cao ngạo như ông ta cũng phải khóc, phải rơi lệ.

Bằng đứng chắn trước mặt ông ta, phát hiện mắt ông ta đỏ hoe như vừa mới khóc xong.

Đột nhiên Bằng hiểu rõ tình cảm mà ông ta dành ỉnh nhiều đến mức độ nào.

Nhìn ông ta bằng ánh mắt đắm say và thương yêu, Bằng dịu dàng hỏi.

_Anh không có gì để nói với em sao ?

66. Chương 66

_Cô tránh ra, giữa tôi và cô không có gì để nói với nhau cả.

Ông ta lạnh lùng quát Bằng.

_Có thật là anh dễ dàng buông tay như thế ?

Nhắm mắt lại, ông ta lắng nghe nhịp đập yếu ớt trong trái tim mình, nghe lòng mình quặn đau.

Ông ta đã hiểu ra một điều là từ nay ông đã vĩnh viễn mất Bằng, mất đi ý nghĩa sống của cuộc đời mình.

Ông ta không muốn buông tay nhưng liệu ông ta có thể giữ được Bằng không khi trái tim của Bằng không còn trao cho ông ta nữa, mà đã trao ột người đàn ông khác ?

Bằng vào tính cách của mình, ông sẽ tìm đủ mọi cách để biến Bằng thành của mình.

Nhưng làm như thế chỉ làm cho cả ba thêm đau khổ, càng khiến Bằng hận ông ta thêm mà thôi.

Đã sống hai năm trong đau khổ và nhớ thương nên ông ta có thể thấu hiểu được nỗi đau của người khác.

Thôi thì hãy để ột mình ông ta đau, hãy để cho Bằng được sống hạnh phúc và vui vẻ.

Bằng đã có một tuổi thơ đau khổ và bất hạnh, Bằng xứng đáng được sống bên cạnh người mình yêu.

Ông ta im lặng không lên tiếng, cũng không đáp lại lời Bằng, ông ta đang chìm đắm vào trong nỗi đau của chính mình.

Đã hiểu rõ tình cảm của ông ta nên Bằng cảm động rơi lệ.

Tuy rằng hơi tức giận vì ông ta đã dễ dàng giao mình cho người khác nhưng có được một người đàn ông yêu mình nhiều như thế, Bằng không còn mong muốn và ước mong nào nữa.

Trên đời này, Bằng không thể tìm kiếm được ai yêu mình bằng tấm lòng chân thật như ông ta.
Vòng tay qua cổ ông ta, chân co lên, trông Bằng giống như một con thỏ con đang ôm một con sư tử.
Cấn nhẹ vào môi ông ta, Bằng hôn giận bảo ông ta.

_Hóa ra trong lòng anh, em không hề quan trọng một chút nào nên anh mới không lưu luyến gì mà dâng tặng cho người khác đúng không ?.

Tay ông ta buông thõng, người đông cứng, trái tim đập loạn xạ trong lồng ngực.

Bằng không biết rằng ông ta đã phải khó khăn lắm mới khống chế được cảm xúc của bản thân để không gây ra những chuyện điên rồ.

Tại sao Bằng không chịu hiểu mà cứ muốn trêu đùa ông ta mãi ?

_Từ lần sau cô nên tránh xa tôi một chút, tôi không muốn bạn trai cô và cô cãi nhau vì tôi. Lần này coi như tôi không đứng khi dám mang cô vào đây trước mặt bao nhiêu người như thế.

Cố nén nỗi bi thương và lệ vào trong, ông ta giả vờ là mình không sao để nói chuyện bình thản với Bằng.

Bằng đọc được nỗi đau trong lòng ông ta.

Nhìn thẳng vào mắt ông ta, Bằng mỉm cười.

_Anh đã gây ra tất cả mọi chuyện, bây giờ anh chỉ cần nói mấy lời xin lỗi là xong à ?

Không dám nhìn vào mắt Bằng, ông ta run giọng hỏi.

_Cô muốn tôi làm gì ?

_Chịu trách nhiệm.

_ Chịu trách nhiệm ?

_Đúng.

_Tôi không hiểu.

Ông ta cau mày, lòng lo lắng bất an.

Mặc dù mong muốn Bằng và chàng kia cãi nhau và chia tay, nhưng chỉ cần nghĩ lúc nữa đây khi chuyện này đồn đến tai chàng kia, ngay sau đó chàng kia sẽ đến tìm Bằng, cả hai sẽ cãi nhau và gây chiến.

Ông ta không muốn Bằng bị tổn thương và rơi lệ vì mình.

Nếu có thể cứu vãn được mọi chuyện, vì Bằng, ông ta sẽ cố mà làm.

_Cô nói đi, tôi phải làm gì ?

Giọng ông ta gần như là sắp đứt hơi, hình như ông ta không còn chịu đựng hơn được nữa rồi.

Bằng thật ác khi cố tình đùa dai như thế.

Nhưng cũng phải cho ông ta hiểu được một phần nỗi đau mà vì ông ta, Bằng đã phải chịu đựng trong hai năm khi luôn phải sống trong nghi ngờ và ghen tuông.

_Chỉ cần khi gặp thiên thần nhỏ của em, anh nhận anh là anh trai nuôi của em là được.

Từng mảnh linh hồn, trái tim của ông ta bay tan tác, ông ta không nghĩ là mình đang còn sống, mà thực sự mình đã chết rồi.

Anh trai !

Nước mắt trên khóe mi lại trực trào, lúc này ông ta rất muốn khóc.

Ông ta rất muốn nói rằng ngàn vạn lần ông ta không chấp nhận làm anh trai của Bằng.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt to tròn và đen láy của vợ, ông ta thấy miệng mình khô đắng, ông ta không cất nên lời.

Hóa ra, ông ta cũng chỉ là một thằng hèn, một tên vô dụng, ngay cả vợ của mình cũng không giữ được, ông ta đâu xứng là một đấng nam nhi.

__Thế nào, anh có chấp nhận không ?

Bằng vẫn không buông tha cho ông ta, Bằng phải làm cho ông ta khóc thét lên thì thôi.

__Cô nghĩ rằng cậu ta sẽ tin cô sao ?

__Anh yên tâm, Tuấn Khang rất yêu tôi, cũng rất biết nghe lời nên chỉ cần anh chịu nhận là anh trai nuôi của tôi là được.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc và vui sướng khi nhắc đến anh chàng tên là Tuấn Khang của vợ, ông ta đã hiểu ra một điều là nhất định Bằng rất yêu cậu ta nên mới không cần dấu giếm cảm giác hưng phấn và thương yêu thế này.

Ông ta đã thua, thua hoàn toàn rồi.

Cuối cùng ông ta đã thực sự mất Bằng.

__Được. Cứ làm theo ý của cô đi.

Bằng cười nhạt.

__Anh sẽ không hối hận chứ ?

Mặt ông tái nhợt, ánh mắt thất thần đau khổ tột độ, nỗi đau đang cào xé và dày vò tâm can ông ta.

Môi mím chặt, ông ta đang đau đến chết đi sống lại nhưng vẫn cương quyết gặt đầu.

__Không.

Bằng nhảy xuống khỏi lòng ông ta, hung hăng đá mạnh vào chân ông ta, Bằng cảm phần hét lên.

__Hoàng Trọng Quân ! Tôi ghét ông !

Mấy lời nói không coi ông ta ra gì của Bằng đã khiến nỗi đau, sự tức giận trong lòng ông ta bộc phát.

Túm lấy tay Bằng, ông ta gầm lên.

__Cô còn muốn thế nào nữa ? Mọi chuyện tôi đều làm theo lời cô rồi. Hai năm qua tôi đã khổ sở, vất vả đi tìm cô, sống trong dằn vặt, nhớ thương, vì cô mà tôi không có một đêm nào ngon giấc, vì cô mà tôi không thể ăn cũng không thể nghỉ được gì. Tôi yêu cô, tôi phát điên lên vì cô. Hàng đêm tôi gọi thầm tên cô, mơ về cô, vì cô tôi đã sống không bằng chết, vì cô, tôi đã thay đổi chính mình. Còn cô thì sao ? Cô nói rằng cô yêu tôi, thích tôi, nhưng cô lại đi yêu một người khác. Ở trước mặt tôi, cô dám nói cô có tình cảm với tôi, sao cô không đóng cho đạt vai diễn của cô đi, sao cô dám đem tình cảm của tôi ra để đùa giỡn ? Khi cô thừa nhận là cô đang yêu, đang có tình cảm với một chàng trai khác, tôi đã đau khổ, và có cảm giác mình sắp bị giết chết không ? Đúng ! Tôi yêu, yêu cô nhiều đến nỗi không có cô, cả cuộc đời này của tôi có sống cũng không có niềm vui, có sống cũng không có sinh khí. Lẽ ra tôi nên dành lấy cô, tìm đủ mọi cách để chia rẽ cô và chàng trai kia, nhưng tôi không muốn trông thấy cô đau khổ, cô rơi lệ vì tôi. Tôi ngu quá, đại khờ quá phải không ?

__Ha ha ha !

Ông ta cười như điên, nụ cười thê lương và ảm đạm.

Nhìn ông ta cười, Bằng bật khóc.

__Tôi là một kẻ si tình ngu xuẩn. Hai chị em cô đã khiến tôi sống không bằng chết, đã biến tôi thành một kẻ máu lạnh. Bây giờ thì cô hài lòng rồi chứ ? Tôi hy vọng, hai năm qua tôi đã trả đủ số nợ mà tôi nợ cô rồi. Giữa hai chúng ta không ai còn nợ ai nữa.

__Bốp !

Băng tức giận đánh cho ông ta một cái tát.

__Từ nay trở đi, em không muốn nghe anh nói câu chúng ta không nợ nần gì nhau nữa, cũng không muốn nghe anh phủ nhận mối quan hệ của hai chúng ta. Anh nên nhớ, anh có dùng hết cả cuộc đời này cũng không trả hết nợ cho em được đâu.

Cái tát của Băng không nhẹ nên gò má màu trắng hồng của ông ta hẳn rõ năm ngón tay của Băng.

Băng đúng là một cô gái táo tợn hết chỗ nói.

Chẳng những Băng đánh ông ta, chửi ông ta, thách thức ông ta, bắt ông ta phải chờ đợi mình trong hai năm, đến khi gặp lại ông ta chưa kịp hưởng trọn vẹn được cảm giác hạnh phúc và vui sướng, Băng còn cả gan dấn dùa cọt tình cảm của ông ta nữa.

Từ bé đến giờ chưa dám tát ông ta, thế mà nay, Băng dám tát ông ta. Băng không chỉ gây ra nỗi đau về thể xác, mà ngay tinh thần, lòng tự trọng và tự tôn của ông ta, Băng cũng dám đem ra để đùa giỡn.

67. Chương 67 - End

Ông ta dơ bàn tay phải lên, ông ta muốn dạy cho Băng một bài học, tuy rằng cái tát này không thể làm đau được ông ta, cũng không cho ông ta cảm giác gì nhưng nỗi đau tinh thần, sự dày vò và dày xéo trong trái tim, ông ta nhất định phải tính với Băng.

Khi bàn tay ông ta cách mặt mình mấy phân, Băng sợ hãi vội nhắm tịt mắt lại.

Băng tưởng rằng ông ta sẽ trút giận lên gò má tội nghiệp của mình nhưng chờ một lúc không thấy ông ta đánh mình, Băng hé mắt ra nhìn.

__Cô biến đi ! Từ nay về sau, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

Ông ta cảm phần hét lên như một người quẫn trí.

Ông ta vừa mới dứt lời, Băng lại hung hăng dơ tay của mình lên.

__Em đã nói là em không muốn nghe anh nhắc đến chuyện này nữa.

Lừ mắt nhìn Băng, ông ta trầm giọng.

__ Cô lại định đánh tôi ?

Băng phồng mồm.

__Anh khỏi cần phải dọa, thích đánh thì em đánh, anh không có quyền cấm cản. Ai bảo anh mở miệng ra là đuổi em đi.

__Chẳng phải đây là điều mà cô muốn hay sao ? Lẽ ra cô phải cảm ơn tôi vì đã làm theo ý nguyện của cô mới đúng, sao cô còn dám trách tôi ?

Băng trề môi.

__Anh có ngốc quá không hả ? Nếu em vui mừng vì được anh đuổi đi, em đâu cần tức giận đánh anh làm gì ?

Ông ta không muốn cãi nhau và đôi co với Băng nữa.

Càng nói chuyện và ở cùng với Băng một chỗ, ông ta càng không khống chế được tình cảm của chính mình, ông ta không muốn hy vọng để rồi lại phải thất vọng.

Hai năm nhớ thương, hai năm mong chờ cuối cùng ông ta cũng không có được Băng.

Ông ta có thể trách được ai đây, có thể hận được ai đây, ông ta chỉ có thể trách chính bản thân mình.

Quay người, ông ta chậm chậm bước ra cửa.

__Hoàng Trọng Quân !

Băng gọi tên ông ta.

Đang đi ông ta dừng lại.

_Cô muốn nói gì ?

_Ông nói rằng ông sẽ chịu trách nhiệm ?

Người ông ta run lên, ông ta đang cố gắng gượng để không đánh Băng.

_Đúng.

_Đã đến lúc, ông thực hiện lời hứa của ông rồi.

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế.

Lúc này ông ta chỉ vừa mới nói là chấp nhận gặp người yêu mới của Băng, chấp nhận nói rằng mình là anh trai nuôi của Băng, chưa đầy mười phút sau, người đàn ông đó đã xuất hiện.

Phải chăng Băng đã cố tình sắp xếp sẵn từ trước ?

Lòng ông ta tê tái vì đau, ông ta không muốn khóc, không muốn tỏ ra yếu đuối nên giả vờ bình thản quay đầu lại nhìn Băng.

_Người yêu của cô đã đến ?

Băng gật đầu.

_Cô muốn tôi gặp cậu ta bây giờ ?

Băng lại gật đầu.

Ông ta không còn gì để nói nữa.

_Nếu cậu ta đã đến thì hãy bảo cậu ta vào đi.

Băng đứng sát vào người ông ta, bàn tay nhỏ nhắn vuốt nhẹ lên má ông ta.

Tặng cho ông ta một nụ cười dễ thương và ngọt ngào của mình, Băng bảo ông ta.

_Bây giờ ông hồi hận vẫn còn kịp.

_Cô lo cho tôi ?

_Tại sao tôi phải lo cho ông ?

_Nếu không lo cho tôi, cô đừng nhiều lời nữa. Có trò gì thì hãy diễn cho hết đi.

Lúc này ông ta rất lạnh, rất cô đơn, rất đau khổ, ông ta đứng cũng không còn vững nữa.

Không ngờ trên đời này, còn có nỗi đau lớn hơn cả cái chết.

Liếc nhìn ông ta một cái, Băng đi ra mở cửa.

Hai tiếng cộc cộc vang lên, cánh cửa được Băng mở rộng ra hai bên.

Giây phút này, ông ta mong mình hãy chết đi, hay có thể biến mất mãi mãi.

Ông ta không muốn đứng nhìn người con gái mà mình yêu đi ôm ấp một người con trai khác.

Chân ông ta bị chôn chặt xuống sàn nhà, ông ta đứng im, đứng thật thẳng, mắt ông ta nhìn trừng trừng ra cửa, mặt ông ta tái nhợt, ánh mắt vô hồn như một xác chết.

Một chàng trai cao khoảng một 1m72, có nụ cười thiên sứ, đẹp trai và phong độ, trên tay đang bế một đứa trẻ con hơn một tuổi.

Băng mỉm cười thật tươi, hai tay chìa ra phía trước, thằng bé cười toe toét, nó vội ôm lấy Băng, rồi bập bẹ gọi mẹ.

Thằng bé có nước da trắng hồng, mái tóc đen lơ thơ đang bay phất phơ trong gió, khuôn mặt xinh xắn, môi đỏ hồng như con gái, mắt đen huyền, đôi mắt của thằng bé giống hệt Bằng.

Không cần phải nghĩ nhiều, ông ta cũng biết thằng bé kia nhất định là con trai của Bằng.

Ông ta không dám tin, không muốn chấp nhận sự thật là Bằng đã đi lấy chồng và đã có một đứa con trai hơn một tuổi cũng không được.

Nhìn họ mỉm cười, âu yếm nhìn nhau, ông ta cơ hồ chết ngất, mặt ông ta đã xám ngoét và xanh tái như tàu lá chuối.

Nắm tay chàng trai trẻ, Bằng lùi lại gần ông ta.

—Làm quen với nhau đi !

Ông ta không còn cảm giác, cũng không biết mình đứng đây để làm gì, phải chăng ngay từ đầu mình đến đây là sai lầm, ngay từ đầu mình chấp nhận lời đề nghị của Bằng là sai ?

Ông ta không biết, cũng không muốn hiểu.

Ông ta đau quá, đau đến nổi mồ hôi trên mặt đã tuôn ra đầm đìa.

Cảm giác lúc này là có hàng vạn hàng nghìn mũi kim đang đâm vào trái tim và cơ thể ông ta.

Bằng thật độc ác và thật tàn nhẫn !

Bằng đã đi lấy chồng, đã có con trai. Tại sao Bằng không buông ta cho ông ta, không hiểu rằng, ông ta không thể chịu đựng nổi cảnh Bằng tay trong tay với một người đàn ông khác, còn mang theo con của cả hai người nữa.

Chẳng lẽ Bằng thật sự muốn ông ta giết chết chính mình, Bằng mới vui, mới hả dạ, mới hài lòng để sống tiếp ?

Người thanh niên trẻ, mỉm cười chào ông ta.

—Chào anh ! Anh là Hoàng Trọng Quân ?

Cố giữ vững tinh thần và thái độ bình thản của mình, ông ta gật đầu.

—Đúng. Chào cậu !

Ông ta mong giờ hành hình này nhanh chóng chấm dứt, ông ta không còn chịu đựng được hơn nữa rồi.

Người thanh niên lạ liền trừng mắt nhìn ông ta, nụ cười trên môi biến mất.

Chỉ bằng hai động tác nhanh và gọn nhẹ, cổ áo của ông ta đã bị nắm chặt.

—Ông ta tên đều cáng, sao ông dám làm như thế hả ?

Ông ta tưởng người thanh niên ghen tuông vì chuyện mình dám hôn và vác Bằng lên đây, nên im lặng không nói gì.

Hình như ông ta tình nguyện để cho cậu ta đánh.

—Dừng tay !

Bằng hét lên.

—Nếu anh mà dám đánh anh ấy, thì từ sau anh đừng hòng mà đòi bế Tuấn Khang nữa, cũng đừng hòng mà đòi thằng bé yêu anh nữa.

Người thanh niên lạ vội thu tay về, cậu ta không dám đánh ông ta nữa.

Ông ta đau khổ, giá mà cậu ta cứ đâm thẳng vào mặt ông ta thì hay biết mấy, ít ra ông ta còn áp chế được nỗi đau trong lòng mình.

Nhưng ngay cả cơ hội này, Bằng cũng cướp mất của ông ta.

__Anh đi đi. Ở đây không còn việc của anh nữa.

__Em đừng dễ tính như thế. Em nên để cho anh đánh cho anh ta một trận mới đúng.

__Hoàng Sơn ! Anh muốn chết ?

Người thanh niên Hoàng Sơn vội cúi đầu đi ra khỏi phòng như một con chó con biết nghe lời chủ.

Cậu ta đúng là một người rất đáng yêu.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, đầm đìa mồ hôi của ông ta, Bằng lo lắng hỏi.

__Anh không sao chứ ?

Ông ta nghiêng chặt răng, môi mím chặt.

Nhìn Bằng bằng ánh mắt căm phẫn và chán ghét, ông ta nhếch mép cười nhạt.

__Cô đã diễn đủ rồi chứ ? Tôi có thể đi được chưa ?

__Anh chỉ nói được như thế thôi sao ?

__Cô muốn tôi phải nói gì ? Nói rằng chúc mừng cô vì đã lấy được một ông chồng đẹp trai, dễ thương, yêu cô hết lòng và chúc mừng cô vì đã sinh được một đứa con trai xinh đẹp và đáng yêu hay sao ?

Ông ta gần như là hét lên.

Phẫn nộ, tức giận trong lòng ông ta lúc này giống như là sóng trào.

Nếu không phải vì Bằng đang bế thằng bé trên tay, ông ta sợ rằng mình đã đánh Bằng.

__Cô thật tàn nhẫn, thật độc ác. Thấy tôi khổ sở thế này, chắc là cô đã hài lòng, đã mãn nguyện rồi chứ ? Dù tôi hận không thể giết chết cô, cũng không thể đánh cô, chửi cô, nhưng tôi vẫn chúc phúc cho cô.

Mặt ông ta càng ngày càng tái, ánh mắt thất thần đau khổ, ông ta ôm lấy ngực, người lắc đảo, ông ta muốn ngã quỵ.

Bằng mắt đỏ hoe, vội đỡ lấy ông ta, Bằng dịu dàng bảo.

__Anh đi vào trong nghỉ ngơi đi.

Ông ta lạnh lùng hất bỏ tay Bằng ra khỏi vai.

__Cô biến đi ! Xin cô đừng giả vờ mình là người thanh cao nữa, cô đã có chồng rồi, tôi không muốn lúc nữa chồng cô quay lại đây, anh ta lại trách mắng tôi.

__Anh nói đủ chưa ?

Bằng hét lên.

Ông ta kinh ngạc nhìn Bằng.

Lẽ ra người phải quát, phải hét ở đây là ông ta mới đúng.

Bằng lấy quyền gì, tư cách gì mà hét ông ta ?

Từ lúc Bằng xuất hiện cho đến tận bây giờ, toàn là Bằng gây đau khổ và chọc ngoáy vào nỗi đau của ông ta, ông ta chưa hề làm gì Bằng cả.

Trong mắt Bằng, ông ta chắc chỉ là bọt khí.

Chuyển bằng bé đang mỉm cười trong tay mình ra trước mặt ông ta, Bằng bực mình bảo.

__Anh bế lấy con đi !

Ông ta buông thông tay, mắt mở to nhìn Bằng, mồm há hốc, ông ta sửng sốt không nói nên lời.

__Anh bị điên hay sao thế hả ? Em bảo anh bế con đi !

Thằng bé rất khôn, mặc dù chưa từng gặp ông ta, nhưng nó vẫn dơ tay đòi bế.

Vô thức, ông ta đón lấy thằng bé.

Thằng bé tặng cho ông ta một nụ cười thật dễ thương.

Ông ta hết nhìn Băng, rồi lại nhìn thằng bé.

Ông ta không hiểu ra làm sao cả.

Nhìn vẻ mặt sững sốt đến nỗi đại đi của ông ta, Băng vừa buồn cười vừa tức giận.

—Anh còn ngờ ngác gì nữa, thằng bé Tuấn Khang này là con trai của anh. Anh thử tính xem thằng bé hơn một tuổi rồi, em rời xa anh được hai năm, chắc anh không ngờ đến nỗi tin rằng em có thể lấy chồng ngay và sinh ra thằng bé này đây chứ ? Người đàn ông lúc này là anh trai họ của em, anh ấy rất thương em và thằng bé. Sau khi biết anh là bố của thằng bé, anh ấy tưởng anh là kẻ bạc tình nên mới muốn dạy cho anh một bài học.

Băng rơi lệ, nhìn ông ta bằng ánh mắt thương yêu, bằng ánh mắt nồng cháy, Băng tin rằng, ông ta nhất định sẽ hiểu và sẽ tin những gì mà mình nói.

Mắt ông ta đỏ hoe, khuôn mặt tái nhợt và xám ngoét dần có sức sống.

Nhìn thằng bé bi ba bi bô trong vòng tay mình, ông ta đã rơi lệ.

Ông ta không dám tin, cũng không dám mong rằng ngày được gặp lại Băng, ông ta còn có một đứa con trai hơn một tuổi.

Nếu đây là sự thật, ông ta không còn mong muốn và ước mơ nào nữa.

Dơ thằng bé lên trên cao, ông ta ngắm nhìn thật kĩ khuôn mặt của thằng bé.

Thằng bé có đôi mắt, có chiếc mũi nhỏ xinh của Băng, còn đâu khuôn mặt giống ông ta y như đúc.

Nhìn thằng bé cho ông ta cảm giác ấm áp, hạnh phúc và bình yên.

Từ tận sâu thẳm trong lòng mình, tình cảm cha con đang mãnh liệt trào dâng.

Ôm thằng bé vào lòng, ông ta nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt hạnh phúc và trong suốt lăn dài trên má.

Cuối cùng ông ta cũng tìm thấy hạnh phúc của cuộc đời mình, tìm thấy tình yêu mà ông ta đã đánh mất.

Trong gia đình ông ta vừa xuất hiện thêm một thành viên mới là thằng bé Tuấn Khang này đây.

Ông ta không đánh mất thứ gì cả, mà ông ta vừa tìm thêm được một nguồn sống mới ình.

Dang rộng vòng tay, ông ta dịu dàng gọi Băng.

—Lại đây !

Quẹt nước mắt trên má, Băng chạy lại ôm chầm lấy hai cha con.

Ông ta hôn má thằng bé, dụi đầu vào cổ thằng bé khiến thằng bé cười như nắc nẻ, mũi ông ta hít lấy hương thơm mùi sữa non trên cơ thể thằng bé.

Thằng bé này là con của ông ta và của Băng, từ nay cho đến mãi mãi về sau, ông ta sẽ yêu thương và trân trọng họ suốt đời.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-trai-ngang>